TOM CAIN

JINTA

„Acesta este cel mai bun thriller pe care l-am citit de la *Ziua Șacalului*.“ – WILBUR SMITH

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CAIN, TOM
Ţinta / Tom Cain; trad.: Roxana Ghiţă/Lingua Connexion. –
Bucureşti: Editura RAO, 2012
ISBN 978-606-609-312-5

I. Ghiţă, Roxana (trad.)

821.111-31=135.1
821.161.1-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

TOM CAIN
Accident Man
Copyright © Tom Cain, 2007
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
ROXANA GHIŢĂ/LINGUA CONNEXION

© Editura RAO, 2007
pentru versiunea în limba română

2012

ISBN 978-606-609-312-5

Nota autorului

Romanul *Ţinta* a fost inspirat de evenimente reale, de reacţia pe care ele au stârnit-o la nivel mondial şi de speculaţiile care continuă să existe în jurul lor. Acolo unde am considerat de cuviinţă, am hotărât să respect faptele, aşa cum sunt ele cunoscute publicului. Totuşi, aceasta este în mod clar şi explicit o operă de ficţiune. Categoric, nu am pretenţia să scot la lumină vreo conspiraţie care a rămas cumva necunoscută până în momentul de faţă. Un jurnalist de investigaţie sau un detectiv ar încerca să răspundă la întrebarea: „Ce s-a întâmplat?“ În calitate de romancier însă, eu mi-am folosit imaginaţia pentru a născoci un răspuns la o întrebare foarte diferită, ipotetică: „Ce-ar fi dacă...?“

Introducere

Aerul nopții era sufocant din cauza căldurii, iar valurile mării atingeau ușor plaja presărată cu pietricele.

Un paznic se afla pe pontonul de lemn, dar, deși era trecut de ora zece, luná nu se vedea pe cer. Prin urmare, bărbatul cu mitraliera AK-47 nu-l observă pe Samuel Carver înotând în apele Adriaticii și nici măcar nu-l auzi ieșind la suprafață direct sub ponton, chiar la picioarele sale.

Încet, în liniște, Carver se îndreptă spre mal, unde apa nu mai era deloc adâncă. Își scoase masca, înotătoarele și vesta de salvare de care-i era prins tubul de oxigen. Agăță masca și înotătoarele de inelele în formă de D din lateralul vestei, apoi coborî încet echipamentul de scafandru înapoi în apă, lăsându-l să plutească pe mare.

Carver așteptă până când auzi sunetul elicopterului în depărtare, apoi se întoarse în locul de unde plecase, la baza scării care ducea spre mare, în direcția pontonului unde apa era mai adâncă. Se baza pe instinctele sale. Când elicopterul urma să-i treacă pe deasupra capului, omul de pe ponton avea să privească în sus. Oricine ar fi făcut la fel, mai ales dacă la bord era șeful lui.

Doi săculeți din material impermeabil se conturau pe coapsele lui Carver. Pe măsură ce zgomotul elicei devenea tot mai puternic, Carver deschise unul din săculeți și scoase un pistol cu aer comprimat, din cele folosite de veterinari. Lăsă luminile strălucitoare de aterizare ale elicopterului să-i treacă pe deasupra capului, apoi respiră adânc, se prinse de scară și se trase în sus.

Ateriză direct pe scânduri şi privi în sus, spre gardianul care încă urmărea elicopterul Bell 206 JetRanger care se depărtă vreo 400 m, apoi se lăsă în jos pentru a ateriza pe pista privată de la vilă. Spatele omului deveni ţinta perfectă pentru săgeata cu tranchilizant trimisă din arma sa. Carver se repezi spre el şi-l prinse pe paznic înainte să cadă. Scoase săgeata şi o aruncă în apă, apoi intră pe proprietate, pregătindu-se pentru misiunea pe care o avea de dus la bun sfârşit.

Samuel Carver cauza accidente foarte grave oamenilor extrem de periculoşi. Actuala lui ţintă era un albanez de patruzeci şi trei de ani, pe nume Skender Visar. Denumirea oficială pentru afacerea lui Visar era cea de trafic de persoane, dar Carver prefera o descriere mai tradiţională. După părerea lui, albanezul era un negustor de sclavi.

Visar transporta oameni în containere, din China, Africa şi din fostele state comuniste din Europa de Est. Îi trimitea să lucreze pe câmpuri şi în fabrici, făcând munci pe care occidentalii le considerau sub demnitatea lor. Cumpăra femei din familii atât de sărace, încât îşi vindeau şi propriile rude; apoi le bătea ca să le supună, le droga şi le punea să lucreze în bordelurile, barurile şi saloanele de masaj pe care le avea prin toată Europa şi Statele Unite. Puţini sclavi rezistau mai mult de doi sau trei ani. Până atunci costurile de achiziţie, transport şi subzistenţă erau recuperate de sute de ori. Şi erau mulţi, mii şi mii în ţările de unde veneau.

Sclavia era o industrie în dezvoltare a crimei organizate, profiturile ei ajungându-le rapid din urmă pe cele ale afacerilor ilegale cu arme şi droguri. În unele privinţe planul de afaceri era mai profitabil. Puteai vinde o armă sau un gram de cocaină doar o dată, dar puteai vinde o sclavă sexuală de zece ori pe noapte. Însă banii câştigaţi uşor înseamnă competiţie dură. Visar trăia într-o permanentă stare de paranoia, mereu atent la duşmani, tresărind la fiecare posibilă ameninţare a poziţiei lui, fie ea reală sau imaginară.

Se odihnea pe iahtul lui de 55 m, navigând cu familia pe coasta dalmată a Croației, când află că unul dintre locotenenții săi, Ergon Ali, încercase să încheie un târg cu un șef rival. Informația era falsă, lansată pentru a induce în eroare, dar avu efectul scontat.

Visar trimise o echipă de patru oameni la clubul de striptease din Berlin unde își avea sediul Ali. Aceștia l-au lovit cu patul unei puști semiautomate, făcându-l să-și piardă cunoștința, l-au înghesuit în portbagajul unui Mercedes S-Class, i-au injectat heroină și au pornit pe autostradă către sud. Paisprezece ore mai târziu, au ajuns la Split, orașul croat de lângă mare care fusese cândva destinația turistică favorită a împăraților Romei. Oamenii lui Visar i-au crescut doza ca să-l facă să tacă, apoi au mers cu Mercedesul până la feribotul care avea să-i ducă pe insula Hvar. Au parcat mașina lângă o rulotă plină cu studenți australieni care făceau turul Europei, după care și-au petrecut cele trei ore cât a durat drumul în barul feribotului, ținând pasul cu australienii, bând bere după bere. Singura persoană care se mai afla în bar în afară de ei era un om bărbos cu o pălărie Panama[1] ponosită, cu un binoclu la gât, care se chinuia cu un ceainic și citea foarte atent dintr-o carte despre creșterea păsărilor.

Când oamenii lui Visar au ajuns la vilă, l-au aruncat pe Ergon Ali în pivniță, legat și cu căluș la gură. Nu voiau să-l facă pe șeful lor să piardă timpul, așa că și-au petrecut restul nopții bătându-l, electrocutându-l și aproape înecându-l pe omul care le fusese prieten. Abia când crezură că Ali era pe cale să cedeze îl sunară pe Skender Visar ca să-l informeze că totul era pregătit pentru sosirea lui. Când Visar închise telefonul, elicea elicopterului începuse deja să se învârtă. Era pregătit să-i dea lovitura fatală lui Ergon Ali. Iar Samuel Carver, veghea și-l aștepta.

*

[1] Pălărie de paie (n.tr.)

Carver se ghemui în umbră, într-o parte a pistei de aterizare. Visar şi bodyguardul său îşi croiseră deja drum spre clădirea principală unde Ergon Ali îşi aştepta sfârşitul. Pilotul rămase în urmă câteva minute pentru a verifica elicopterul, apoi îi urmă şi el. Carver aşteptă până când fu sigur că nu era nimeni în zonă, apoi se strecură de pe pistă şi se îndreptă spre elicopter.

Bell 206 este animalul de povară al cerului, pus în funcţiune pentru prima oară în 1967 şi rămas aproape neschimbat de atunci. În spatele aeronavei, pe coada sa lungă, se află rotorul şi stabilizatorul vertical, care stau pe laterale precum înotătoarele unui rechin. Acest stabilizator e ataşat de restul elicopterului prin patru şuruburi, aranjate în dreptunghi. Carver îşi puse mănuşile, luă o cheie mobilă din al doilea buzunar şi scoase cele două şuruburi din partea inferioară. Apoi folosi un mic ferăstrău pentru a tăia fiecare şurub până la jumătate, slăbindu-le considerabil. Le fixă apoi la loc, având foarte mare grijă să nu le rupă-n două. Apoi deşurubă perechea din partea de sus, exact ca şi pe celelalte. Dar, de data asta, tăie chiar prin ele, pe la capăt. Bagă şuruburile înapoi în săculeţul care îi atârna la coapsă şi folosi picături de lipici Blu-Tack ca să reataşeze capetele şuruburilor pe stabilizatorul vertical, exact unde fuseseră înainte. O verificare centimetru cu centimetru a elicopterului ar fi dezvăluit ce făcuse Carver. Dar munca lui ar fi trecut în mod sigur neobservată de un pilot obosit care făcea doar o verificare de rutină înainte de decolare.

Parcurse mental încă o dată întreaga procedură, asigurându-se că făcuse tot ceea ce era necesar, apoi plecă înapoi spre ponton. Când paznicul se trezi din somnul lui adânc, Carver dispăruse deja de ceva vreme.

Lui Ergon Ali îi luă destul de mult timp să moară, susţinându-şi sus şi tare nevinovăţia şi loialitatea până în ultima clipă. Când Skender Visar se întoarse la bordul elicopterului său, deja răsărea soarele. Era obosit şi preocupat, se temea de

un război costisitor între bande şi se întreba cine urma să-l trădeze. Voia să ajungă înapoi pe barcă. Pilotul n-avea chef să-l enerveze şi mai tare, aşa că se grăbi să efectueze procedura de decolare. Elicopterul Bell se ridică repede de la sol. Erau la opt kilometri în larg când începură vibraţiile. Instinctele îi spuneau pilotului să se întoarcă, dar ştia că Visar nu i-ar permite, deci mări viteza, sperând să termine călătoria cât mai repede.

Pe măsură ce elicopterul accelera, aerul începu să se mişte din ce în ce mai rapid în jurul stabilizatorului vertical, mişcându-l cu forţă dintr-o parte în alta. Dacă toate cele patru şuruburi de asamblare ar fi fost bine fixate, ar fi ţinut stabilizatorul drept şi nemişcat. Dar, întrucât cele din partea superioară lipseau, cele din partea inferioară, fiind slăbite, deveneau ca o balama în jurul căreia stabilizatorul începu să se mişte. Şi cu cât pilotul creştea viteza, cu atât se mişca mai tare. În momentul în care elicopterul decolă, între stabilizator şi rotorul din spate mai era o distanţă de aproximativ 30 cm, dar, cu fiecare vibraţie, distanţa se micşora: 25 cm, 15, 7... din ce în ce mai aproape, până când se ciocni cu elicea care se învârtea, lovindu-se zgomotos, metal pe metal, blocând instantaneu rotorul ca pe o coadă de mătură băgată cu forţa între spiţele unei roţi de bicicletă. Oprirea bruscă şi completă smulse palele rotorului de pe elicopter, iar cele două şuruburi rămase, care fixau stabilizatorul, se rupseră ca nişte sticksuri. Întregul ansamblu al cozii fu aruncat în apele Mării Adriatice, în care se reflectau razele soarelui care tocmai răsărea şi care îi dădeau o tentă arămie.

Elicopterul începu să se învârtă din ce în ce mai rapid. Skender Visar, martorul cu sânge-rece al morţii şi degradării atâtor suflete omeneşti, reacţionă la moartea-i iminentă cu un urlet de animal înfricoşat. Pilotul opri pur şi simplu motorul, lăsând rotoarele principale să se învârtă ca o moară de vânt.

Pentru o clipă, se reinstală calmul. Cabina încetă să se mai învârtă. Visar zâmbi slab într-o încercare disperată de a-şi

masca laşitatea. Pilotul începu să trimită mesaje de ajutor şi să cheme echipele de salvare.

Un Bell 206 aflat în aer cade cu 27 km pe oră. Cu un pilot experimentat, şansele de supravieţuire sunt mari, chiar şi când aterizează pe apă. Dar Carver avusese grijă ca acest lucru să nu fie posibil.

Rotorul din coada unui elicopter îşi ia energia de la un arbore de transmisie care merge de la motor până la coadă. Dar energia nu poate fi transferată de la arbore la rotor fără o cutie de viteze. Această cutie este o bucată grea de metal aflată la un capăt al cozii, având rolul de a contrabalansa cabina şi motorul situate la celălalt capăt. Astfel că, atunci când rotorul fu smuls din elicopter, acesta scoase şi cutia de viteze şi o lăsă să atârne de pe arborele de transmisie din capătul deschis al cozii distruse. Rămase acolo 10, poate 15 secunde, tras de gravitaţie şi bătut de vânt. Apoi conexiunea cu arborele de transmisie cedă, iar cutia de viteze se alătură celorlalte resturi care se prăbuşeau în mare.

Fără această greutate, elicopterul JetRanger îşi pierdu complet echilibrul. Dacă doar cu câteva secunde mai devreme pilotul privea cerul, dintr-odată tot ce văzu fu marea, căci elicopterul încetase să mai funcţioneze, devenind, în schimb, un coşciug de sticlă şi metal care se prăbuşea în apele învolburate. Tot ce mai auzea pilotul în acel moment era vuietul nebun al aerului şi urletul de moarte al lui Skender Visar.

Samuel Carver dormea dus când traficantul de persoane îşi dădea duhul. Cu câteva ore în urmă, înotase înapoi către barca cu motor cu care acostase chiar în golful unde se afla vila lui Visar. Îşi scosese costumul de scafandru, se uscase şi se schimbase într-o pereche de blugi şi o cămaşă largă de bumbac. Reveni apoi în staţiunea turistică Hvar, unde era cazat, acostă barca şi luă o cină târzie în restaurantul de la malul mării. Comandă fructe de mare la grătar şi o sticlă de Posip Cara rece, un vin alb proaspăt de pe insula vecină Korcula. Mâncă

la o masă pe terasă, privind fetele care treceau, după care se întoarse la hotel pe jos, ca oricare alt turist, urând noapte bună portarului, înainte să se ducă la culcare.

A doua zi, Carver mâncă la micul dejun niște chifle proaspete și-și bău cafeaua îndulcită, înainte să plătească hotelul cu bani cash. Se urcă pe un feribot care traversa Adriatica până în portul italian Pescara, în postura unui turist printre mulți alții în plin sezon estival. După ce ajunse în Italia, își cumpără un bilet spre casă, fără să prezinte vreun act de identitate ori să-i fie înregistrat în calculator vreun detaliu legat de călătorie. Plăti iar cash și nimeni nu făcu nici cel mai mic comentariu.

Carver călători la clasa întâi. Citi o carte care nu era despre creșterea păsărilor. Făcu conversație cu pasagerii care aveau chef de vorbă și avu parte de mese decente. Făcu tot ce putu ca să nu se mai gândească la ceea ce săvârșise.

ZECE ZILE MAI TÂRZIU

1

Omul zâmbi ca pentru sine în timp ce intra în camera cu pereți lambrisați în lemn de nuc, bucurându-se de răcoarea aerului condiționat după căldura apăsătoare de august. Își ridică ochelarii de soare de la ochi, și-i puse pe părul rar, tuns scurt. Se simțea bine în semiîntunericul în care se afla. Popoarelor nordice le face plăcere să își petreacă vacanțele de vară sub razele fierbinți ale soarelui, însă el prefera să stea la umbră în miezul unei zile toride.

Avea doar câteva minute pentru el. Curând avea să fie așteptat din nou afară, unde servitorii întindeau o masă pentru prânz, sub un cort de pânză albă care fâlfâia în briza mediteraneeană. Traversă camera, simțind desimea și moliciunea

covorului țesut la comandă sub picioarele lui goale și măslinii. Blugii și tricoul erau simpli, dar foarte scumpi. La încheietura mâinii avea un Rolex. Nu privea asemenea lucruri ca pe ceva ieșit din comun. Își petrecuse întreaga viață în coconul lui de copil de bani gata.

Însă, cu toate privilegiile pe care le aduce, bogăția moștenită poartă cu ea stigmatul de a fi fost obținută cu prea multă ușurință. Pentru străini, el era doar un copil de bani gata, un parazit care trăia din realizările tatălui său. Avea de gând să schimbe asta. Foarte curând, toată lumea avea să vorbească despre ceea ce realizase el. Un zâmbet îi apăru pe buze în timp ce se gândea la ceea ce avea să urmeze, apoi apăsă un buton și inițiie un apel rapid către un număr din Londra.

– Trebuie să vorbim, spuse el către persoana de la celălalt capăt al firului. Fii pregătit luni. Am vești importante, vești bune despre... – ezită, căutând cuvintele potrivite, știind că alții ar putea asculta convorbirea – să-i spunem, prietenul nostru comun.

Încercarea sa de a fi discret era inutilă. Conversația îi fu interceptată de *radom*-urile[1] uriașe răspândite în peisajul sumbru din Yorkshire, de la Menwith Hill, unde Echelon, sistemul global de supraveghere condus de Agenția de Securitate Națională a Americii, interceptează zilnic nenumărate apeluri telefonice și e-mailuri. De acolo se trimitea un semnal prin satelit pe orbită, la 30 500 km altitudine, către sediul ASN de la Fort Meade, Maryland. Supercomputerele Cray Y-MP, capabile de aproape trei miliarde de operațiuni pe secundă, răzbeau prin hățișul nesfârșit de limbi. Ca un prospector în căutare de aur, computerele Cray alegeau pepite din fluxul constant. Căutau indivizi-cheie, cuvinte și fraze care puteau să fie folosite pentru investigații ulterioare. Datele adunate de Echelon erau trimise și la Cartierul General pentru Comunicații al Guvernului Britanic, la periferiile din Cheltenham, Gloucestershire. Mai multe computere extrăgeau diverse

[1] Dispozitive pentru protejarea antenelor de emisie-recepție (n.tr.)

informații stocate. Informațiile erau transmise mai departe Ministerului Apărării, Ministerului de Externe și agențiilor de spionaj.

Fiona Towthorp, o femeie atrăgătoare, cu fața pistruiată, în vârstă de patruzeci de ani, lucra ca analist de informații la GCHQ. Tocmai descoperise ceva despre care știa că șefii ei ar da orice să afle. Dar când ridică telefonul, numărul pe care-l formă nu avea nici o legătură cu guvernul Maiestății Sale.

Linia era încriptată la un nivel pe care nici Echelon nu-l putea decoda.

– Consortium, răspunse o voce de bărbat.

– Am un mesaj pentru departamentul de comunicații corporatiste. E ceva ce trebuie să știe directorul.

Lui Towthorp i se făcu imediat legătura.

2

Veniră după Carver dimineața. Primise apelul în noaptea precedentă, chiar în timp ce-și stingea lampa cu gaz, singura sursă de lumină din cabana lui de la munte.

– Carver, spuse el, fără să încerce să-și ascundă iritarea în timp ce telefonul GSM îi cerea zgomotos să-i acorde atenție.

Vocea de la celălalt capăt al firului, cu un accent sec din estuarul Tamisei, i se adresă brusc, fără nici un fel de formalitate:

– Unde ești?

– În concediu, Max. Nu lucrez. Cred că știi asta.

– Știu ce faci, Carver. Doar că habar n-am unde o faci.

– Ghici ce, chiar aveam un motiv pentru care nu ți-am spus.

– Păi s-ar putea să am o slujbă pentru tine.

– Nu.

Max îl ignoră.

– Ascultă, o să știu sigur în următoarele douăsprezece ore. Dacă accepți, crede-mă că o să fac în așa fel încât să merite

faptul că ţi-am întrerupt concediul. Trei milioane de dolari americani, plătiţi în contul tău curent. Poţi să iei o pauză lungă după aceea.

– Înţeleg, spuse Carver sec. Şi dacă refuz?

– Atunci te-aş sfătui să rămâi în concediu. Şi să nu te mai întorci niciodată. Tu alegi.

Pe Carver nu-l deranja ameninţarea voalată, dar nu voia să-şi piardă un client foarte important. Asta era treaba lui. Asta făcea cel mai bine. Şi, indiferent de câte ori se gândise să renunţe, nu voia ca altcineva să-i ia locul. Într-o zi, poate curând, va fi pregătit să renunţe, dar o va face în condiţiile stabilite de el însuşi.

– Noua Zeelandă, spuse el.

Înjură în gând în timp ce închidea telefonul şi-l punea la loc pe masa goală din lemn, care se afla lângă cadrul din oţel şi pânză al patului pe care-şi întinsese sacul de dormit.

Samuel Carver avea înfăţişarea suplă şi simplă a unui luptător profesionist. Părul şaten-închis îi era tuns scurt. Doisprezece ani în slujba Marinei Regale şi a Special Boat Service[1] erau întipăriţi pe faţa arsă de soare. O determinare feroce era vizibilă pe fruntea închisă la culoare, străbătută de un singur rid ce arăta concentrarea adâncă. Totuşi, ochii lui verzi sugerau că forţa sa fizică impresionantă era mereu ghidată de o inteligenţă calmă, aproape glacială.

Încerca să justifice ceea ce făcea ca fiind un mod de a stârpi rozătoarele, ceva neplăcut, dar necesar. După treaba cu Visar, căutase, ca întotdeauna, un loc în care să se liniştească şi să-şi limpezească mintea de ceea ce ştia, dar nu voia să recunoască de fapt că fiecare crimă în plus, indiferent câte vieţi salva, indiferent cât de logică-i era justificarea, contribuia încă puţin la degradarea lui sufletească.

---

[1] Forţele Speciale ale marinei britanice (n.tr.)

Ajunsese la capătul lumii, în Munții Two Thumb[1] de pe Insula de Sud, Noua Zeelandă. Cu milioane de ani în urmă, când toate continentele Pământului erau unul singur, Munții Two Thumb făcuseră parte din același lanț muntos ca și Anzii peruvieni și Munții Sierra din California. Munții se deplasaseră câteva mii de kilometri de atunci, dar, în rest, nu se schimbase aproape nimic. Nu existau cluburi de noapte, restaurante sau fete; nu existau ziare sau TV, nu existau lifturi, instructori sau pârtii pentru începători. Pentru Carver, exact asta conta.

Venise în căutarea singurătății absolute, a unei existențe reduse la cele mai simple elemente. Spera ca viteza, transpirația, cerul senin, soarele puternic, aerul care îi umplea plămânii să îi înlăture din minte spectrul morții. Nu se bărbierise de-o săptămână. Nici nu se spălase prea des. Probabil puțea ca un rinocer. Dar de ce să-și facă probleme? Trecuse mult de când avusese pe cineva pentru care să vrea să miroasă bine.

Elicopterul veni dinspre sud, în razele slabe ale soarelui care răsărea, înainte ca ultima stea să dispară. Carver îl zări în depărtare, prins între cerul negru-albăstrui și zăpada ca zahărul. Nu trebuia să-și facă bagajul. În jacheta de schi avea o borsetă neagră pentru bani. În buzunarele ei avea patru pașapoarte diferite, fiecare cu două cărți de credit corespunzătoare. Mai avea și un telefon de rezervă și douăzeci de mii de dolari bani gheață. Cardurile aurii erau în regulă, dar Carter încă nu fusese în vreun loc unde să nu fie acceptați dolarii americani.

Puțină zăpadă viscolită zbură prin aer, în timp ce elicopterul ateriza la 50 m distanță. Carver îl privi atingând solul. Iisuse, alt Bell! O imagine cu un JetRanger prăbușindu-se și un țipăt de groază, o groază aproape palpabilă, îi apăru în minte. Preț de o clipă, închise ochii și murmură pentru sine: „Stăpânește-te."

---

[1] Două Degete (n.tr.)

Apoi deschise fermoarul jachetei şi se apropie de elicopter, aparent relaxat, dar atent la orice semn al unei capcane.

– Ziua bună! strigă copilotul neozeelandez, acoperind zgomotul elicei. Întinse mâna şi-l trase pe Carver la bord. Ziceau că ori trebuie să vă luăm cu noi, ori să vă omorâm. Mă bucur c-aţi ales varianta A.

Copilotul avea un zâmbet larg, însă privirea îi era ştearsă şi lipsită de orice expresie.

Carver îi zâmbi şi el larg, făcându-i jocul.

– Şi eu mă bucur! strigă el. S-ar fi putut să te rănesc. Se lăsă în scaun, îşi puse centura şi căştile, apoi oftă. Se dusese şi concediul ăsta! Nici nu avusese timp să bea o cafea şi deja era-n rahat până-n gât.

Îşi masă fruntea cu degetul mare şi cu arătătorul. Nu avusese nimic de făcut timp de o săptămână, în afară de a schia şi de a dormi. Ar fi trebuit să se simtă odihnit şi revigorat. În schimb, era frânt de oboseală.

Aproximativ două ore mai târziu, Carver era într-un Gulfstream V nou-nouţ, urcând la 12 000 m în aer, zburând spre nord-est la ieşirea din Christchurch, în drum către Los Angeles, cam la 10 km distanţă. GV-ul era cel mai potrivit avion privat din lume pentru zboruri lungi, dar, odată ajuns în California, avionul avea să zboare lin. Urma să rămână pe pistă exact cât să facă plinul şi să schimbe echipajul, apoi avea să decoleze din nou spre Europa.

Exista o cabină de duş la bord. Carver se spălă, se bărbieri şi se schimbă într-un trening gri, moale şi comod, pe care i-l dădu stewardesa.

– Sper că-i mărimea potrivită. Mi-au dat mărimile dumneavoastră... Se opri. Dar nu ştii niciodată dacă ceva îţi vine bine până nu-l probezi.

Era o brunetă drăguţă, cu ochii mari şi căprui, buzele moi şi cărnoase şi părul lucios prins în coadă de cal. Vorbea în felul

acela tipic fetelor din Australia[1], ridicând ușor tonul la final de propoziție, transformând fiecare afirmație într-o întrebare servilă. Acum stătea în fața lui Carver, ușor înclinată înspre el, cu fusta ei de un albastru-închis, strâmtă, până la genunchi și care-i evidenția coapsele. Îl privea cu admirație, cu un zâmbet care sugera că-i place de el. Ori îl plăcea foarte mult, ori în fișa postului ei intrau mai multe servicii decât în cea a unei stewardese[2] obișnuite. Carver luă în calcul cea de-a doua variantă. Și el, și fata lucrau pentru oameni care credeau că orice are un preț. El, unul, fusese cumpărat. Probabil că și ea putea fi cumpărată.

– Cum te cheamă? întrebă el.

– Candy, răspunse ea.

Carver nu se putu abține să nu râdă-n gura mare. Fata asta avea și un nume de stripteuză[3] care se potrivea cu metodele ei de seducție profesioniste. Dar apoi îl surprinse. Roși.

– Nu, pe bune. E prescurtare de la Candace.

Își dădu seama că-i scăpase o a treia posibilitate, aceea ca ea să fi fost o tânără de treabă care încerca să-și însenineze un pic ziua de lucru cu un flirt nevinovat. Cum fac oamenii normali. Iisuse, ajunsese un ticălos cinic! Când se întâmplase asta? Întrebare tâmpită: știa exact când. Până la ultimul minut. Brusc, realiză că avea maxilarul încleștat și scrâșnea din dinți cu o încordare pe care nu o putea explica. Era mult prea devreme pentru nervii care precedau de obicei orice asasinat. Asta era altceva – un mesaj din subconștientul său, pe care nu îl putea descifra. Sau poate că pur și simplu nu voia s-o facă.

*

---

[1] În original *Down Under*, termen intraductibil folosit cu referire la Australia (n.tr.).

[2] În original *trolley dolly*, expresie peiorativă folosită pentru stewardese (n.tr.)

[3] *Bombonica*, în traducere aproximativă (n.tr.)

Carver își petrecuse ultimii ani încercând să nu sondeze prea adânc în propria minte. Își spunea că-i vorba despre pragmatism de tip militar. Concentrează-te pe ce-i în fața ta, fă-ți griji pentru lucrurile pe care le poți controla, uită de restul. Avea o fată în fața lui și putea să-și controleze reacția deplasată. El și Candy aveau să fie blocați împreună într-un tub de metal sub presiune pentru următoarele douăzeci și patru de ore. Puteau măcar să fie politicoși unul cu celălalt.

Scutură repede din cap, alungând gândurile nedorite.

– Scuze, spuse el. M-am întrecut cu gluma.

– Nu-i nimic. Vă aduc ceva, un mic dejun, o cafea?

– Sigur, mi-ar prinde foarte bine. Mulțumesc mult.

Zece minute mai târziu, detaliile legate de țintă erau deja trimise prin fax în avion.

Subiect: Ramzi Hakim Narwaz
Naționalitate: Pakistanez (mamă de origine franceză)
Vârsta: 41
Înălțimea: 182 cm
Greutatea: 86, 4 kg

Subiectul face parte dintr-una dintre cele mai bogate familii din Pakistan, a urmat cursurile școlii Le Rosey din Elveția, are domiciliul la Paris și se simte în largul lui în cercurile influente ale societății europene. Este căsătorit (soția Yasmina provine dintr-o familie bogată din Liban) și are un fiu, Yusuf. Bea alcool, însă rareori în exces. Uneori consumă droguri, în funcție de anturaj. Activitatea sexuală extraconjugală este discretă, dar regulată, tipică pentru un bărbat bogat, care a adoptat stilul de viață occidental.

Acest stil de viață e doar un paravan. Subiectul, care este foarte inteligent și nu e în relații bune cu tatăl său, a fost îndoctrinat de mullahi[1] de la diverse moschei din nordul și estul Londrei în timp ce urma cursurile Școlii de Economie

[1] Dascăli islamici (n.tr.)

din Londra. Subiectul a devenit un membru activ şi din ce în ce mai influent al celulelor teroriste extremist-islamice.

Monitorizarea apelurilor telefonice de către serviciile secrete americane, coordonate prin colaborarea unităţilor antiteroriste ale CIA/FBI, cu numele de cod „Alex", demonstrează că subiectul păstrează legătura cu persoane suspectate de asociere cu mişcări teroriste. Printre aceştia se numără fondatorii Konsojaya[1], respectiv Wali Khan Amin Shah şi Riduan Isamuddin (alias „Hambali"); suspectul Wadih el-Hage, domiciliat în Nairobi, Kenya; precum şi câţiva suspecţi din complotul „Bajinka" (Big Bang), cu centrul în Manila, Filipine, care avea ca scop bombardarea a douăsprezece avioane ce zburau spre SUA.

Transferuri bancare recente către şi dinspre conturile subiectului demonstrează o activitate mult mai intensă decât de obicei. Se crede că suspectul pregăteşte un atac terorist de proporţii în Europa, aproape cu siguranţă în Regatul Unit. Se crede că atacul este eminent – o chestiune de zile, nu de săptămâni. Interceptările telefonice indică faptul că-şi va lăsa familia în vacanţă în sudul Franţei şi se va întoarce la Paris în următoarele douăzeci şi patru de ore. Reprezintă clar un pericol atât pentru personalul militar, cât şi pentru vieţile civililor dacă subiectului i se permite să-şi continue activităţile. *De aceea a fost selectat pentru executare imediată.*

Un al doilea fax sosi la scurt timp după aceea. Îl informa pe Carver că 1,5 milioane de dolari fuseseră livrate în contul lui de la Banque Wertmuller-Maier de Genève. Oricine ar fi fost angajatorii lui – iar Carver nu voia în mod deosebit să ştie, la fel cum nu ţinea neapărat ca ei să-l cunoască prea bine –, aceştia plăteau la timp şi plăteau bine.

Max sună din nou când avionul se afla deasupra vestului Statelor Unite.

– Deci, unde eşti acum?

---

[1] Organizaţie teroristă islamică ce operează sub paravanul unei companii de comerţ (n.tr.)

– De jumătate de oră am ieșit din LA, răspunse Carver. Pilotul apasă accelerația. Ar trebui să fim la sol în mai puțin de zece ore.

– Bun, deci asta înseamnă 7.30 seara, ora Europei Centrale. Nu ne așteptăm să se întâmple mare lucru înainte de miezul nopții, deci e în regulă. Dar există ceva ce vrem să rezolvi întâi.

Carver era la câteva mii de kilometri depărtare, vorbind printr-un telefon prin satelit. Dar iritarea i se simți lesne în glas.

– Tu glumești. Două misiuni? Ambele improvizate? Cred că ai impresia că mi s-a urât cu viața.

– Nu-ți face griji, a doua este doar o chestie de rutină, zise Max. Plan de rezervă în caz că prima lovitură nu-ți iese. Prietenul nostru are o proprietate pe care-o folosește pentru întâlnirile private – personale și profesionale, dacă înțelegi unde bat. Dacă se simte amenințat, o să se-ascundă acolo. Doar că tu ai să faci în așa fel încât să nu se mai simtă în siguranță acolo. Nu-ți face griji, avem codul de la sistemul de alarmă. E de tot rahatul.

Carver oftă. Nu contează cum îți câștigi existența. Până la urmă înghiți aceleași porcării din partea celor care te plătesc. Îl ascultă pe Max descriind cuibușorul de nebunii în care Ramzi Hakim Narwaz prefera să-și încheie afacerile private. Era un terorist islamic care-și lua foarte în serios rolul. Era demn de un premiu Oscar.

Câteva minute mai târziu, planurile etajelor și schema rețelei electrice a locuinței lui Narwaz sosiră pe faxul din avionul Gulfstream. Lui Carver îi trebui o jumătate de oră ca să-și facă un plan. Când Max luă din nou legătura cu el, avea lista completă cu echipamentul necesar. Trecu pe ea transportul, armele, explozibilii, cronometrele, fitilurile și echipamentele tactice de care avea nevoie, după care trecu la detalii.

– O să am nevoie de o cutiuță de lubrifiant – ceva de genul 3-în-1. Apoi, adu-mi șase pungi mici de plastic, cu închidere etanș; un sac de gunoi negru; o lanternă de mecanic pe care să mi-o pot fixa pe cap; o foarfecă industrială cu lama de ceramică

de 7,6 cm; o șurubelniță, niște clești de tăiat fire, o rolă de bandă adezivă, un odorizant, o sticlă de soluție de curățat Jif[1], câteva perechi de mănuși subțiri din latex și un baton Mars.

– La ce dracu' îți trebuie un baton Mars?

– Să-l mănânc. Îmi plac dulciurile. Și dacă tot ai adus vorba, ce zici de o pizza la pachet?

Max nu se obosi să-și ascundă sarcasmul din voce.

– Cum zici tu, amice. Ai vreun sos preferat?

– Nu am preferințe, spuse Carver. Pe mine cutia mă interesează. De fapt, nu-ți face griji. Îmi iau eu una. Va trebui să mănânc oricum.

3

Avionul lui Carver aterizează pe aeroportul Le Bourget, la câțiva kilometri nord-est de Paris, și opri într-un hangar privat. Când Carver ajunse la baza treptelor, un mecanic de întreținere îi întinse un plic și o geantă mare. În plic era un bilet de parcare cu numărul locului scris pe el, cheia unei motociclete Honda și cheia de la un vestiar din clădirea terminalului. Geanta era plină cu haine. Carver urcă înapoi în avion și se schimbă.

Max îi trimisese pantaloni negri de camuflaj, un tricou negru, o jachetă de aviator din nailon negru, pantofi sport negri și o cască neagră. Restul echipamentului se afla într-un rucsac, în vestiarul terminalului. Era tot negru ca toate celelalte.

Motocicleta care îl aștepta în parcare era o Honda XR400 neînmatriculată. Era o motocicletă de teren, mai potrivită pentru drumurile bătătorite de țară decât pentru străzile orașelor, zveltă și rapidă ca un ogar. Dar era ideală pentru ce avea nevoie Carver. Dacă operațiunea nu ieșea cum trebuie și era necesar să scape repede, îi trebuia un vehicul care să se

[1] Nume sub care este cunoscut brandul Cif în unele țări (n.tr.)

strecoare pe unde mașinile de poliție și motocicletele masive și puternice ale oamenilor legii nu puteau ajunge.

La cinci minute după plecarea de la aeroport, Carver se opri în drum la o pizzerie și comandă o pizza la pachet. În timp ce aștepta să fie gata pizza, căută toaleta, luând geanta cu el. Erau două cabine individuale, fiecare cu o cabină și o chiuvetă. Merse la cea mai apropiată și scoase pistolul pe care-l ceruse, un SIG-Sauer P226 cu un mecanism de recul Colt/Browning și fără piedică. Erau douăsprezece gloanțe Cor-Bon de 9 mm Jacketed Hollow Points în încărcător.

SIG-ul era pistolul standard al Forțelor Speciale Britanice în operațiuni antiteroriste și sub acoperire. Carver îl folosise în nenumărate operațiuni militare și nu renunțase la el de atunci. Acum, ca întotdeauna, demontă pistolul, îl verifică și-l reasamblă. Tot acest procedeu îi luă mai puțin de un minut. Pe de-o parte, era o măsură elementară de precauție. Dar era și un ritual care îl ajuta să se concentreze la ce avea să urmeze, ca un sportiv care-și face încălzirea, pregătindu-se de competiție.

Apoi Carver umplu chiuveta. Vârî mâna în rucsac și scoase cutia de adeziv 3-în-1, vărsând conținutul în chiuvetă. Apoi băgă din nou mâna și scoase o bucățică din ceva ce semăna a lut gri. Era explozibil C4 – plastic. Puse explozibilul în chiuvetă și începu să-l frământe, amestecând uleiul și plasticul, cum face un brutar cu aluatul. Obținu un fel de chit lipicios și flexibil care, luat separat, era complet inofensiv. Putea fi modelat în orice formă și lipit pe orice suprafață. Putea fi pus în pungi de plastic – exact cum se apucase Carver acum să facă, împărțindu-l în patru bucăți egale. Putea fi lovit, ars, chiar ciuruit de gloanțe, fără să se întâmple nimic. Dar dacă-i era adăugat un fitil, un capăt exploziv sau un cronometru, se obținea brusc o bombă.

Odată depozitate pungile cu explozibil în rucsac, Carver scoase soluția de curățat și o turnă pe toată în chiuvetă, înlăturând orice urmă de ulei sau de C4. Dădu drumul robinetului la presiune maximă, ca să clătească totul, apoi

aruncă sticla la gunoi. Izul de ulei și plastic din aer persista, însă Carver pulverizează odorizant în încăpere, după care aruncă recipientul la gunoi. Când ieși, un bărbat aștepta în fața ușii. Carver ridică din umeri ca și cum s-ar fi scuzat, se ține de nas și murmură :

– Pardon.

Își luă pizza și mâncă jumătate din ea în parcare. Aruncă restul într-un tomberon. Păstră cutia, urcă pe Honda și o luă spre sud, intrând în Paris.

Apartamentul era pe Ile Saint-Louis, una din cele două insule de pe Sena, practic în centrul orașului. Strada era plină de turiști care se bucurau de atmosfera rustică și relaxată a insulei și de seara călduroasă de vară târzie. Se plimbau fără grabă, oprindu-se să studieze vitrinele magazinelor sau meniurile restaurantelor și cafenelelor de pe trotuare.

Carver își parcă motocicleta și coborî, încă purtând casca și având cutia de pizza în mână. Oricine i-ar fi aruncat o privire fugară ar fi văzut doar un om care făcea livrări. Numai un ochi foarte atent ar fi observat că purta mănuși subțiri de latex în timp ce mergea spre ușa clădirii din secolul al optsprezecelea în care Ramzi Narwaz se întreținea cu amantele lui. Nu avu nevoie de mai mult de câteva secunde și de un șperaclu pentru a intra.

Privi în jurul său în holul de la etajul întâi, familiarizându-se cu planul acestuia, apoi merse către o ușă din spate care dădea într-o curte goală cu un rând de coșuri de gunoi lipite de un zid. Chiar vizavi de el, o arcadă dădea în strada din spatele clădirii. Ușurat să constate că existau mai multe ieșiri, Carver scăpă de cutia de pizza și intră înapoi în clădire.

Apartamentul era la ultimul etaj, trebuia să urce câteva rânduri de scări. Din nou, încuietorile nu constituiră un obstacol. Carver intră într-un hol central, cu o fereastră în capăt, care se întindea de la podea la tavan. Era aproape întuneric afară, dar luminile stradale străluceau suficient de tare încât Carver să vadă pe unde pășește.

În clipa când ușa se deschise, alarma antifurt începu să piuie, declanșată de un contact magnetic standard. Un mic panou de control era atașat de peretele aflat chiar în stânga ușii, exact cum văzuse și pe planurile trimise. Și codul era exact cel pe care i-l spusese Max. Piuitul încetă.

În fața lui, dând spre ieșirea din hol, era un mic pasaj, plin de dulapuri. În partea stângă era o ușă care ducea spre o bucătărie mică. Carver se întoarse în direcția opusă și deschise dulapul din partea dreaptă a pasajului. În el erau agățate câteva haine de iarnă. În spatele lor se afla cutia albă din metal care adăpostea sistemul de alarmă al apartamentului. Dădu satisfăcut din cap și închise ușa dulapului.

La capătul îndepărtat al pasajului era un living mare și spațios. Încăperea era mai stilată decât se așteptase Carver, având în vedere ce fel de om era proprietarul și în ce scop o folosea. Nu existau mese din sticlă și crom, de prost gust, nici tavane cu oglinzi sau nuduri semipornografice. În schimb, camera avea pereți deschiși la culoare și o masă veche din lemn într-un capăt al ei, decorată cu o vază cu flori proaspete. În partea cealaltă, trei canapele mari, de culoare crem, erau aranjate în jurul unui covor persan. Un șemineu se vedea pe peretele îndepărtat, lângă niște rafturi pe care se aflau un mic sistem audio, câteva cărți și o colecție mică de vaze de cristal, ghivece și sculpturi miniaturale. Doi senzori de mișcare cu infraroșu se aflau în colțuri opuse ale camerei, pentru a-i detecta pe intrușii care ar fi intrat pe geam.

Carver își lăsă rucsacul în mijlocul camerei, își scoase lanterna, și-o prinse în jurul capului astfel încât ambele mâini să-i rămână libere și se uită îndelung și atent la sistemul audio. Apoi bătu în peretele din spatele acestuia, ca să verifice dacă avea o structură solidă, rezistentă la lovituri, și dădu din cap, satisfăcut.

Reveni la rucsac și scoase șurubelnița, cleștele de tăiat fire și trei cutii mici și alungite din plastic, fiecare cam de mărimea și grosimea unei cărți necartonate, dar ușor curbate în partea

mai alungită. Acestea erau mine antipersonal M-18 Claymore[1], configurate pentru detonare la distanță. Fiecare consta într-o bucată de explozibil C4 de un kilogram, în jurul căreia erau înfășurate șapte sute de rulmenți mici de oțel, închiși într-o carcasă exterioară din polistiren și fibră de sticlă.

Ridică minisistemul audio, deșurubă partea din spate, unde erau fixate boxele, o deschise și tăie partea centrală a acestora. Apoi puse câte o mină Claymore în locurile goale din fiecare boxă, le lipi la loc și le puse exact cum fuseseră, cu firele ieșind din amplificator. Când se declanșau, proiectilele aveau să fie aruncate cu boltă prin toată camera și prin pereții subțiri care o separau de bucătărie și de hol. Oricine le-ar fi stat în cale ar fi fost făcut bucăți. Carver își băgă șurubelnița și cleștele în buzunarul exterior și contemplă încă o dată la rezultatul muncii sale. Detonatorul era nedetectabil. Dacă Narwaz ar porni sistemul la un minut după ce intra în apartament, ar putea deveni suspicios dacă nu auzea nici un sunet ieșind din boxe. Dar, dacă Narwaz se întorcea în apartament în noaptea aceea, însemna că supraviețuise unei tentative de asasinat și nu îi va arde de muzică.

Carver lucra fără să se grăbească inutil, cu un ritm constant, care avea să-l ajute să iasă din apartament cât mai curând posibil, fără să facă greșeli din neatenție. Ridică geanta și ieși din cameră, trecu prin pasaj și traversă holul, intrând în dormitor. Și aici pereții erau deschiși la culoare, podelele din lemn, iar fereastra și perdelele până-n podea. Patul era singurul lucru extravagant din cameră, o piesă magnifică din alamă victoriană, ce avea un cadru lucios cu capete din metal ce se unduia cu eleganță.

Era pe cale să treacă mai departe, când ceva de la capătul patului îi atrase atenția. Când lumină obiectul cu lanterna, își dădu seama că era vorba despre o geantă de voiaj. Pe țesătură era cusut logoul Louis Vuitton. Era deschisă și pe jumătate plină

[1] Mină folosită de armata SUA (n.tr.)

cu haine de damă. În apropiere era o poşetă Chanel mică şi lucioasă. Nişte blugi albi fuseseră aruncaţi pe aşternut lângă o jachetă scurtă de doc. O pereche de pantofi sport Keds albi zăceau pe podea lângă pat. Carver dădu ocol patului şi merse spre o altă uşă care ducea la baie. Pe raftul de deasupra chiuvetei erau două gentuţe, una plină cu farduri, cealaltă, mai mare, cu şampon, loţiuni de corp şi alte produse pentru îngrijire.

Descoperirea îl şocă pe Carver, scoţându-l din starea lui de calm şi mulţumire de sine. Max nu îi spusese că Narwaz avea o iubită în oraş. Evident, aceasta sosise, se schimbase şi ieşise iar. Dacă în prezent era cu Narwaz, avea să moară odată cu el în seara asta. Carver scoase telefonul şi formă un număr din Anglia.

– Nu mi-ai zis de femeie.

– De ce să-ţi fi zis? Nu are nici o importanţă pentru misiune.

– Contează pentru mine. Am venit să elimin un terorist periculos. Iubita lui e civilă. Ştii că nu omor civili, Max.

Carver auzi un râset la capătul firului.

– Ba sigur că o faci. Doar că nu vrei să recunoşti. Albanezul ăla... crezi că elicopterul lui zbura de unul singur? Avea un pilot, Carver.

– Pilotul ştia ce face. Era plătit pentru asta.

– Şi ce, crezi că păsărica nu e? Uite, nu contează dacă ţinta are iubită, şofer, bodyguard sau toată familia cu ea. Nu-mi pasă dacă ăsta invită majoretele de la Dagenham Diamonds[1] la o petrecere şi-i bubuim pe toţi. Nebunul ăsta nenorocit vrea să înceapă un război. Milioane de vieţi pot fi puse-n pericol, deci trebuie să dispară. Victimele colaterale nu sunt treaba noastră.

Carver nu spuse nimic. Îşi petrecuse anii din armată luptând cu dictatori sângeroşi care pierdeau războaie, dar rămâneau la putere. Urmărise terorişti psihopaţi care deveniseră dintr-odată politicieni pacifişti întâmpinaţi cu strângeri de

[1] Echipă de ciclism engleză (n.tr.)

mână la Numărul 10[1] şi cu zâmbete pe peluza Casei Albe. El şi oamenii lui luaseră cu asalt nenumărate cargoboturi şi bărci de pescuit pline de arme şi de droguri. Dar niciodată nu se schimba naibii ceva. Nimeni nu plătea pentru ceea ce făcuse. Nici un guvern nu îi oprea de la bun început. Acum putea să negocieze cu băieţii răi pe limba lor. Îşi alungă îndoielile din conştiinţă, izolându-le în aceeaşi celulă din mintea lui unde închisese de-a lungul timpului scrupulele, fricile şi emoţiile.

Max rupse tăcerea:

– Mai eşti acolo, amice? Dacă nu eşti dispus să faci treaba asta, zi-mi acum. Nu pot să las pe nimeni să-şi bată joc de asta.

– Hai să-ţi spun ceva, Max. De ce nu vii aici? Intră pe uşa din faţă şi aşteaptă şaizeci de secunde. Vezi cu ochii tăi dacă-s dispus să fac asta.

– Aşa te vreau. Pentru o clipă, am crezut că ţi-ai ieşit din mână. Nu-ţi ieşi din mână, nu, Carver? Încep să-mi fac griji pentru tine.

– Du-te-n mă-ta, Max!

Tonul lui Carver trăda o încredere în sine agresivă. Însă, în adâncul fiinţei sale, se întreba dacă Max nu avea cumva dreptate. În privinţa abilităţilor sale, era sigur că răspunsul e nu. Se menţinea în formă; nu arunca banii pe droguri sau pe divorţuri; nu era una dintre fosilele militare care-şi făceau veacul prin barurile din Hereford şi Poole spunând poveşti de război trase de păr altor soldaţi bătrâni la fel de rătăciţi şi fără rost ca şi ei. Deci nu, nu-şi pierduse abilitatea de a-şi face treaba. Dar poate că îşi pierduse gustul pentru aşa ceva. Ajunsese cu mult timp în urmă la concluzia că forţa lui nu avea vreo legătură cu armele, muşchii sau explozibilii. Era în mintea şi în privirea lui, în puterea voinţei sale şi în siguranţa că făcea ceea ce trebuie. Undeva înlăuntrul lui mocneau o furie şi un sentiment al pierderii, care-l împinseseră mereu

---

[1] Pe Downing Street numărul 10 este sediul guvernului britanic şi reşedinţa prim-ministrului (n.tr.).

înainte. Dar, dacă i se termina acel „combustibil", dacă puterea voinței lui scădea, ce avea să se întâmple?

Acesta putea fi totuși ultimul lui contract. Deci trebuia să-i iasă bine. Și să scape cu viață.

A treia bombă fu plantată în dormitor, lipită pe peretele de la capătul patului și acoperită cu perne. Geanta femeii era chiar lângă Carver în timp ce acesta lucra. Simți o urmă slabă de parfum dinspre haine. Se întrebă dacă ea știa adevărul despre amantul ei. Urma oare aceeași cauză? Sau era doar o fată drăguță care avea să moară pentru că fusese sedusă de un bogătaș?

– Pentru numele lui Dumnezeu! murmură pentru sine. Concentrează-te.

Încă mai avea trei dispozitive de amplasat – pungile frigorifice cu chit explozibil. Lipi unul în rezervorul de la toaletă, apoi îi adăugă un mic detonator cu radio. Un alt sac și un alt detonator fură băgate în dulapul de bucătărie aflat la nivelul frunții. Minele Claymore trebuiau să arunce în aer camera, dar el nu voia să conteze pe asta. Prea multe ținte supraviețuiseră tentativelor de asasinat pentru că bombele nu erau atât de letale pe cât plănuiseră utilizatorii. Trebuiau omorâți de două ori, pentru orice eventualitate. Ultima pungă și cel din urmă detonator fură amplasate sub o masă-consolă din hol. Fiecare cameră din apartament fusese transformată în teren minat. Acum trebuia doar să activeze toate bombele.

Reveni la rucsac și scoase o cutiuță din plastic de mărimea unui miniradio. Două fire ieșeau din partea inferioară a cutiei, iar în partea superioară erau o antenă extensibilă, un comutator și un beculeț roșu care indica dacă e pornit sau oprit. Se întoarse la dulapul cu haine, deschise cutia principală a sistemului de alarmă și-și conectă cutiuța la aceleași terminale ca și senzorul de la ușă, apoi o porni. Lumina roșie din partea de sus a cutiei începu să pâlpâie. Dispozitivul era în standby.

Odată ce sistemul de alarmă din apartament era activat, dispozitivul avea să pornească. Orice breșă în circuitul alarmei,

cum ar fi deschiderea unei uși, avea să declanșeze un detonator din interior, pornind un cronometru de 60 de secunde. Dar spre deosebire de alarmă, acesta nu putea fi oprit. Cronometrul continua să numere pur și simplu secundele până la zero și trimitea semnalul fatal bombelor ascunse prin apartament. Capcana era instalată. Carver își dădu jos lanterna și o puse în rucsac, cu restul echipamentului. Făcu din nou turul apartamentului, asigurându-se că totul era la locul lui și că nu rămăsese nimic în urmă, apoi ieși pe unde intrase, resetând și alarma. Atunci când cineva își va face apariția pe ușa din față, locul avea să sară în aer.

Ajuns la baza scărilor, Carver se întoarse spre ușa din față și ieși în curte. Își dădu jos rucsacul din spate și scoase toate cele necesare pentru restul operațiunii, împreună cu sacul negru de gunoi. Îl deschise și băgă în el rucsacul împreună cu ce se afla în el, apoi o luă în josul străzii spre o alee pe care se afla un bar, unde îl aruncă într-un tomberon imens, îngropându-l sub un morman de gunoi de la restaurant.

În timp ce mergea către motocicletă, Carver îl sună pe Max.

– Am rezolvat cu apartamentul. Unde vrei să merg acum?

Primi instrucțiunile și se asigură că a priceput clar fiecare etapă a operațiunii. Pentru moment, în orice caz, clipa de slăbiciune din apartament îi trecuse.

4

La mai puțin de 1,5 km de apartamentul pe care Carver îl umpluse cu bombe, doi oameni cu nume false își vedeau de treaba lor într-o clădire care avea acte de proprietate false. Unul din ei îi era cunoscut lui Carver drept Max. Fața lui adânc ridată, ca a unui om suferind de inaniție, amintea de un jocheu sau de un membru al trupei Rolling Stones. Părul rar îi era

tuns scurt şi lipit de cap. Purta ochelari fără rame, un costum de culoarea cărbunelui, o cămaşă de in alb şi o cravată tricotată de culoarea ciupercilor.

Înfăţişarea lui modernă era în contrast puternic cu locul în care se afla. Tocmai intrase în camera de oaspeţi a unei case care părea să fi fost construită în secolul al optsprezecelea, decorată cu un lux extravagant – tavane de 3,6 m, şemineu de marmură, mobilier vechi şi portrete ale strămoşilor, suflate cu aur masiv. Cel care alesese decoraţiile încercase să evoce grandoarea unor vremuri apuse.

Max privi în jur cu dezgust. Locul arăta ca un nenorocit de muzeu. Îşi îndreptă atenţia către omul între două vârste, în pantaloni bej, pulover verde şi cămaşă cu nasturi de un albastru-deschis care stătea lângă focul stins cu un pahar de whisky în mână. Era un bărbat îndesat, cu o constituţie puternică, dând semne că începea să se îngraşe pe măsură ce timpul, gravitaţia şi lipsa de exerciţiu îşi spuneau cuvântul.

– Am veşti de la Carver, domnule.

Bărbatul era director de operaţiuni. Unii dintre oamenii lui îi spuneau D.O. Când voia să lase impresia că-i prietenos, le spunea celorlalţi să-i zică Charlie. Dar Max prefera apelativul „domnule". Nu-i plăcea să fie prieten cu şefii. Începeau să-şi permită tot felul de lucruri dacă făcea asta. Rămâi amabil şi formal, şi fiecare îşi ştie locul.

– Cum se descurcă? întrebă directorul de operaţiuni.

Avea vocea obosită. Îşi trecu o mână prin păr şi peste ceafă. În ultimele patruzeci şi opt de ore nu dormise decât trei. Lucraseră rapid, sub presiune, sărind peste unele etape. Max se întreba dacă bătrânul mai poate ţine pasul.

– Bine, spuse el. Doar o chestie aş vrea să vă spun. Se pare că l-a lovit brusc o criză de conştiinţă.

– E îngrijorat că ar putea muri oameni nevinovaţi.

Directorul de operaţiuni râse, revenindu-şi când văzu expresia de pe chipul lui Max.

– Scuze, zise el. Cred că-s cam tensionat. Dar, desigur, percepi ironia.

– O, da, o percep.

– Bun atunci, rușii sunt la locurile lor? Oftă prelung, cu frustrare. Nu-mi place să folosesc oameni noi într-o misiune ca asta. Totuși, directorul m-a asigurat că-s de primă clasă. Probabil știe el ce spune.

– Sunt pe poziție, spuse Max. Și echipele de observare sunt gata. Odată ce ținta intră în raza noastră vizuală, vom fi gata de acțiune.

– Excelent, spuse directorul de operațiuni. Să înceapă spectacolul.

DUMINICĂ, 31 AUGUST

5

Era deja trecut de miezul nopții. Samuel Carver stătea pe Honda, așteptând să înceapă acțiunea. Aruncă o privire tubului negru de metal agățat de motocicletă, în spatele piciorului său drept. Arăta ca o lanternă obișnuită, cu mâner lung, din cele folosite de polițiști și paznici. De fapt era un laser portabil cu diodă pe bază de pompă, cunoscut și ca *dazzler*[1]. Creat ca armă neletală pentru polițiștii americani, dar adoptat cu entuziasm de cei din toată lumea, emitea o rază de lumină verde la o frecvență de 532 de nanometri. Porecla dată armei era înșelătoare. Când lumina ei strălucea în ochii cuiva, persoanei respective nu îi era doar afectată vederea. Și-o pierdea complet.

---

[1] Literal: strălucitor, orbitor (n.tr.)

O rază laser verde îi lăsa pe toți care-o priveau într-o stare de dezorientare, confuzie și imobilitate temporară. Creierul uman nu putea procesa cantitatea uriașă de lumină care se revărsa prin nervii optici, deci se comporta ca orice computer supraîncărcat. Ceda.

Noapte sau zi, ploaie sau soare, *dazzler*-ul era cel mai bun prieten al accidentelor.

Era o chestiune de câteva secunde. Carver era poziționat la ieșirea dintr-un pasaj subteran ce trecea pe sub un dig de pe partea de nord a Senei. Dacă întorcea capul puțin spre dreapta, putea privi peste râu la silueta ascuțită și strălucitoare a Turnului Eiffel, profilându-se pe cerul înstelat. Era trecut de miezul nopții, dar încă erau câteva bărci de agrement pe râu. Dacă pe Carver l-ar fi interesat câtuși de puțin, i-ar fi putut vedea pe îndrăgostiții care se țineau de mână lângă balustradă, privind Orașul Luminilor. Dar Carver avea alte lucruri la care să se gândească. Privea spre partea îndepărtată a pasajului. Tot ce-l interesa era traficul.

Sosise momentul. Inspiră adânc, apoi expiră încet, lăsând umerii în jos, relaxându-și mușchii, sucindu-și gâtul și rotindu-și capul pentru a-și relaxa coloana vertebrală. Apoi privi din nou spre drum. La câteva sute de metri depărtare, dincolo de intrarea în pasaj, văzu un Mercedes negru. Mergea repede. Mult prea repede.

În spatele Mercedesului se afla motivul goanei sale nebune. O motocicletă se ținea după el, bâzâind în jurul mașinii mari și negre ca o viespe pe lângă un bivol. Pe locul din spate stătea un pasager, care avea un aparat foto, aplecându-se pe geam și făcând întruna poze cu blițul, aparent inconștient de pericolul la care se expunea. Pentru toată lumea, arăta ca un paparazzo care-și punea viața în joc pentru o poză în exclusivitate.

– „Bună treabă", își zise Carver în timp ce grupul de vitezomani își făcea treaba. Porni motorul și se pregăti să plece.

Pentru o secundă, își imagină pasagerii din mașină rugându-l disperați pe șofer să scape de motocicleta ce-i urmărea neîncetat.

Totul mergea conform planului. Carver o luă-n jos către ieșirea din pasaj. Când ajunse la intersecția cu drumul principal, o furgonetă Citroën BX gri ieși din pasaj. Carver o lăsă să treacă, observându-i pe cei doi arabi din scaunul șoferului și al pasagerului. Trecu apoi o altă mașină, un Ford Ka, după care Carver ieși cu motocicleta în mijlocul drumului.

Se mută pe partea cealaltă, apoi întoarse Honda în fluxul de trafic ce se apropia și o luă cu viteză înainte cam 100 m spre intrarea în pasaj. Pe mijlocul drumului era un rând de stâlpi. Aceștia susțineau tunelul și separau cele două benzi de trafic. Se opri lângă ultimul stâlp și se aplecă să-și scoată *dazzler*-ul.

Ceva însă îi atrase atenția lui Carver. Din partea cealaltă a pasajului se îndrepta spre el un Fiat Uno alb, lovit. Mergea cu viteza legală, 50 km pe oră, mai puțin de jumătate din viteza pe care o aveau mașina și motocicleta ce goneau în spatele lui.

Mercedesul și motocicleta se apropiau de mașina mică și albă cu o viteză nebună. Erau 100 m între ele. 50. 20. Mercedesul se apropie cu zgomot de Fiat prin partea dreaptă, apoi coti brusc la stânga, încercând să-l depășească. Motociclistul nu avea de ales. Trebuia să depășească prin cealaltă parte, înghesuit între Fiat și peretele tunelului. Cumva, reuși să scape fără nici o zgârietură, depășind Fiatul ca o rachetă.

Șoferul Mercedesului nu avu atâta noroc. Partea frontală dreaptă a mașinii ciocni Fiatul din spate. Mercedesul îi lovi în forță farurile și îi strivi metalul subțire de pe bara de protecție.

Zidurile tunelului răsunau de zgomotul motoarelor, al plasticului lovit și al metalului îndoit. Dar cu casca pe cap Carver se simțea protejat împotriva haosului ce gonea spre el. Îl vedea pe șoferul Mercedesului chinuindu-se să preia controlul în timp ce mașina sa derapa pe șosea. Tipul se pricepea. Cumva, reuși să îndrepte mașina. Acum venea direct spre Carver. Acesta stătea la fel de încordat ca un toreador care

înfrunta un taur negru pregătit de atac. Ridică laserul, ţinti parbrizul maşinii şi apăsă pe buton.

Explozia de lumină fu instantanee. O rază de energie în stare pură explodă în spaţiul, ce se tot micşora, dintre Carver şi Mercedesul în goană. Dură doar o fracţiune de secundă, apoi lumina dispăru. Mercedesul se clătină spre dreapta. Undeva, adânc în subconştient, instinctul de şofer experimentat probabil declanşase un semnal de alarmă. Călcă apăsat pe frână, încercând cu disperare să oprească maşina.

Nu avu nici o şansă. Mercedesul de două tone se izbi de unul dintre stâlpii centrali, trecând instantaneu de la viteză nebună la încremenire completă. Dar era prea multă viteză, prea multă greutate, prea mult avânt. Maşina distrusă ricoşă din stâlp şi lunecă pe drum, învârtindu-se. În sfârşit, se opri în mijlocul drumului, cu spatele spre locul de unde venise.

Partea frontală a Mercedesului arăta ca o jucărie Dinky[1] lovită cu o bâtă de baseball, cu o gaură mare în formă de U în locul în care fuseseră capota şi motorul. Parbrizul era complet distrus, la fel şi celelalte geamuri. Roata din faţă din partea şoferului ieşise de la locul ei. În cealaltă parte, roata se înţepenise în caroserie. Plafonul fusese smuls de pe partea pasagerului şi deplasat cu 60 cm spre stânga. Presiunea din partea frontală şi de deasupra forţase toate uşile să se deschidă.

Nu se vedea nici o mişcare de pe locul pasagerului. Carver ştia că şansele de a supravieţui unui asemenea impact erau minime. Cu coada ochiului, văzu o maşină depăşindu-l, intrând în tunel, trecând de Mercedes.

Între timp, Fiatul ieşea în sfârşit din tunel. Carver zări expresia de şoc şi groază de pe chipul şoferului. Era un câine pe locul din faţă. Avea limba scoasă şi gâfâia încântat, inconştient de măcelul ce rămânea în urma lui.

Carver îşi prinse laserul înapoi pe rezervorul motocicletei. Era tentat să meargă să verifice fiarele îndoite, ca să se asigure

---

[1] Marcă celebră de machete din SUA (n.tr.)

că ținta murise, dar nu avea rost. În cazul foarte improbabil în care cineva supraviețuise unui impact atât de nimicitor, Carver nu putea face nimic fără să lase ceva urme. Și, chiar dacă Ramzi Hakim Narwaz era încă în viață, nu credea că avea cum să mai plănuiască activități teroriste în viitorul apropiat.

Era timpul să plece. În capătul îndepărtat al tunelului, Carver vedea câțiva pietoni, care stăteau și priveau, neputând să se hotărască dacă să se apropie de locul accidentului. În depărtare, auzea bâzâitul ca de țânțar al motoarelor de motocicletă. Se apropiau oameni. Cu siguranță, aveau aparate foto. Aveau să fie urmați de polițiști, ambulanțe și mașini de pompieri.

Carver nu voia să fie prezent când aceștia vor ajunge. Trebuia să plece înainte ca cineva să-și dea seama că ăsta nu era doar un accident regretabil. Întoarse motocicleta cu 180 de grade și se îndreptă înapoi către rampa de ieșire a tunelului Alma.

6

Cealaltă motocicletă opri la 200 m mai sus pe drum, pe Avenue de New York, chiar în spatele clădirii neoclasice Palais de Tokyo[1], care găzduia Muzeul de Artă Modernă din Paris.

Grigori Kursk, pe motocicleta lui marca Ducati M900 Monster, atinse cu picioarele solul, se săltă în șa și își ridică vizorul. Ochii îi ardeau de foamea mistuitoare a unui om pentru care omorul nu reprezenta doar o slujbă, ci o necesitate – una pe care o îndeplinea fie că era plătit, fie că nu.

Se întoarse să se uite la pasagerul său, care tocmai își băga aparatul foto într-un coș din lateralul motocicletei.

– Ai văzut? cârâi el în rusă. Ai văzut ce față a făcut șoferul ăla? Amărâtul nici nu știa ce să facă. Acum e pate franțuzesc!

---

[1] Muzeu dedicat artei moderne și contemporane aflat în Paris (n.tr.)

Se opri o secundă, apoi continuă mai calm, revenind la afaceri. Bun, a fost pe-atât de uşor pe cât am promis. Acum hai să luăm şi cealaltă jumătate din bani.

– S-o luăm repede, mă chinui cumplit aici, răspunse pasagerul lui. Am genunchii după urechi.

Kursk râse.

– Ha! Credeam că-ţi place aşa.

Mai merse câţiva metri până când găsi un loc gol între maşinile parcate, suficient de mare pentru motocicletă. Se poziţionă cu faţa către curbă, lăsându-şi destul spaţiu cât să vadă ieşirea din tunel. Apoi scoase o lanternă cu infraroşu din buzunar şi o ţinu aproape de ochiul drept prin gaura din cască. Îl căuta pe omul care fusese pe motocicleta din capătul îndepărtat al tunelului.

Kursk ştia două lucruri despre acesta: că fusese agent al Forţelor Speciale Britanice şi că era următoarea lui ţintă.

7

Ieşirea lui Carver din oraş ar fi trebuit să fie simplă. Avea de gând să urmeze cursul râului până la *peripherique*, autostrada care înconjura Parisul, apoi să facă ocolul oraşului în sensul invers acelor de ceasornic înainte de a ajunge pe autostrada expres A5 din oraş către sud-est. Avea să ajungă la graniţa cu Elveţia înainte să se lumineze.

Tocmai se pregătea să accelereze când o străfulgerare de lumină îi atrase atenţia, la nu mai mult de 100 m în faţă, o reflecţie de pe o lentilă de sticlă. Dură doar o fracţiune de secundă, dar fu suficientă să-l facă să realizeze că un cauciuc de motocicletă se vedea din spatele unei maşini parcate.

Cineva îl urmărea. Iar el mergea drept spre persoana respectivă.

Carver trebuia să iasă de pe drum. Privi spre dreapta. Era o cotitură. N-avea rost – fundătură. Avea doar o opţiune acum. Întoarse Honda pe întinderea lată de asfalt şi trecu pe lângă un şir de copaci şi o balustradă joasă, vopsită în negru, care forma un fel de barieră între el şi cel care-l aştepta.

În dreapta lui se afla silueta masivă, gri cu alb, a Palais de Tokyo. Cele două aripi ale acestuia înconjurau o piaţă publică mare care se ridica pe patru niveluri, separate de serii de trepte înguste care se întindeau cât era clădirea de lungă. În spate de tot erau două rânduri de coloane clasice, ridicate pe un fronton înalt între cele două aripi. În spatele lor era Avenue du President Wilson, care avea să-i ofere altă cale de ieşire din oraş.

Carver vină spre clădirea uriaşă, îndreptând motocicleta către fronton. Înconjură aripile curbate ale pieţei, gonind pe lângă un grup de skateboarderi adunaţi în jurul unei ţigări cu marijuana aprinse, care-l priveau cu uimire. Când trecu de primele cinci trepte, se ridică în şa, lăsându-şi braţele şi picioarele să-i amortizeze şocul în timp ce Honda trecu peste obstacol.

Cu casca pe cap şi cu motorul urlând, Carver nu auzi focurile de armă. Văzu doar o scânteie de lumină la stânga, urmată instantaneu de impactul gloanţelor ce nimereau partea din spate a motocicletei, găurind apărătoarea şi distrugând ţeava de eşapament. În spatele lui, skateboarderii se treziră din transă. Un cuplu se aruncă la pământ. Ceilalţi fugiră pur şi simplu, ţipând panicaţi.

Carver se ghemui peste ghidon, aplecându-şi capul cât mai jos posibil, în timp ce peretele de lângă el erupse într-o serie de mici explozii, cu bucăţele de piatră şi praf. Nu avea unde să meargă, decât drept înainte. Mişcând motocicleta de la stânga la dreapta, trecu în viteză pe trotuar, apoi urcă următoarea serie de trepte.

Acum transpira din greu, aproape trăgând el motorul peste trepte datorită forţei fizice extraordinare şi a hotărârii încrâncenate. Dar, în timp ce corpul lui se zgâlţâia înainte şi înapoi în şa, mintea lui se concentra asupra altei probleme.

Cine o fi persoana care trăgea spre el? Răspunsul cel mai probabil era cineva care lucra cu sau pentru Ramzi Narwaz. Dar, dacă acesta avea oameni care să-l protejeze, de ce nu-i apăraseră maşina? Trebuia să fie altcineva. Şi dacă nu cumva apăruse în peisaj vreun musafir neinvitat în timpul misiunii, rămânea o singură variantă.

*

– Rahat!

Kursk clătină din cap cu dezgust şi-şi îndesă pistolul-mitralieră Mini Uzi înapoi în jachetă. Fusese forţat să tragă cu corpul răsucit pe şaua motocicletei, îndreptat în partea greşită, departe de piaţa în care englezul reuşea să scape. Erau copaci în calea lui şi el urmărea o ţintă în mişcare. Nu făcea decât să risipească muniţie.

Apoi se uită din nou. Englezul părea că se îndreaptă spre o fundătură, rămânând prins în capătul îndepărtat al pieţei în formă de U îndreptat spre interior, sub un zid de cel puţin 4 m înălţime. Kursk văzu că mai erau nişte trepte, mult mai abrupte de data asta. Dumnezeule, avea de gând să le urce şi pe-alea?

Dacă da, Kursk nu avea cum să-l urmeze. Motocicleta lui nu era făcută pentru o asemenea cascadorie. Nu cu încă un pasager la bord. Desigur, ar fi avut timp să se dea jos de pe ea, să seteze arma să tragă câte un singur glonţ şi să ţintească în vreme ce omul pe care căuta să-l doboare se chinuia să urce. Dar distanţa avea să fie mult peste 100 m. La asemenea distanţă, arma lui, făcută să tragă bine de aproape, avea o putere considerabil redusă.

Mai era o problemă. Şi dacă ar fi tras suficiente gloanţe în englez încât să-l omoare, Kursk ar fi rămas cu un cadavru pe treptele unei clădiri publice, cu martori la împuşcătură, la mai puţin de 400 m de locul accidentului iniţial. Chiar şi pentru cei care-l angajaseră ar fi fost greu să muşamalizeze aşa ceva.

Înjură în barbă. Lucrurile îi scăpau de sub control. Kursk trebuia să ajungă cu un pas înaintea adversarului său.

– Ține-te bine, îi spuse pasagerului său, apoi porni din nou furios motocicleta Ducati.

Mai merse câțiva metri pe Avenue de New York, apoi coti la dreapta pe o stradă laterală și o luă în sus, pe lângă Palais de Tokyo. Acum mergea paralel cu Carver, separați fiind de clădirea masivă, îndepărtându-se de râu. Dar avea să se apropie cât de curând de acesta.

*

În partea îndepărtată a pieței, Carver ajunsese la baza treptelor de la fronton. Porni motorul, rugându-se să fie la fel de bun la viteză mică pe cât i se făcuse reclamă, apoi se aruncă asupra treptelor, bruscând ghidonul și împingându-se cu coapsele, ca și cum ar fi obligat un cal extenuat să sară peste o serie de garduri. Motorul păru să urle în semn de protest când porni la insistențele lui Carver. Dar continuă să urce.

În sfârșit, cu un ultim urlet de protest, motocicleta ajunse în vârf, cu roata din spate învârtindu-se o secundă pe suprafața alunecoasă de marmură, apoi goni înainte, printre coloane, ieșind în micul semicerc al Place de Tokyo care dădea direct în Avenue du President Wilson și...

– Fir-ar!

Carver trebuia s-o ia la stânga, printre mașinile ce se îndreptau spre el. Acela era drumul spre *peripherique*. Dar erau două șiruri lungi de mașini parcate și niște copaci.

Apoi, venind de pe o stradă cam la 50 m în stânga lui, văzu aceeași motocicletă care urmărise Mercedesul. Era mare și puternică, dar arăta ca un scuter sub greutatea conducătorului ei, care-l făcea pe pasagerul său să pară mic. Capetele celor doi scrutară zona dintr-o parte în cealaltă, apoi omul de statură mai mică îl bătu pe șofer pe umăr și indică din cap în direcția

lui Carver, pe drum. Şoferul răspunse imediat, luând-o la dreapta şi gonind în jos.

Carver gonea şi el deja pe drum. Îşi răspunsese singur la întrebare. Max îşi trimisese oamenii pe urmele lui. Dar de ce îl voia mort? Carver analiză variantele în timp ce tura la maximum Honda, ignorând culoarea roşie a semaforului, intrând şi ieşind în viteză din traficul din intersecţii.

Era vorba despre bani? Trei milioane de dolari era o sumă mare pentru o singură misiune. Dacă Max scăpa de el, putea să-şi păstreze jumătatea neplătită.

Şoferilor parizieni nu le pasă. Sunt cunoscuţi pentru asta. Dar chiar şi ei frânează la vederea unei motociclete care trece razant pe lângă aripile din faţă ale maşinilor lor. Carver făcu slalom printre maşini în timp ce acestea se opreau brusc în sunet strident de frâne, cauciucuri ce scârţâiau şi înjurături franţuzeşti furioase. Asta-i pica bine. Fiecare maşină oprită era doar un obstacol în plus care îi încetinea pe oamenii de pe urmele lui.

Trăise Carver mai mult decât era necesar? Fusese destul de clar în urma discuţiilor că aceasta avea să fie ultima misiune pe care avea s-o ducă la bun sfârşit. Probabil Max voia să încheie toate socotelile.

La capătul drumului, bulevardul dădea în Place de L'Alma. La rândul său, acesta ducea dincolo de staţia de metrou Alma-Marceau către Pont de l'Alma. Tunelul Alma trecea prin partea de jos, în diagonală. În Paris, dacă francezilor le place un nume, nu renunţă la el.

Sau era vreun alt motiv pentru care Max voia să scape de el, ceva legat de operaţiunea lui? Dar ce făcea operaţiunea asta să fie atât de diferită de restul?

O luă drept prin Place de l'Alma, trecând chiar pe lângă locul accidentului cauzat de el cu câteva minute în urmă. Încă nu se zăreau ambulanţe sau luminile strălucitoare ale maşinilor de poliţie. La prima vedere nu părea să fie nici o urmă a vreunui accident.

Carver ajunse pe pod la 100 m, poate mai mult, de Ducati, și traversă Sena. Voia să o ia la dreapta către autostrada care se întindea de-a lungul malului sudic al râului, îndreptându-se spre *peripherique*, ca înainte. Dar își dădu seama că ar fi fost o nebunie. Motocicleta Ducati era mult mai mare și mai puternică. Chiar cu doi oameni la bord, l-ar fi depășit în scurt timp când ar fi ajuns la șosea. Avea nevoie de un teren unde să se lupte cu inamicii și să câștige.

Apoi îl văzu.

La capătul îndepărtat al podului, de cealaltă parte a drumului, era un mic chioșc alb înconjurat de tufișuri joase. Arăta ca o ciupercă uriașă: un turn scund și îndesat cu un acoperiș larg, în pantă. Chiar în fața lui era o pancartă albastră pe care scria „Visite des Égouts de Paris"[1].

Carver zâmbi larg. Știa ce înseamnă. Și-i convenea de minune. În fața lui, observă un autobuz lung, cele două jumătăți ale acestuia fiind unite de un acordeon de cauciuc. Era pe cale s-o ia la stânga, pe drumul principal care mergea de-a lungul malului stâng, pe Podul Alma, întorcându-se pe unde tocmai venise Carver. Trebuia să treacă drumul. Autobuzul avea să-i taie calea direct. Făcu o manevră riscantă pentru ultima oară, virând puternic la dreapta, patinând în calea autobuzului ce se apropia, simțindu-i silueta masivă deasupra lui, văzând privirea îngrozită a șoferului.

Autobuzul se opri brusc în timp ce se întorcea. Sau cel puțin doar partea din față o făcu, pentru că partea din spate se mișcă în continuare, șerpuind în timp ce legătura dintre cele două părți avu rol de balama, clătinând autobuzul spre dreapta. Cumva, șoferul reuși să redreseze autobuzul înainte ca întoarcerea bruscă să-l încline pe-o parte. Dar acum era întins de-a curmezișul podului, iar traficul se aglomera în jurul lui. Obstacolul perfect.

---

[1] Vizitați canalele Parisului (în lb. franceză, în original) (n.tr.)

Carver opri motocicleta lângă chioşc. Sări jos, îşi scoase casca şi apucă lanterna cu laser. Lângă chioşc, o poartă albă şi mică de metal păzea o scară de piatră care cobora în spirală. O pancartă de pe poartă purta însemnul *Accès interdit* – intrarea interzisă. Deschise poarta cu piciorul, apoi o luă în jos pe scări.

8

Primul canal colector subteran a fost săpat sub străzile Parisului în anul 1370. În prezent se găsesc sub oraş tuneluri pe o distanţă de aproximativ 2 000 km, cunoscute sub numele de *les égouts.*[1] Acestea transferă zilnic 1,2 milioane mc de apă şi reziduuri şi urmăresc acelaşi traseu ca şi reţeaua de drumuri de la suprafaţă. Fiecare tunel are un indicator cu numele aleii, bulevardului, străzii sau pieţei de unde se colectează mizeria.

Dacă îţi doreai un schimb de focuri în mijlocul unui oraş important fără să fii observat de cineva, canalul colector era locul cel mai potrivit. Dar în Paris găseai ceva chiar şi mai bun. Nu erau doar canale colectoare, ci şi un muzeu colector, un labirint de tuneluri şi încăperi din beton şi oţel, situat chiar sub podul Alma[2] în partea sa sudică.

Carver goni pe scările înguste cu pereţi din beton şi de-o parte, şi de cealaltă. La capătul scărilor, pasajul cotea la stânga. În faţa sa era o uşă solidă de oţel. Pe ea era o pancartă albă pe care scria cu litere de tipar roşii „Pericol". Sub pancartă se afla un lacăt masiv.

Deschise lacătul cu un glonţ, apoi împinse uşa care se clătină dezvăluind un spaţiu gol şi negru ca smoala, cu un aer umed şi răcoros, înţepător. Deschise laserul rotindu-l la capăt ca să îi mărească fasciculul de lumină, umplând spaţiul cu o

---

[1] Vizitaţi canalele Parisului (în lb. franceză, în original) (n.tr.)

[2] Canale de scurgere (n. tr.)

licărire radioactivă, verzuie, chiar fantomatică. Mai în față, pasajul părea să ducă la o încăpere joasă și spațioasă. Un alt lacăt se găsea pe interiorul ușii acționate de o roată de metal. Carver închise ușa și învârti roata. Nu existau șanse prea mari ca indivizii care îl urmăreau să aleagă aceeași cale. Numai un prost ar coborî într-un culoar îngust și întunecat, pe urmele unui bărbat despre care se știa că are un laser și aproape sigur și un pistol. Ar găsi o altă cale de a intra. Chiar și așa, nu strică să-ți asiguri spatele.

Carver păși cu băgare de seamă prin canalele de colectare, ținând laserul în mâna stângă și SIG-Sauer-ul în mâna dreaptă, încercând să deslușească direcția din care ar fi putut veni atacul inamicului său.

În prima încăpere se găseau două tuneluri vechi de conducte paralele. În canalizare era turnat beton, pentru ca locul să fie drept. Peretele dintre tuneluri era străpuns de o mulțime de arcuri joase de forma unui ou, pentru a forma o singură încăpere. Carver trecu pe sub una dintre bolte și se aruncă la pământ, pregătindu-și arma în timp ce se rostogolea pe ciment. La stânga sa, în umbrele create de laserul cu lumină verzuie, văzu un număr de siluete îmbrăcate în salopete de fochist și căști de miner. Îi luă vreo jumătate de secundă să-și dea seama că erau figurine de ceară ce făceau parte din expoziția muzeului.

Grigori Kursk ajunsese în capătul celălalt al podului Alma la câteva secunde după Carver. Îl urmărise pe englez până în punctul în care făcuse acea scamatorie, în fața autobuzului ce se apropia. Până când trecu de autobuz, îi pierduse deja urma.

Pentru un moment, crezu că bărbatul îi scăpase. Apoi văzu motocicleta lui Carver abandonată pe partea cealaltă de șosea, lângă un chioșc. Merse până pe marginea podului, urcă cu Ducati pe trotuar, parcându-l lângă un grilaj de metal înalt până la brâu, așezat deasupra unei guri de canal fără capac. Sub grilaj, o scară metalică spiralată ducea în subteran.

Kursk îi făcu un semn partenerului său să se apropie prin partea dreaptă de motocicleta abandonată a englezului. El veni pe partea stângă. Amândoi alergară de la un capăt la celălalt al podului. Kursk fugi prin fața autobuzului aflat în pană, în timp ce partenerul său alergă printre autobuz și mormanul de mașini accidentate din spatele acestuia. Pe măsură ce se apropiau de motocicletă, își dădeau seama că nu vor da de urma proprietarului acesteia. Apoi Kursk observă poarta deschisă și scările de beton din spatele ei.

Kursk se holbă la indicatoarele de pe chioșc, încercând să desluşească semnificația atâtor limbi și simboluri diferite. OK, deci trebuia să fie un soi de intrare a vizitatorilor, undeva. Ceea ce înseamnă că totodată trebuia să fie și o ieșire, și poate și o scară în caz de incendiu. Pentru asta ar fi nevoie și de o gură de canal. Kursk rânji sub casca de protecție. Acum știa cum să-l învingă pe englez.

Îi spuse partenerului său ce avea de făcut, după care alergă înapoi la locul unde se afla motocicleta sa, sprijinită pe grilajul de metal. Partea de sus a grilajului era rabatabilă. Jumătate din ea se putea deschide, permițând accesul în gura de canal, dar era prinsă cu un lanț închis cu lacăt.

Kursk își dădu casca jos și scoase din cutia din față a motocicletei un set de scule învelite într-un săculeț negru de nailon. Luă un clește, se aplecă peste grilaj și tăie lanțul. Ridică iute capacul rabatabil și coborî scările de metal. Odată ajuns jos, își duse mâna la buzunarul de la jachetă și scoase pistolul, înainte să deschidă o mică lanternă neagră cu care lumină în jur. La capătul tunelului se afla o ușă dublă de unde venea o lumină roșiatică. Kursk avea în față o ieșire de urgență. Prin trei focuri de armă, acesta spulberă mecanismul de închidere a ușii. Sunetul împușcăturii reverberă în întuneric. Englezul avea să-l audă, ceea ce era bine. Kursk nu era dispus să piardă vremea prin canalele Parisului, jucându-se de-a baba-oarba. Ar fi preferat să își atragă adversarul la lumină, ademenindu-l

într-o ambuscadă. Dar mai trebuia să găsească și modalitatea de a pune la cale acea ambuscadă.

Deschise ușa care era deja țăndări și intră într-un fel de peșteră artificială, lungă de vreo 15 mp și înaltă de vreo 4 m. Undeva sub el, putea auzi zgomotul făcut de viitură. Lanterna urmări pavajul din beton până când dădu de un grilaj de metal, montat pe lățimea de vreo 2 m a peșterii. Pe sub grilaj curgea un lichid maroniu, împrăștiind o duhoare de fecale în aer. Există oameni care chiar dau bani ca să coboare aici?

Kursk se uită de jur împrejur ca să se asigure că nu era nimeni în zonă. Spațiul vast era aproape în întregime pustiu. Singurul mijloc de a intra în peșteră era prin intermediul a două tuneluri, unul îngust, betonat, celălalt mai mare, cu grilaj pe jos, chiar deasupra canalului colector. La nici un metru depărtare, tunelurile coteau spre stânga.

Pe partea dreaptă se afla o nișă. Pe peretele din față era decupat un cerc imens, cu un diametru de vreo 3 m. Pe o ramă de lemn joasă, montată pe mijlocul cercului, se găsea o bilă neagră, gigantică ce semăna cu o ghiulea mare. Era atât de înaltă, încât Kursk nu îi putea atinge vârful. Un panou cu instrucțiunile de folosire indica faptul că bila fusese cândva întrebuințată ca dispozitiv de curățare, târâtă prin canalele principale unde, fiind izbită de pereți, îndepărtase astfel mizeria de pe ei. Kursk citi instrucțiunile. Examină bila și modul în care era prinsă de ramă. Acum avea un nou plan.

Carver auzi ecoul înăbușit al împușcăturii, undeva în fața lui, în depărtare, pe când trecea dintr-un tunel jos și îngust într-o piață subterană. Cercetă cu laserul încăperea, ca să își dea seama pe unde se află. Semăna oarecum cu o intersecție unde un labirint de străzi se uneau într-un singur punct. Pretutindeni erau bolte, dincolo de care nu se putea vedea decât întunericul care se adâncea de-a lungul pasajelor. Însă pasajul care îl interesa pe Carver se afla în fața lui. Era sigur că împușcătura venise din capătul celălalt.

Înaintă, acceptând invitația ce i se făcuse. Oricine ar fi tras, voise ca împușcăturile să fie auzite. Carver înțelese asta perfect. Și el voia să pună capăt problemei, o dată pentru totdeauna. Aproape că era ceva reconfortant în acest joc pe care îl jucau. Ar putea fi uitate toate întrebările și toate motivele. Trebuia doar să-l omoare pe celălalt, înainte ca acesta să-l omoare pe el. Era o sarcină simplă, fără complicații. Îi plăcea lucrul ăsta.

La vreo doisprezece pași de-a lungul tunelului, apăru o deschizătură pe partea stângă. De acolo Carver putea auzi viitura venind mai repede decât orice altceva auzise până acum. Se opri, sprijinindu-se de perete. Trase adânc aer în piept cât să-și mai încetinească pulsul și își duse mâna stângă în care ținea laserul sub mâna dreaptă, unde avea pistolul, astfel încât una să o sprijine pe cealaltă. Apoi, cu picioarele depărtate, cu genunchii îndoiți, cu brațele întinse înainte, păși în spațiul care se deschidea în fața sa.

Nu era nimeni acolo. Înaintea lui Carver se întindea un tunel și mai mare. Din tavan, pancarte și afișe cu întreaga istorie a rețelei de canalizare pariziene erau atârnate de un fir de sârmă, de-a lungul tunelului. Chiar sub exponate, o plasă de sârmă acoperea o conductă în stare de funcționare. De acolo se auzea venind viitura. De-o parte și de cealaltă, de-a lungul pereților tunelului erau alei din beton pentru vizitatori.

Carver intră iar în tunelul principal și merse mai departe. Apa curgea încă în jurul lui, însă mai lent. Dintr-odată, mirosul de reziduuri deveni mai intens, provocându-i greață.

În față, o țeavă mare atârna de tavan, având lipită pe ea o bandă care-i avertiza pe oameni să fie atenți, să nu se lovească cu capul de ea. În spatele ei, tunelul se bifurca. În partea stângă era un pasaj îngust de beton; iar în partea dreaptă era mai larg, cu o alee ce mergea pe lângă un canal colector, acoperit de un grilaj de metal înalt. Carver o luă la stânga. Nu era vreo decizie strategică, pur și simplu se gândea că în tunelul din beton mirosul va fi mai puțin înțepător.

Carver își continuă drumul, mutând fasciculul de raze al laserului când înainte, când înapoi și ascultând dacă se aud sunete de pași. Ajuns la capătul tunelului, fu gata să cadă în gol, oprindu-se chiar înainte să se prăbușească pe pavaj. Făcu doi pași înapoi, mirându-se de ce nu se auzise încă nici o împușcătură. Dușmanii trebuie să fi înaintat până acum. De ce nu trăseseră? Coborâseră pe partea cealaltă fără ca el să-și fi dat seama? Fusese tras pe sfoară? Îndreptă laserul în direcția din care venise. Nimeni. Se întoarse din nou, ieși din tunel și... nimic, doar un spațiu imens, cufundat în întuneric. Mai înaintă puțin. Fasciculul laserului captă o bilă foarte mare prinsă într-o nișă și o ușă de lemn de culoare roșie făcută așchii, pe jumătate deschisă, prin care Carver putea vedea trepte în spirală care urcau la nivelul solului. Pe aici intraseră cei care îl urmăreau, dar unde dracu' erau?

Carver înaintă, se opri, apoi începu să se învârtă ușor, luminând cu laserul întregul spațiu. Deodată auzi în spatele său un sunet scos de o ființă umană, un soi de grohăit, ca al unui halterofil ce se chinuia să transporte o încărcătură foarte grea. Imediat după acel zgomot urmă scârțâitul podelei de lemn sub presiune. Carver se învârti în cerc, la fel ca bila sferică desprinsă de la locul ei, care se rostogolea în direcția lui. Trase patru focuri de armă fix în bila neagră și gigantică, însă gloanțele ricoșară, de-abia lăsând o zgârietură pe suprafața tare ca piatra. Focurile de armă se amestecară cu huruitul greoi al bilei ajunse în contact cu betonul.

Se întoarse să o ia spre gura tunelului îngust, care era la câțiva pași depărtare, dar alunecă din cauza unui ochi de apă de pe asfalt, împiedicându-se. Bila aproape că-l zdrobise. Disperat, Carver căuta să-și tragă picioarele, scăpând laserul care fu strivit de bila uriașă ca o conservă de o pereche de bocanci militărești. Peștera era cufundată în întuneric, iar Carver se aruncă înapoi în tunel. Acesta auzi cum bila uriașă se izbi de intrare, fiind prea mare ca să poată trece.

Începu să alerge ca un nebun înspre spațiul gol și întunecat din fața sa. Trecu pistolul în mâna stângă, cu degetele mâinii drepte pipăind peretele, pentru a se ghida. Era întuneric beznă, dar se încurajă să se avânte înainte, deși fiecare simț îl avertiza să se oprească.

Calculă repede că pentru a străbate tunelul ar fi fost nevoie de vreo douăzeci de pași. După care ajungea la intersecție. Celălalt tip ar urma să vină din direcția aceea. Carver asculta. Nu putea auzi decât o singură pereche de pași, ce se apropiau încet, cu grijă, precauți – pașii unui bărbat care voia să-și vâneze inamicul fără să devină el însuși prada.

Carver privi în partea stângă și văzu raza unei lanterne venind din întuneric. Lumina ajungea peste tot, căci cel care o ținea îl căuta frenetic. Se îndreptă spre gura de ieșire a celuilalt tunel și trase trei focuri scurte de armă. Nu avea o țintă precisă, avea doar nevoie ca bărbatul celălalt să se adăpostească, fie și preț de câteva clipe.

Mai avea încă șanse de izbândă. Se întoarse, căută peretele, după care o luă la fugă prin beznă.

Kursk era în ofensivă. Își forțase dușmanul să se retragă și îi zdrobise cea mai importantă armă. Nemaiavând laserul ca să-și urmărească ținta, pistolul englezului nu mai reprezenta o amenințare. Acum Kurk trebuia să profite de avantajul pe care îl avea.

Nu făcuse mai mult de cinci pași în celălalt tunel, mergând în paralel cu tunelul spre care alergase englezul, când văzu în lumina lanternei strălucirea metalică a țevii unui pistol.

Kursk se aruncă la pământ în timp ce trei gloanțe ricoșau în pereții din jurul lui. În momentul în care ajunse la podea, stinse lanterna, făcându-se invizibil din nou.

Auzi cum pașii englezului se îndepărtau rapid de el. Kursk aprinse iar lanterna și merse până în capătul tunelului. Văzu țeava cu banda de avertizare pe ea, dar nimic altceva. Englezul probabil că o apucase prin vreun pasaj, o luase prin altă parte.

Tot înainte, pe partea dreaptă, Kursk putu să vadă bolta unui alt tunel, de unde se auzea viitura venind cu presiune. Atunci o luă spre tunel, fugind fără să încetinească, se aruncă pe podea, rostogolindu-se de-a lungul tunelului și trăgând cu pistolul. În momentul în care ajunse în capătul celălalt, două gloanțe sfărâmară peretele învăluindu-l în praf și bucăți de beton. Ei bine, cel puțin primise răspunsul la una dintre întrebări. Englezul găsise o altă cale de scăpare.

Pe măsură ce ecoul gloanțelor se estompa, lui Kursk i se părea că aude un alt zgomot în afară de cel al apei: un pocnet în întuneric, urmat de o bubuitură și o înjurătură bombănită. Se abținu să nu râdă. Nenorocitul se împiedicase de ceva încercând să fugă prin întuneric.

Ei bine, sosise momentul să vadă unde se ascundea englezul. Kursk se ridică în picioare, apoi fugi de-a lungul tunelului, ținându-și lanterna departe de corp, astfel încât, dacă o vedea cineva și trăgea, să nu îl nimerească. De data asta, se uită prin tunel, observând pancartele și afișele suspendate între tavan și grilajul de metal. Poate englezul se gândise să se ascundă după ele. Ei bine, asta rămânea de văzut.

Stinse lanterna. Acum amândoi erau în beznă. Se lăsă pe podea, târându-se pe burtă până la jumătatea tunelului. Merse înainte, până când simți că suprafața de sub el nu mai era din beton, ci era grilaj. Îl lovi o rafală rece de aer îmbâcsit și urât mirositor, de la apa reziduală ce curgea pe sub picioarele lui. În timp ce își continua drumul, simți primul cablu, gros precum frânghia folosită pentru ridicarea unui cort, care ținea o vitrină din plexiglas. Se strecură pe sub vitrină încet, fără să facă vreun zgomot, făcându-și loc printre cablurile încâlcite de pe podea și dându-le la o parte.

Când ieși pe partea cealaltă, între pancarte, se opri să asculte dacă nu cumva se auzea vreun zgomot făcut de englez. Unde se ascunsese nenorocitul? Kursk întoarse capul când într-o parte, când în cealaltă, ciulindu-și urechile, îngrijorat că englezul ar putea fi prin preajmă. Pe cei doi i-ar fi putut

despărți doar câțiva centimetri. N-aveau cum să știe, din cauza întunericului, a zgomotului și a mirosului apei. Își impuse să aștepte, să aibă răbdare. Era o situație în care cel care-și pierdea cumpătul își trăda poziția.

Englezul fu primul care se pierdu cu firea. În față se auziră niște tropote scurte. Kursk, cu amândouă mâinile pe pistol, îl îndreptă înainte pregătit să tragă. Era pe punctul de a apăsa pe trăgaci când tunelul fu luminat de o bilă încinsă și albă de flăcări, se auzi un pocnet asurzitor de explozibil și, deodată, o bubuitură. Explozia îl luă pe sus pe Kursk, trântindu-l de tavanul tunelului, apoi îl azvârli înapoi, printre cabluri și dărâmături, până jos, aruncându-l în torentul de apă și mizerie de sub grilajul metalic.

9

Două tuneluri scurte legau Galeria Belgrand de Galeria Bruneseau, aflată pe partea cealaltă. Carver setă cronometrul detonatorului din buzunarul lui să explodeze după cinci secunde, apoi se ascunse într-unul dintre aceste tuneluri, numite Avaloir. Flacăra produsă de explozie își croi drum prin pasaj, pe urmele lui Carver, pârjolindu-i spatele în timp ce căuta adăpost.

Tot ce îi mai rămăsese acum de făcut era să iasă la suprafață. Dar oare ce ieșire să aleagă? Îl urmăriseră doi oameni pe un motor, deci unul din ei era tot la suprafață. Carver voia să-l prindă viu dacă reușea. Încercă să se pună în locul lui. Unde s-ar plasa el, dacă ar fi sus, la suprafață? O mișcare inteligentă ar fi fost să găsească un loc de unde să poată supraveghea ambele ieșiri. În cazul acela, nu ar conta pe unde ar ieși. Riscul ar fi la fel de mare. Mai exista un factor care trebuia luat în considerare. Zona dimprejurul tonomatului cu bilete era locul perfect pentru o ambuscadă. Totul putea fi supravegheat și nu

exista nici un trecător care ar fi putut fi martor la ceea ce se putea întâmpla. Însă, dacă Carver nu își pierduse simțul orientării, cealaltă ieșire ar trebui să fie în partea de sud, la capătul podului Alma. Era un spațiu mult mai circulat, cu mai multe mașini și mai mulți oameni.

Așadar, acolo avea să-și încerce norocul.

Îi luă câteva minute până găsi prin întuneric drumul înapoi spre peștera unde fusese depozitată bila aceea uriașă. În cele din urmă, apăru o luminiță. Alergă nespus de ușurat spre ea, către scări, trecând de ușa roșie și deschisă, și aproape că ajunse la casa scărilor când fu nevoit să se oprească brusc.

Urcă pe marginea scărilor, ținând pistolul în mână și fiind pregătit să tragă la cel mai mic zgomot. Deasupra era un fel de grătar. Nu reușea să vadă dacă era închis cu vreun lanț sau vreun lacăt. Urcă încet scările în spirală, din oțel, oprindu-se la fiecare câțiva pași, ca să asculte și să detecteze orice i s-ar fi părut dubios.

Treptele se terminară înaintea unei platforme înguste, situată la doi pași de suprafață. Carver se târî pe burtă, ținându-se de marginea gurii de canal. Se ridică cât de mult putu, după care își puse mâinile pe sol, ajutându-se de umeri și având mâna stângă întinsă, iar în dreapta ținând strâns pistolul. Apoi, transferându-și greutatea în umeri, scoțându-și pieptul în față și ridicându-și picioarele astfel încât genunchii îi ajunseră la piept, se pregăti să iasă.

Sări afară din gura de canal, încercând să rămână cât mai puțin vizibil, așa că ateriză culcat pe trotuar. Odată ajuns pe sol, se roti la stânga, ducându-și mâinile în față și ținând pistolul strâns. Capul și-l ținea sus, privirea înainte, urmărind linia brațelor și a pistolului.

Nu văzu nimic. Doar vreo două mașini traversând podul Alma. Nu se auzea zgomotul vreunei împușcături, nici sunetul înfundat scos de o armă cu amortizor.

Carver se rostogoli la 270 de grade pe partea dreaptă, când dădu cu picioarele în ceva tare. Se strâmbă când văzu

bara de metal peste gleznele sale. Se uită în jur și observă că ajunsese să se sprijine de Ducati-ul mortului. Casca de protecție a acestuia era încă suspendată de unul din mânere. Simțea acum o durere și mai puternică în gleznă, și aproape i se făcu rău.

Se așeză sprijinindu-se de motor și se uită iar în jurul său. În continuare, nici urmă de dușman. Aruncă o privire spre gleznă și-și roti piciorul. Se mișca totuși cu ușurință, ceea ce însemna că nici osul, nici ligamentele nu erau zdrobite, prin urmare, putea umbla fără probleme. Cu siguranță, dimineața va avea o vânătaie urâtă, dar, dacă va trăi suficient de mult încât să apuce să o vadă, nu va avea nici un motiv să se plângă.

Cum stătea pe trotuar, văzu doi tineri parizieni, un băiat și o fată, care mergeau braț la braț. Carver încercă să pară relaxat și nonșalant, ca și cum ar fi fost ceva normal să stai sprijinit de o motocicletă, acoperit cu praf de ciment și cu urme de arsuri. Nu era cazul însă să se streseze prea tare. Tinerii îndrăgostiți erau mult prea ocupați, să se uite unul în ochii celuilalt, ca să mai observe ceva în jurul lor.

Se ridică și, folosindu-i pe tineri pe post de paravan, merse în pas cu ei în timp ce aceștia traversau drumul de la capătul podului, îndreptându-se spre digul de la malul râului și spre foișorul situat la intrarea în canalul colector. Honda era tot unde o lăsase. Merse către ea, ținându-și pistolul pe lângă corp, fiind în continuare protejat de cei doi porumbei din fața sa.

Nu era nici urmă de celălalt bărbat. Carver se uită la copacii de pe mal – nimic. Inspectă tufișurile – nimic. În partea dreaptă a ghișeului era Quai d'Orsay, bulevardul principal care mergea de-a lungul malului stâng al Senei. Drumul ducea la National Assembly și la Musée d'Orsay. Carver făcu câțiva pași pe stradă în jos.

La nici 20 m se afla o stație de autobuz. Avea forma unei cutii dreptunghiulare, cu trei fețe, a patra fiind deschisă spre chei. O blondă stătea sprijinită de un zid exterior, privind

strada în direcția lui Carver. Purta un top sumar fără mâneci, fără sutien și o fustă mini din denim, foarte scurtă. Cureaua de la geanta neagră din material sintetic, îi presa transversal pieptul, scoțând în evidență voluptatea acestuia.

Carver o fixă cu privirea mai mult decât ar fi trebuit. Ea simți că era studiată, își aduse încet geanta din spate în față, la piept, răspunzându-i la rândul ei cu o privire hotărâtă, fermă.

El își lăsă privirea în jos, ca oricare bărbat prins asupra faptei. Acum observă cizmele femeii. Erau negre, greoaie, până la gambă și se închideau cu o cataramă la gleznă și încă una la jumătatea gambei: cizme de motociclist. El le mai văzuse și înainte; la fel și geanta neagră. Și de ce se uita blonda în direcția lui? Orice autobuz de pe partea asta de șosea mergea în cealaltă direcție. Dumnezeule, ce prost era! Își ridică privirea, ducându-și arma în față și îndreptând-o spre ea, în timp ce aceasta scoase din geantă un pistol Uzi, silențios, pe care-l îndreptă în direcția lui. Carver se năpusti spre ea înainte ca femeia să apuce să tragă, smulgându-i pistolul din mâini. O răsuci și o izbi cu fața de perete. Dădu cu piciorul în pistol pentru a-l îndepărta, după care își puse mâinile peste pieptul ei, imobilizându-i brațele pe lângă corp. O ținea strâns, apăsând-o cu corpul său între el și perete, astfel încât ei îi era imposibil să se elibereze.

El îi simți pielea catifelată atingând-o pe a lui, precum și o adiere a parfumului ei puternic, îmbătător. Pentru o secundă, i se păru foarte familiar totul și atenția îi fu distrasă. S-o ia dracu' de treabă! Îi puse arma la tâmplă.

– Ascultă aici, îi șopti el la ureche. Iubitul tău e mort. Dacă nu faci ce-ți zic, o să-i calci pe urme!

Ea nu reacționă.

El încercă din nou.

– Vorbești englezește?

Nici un răspuns.

Carver făcu un pas înapoi, îndreptându-și pistol către ea. Cu ochii pe blondă, se aplecă și luă de jos pistolul-mitralieră vârându-l în buzunarul de la jachetă.

– Întoarce-te!

Ea nu se clinti.

Carver făcu un pas înainte, lovind-o în fluierul piciorului. Căzu la pământ, în partea stângă a refugiului de autobuz. Carver își puse piciorul stâng pe omoplații ei, imobilizând-o.

Simțind că nu mai are aer, ea scoase un suspin involuntar. Acum stătea întinsă de-a lungul parcării, în spate, unde nu puteau fi văzuți de nimeni.

Carver nu trase decât o singură dată în pavaj, la vreo 15 cm distanță de capul ei. Ea tresări când praful și bucățile de asfalt îi săriră în față.

– Următorul glonț va trece prin craniul tău. Hai să încetăm cu rahaturile astea! Vorbești englezește?

De data asta, ea răspunse dând din cap.

– Bun. Acum, foarte încet, așază-ți mâinile pe lângă corp, cu palmele spre mine!

Ea se supuse.

– Mulțumesc. Acum nu te mișca!

Carver își schimbă poziția, îndoindu-și un genunchi până când îl fixă la baza spinării ei. Se lăsa cu toată greutatea pe ea. Femeia scoase un scâncet de durere.

Își deschise fermoarul unuia dintre buzunarele pantalonilor cargo și scoase un cablu înnodat în formă de opt.

– Apropie-ți mâinile una de cealaltă, jos, la spate.

Carver îi legă mâinile cu cablul, apoi trase până ce acesta se strânse în jurul încheieturilor ei.

– Întoarce-te cu fața în sus!

Așteptă ca ea să se supună. Pentru o clipă ochii îi scăpărară de furie, își încleștă obrajii și își mușcă buzele. Privi în partea cealaltă și inspiră o singură dată, adânc, pe nări. Când reîntâlni privirea lui Carver, în nici cinci secunde își redobândi stăpânirea de sine. Avea fața palidă, ca și cum știa că mai

urmează ceva. Ea nu avea să-i dea satisfacția de a o vedea pierzându-se cu firea, cu atât mai puțin să plângă sau să ceară îndurare.

– Ridică-te și stai sprijinită de perete!

Se ridică în picioare, după care veni puțin mai în față, până când se putu rezema de perete, cu picioarele pe pavaj. Carver stătea pe vine, în fața ei. Oricine ar fi trecut pe-acolo l-ar fi luat drept un iubit care încerca să-și ajute iubita bolnavă sau drogată. Nu s-ar fi uitat cu prea multă atenție. Nu ar fi vrut să se amestece. Pur și simplu ar fi trecut pe lângă ei, așa cum fac oamenii de obicei, oriunde, indiferent de oraș.

– De ce mă vrea Max mort?

Tot nu ciripea. Avea însă ochii fixați asupra lui, calculând mai îndelung de data asta, ca și cum ar fi așteptat să vadă de ce e el capabil, înainte de a face prima mișcare.

Carver voia să o stârnească, să-i provoace o reacție.

– Uite care-i treaba, înțeleg că ești iritată. Și eu aș fi dacă aș face-o de oaie. Nu trebuia să încerci să scoți pistolul din geantă, știi, nu? Trebuia să fi tras direct din ea. Deci, care-i problema – nu știi să-ți faci meseria? Ți-ai pierdut îndemânarea? Poate că nu este ceea ce faci tu de obicei.

Ea reacționă, dar nu în felul în care se așteptase el. Îl privea doar cu satisfacție, ca și cum el habar n-avea. Ca și cum nu era nici măcar pe-aproape de adevăr.

El reveni la planul inițial.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce mă vrea Max mort?

În cele din urmă, vorbi.

– Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta.

Vocea îi era normală, fermă. Vorbea ca un suspect interogat de poliție, care știa că aceștia nu puteau construi nici un caz împotriva ei. Avea accent american, dar de străin. Carver presupuse că era est-european.

– OK.

Se ridică și făcu vreo doi pași spre geanta care era pe jos. Se aplecă, ținându-și totodată pistolul și privirea ațintite

asupra femeii, ridică geanta, după care se întoarse la locul lui, lângă ea.

– Să vedem ce-avem pe-aici...

Băgă mâna în geantă, scoase o poșetă pe care o deschise. Găsi vreo șase cărți de credit, aranjate una sub cealaltă în compartimente separate. Carver scoase vreo două carduri. Ambele erau inscripționate „A. Petrova". Mai aruncă o privire asupra exteriorului poșetei ca să vadă marca imprimată în piele: Louis Vuitton. Începea să pună piesele cap la cap, dar, pentru mai multă siguranță, avea nevoie de mai multe informații.

– De la ce vine „A"?

Ea ridică din umeri.

– Care „A"?

– De pe cardul tău. „A. Petrova".

– Vrei să spui a... de la afurisit?

De data asta, lăsă să-i apară în colțul gurii un zâmbet batjocoritor.

Continuă să scotocească prin geantă. Găsi un telefon mobil. Îl deschise și începu să-i caute în agendă, cu un ochi asupra femeii. Erau multe nume rusești. Unele erau de persoane, altele păreau a fi de magazine, cluburi, restaurante. Nu era nici un „Max". Închise telefonul și-l vârî în buzunar.

Apoi pipăi cu degetele o bucată de carton subțire. Era un bilet de avion, pus într-un pașaport. Le scoase din geantă. Biletul Aeroflot era pentru ruta Moscova–Paris. Partea exterioară a biletului era deja ruptă și folosită. Acum măcar știa de unde venise.

Îi știa și numele complet. Pașaportul era rusesc. Scria că o cheamă Alexandra Petrova și că avea aproape treizeci de ani. Părea mai tânără. Poate chiar era. Poate își luase o altă identitate, să pară mai în vârstă. Și poate își înscenase și moartea în urmă cu trei ore.

– Ai o geantă Louis Vuitton. Ai în ea lenjerie intimă, vreo două tricouri, o pereche de pantofi cu toc și o rochie de mătase. Deci, plănuiai să chefuiești după ce-ți terminai treaba?

De data asta, era convins că reușise să o facă să reacționeze. Ea nu zise nimic, dar încremeni. Pentru prima dată, ostilitatea din privirea ei fu înlocuită de nedumerire.

Carver continuă.

– Ai lăsat o geantă într-un apartament cu o singură cameră din Rue Saint-Louis-en-l'Ile. Geanta se afla pe pat. Lângă ea mai era o geantă de voiaj albă, marca Chanel, în care erau un parfum, un ruj și o cutie neagră mică – bănuiesc – cu un ceas înăuntru. Ai luat-o de la un duty-free, corect? Ai combinat lovitura pe care urma să o dai cu o sesiune scurtă de cumpărături. Îmi place nota asta specific feminină.

Nu păru impresionată.

– Ce încerci să-mi spui? Că ești unul dintre cei care-i hărțuiesc pe cei din jur?

– Nu, îți spun că și pe tine plănuiau să te omoare. Trebuie să recunosc, o modalitate elegantă. Au făcut în așa fel încât fiecare pereche de ucigași să o elimine pe cealaltă. Vezi tu, când Max încă mai era de partea mea, mi-a spus că apartamentul respectiv aparținea țintei. Eu trebuia să pun capcane, în cazul în care el ar fi ratat lovitura. Dar apartamentul nu-i aparținea țintei, nu-i așa?

Ea nu scoase nici un cuvânt. Carver lăsă ca liniștea să se instaleze între ei. Nu se mai uita la el. Se uita în jos, la pavaj, planificându-și următoarea mișcare. Trecu un minut sau mai mult până când ea își ridică privirea spre Carver. Din nou ostilitatea fu înlocuită de o privire care părea să îl examineze cu atenție, care căuta pe fața lui ultimele indicii de care avea nevoie pentru a lua o decizie. Apoi se hotărî, dădu din cap ca pentru sine și începu să vorbească.

– OK. Kursk – bărbatul pe care zici că l-ai omorât – primise ordinele noastre când a ajuns la Paris. Cineva l-a sunat – nu știu dacă bărbatul pe care zici tu că îl cheamă Max. Ne-au

spus să mergem la apartament unde să aşteptăm noi instrucţiuni. Acolo erau haine noi, cizme, căşti de protecţie, câte un rând pentru fiecare dintre noi, arme şi o cheie. Mai era o cameră de filmat, cu bliţ încorporat.

– V-aţi schimbat?

– Da.

– De ce erau numai hainele tale în apartament? Unde erau cele ale lui Kursk?

– Le-a aruncat când am plecat.

– De ce?

– Eu de unde să ştiu? Poate îi plăcea să călătorească cu bagaj puţin. În fine, pe la opt şi jumătate, au sunat din nou. Ni s-a spus să mergem pe Rue Dulphot. E după Rue de Rivoli, lângă Place Vendôme. Înainte de ora nouă, după ce-am ajuns acolo, Kursk a primit un alt telefon. Ni s-a spus că ţinta noastră va fi într-un Mercedes negru. A trebuit să îl urmărim şi să folosim camera foto cu bliţ, ca să-i speriem pe cei din maşină şi să-i facem să accelereze. După asta trebuia să ne întoarcem la apartament, să rămânem acolo peste noapte, apoi să luăm de dimineaţă avionul înapoi. Cam după o oră, Kurk a primit un alt telefon care a părut să-l facă foarte fericit.

Carver dădu din cap.

– Totul se potriveşte. V-au scos din apartament înainte să ajung eu. Au aşteptat până mi-am terminat treaba. Odată ce ştiau că tu vei fi omorâtă, l-au chemat pe Kursk să mă omoare. Cum spuneam, foarte precauţi. Acum apare o altă întrebare: De ce ne vor morţi?

– Nu ştiu. Chiar nu ştiu.

– Trebuie să aibă legătură cu misiunea. Te-ai uitat în interiorul maşinii?

– Nu prea. Aveam oglinda de la maşină lăsată în jos, iar bliţul de la aparat, ştii tu, reflecta în geamuri. Cred că erau patru oameni în maşină: doi în faţă, doi în spate. S-ar putea ca unul dintre ei să fi fost o femeie. Nu ştiu sigur.

– Unde e acum aparatul?

– În motocicletă. În cutia din spate.

– Era film în aparat?

– Nu cred. Doar blițul mergea.

– Era logic. Nici un fel de fotografii pe post de probe.

Îl privi.

– Ce facem mai departe?

Carver o studie pe tânără. Avea o gură mare, niște buze voluptuoase și ochi albaștri, senini. Una dintre pleoape părea mai grea decât cealaltă, o pupilă ușor dilatată. Acele mici asimetrii ar fi trebuit să-l deranjeze, dar, din contră, tocmai ele o făceau fermecătoare și îl atrăgeau foarte mult. La o fată frumușică, poate chiar frumoasă, se uita o dată. La cea din fața lui însă trebui să facă un efort ca să nu o privească prea insistent.

– Acum trebuie să luăm o decizie, zise el. Aș putea să te împușc, aici și acum, după care să dispar în noapte. Varianta asta e mai convenabilă, pentru că e simplă. Dar nu vreau să te omor decât dacă sunt absolut nevoit să o fac. Deci, ai auzit vorba: „Dușmanul dușmanului meu e prietenul meu?"

– Da, înțeleg ce vrei să spui.

– Cred că de aici trebuie să pornim. Amândoi am fost trași pe sfoară de aceiași oameni. Cea mai bună opțiune pe care o avem e să ajungem noi la ei, înainte să ajungă ei la noi. Deci, ei ne sunt dușmanii. Presupun că asta înseamnă că noi suntem prieteni.

Ea își ridică sprâncenele, își țuguie buzele puțin și dădu din umeri.

– OK, dacă asta propui, putem să discutăm despre planul tău. Dar mai întâi dovedește că-mi ești prieten. Dă-mi o țigară. Am un pachet de Marlboro Lights în geantă.

Scotoci prin geantă, urmărind-o în continuare cu privirea, până când dădu de pachetul de țigări. Îl scoase, îl deschise și îl scutură până ce ieșiră două țigări. Apoi veni spre ea ținându-i pachetul aproape de gură.

Ea se aplecă înainte, luând țigările cu buzele și folosindu-și limba ca să scoată una singură, separându-le de restul. Se lipi cu spatele de peretele parcării cu țigara în gură.

– Ai un foc?

În poșetă era o brichetă. Îi aprinse țigara. În timp ce inspira primul fum, ochii li se întâlniră, la nici un pas distanță între ei. Ea nu zise nimic, lăsându-l să simtă tensiunea din privirea ei intimidantă.

Trecură câteva secunde înainte să-și dea seama Carver că încălcase una dintre regulile de bază. Aveau frunțile atât de apropiate, încât ea ar fi putut cu ușurință să-i tragă un cap și să-i spargă nasul. Se dădu repede mai în spate, ca și cum ar fi fugit de o explozie care nu mai avusese loc. Ea nu se mișca, doar îl privea.

– Mai ai casca de protecție? o întrebă el.

– E acolo, în tufișuri, lângă gecile de piele, răspunse ea întorcând capul spre niște arbuști dintre stația de autobuz și tonomatul cu bilete pentru muzeu.

– Uite cum o să procedăm. Întâi îi vom face să creadă că ei au câștigat. Asta înseamnă că trebuie să ne omorâm și, cu cât sunt mai mulți martori, cu atât mai bine. Deci...

Carver începu să explice ce avea de gând să facă și care era rolul Petrovei. Din când în când, ea dădea din cap în semn de aprobare. Mai punea și câte o întrebare sau sugera o alternativă. Pentru moment, ostilitatea din vocea ei dispăru. Tonul era normal, având hotărârea cuiva care voia să-și ducă sarcina la bun sfârșit.

– Și ce părere ai de ultima parte? întrebă el.

– Cred că avem același dușman și că planul tău are o șansă de izbândă. Mai departe prefer să nu mă gândesc. Mai am o singură întrebare.

– Da?

– Cum te numești?

– Samuel Carver. Majoritatea îmi spun Carver.

– Bine. Mie majoritatea îmi spun Alix. Și-acum, că am făcut cunoștință, ai de gând să mă dezlegi?

Carver dădu din cap în semn de aprobare și scoase o foarfecă din același buzunar unde fuseseră firele de cablu. Trecu în spatele ei, ea se trase puțin în față, lăsând un loc între spatele ei și perete. Apoi el se așeză pe vine, forțând lama de la foarfecă între cablu și încheietura de la mâna stângă a lui Alix, care se strâmbă de durere. Odată ce reuși să-l taie, trecu la cealaltă încheietură, repetând procedura. El se ridică și veni în fața ei, în timp ce Alix începuse să-și maseze brațele pentru a-și pune din nou sângele în mișcare.

Apoi, în mod surprinzător, Alix întinse grațios mâna către Carver. Îi întinse și el mâna și i-o strânse ca și cum ar fi pecetluit acordul.

– Nu, prostule, vreau să mă ajuți să mă ridic!

Carver chicoti, iar Alix îi zâmbi. Pentru prima dată, în spatele acelei aparențe se făcea simțită căldura unei femei. O ajută să se ridice, după care își puse geanta ei pe umăr. Ea oftă din greu când încercă să-și îndrepte spatele, după care își duse mâinile la baza coloanei.

– Îmi pare rău pentru asta, zise el. Sunt doar afaceri, știi și tu.

Regretă cuvintele alea idioate în momentul în care le rosti. Râsul ei nervos părea să fie încărcat de amărăciune și, după ce îl fixă din nou cu privirea, în ochii ei se putu citi vulnerabilitatea unei femei care știa ce e violența.

– Niciodată nu sunt doar afaceri.

Apoi își luă casca de jos și porniră împreună către podul Alma.

10

Nobby Coclough fusese vreme de cincisprezece ani detectiv la Metropolitan Police înainte să ia decizia de a se retrage în

sectorul privat. Aici avea misiuni de supraveghere. Prin urmare, stătea într-un Renault Megane neînmatriculat, parcat pe Rue Saint-Louis-en-l'Ile, urmărind lumea care trecea. Și aștepta.

Era trecut de ora unu dimineața când Max îl informă că rușii erau pe drum. Îi văzu după câteva minute, pe un motor negru, strălucitor. Iisuse Hristoase! Max uitase să menționeze că unul din ei era o puicuță! Își trăsese fusta până spre talie ca să se poată urca pe motor, lăsându-și fiecare centimetru din coapse dezvelit, spre delectarea sa. Coborî de pe motor, oferindu-i o priveliște asupra chiloților ei, după care își trase fusta în spate, mișcând și din fund în același timp. Colclough înghiți cu noduri. Voia să știe dacă și la față arăta la fel de bine ca la corp. Ce păcat că bucățica încă mai ținea casca pe cap.

Acum coborî de pe motor și bărbatul, luă fata de mână, grăbindu-se să ajungă la ușă cu ea. Obsedații naibii, ard de nerăbdare să și-o pună. Dracu' să-i ia! Într-adevăr, urmau să aibă parte de artificii.

Îi privi cum intră în casă, după care sună la sediu.

– Au ajuns, zise.

– Rămâi pe fază, zise vocea de la capătul celălalt. Pot paria că amicul Carver a pus explozibili cu detonare întârziată. Ar vrea ca țintele să ajungă în apartament înainte de explozie. Nu ar trebui să dureze prea mult. Sunt aprinse luminile?

Colclough se uită în sus.

– Nu sunt. Probabil că obsedații s-au oprit pentru o partidă rapidă pe scări. Ahhh, stai puțin.

Luminile tocmai fuseseră aprinse. Nu va mai dura mult acum.

Colclough avea pe jumătate dreptate. Locul era pe punctul de a sări în aer, însă Carver și Alix nu pierduseră vremea pe scări; alergaseră și ajunseseră imediat sus. Chiar înainte de a intra în apartament, Carver se opri. Luă de pe umăr geanta ei, scotoci după armă, apoi, mulțumit, îi întinse fetei pistolul.

– S-ar putea să ai nevoie de ăsta. Ține minte, avem exact șaizeci de secunde și trebuie să arătăm cât mai diferit când

plecăm. Mergi direct în dormitor, schimbă-te, ia-ți ce ai nevoie, apoi ieși. Pregătită?

Carver deschise ușa, intră, dezactivă alarma și stinse toate luminile. În timp ce Alix fugi în dormitor, el merse în camera de zi, trase toate draperiile și își scoase casca, pe care o puse în mijlocul camerei.

Trecuseră douăsprezece secunde.

Făcu pași mari ca să ajungă la rafturile de cărți, tăie firele și le aruncă în șemineu. Bombele artizanale tot vor acționa, după cum plănuise, însă cărămida și piatra de la șemineu vor absorbi suflul exploziei și-i vor atenua forța de impact. Vecinii ar trebui să supraviețuiască fără probleme.

Douăzeci și șase de secunde.

Își reconstitui pașii până în hol, mergând în dormitor. Alix tocmai își punea rochia pe care o avea în geantă. Nu avea decât o pereche de chiloți albi, pe un abdomen plat, catifelat, bronzat. Avea sânii mici, dar uniformi, cu sfârcuri rozalii spre maro. Sfârcurile i se urcau pe măsură ce-și ridica brațele, lăsând rochia de un albastru glacial să alunece pe corpul ei perfect.

Carver își întoarse repede privirea. Se duse în celălalt capăt al patului, luă explozibilul din perete și-l vârî între saltea și marginea patului, cu capătul în saltea, ca energia să se poată împrăștia.

Treizeci și nouă de secunde.

Încă trei secunde pentru a ajunge în baie și alte cinci secunde pentru a lua bomba din rezervor, pentru a scoate detonatorul și a-l pune într-un buzunar lateral de la geacă. La ieșire, înșfăcă trusa de machiaj a lui Alix și i-o aruncă în brațe în timp ce se întorcea în dormitor.

Alix era aplecată, își punea tenișii albi în picioare.

– Mă gândeam că poate ai nevoie de ea, zise el zâmbind fals, în timp ce ea îl privi de pe partea cealaltă a patului, mirată.

Își vârî cosmeticele în geanta pe care și-o puse pe umăr, alergând afară din cameră, rochia fluturându-i și dezvelindu-i

coapsele. Mai trecură zece secunde când Carver o urmă pe Alix afară din dormitor, de-a lungul holului și pe ușă afară. Carver o închise în urma lui și fugi către scări.

Cinci... patru... trei ...

Colclough văzu luminile aprinse. Un timp nu se întâmplă nimic. Începu să se întrebe dacă totul era în regulă. Putea simți nerăbdarea lui Max care tăcea la capătul celălalt. Apoi ferestrele de la ultimul apartament explodară, aruncând pe stradă lemn și sticlă. Se auzi un zgomot strident pe capota și geamurile mașinii lui Colclough, apoi începu să plouă cu biluțe de oțel.

Strada era aproape goală. Toate restaurantele erau închise; turiștii plecaseră cu toții la hoteluri. Doar doi oameni mergeau spre casă când se auzi explozia. Femeia țipă. Bărbatul o prinse și încercă să o protejeze cu trupul său, în timp ce totul se dărâma în jurul lor. Nu păreau să fie grav răniți, dar femeia plângea disperată, în timp ce bărbatul se tot uita în jurul lui, descumpănit și mirat.

– Să fiu al dracului! strigă Colclough. Pe oricine ai angajat să rezolve problema, n-a făcut-o de mântuială!

Max nu părea prea încântat.

– Deci, a avut loc explozia?

– Ba bine că nu. Stai puțin, am companie.

O blondă într-o rochie albastră ieși fugind pe ușa din față a clădirii. Fugea spre mașină, cu ochii mari, panicați, lipindu-și fața de geam.

– Ajutor! Pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să mă ajutați! striga ea. Vorbea englezește. Avea accent newyorkez.

Colclough îl putea auzi pe Max în difuzor.

– Ce se întâmplă?

– Doar o puicuță prinsă în mijlocul exploziei. Nimic grav. E puțin isterică.

Apăsă pe buton și lăsă geamul în jos. Fata se aplecă și începu să-l tragă de mânecă.

– Veniți repede, vă rog. E vorba despre mama mea. E... Dumnezeule mare, cred că e moartă! strigă ea.

Colclough nu auzi când se deschise portiera de pe partea cealaltă. Își dădu seama de prezența lui Samuel Carver doar când simți țeava rece a pistolului în ceafă și o voce care-i șopti:

– Vorbește în continuare. Nu sunt aici. Ne-am înțeles?

Fostul polițist cu început de chelie dădu din cap.

– Acum spune-i fetei, tare și răspicat, să o șteargă de-aici.

– Ăăăă, ăăă... îmi pare rău, drăguță, zise Colclough bâlbâindu-se. Te-aș ajuta bucuros. Dar sunt ocupat. Am chestii de făcut.

Max se răsti prin telefon.

– Colclough, rezolvă problema odată!

– S-a făcut, șefu'! răspunse. Ascultă ce a zis omul, drăguță. Șterge-o.

Alix zâmbi și-l mângâie pe obraz.

– Bun băiat, mormăi ea, apoi se urcă în mașină, în spatele lui Colclough.

Carver îl bătu cu pistolul pe umăr pentru a-i atrage atenția. Cu mâna liberă, arătă spre telefon, așezat pe bord. Apoi își trecu degetul de-a lungul gâtului. Mesajul era clar: să încheie conversația.

Colclough reluă convorbirea.

– Fata a plecat, zise el. Revin la bază. Transmisie încheiată.

– OK, zice Carter. Așază-te pe mâna ta dreaptă. Pune-o sub tine, frumos și încet. Bun. Acum, pune-ți mâna stângă pe volan. Nu mișca.

– Sau ce?

Înainte să apuce Carver să răspundă, Alix se aplecă în față, își duse brațul pe spătarul scaunului de șofer, strângându-și pumnul. Strânse mâna ușor și un cuțit din fibră de carbon, cu lamă inoxidabilă ieși dintre degetul mare și arătător. Apăsă cu vârful cuțitului pe gâtul lui Colclough.

– Sau o să te învăț să respecți femeile!

Acestea fiind spuse, Alix se lăsă pe spate, punând cuțitul în teacă. Carver o privi uimit, neputându-și ascunde surprinderea. Îl văzu pe Colclough afișând o mutră batjocoritoare, iar uimirea lui se transformă în furie, în mare parte din cauza proprie-i prostii.

Băgă mâna într-unul din buzunare de unde scoase o pereche de cătușe și i-o dădu lui Colclough.

– Un capăt îl legi de volan, celălalt capăt îl treci prin el, apoi strângi tare.

Colclough făcu așa cum i se spuse. Jumătate de cătușă era prinsă de volan, cealaltă atârna.

– Acum trece-ți mâna pe-acolo, zise Carver arătând cu pistolul spre cătușa liberă. Prinde-o cu mâna dreaptă. Bun băiat!

Colclough era încătușat de volan. Nu putea să plece din mașină decât dacă-i dădea Carver drumul. Carver îl bătu pe umăr, căutând o armă.

– Poate puicuței trebuia să-i fi făcut ceva de genu', nu? rânji Colclough. Poate că v-ar fi plăcut și tot tacâmu'...

Colclough chelea și avea vreo nouă kilograme prea mult. Tricoul era din poliester alb. Purta pantaloni gri, o geacă de aceeași culoare, atârnată într-un cârlig, în spatele scaunului din dreapta. Șireturile pantofilor erau negre. Nu avea la el nici pistol, nici cuțit. În geacă nu avea nimic.

Carver îl privi pe Colclough cu un zâmbet forțat, dar meditativ, după care se uită în jos, la pistol. Fără nici un avertisment, ridică pistolul și-i zdrobi lui Colclough maxilarul, făcându-l să sângereze. Colclough se aplecă ținându-se de față cu mâna liberă. Puse un deget pe maxilarul zdrobit și se strâmbă.

– De ce dracu' ai făcut asta?

– Ai auzit ce-a spus doamna, zise Carver. Arată puțin respect.

– Eroul meu, zise Alix tachinându-l, în timp ce se juca distrată cu cuțitul.

– Era în cizmă, zise ea, apoi la mine în mână. De când m-ai eliberat, te-aș fi putut ucide în orice moment.

– De ce nu ai făcut-o?

– Încă aș mai putea.

Carver ignoră remarca și reveni la Colclough. Luă o bucată de explozibil C4 din buzunar și o aruncă în sus.

– Știi ce-i ăsta?

– Aș putea ghici.

– Foarte bine, zise Carver. Acum fii atent.

Se aplecă și înfipse explozibilul sub scaunul din dreapta, departe de mâna lui Colclough. Apoi mai scotoci în alt buzunar după o telecomandă pentru detonator.

– Max e în oraș, nu-i așa?

Colclough dădu din cap că da.

– Mă gândeam eu. Trebuia să dirijeze îndeaproape o misiune de o asemenea amploare. Deci, bănuiesc că nu e departe, nu?

Dădu din nou din cap.

Carver ținu detonatorul în fața lui Colclough.

– Îl programez la cincisprezece minute. Atâta timp ai la dispoziție ca să ne duci la Max. Dacă ajungem la timp, opresc detonatorul, nu se va întâmpla nimic. Dacă nu ajungem acolo, deschid portiera și plec. Doamna va ieși pe ușa din spate. Tu rămâi legat de volan.

Programă cronometrul și îl puse lângă explozibil. Sunetul unei sirene se auzea în depărtare.

– O alternativă ar fi să-l pun acum la treizeci de secunde și să ieșim. Ce zici?

Colclough nu zise nimic. Nici nu era nevoie. Respirația greoaie și broboanele de sudoare de pe frunte erau îndeajuns. Porni mașina, o băgă în viteză și ieși din curbă.

– Bun băiat, zise Carver. Acum e timpul să stăm la taclale. Să n-o mai tot învârtim. Spune-mi unde mergem. Descrie locul. Câți oameni are Max? Au rămas paisprezece minute și jumătate. Vorbește!

11

– Câți oameni are? repetă Carver.

– Nu știu, da? se văită Colclough. Nu ăsta e scopul? Știi doar cât trebuie să știi. Și vezi doar ce trebuie să vezi.

– Și ce-ai văzut?

– E un conac. O construcție veche. Puternic luminată. Ajungi acolo, iar clădirea e chiar la șosea, ca un perete alb ce se înalță la drum. E o alee cu o boltă deasupra. Pe-acolo se intră.

– Ceva măsuri de securitate?

– Garduri. Garduri de fier.

Ajunseră înapoi la fluviu. Dincolo de apă, Carver putu să vadă turnurile de la Notre Dame. Le ignoră, concentrându-și toată atenția asupra lui Colclough.

– Intri, și pe partea stângă e un post de gardă, știi? Cu siguranță e un individ acolo care vede cine intră și cine iese.

– Camere de filmat?

– Vreo două în față. Nu am văzut altele. Dar probabil că mai sunt.

– În regulă, altceva?

Colclough se gândi o clipă.

– O curte. Sunt ceva grajduri pe-o parte, dar ei le folosesc pe post de garaj. Ușa din față e pe partea opusă intrării, pe sub boltă. Este acoperită, așa că poți conduce până în fața ușii fără să te uzi. Intri și vezi un hol mare, pustiu și scări din marmură chiar în mijlocul casei.

– Și normal. E un hotel particular, interveni Alix.

Carver se întoarse.

– Pardon?

Fata explică de parcă ar fi recitat dintr-un ghid turistic:

– Un hotel particular. Un conac tipic parizian, construit în secolul al șaptesprezecelea sau al optsprezecelea.

– De unde știi asta? întrebă Carver.

– Pentru că am fost instruită să fiu în stare să fac conversație despre astfel de lucruri.

– În Rusia?

Alix dădu din cap.

– Bineînțeles. Era foarte important pentru slujba mea.

– De ce era?

Ea afișă un zâmbet care nu trăda nimic.

– Pentru conversație. Deci, dacă ăsta e un hotel clasic, toate camerele principale de recepție sunt la parter. Acolo e și Max?

Colclough dădu din cap că da.

– Mda, e un fel de sală de mese. Șefu' lui era în camera de alături.

Carver se încruntă.

– Cum adică „șefu'"? Vrei să spui că Max are un șef? Cine e?

– Eu de unde să știu? Nu l-am văzut niciodată.

– Atunci de unde știi că e și el acolo?

– Pentru că Max a fost strigat să vină în camera cealaltă. S-a dus fără să comenteze. Așa că sigur tipul era șeful lui. E logic, nu?

Se uită la Carver cerșind milă, așteptând cu disperare să i se spună că făcea totul ca la carte, că totul va fi în regulă. Cedă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, fac tot ce pot! Am o soție și o fiică. Nu vreau să mor. Pentru numele lui Dumnezeu, ți-am făcut vreodată ceva?!

– OK, zise Carver ignorând rugămintea lui Colclough. În primul rând, Max. Apoi șeful lui. Altcineva?

– Ți-am zis, nu știu. Nu mulți. Mi s-a spus să aștept jos, într-un fel de cămară. Acolo erau mâncare și cafea. Vreo doi tipi au tot intrat și ieșit.

– Erau înarmați?

– Se poate să fi fost. De fapt da, erau vreo doi în fața camerei unde se afla Max, arătau a paznici. Erau înarmați, fără îndoială. Oricum, am băut cafea și am făcut cuvinte

încrucișate până pe la ora unsprezece. Apoi am primit ordin să-mi reiau misiunea. Continuarea o știți și voi.

– Nu chiar, zise Carver. Cam pe unde era cămara? Pe lângă sala de mese unde se afla Max? Cum ai ajuns acolo?

– În spate, erau trepte pe unde se putea coborî. Știi tu, ca pentru servitori.

Carver se gândi puțin. Să zicem că ar fi nevoie de vreo patru oameni care să asigure supravegherea țintelor cu câteva ore înainte de lovitură. Mai e nevoie de vreo doi care să supravegheze accidentul, să vadă cum a decurs, să urmărească ambulanța. Deci, încă doi, plus portarul, Max, gărzile lui de corp și misteriosul său șef. Șapte contra unu. Nu erau șanse mari de izbândă.

Se întoarse și se uită din nou la Alix. O dezarmase destul de ușor în parcarea pentru autobuze. Nu era un semn prea bun.

– Cât de mult antrenament special ai făcut de fapt?

Ea ridică din umeri și își țuguie buzele.

– Am făcut ceva. Autoapărare, tras cu arma, nimic special.

– Și mânuirea cuțitului, zise Carver.

– Nu. Asta am învățat singură. O fată trebuie să știe cum să-i sperie pe maniaci.

– Nu crezi că e puțin cam radical?

– Așa sunt și maniacii.

– Pot să întreb ceva? zise Colclough.

Drept răspuns, Carver doar se uită la el.

– De ce nu o ștergeți de-aici? Credeți-mă, voi tăcea mâlc. Jur pe Dumnezeu, pe viața fiicei mele, nici măcar un cuvânt! Luați mașina. Mergeți la cel mai apropiat aeroport. Zburați cât mai departe de-aici.

Alix dădu din cap că da.

– Sau am putea zbura spre locații diferite. Separat.

– Da, am putea, zise Carver, dacă vrei să capeți o durere de gât de la cât te vei uita peste umăr pentru tot restul vieții tale scurte și o mâncărime la spate, așteptând primul glonț. Oamenii care ne-au trimis aici ne vor morți. Nu se vor răzgândi

în privința asta. Deci, avem cel mult o oră înainte ca poliția să descopere că nu era nimeni în apartament și să dea peste cadavrul din catacombe. Trebuie să presupunem că Max împreună cu șeful lui monitorizează sistemul de comunicații al poliției sau că au oameni în interior. Curând vor afla că încă suntem în viață. Trebuie să-i atacăm mai devreme. Și trebuie să aflăm ce e cu organizația lor. Bănuiesc că Max avea ceva mijloace IT sau de comunicare?

– Cred că da. Erau niște monitoare pe masă, dar nu m-a lăsat să mă apropii, așa că nu mă întreba ce rol aveau.

– Nici nu trebuie. Ei trăgeau toate sforile. Iar calculatorul ăla care făcea toată treaba, de el avem nevoie. Dacă nu putem scoate nimic de la Max, luăm din calculator. Ai înțeles, Alix?

Ridică din umeri.

– Bănuiesc că da. Dar să știi că eu nu sunt soldat. Să dăm spargere într-o locuință? Nu am fost antrenată pentru așa ceva.

– Atunci doar ține-te după mine, fă ce fac eu, acoperă-mi spatele. Și privește partea plină a paharului. Nemernicii ăia au vrut să ne omoare. Tot ce vom face va fi să le întoarcem favoarea.

12

Colclough opri mașina. Erau în Marais, vizavi de Ile Saint-Louis. Odinioară, aristocrații și bijutierii își construiau vilele aici, pentru a fi cât mai aproape de regii Franței, care locuiau la Palatul Luvru. Își umpleau casele cu picturi, sculpturi și mobilă, toate de un mare rafinament. Purtau doar mătase și dantelă. Cu toate acestea, în spatele fațadei impecabile și al etichetei regale se dădea un război mut pentru bogăție, influență și accedere la tron.

Când vechea ordine a fost spulberată în frenezia Revoluției de la 1789, la fel s-a întâmplat și cu Marais. Zona a fost

neglijată timp de aproape două secole, numai pentru a fi în cele din urmă readusă la viață în ultimele decenii, când a devenit echivalentul parizian al cartierului Sotto din New York sau Nothing Hill din Londra. Acum cei bogați și în pas cu moda au îmbrățișat un melanj de elemente etno și exotice: buticuri exclusiviste lângă restaurante evreiești, baruri pentru homosexuali lângă restaurante algeriene. Dar multe dintre vile s-au păstrat și cel puțin una dintre ele era în continuare un lăcaș al conspirației și al intrigii.

– E la doi pași de aici, zise el, arătând cu mâna liberă către o poartă care nu era la nici 15 m distanță de ei, chiar în capătul șoselei. Apoi se cufundă în scaun bombănind: Nu știu de ce m-am sinchisit. Oricum o să mă omorâți.

Carver se întoarse spre el, îi puse mâna pe umăr, simțind tricoul transpirat, și îl scutură.

– Nu, nu o te omorâm. Nu și dacă vei face ce-ți spun. Dacă noi supraviețuim, și tu vei supraviețui.

– Nu te temi că o să vorbesc?

– Cui să-i spui? Mă îndoiesc că o să fugi imediat la poliție. Dacă noi vom supraviețui, atunci Max nu va mai fi în viață, deci, cu el nu vei vorbi. Și ne-ai spus deja că nu știi cine ar putea fi șeful lui, după cum nici noi nu știm. Așa că nu-ți face griji. Te-am crezut când ai jurat că nu o să ciripești. Dar discuția asta ne-a mâncat treizeci de secunde. Deci, condu până la poartă, încet, fără grabă. Lasă-l pe paznic să deschidă. Și ține-ți gura.

Carver scoase din buzunar cel de-al treilea set de cătușe, pe când Colclough porni din nou mașina.

– E ultimul! exclamă cu un zâmbet diavolesc, dându-i-l lui Alix. E pentru bărbatul de la poartă. O să-ți spun eu când e momentul.

Mașina se opri în fața porții. Colclough aprinse farurile. Porțile se deschiseră și un bărbat de pe partea cealaltă le împingea. Avea un pistol în mână, părea a fi un pistol-mitralieră

Uzi, pe care îl ținea lipit de picior, străduindu-se să îl ascundă de ochii trecătorilor.

Bărbatul se apropie de mașină și-i făcu semn lui Colclough să lase geamul în jos. Carver spera ca el să facă ceea ce toți portarii fac: să se aplece să arunce o privire în mașină. Când avea să facă asta, va vedea pistolul lui Carver îndreptat spre el. Atunci Alix va coborî să-i pună cătușele. Simplu – atâta vreme cât Colclough își ținea gura.

Dar polițaiul se pierdu cu firea. În momentul în care porțile de fier se închiseră în urma mașinii, bărbatul scoase capul pe fereastră și strigă:

– Ai grijă! E înarmat!

Paznicul se dădu înapoi, pregătindu-și arma. Carver fu mai rapid. Ridică pistolul și trase de două ori prin geamul pe jumătate deschis. Îi înfipse paznicului două gloanțe în piept, unul după celălalt, impactul împușcăturii izbindu-l de zidul de cărămidă de lângă intrare.

– O greșeală fatală, bombăni Carver mai mult pentru sine.

– Vai, Iisuse, îmi pare rău, te rog, nu mă omorî! se văita Colclough.

Carver îl ignoră. Îi aruncă lui Alix pistolul.

– Urmează-mă! strigă. Repede!

Secretele unei ambuscade de succes într-o zonă urbană sunt elementul-surpriză, viteza și violența controlată. Orice șansă de a mai lua prin surprindere fusese spulberată. Rămâneau viteza și violența. Carver începu să alerge.

În spatele curții pavate, clădirea principală se înălța ca un bloc masiv de piatră cenușie. În timp ce își încărca pistolul, Carver privi la dreapta, unde capota neagră a unui BMW Seria 7 tip limuzină strălucea prin cotloanele unui șopron vechi. Max călătorea cu stil. Dacă el, Carver, scăpa cu viață, aceea ar fi mașina cu care ar fugi. Se opri o clipă în fața ușii și-i făcu semn lui Alix să stea de partea cealaltă. Inspiră adânc, se pregăti, numără până la trei și lovi ușa cu piciorul, deschizând-o, și intră repede, ținând pistolul îndreptat înainte.

Holul era pavat cu plăci de marmură albă și neagră. Chiar deasupra casei scărilor atârna un felinar imens din sticlă. Scările erau în spirală până la primul etaj. Dintr-odată, Carver auzi un strigăt ce venea din spatele lui, văzu o ușă deschisă pe partea dreaptă a scărilor și un bărbat fugind afară.

Carver reacționă instinctiv. Trase în bărbat și în cel care-i acoperea spatele. Amândoi se prăbușiră. Carver trebuia să urce repede. Dar nu lăsa niciodată o treabă neterminată. Făcu vreo zece pași mari peste plăcile de marmură și termină ce începuse: două gloanțe în cap și sânge, fragmente de craniu și materie cenușie se împrăștiară pe marmura albă.

Alix se îngrozi.

– Vino! strigă Carver în timp ce fugea pe scări.

Trei bărbați eliminați, se gândea el, urcând câte două trepte odată. Deci câți mai rămâneau – trei sau poate patru? Trebuia să ajungă la următorul etaj, înainte să...

Treapta din fața lui se sfărâmă într-o explozie provocată de o mitralieră. Carver se aruncă la pământ, ascunzându-se după balustrada din piatră până ce încetară și ultimele reverberații. Apoi, în ciuda țiuitului din urechi, Carver auzi o voce calmă, familiară.

– Este mai mult decât suficient, Carver. Ridică-te. Aruncă arma!

Își întinse gâtul și privi în sus, în capătul scărilor. Văzu trei bărbați. Doi dintre ei erau masivi, bine făcuți, dar cu tendințe spre îngrășare, cu ceafă groasă și ciolănoși. Cel de-al treilea bărbat stătea între ei, înalt, slab, cu pantaloni de culoarea cărbunelui, cămașă albă – mânecile suflecate până la coate – și ochelari de firmă, fără rame.

– McCall, adu-l pe bărbatul ăla aici! se răsti el la unul din bărbați. Apoi se întoarse către celălalt: Harrison, acoperă-l. Dacă încearcă ceva, împușcă-l. Împușcă-l și pe McCall, dacă trebuie.

Bărbatul cel slab se uită în jos privindu-l pe Carver în așa fel încât părea să fi fost dezamăgit de ceea ce vedea.

– Încă o dată îți spun, aruncă arma!

Carver lăsă arma să-i cadă din mână. Se produse un zgomot puternic la contactul cu marmura. Fu surprins să se trezească singur pe trepte. Alix se evaporase. Ei bine, nu o putea învinui prea mult. Era de treabă fata. Ar fi meritat să scape cu viață. Și pentru asta trebuia să câștige timp.

– Tu trebuie să fii Max, zise el ajungând la picioarele lui.

– Dacă zici tu. Și acum, poate îmi spui și mie ce cauți aici.

McCall ajunse la el, îi puse arma în față și îl împinse.

– Mișcă-te! îi zise.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Max, spuse el urcând scările încet, oameni mai buni nu ai găsit? Lasă-mă să-ți dau un sfat. Dacă vrei oameni de prima mână, ar fi mai bine să nu îi omori pe aceia care chiar sunt buni. Deci, spune-mi, cu ce te alegi dacă scapi de mine? Dacă tot sunt pe punctul de a fi omorât, mi-ai putea spune și motivul.

Max îl privi cu dispreț. Deschise gura să vorbească, apoi se opri, întorcându-și capul într-o parte.

– Ce e cu zgomotul ăsta?

În curte se auzea un bărbat care urla din toți rărunchii, aflat la limita disperării, a panicii și a terorii.

– Ajutați-mă! Pentru numele lui Dumnezeu, cineva să mă ajute!

Max se strâmbă la Carver. Nu erau mai mult de 10 cm între ei.

– Cine-i bărbatul ăla? Văzând că nu primește nici un răspuns, se întoarse către bărbatul căruia îi zicea Harrison: Du-te să vezi ce se întâmplă.

Harrison coborî în grabă scările. Îl văzură ieșind pe ușă.

Max reveni la Carver.

– Deci, se pare că ai scăpat...

Explozia mătură toată curtea, aruncând în aer toate ușile de la intrare ale clădirii, iar ecoul acesteia cuprinse scările de marmură.

McCall se îndreptă către zona unde avusese loc explozia, pe jumătate ghemuit, cu pistolul la umăr, pregătit să tragă, uitând pentru moment de Carver. Asta îi oferi o oarecare şansă. Sări la gâtul lui Max, strângând cu toată puterea, ignorând pumnii pe care îi dădea Max şi paşii bărbatului care fugea către el, pe scări. Carver primi o lovitură cu patul pistolului în rinichi, simțind durere și greață în același timp. Îl lăsă pe Max trântit la pământ.

– Adu-l în sufragerie, zise Max.

McCall îl luă de ceafă, îl ridică ținându-i pistolul la spate.

– L-ai auzit. Mergi!

Nu mergea. Își târâia doar picioarele spre sufragerie, prin ușa de legătură, îndoit ca un cimpanzeu. Max se pregătise de plecare. Erau valize deschise pentru un laptop, un modem cu viteză supersonică și un monitor cu ecran plat cu diagonala de 50 cm pe masă, cabluri scoase din priză, adunate și gata să fie împachetate. Geaca lui Max era pusă pe spătarul unui scaun. Carver încercă să ignore durerea de spate. Voia să stea drept, să-și recapete demnitatea și să creeze impresia că el și Max sunt pe aceeași poziție.

Max nu părea impresionat.

– Consideră-te un om mort, îi spuse plimbându-se în jurul mesei și scoțând cablurile de la calculator din priză. Fă-mi o favoare, Carver, și nu îngreuna situația. Răspunde-mi la întrebări. Ce s-a întâmplat cu Kursk?

– Cine dracu' e Kursk?

– Rusul.

– E mort.

– Și partenerul lui, femeia?

– Tu ce crezi? Eu sunt aici. Ea nu. E moartă.

– Cum?

– S-au dus în jos pe canalizare. Ca rahatul. Dar cred că știai deja asta.

Pentru o clipă, Max nu zise nimic, doar își puse laptopul în valiză, după care spuse:

– Colclough a văzut doi oameni întorcându-se la apartament. Cine erau?

– N-am nici cea mai vagă idee. Nu cunosc nici un Colclough. Nu am de gând să-ți mai răspund la întrebări până când nu o să-mi răspunzi și tu la ale mele. De ce mă vrei mort?

Max oftă în timp ce închidea valiza.

– Te rog, nu mă lua de prost. Te-ai întors la apartament. Dar de ce? Nu aveai nici un motiv să faci asta. Decât dacă voiai să mă faci să cred că femeia e moartă. Și singurul motiv pentru care ai face asta, ar fi dacă...

– Mai eram încă în viață?

Alix stătea în capătul celălalt al camerei, în prag, ținând mitraliera, mișcând-o când la stânga, când la dreapta, încercând să îi aibă în vizor atât pe Max, cât și pe McCall, în același timp. Ținea corect arma, sus pe umăr, dreaptă. Îi tremura însă în mâini, trădându-i starea de tensiune. Arăta ca o fetiță care se juca cu jucăriile fratelui mai mare.

Preț de vreo jumătate de secundă, nu mișcă nimeni. Dacă mai întârzia mult, ar fi fost prea târziu. Dacă McCall nu ar fi făcut nimic, forțând-o pe Alix să preia inițiativa, provocând-o să-l împuște cu sânge-rece, s-ar fi putut ca ea să se fi pierdut cu firea. Dar făcu pe grozavul, pariind cu propria viață pe neputința ei de a transforma amenințarea cu arma în fapte. Cu mâna stângă, îl luă pe Carver și-l aruncă în partea cealaltă, pregătindu-și terenul pentru a scoate arma. Dar Alix trase prima.

O făcu ca la carte, ca la un antrenament. Nu împrăștie gloanțe peste tot. Trase trei gloanțe în McCall. Acum nu mai avea nimic copilăresc, doar mândrie și o concentrare înfricoșătoare ce i se citea în privire în timp ce se întorcea spre Max, care se lipise disperat de perete. Trase din nou și îl nimeri în piept, umăr și gât – loviturile se intensificau pe măsură ce creștea forța cu care trăgea. Se învârti, sângele dintr-o arteră străpunsă țâșnind ca o arteziană pe perete. Apoi se prăbuși la podea, mort.

Carver se ridică în picioare, zâmbi și se duse în partea cealaltă a camerei. În aer se simțea miros de pulbere și sânge. Alix stătea încremenită, cu ochii larg deschiși. Apoi, brusc, își întoarse privirea de la Carver, se aplecă în față și începu să tremure. Îi venea să vomite, îi curgeau lacrimile și nasul. Carver stătea lângă ea, își puse mâna pe umărul ei și îi întinse o batistă.

– E prima dată?

Alix dădu din cap că da.

– Te-ai descurcat bine, zise Carver. Mi-ai salvat viața. Îți mulțumesc.

Dintr-odată fu cuprins de un sentiment familiar, acea senzație de camaraderie care apare între cei care au luptat împreună și au și supraviețuit. Carver avusese parte de astfel de momente în Insulele Falkland, în Irak și în teritoriile controlate de rebeli în sudul comitatului Armagh. El știa ce înseamnă o asemenea legătură între cei care luptă. Dar cu o rusoaică blondă, îmbrăcată într-o rochie albastră de mătase, s-ar putea să-i fie mai greu să se obișnuiască.

Treptat, încetă să mai tremure și respirația îi reveni la normal. Alix se ridică ștergându-și fața. Privi cele două cadavre pentru o secundă sau două, apoi se uită la Carver, ca și cum s-ar fi reflectat în ochii lui.

– Dumnezeule! zise ea. Sigur arăt groaznic.

Carver râse sec.

– Nici pe jumătate față de cum arată ei. Ascultă-mă, vei fi în regulă. Dar trebuie să plecăm de-aici. Șterge-ți amprentele de pe armă. Pune-o în mâinile lui Max – tipul cu păr cărunt. Fă să pară ca și cum s-au împușcat unul pe altul.

Criminaliștilor le va lua cel puțin o zi până să descopere că toate gloanțele provin de la aceeași armă. Până atunci, plănuia să fie departe.

Își îndreptă atenția asupra valizei de pe masă în care era calculatorul. Undeva acolo, se afla tot ceea ce trebuia să știe despre cei care îl angajaseră și tot ceea ce altcineva ar putea

afla despre el. Pentru a acoperi ambele variante, avea de gând să ia calculatorul cu el.

La fel și geaca gri a lui Max. Carver avea nevoie să se schimbe de hainele pe care le purtase toată noaptea, să facă ceva ca să-și schimbe înfățișarea. Se uită la cei doi morți de pe podea. Chiar și pantalonii îi erau împroșcați cu sânge.

Apoi văzu că avea noroc. Lângă masă era o geantă de voiaj, de piele maronie și moale. Max trebuie să o fi ținut lângă el, pregătit să plece. Înăuntru era o cămașă albă, proaspăt spălată, tot în ambalajul de la curățătorie. O puse pe el, apoi își trase geaca.

Carver luă geanta cu calculatorul.

– Trebuie să plecăm, zise.

Dar, în timp ce ieșea din cameră, îi trecu prin minte: Dacă Alix Petrova nu mai trăsese cu o armă în situații extreme până acum, ce dracu' căuta ea în această misiune?

13

Centrul Medical Pitié-Salpetrière din partea de sud a Parisului datează încă din 1656, din timpul lui Ludovic al XIV-lea, Regele Soare. Pe tot parcursul secolului trecut, spitalul a fost modernizat, extinzându-se, luând dimensiunile unui oraș, dedicat celor bolnavi și celor care au grijă de aceștia. Dar, în seara asta, secția Urgențe ajunsese o combinație ciudată între un câmp de luptă și un cocteil diplomatic.

Ministrul afacerilor interne al Franței, împreună cu prefectul Poliției și ambasadorul Marii Britanii erau acolo. Era două dimineața când invitata de onoare sosi. Întârziase, după cum cerea obiceiul, căci era cea mai celebră femeie din lume. Doar că sosise într-o ambulanță în locul obișnuitei limuzine.

Directorul de operațiuni aștepta în spital. Întârzierea începea să-l calce pe nervi. Nu avea nici un sens: cu cât era

sistemul de ambulanțe mai ineficient, cu atât era mai bine pentru el. În fond și la urma urmei, o voia moartă pe femeie. Și, mai mult decât atât, voia ca toată treaba asta să se termine. Se întoarse spre bărbatul bronzat, îndesat și cu geacă de piele de lângă el.

– Pentru numele lui Dumnezeu Pierre, de ce durează atât de mult?

Pierre Papin lucra în serviciile secrete de informații franceze. Nu avea nici un loc de muncă oficial. Adică nu lucra nicăieri cu acte în regulă. Această situație îi dădea o anumită libertate. De exemplu, lucra uneori la niște proiecte de care nici șefii săi – cei pe care teoretic nu îi avea – nu știau nimic.

– Relaxează-te, *mon ami*, zise Papin scoțând un pachet de țigări Gitanes din buzunarul de la geacă. Purta un tricou de un alb imaculat și o pereche de blugi negri, comozi. Arăta de parcă tocmai petrecuse o noapte în Saint-Tropez.

– În Franța, nouă nu ne place să grăbim lucrurile. Voi, anglo-saxonii, aruncați în ambulanță victimele cu traumatisme, conduceți cu 120 km/oră și apoi vă mirați de ce, la sosire, pacientul e mort. Noi preferăm să-i stabilizăm la locul faptei, apoi să îi ducem *très doucement* – cu blândețe, nu? – la spital.

– Ei bine, sper că vei ști să explici asta și mass-mediei. Crede-mă, vor simți că e vorba despre o conspirație la mijloc, din cauza întârzierii.

Francezul zâmbi. Asta poate din cauză că, într-adevăr, era vorba despre o conspirație.

– Nu și dacă e vorba despre blestemata de ambulanță.

Starea de spirit a directorului de operațiuni se înrăutățea și din pricina faptului că nu reușea să dea de Max. Nu mai vorbise cu el de mai bine de o oră, de când acesta sunase să raporteze că rușii fuseseră eliminați conform planului.

Nu era neobișnuit ca Max să dispară din când în când din peisaj având în vedere obsesia lui pentru securitate, mister, dorință de supraviețuire. Dar nu îi stătea în fire să dispară până ce misiunea nu era dusă la bun sfârșit.

Directorul de operațiuni apăsă iar butonul de apelare. Nici un răspuns. Se întoarse către Papin.

– Care sunt ultimele știri primite de la doctori?

Francezul trase adânc din țigară.

– Vena din ventriculul stâng a fost sfâșiată. Sărmana femeie pompa sângele direct în piept. Papin se uită la directorul de operațiuni. Nu a fost o operațiune curată. Prințesa nu va supraviețui. Un glonț ar fi fost mai puțin dureros.

– Așa e, dar opțiunea asta nu intra în discuție, nu? Ce vei face în legătură cu autopsia?

– Patologul așteaptă afară, alături de ceilalți vulturi.

– Și formaldehida?

– Îi va fi administrată imediat după ce va fi stabilit decesul. Dar de ce e așa important pentru tine?

– Va distorsiona rezultatul oricărui test de sarcină.

– Deci, lumea va crede că era însărcinată?

– Deci, lumea nu va ști niciodată cu siguranță care a fost adevărul.

Papin se încruntă.

– Atunci, spune-mi, de ce a trebuit să moară?

Directorul de operațiuni zâmbi, dar nu răspunse la întrebare.

– Scuză-mă o clipă.

Se îndepărtă de Papin și sună iar. Din nou, nici un răspuns. Ce mama dracului se întâmpla?

14

Nu exista nici o cale de a ieși din Paris la acea oră matinală. Trenurile nu circulau. Carver nu se apropia de aeroport. Nu putea să închirieze o mașină. Ar fi putut să fure una, dar nu îi plăcea să comită mici delicte când lucra. Pe Al Capone îl înhățaseră pentru că nu își plătise taxele. Nu risca să fie prins pentru că furase o mașină.

Prin urmare, erau blocați. Nu puteau risca să se cazeze la vreun hotel, chiar și sub un alt nume. Aveau nevoie de un loc în care să meargă pentru câteva ore, o locație care să fie deschisă până dimineața, unde să poată rămână în anonimat. El se gândi că un astfel de loc nu putea fi greu de găsit sâmbătă seara.

Coborâră scările principale – Carver, ducând laptopul, se opri să-și ia SIG-Sauer-ul –, apoi ieșiră prin spate și traversară o grădină, îndreptându-se către o ușă din zid, unde Alix își lăsase geanta. După aceea o luară spre Rue de Rivoli. Carver își aruncă tricoul și geaca într-un tomberon de pe drum. Mișcările lui erau făcute fără grabă, metodic. Nimic din comportamentul lui nu trăda tensiunea prin care trecuse toată noaptea. Apoi se opri dintr-odată.

Ajunsese în fața unui magazin de electronice. Vreo șase televizoare puse în vitrină transmiteau de pe același canal de televiziune. Un reporter vorbea și, deși nu se auzea ce spunea, se vedea că se afla în fața unui scut format din polițiști, înconjurați de o mulțime de jurnaliști, fotografi, cameramani. Reporterul se dăduse la o parte, astfel încât cameramanul să poată filma ceea ce era în spatele lui.

– Așteaptă puțin, zise Carver.

În vitrina magazinului apărură imagini cu tunelul Alma. Camera filmase și în interiorul pasajului, unde era parcată o ambulanță lângă un Mercedes negru, făcut zob.

Alix stătea lângă Carver, uitându-se la aceleași imagini, cu o nedumerire pe chip care trăda, de fapt, starea ei de șoc.

– Doamne Dumnezeule, aceea e mașina? Cea în care...

– Da, asta am făcut după ce tu și Kursk mi-ați ieșit în cale. Dar ce dracu' căuta aici?

– La ce te referi?

– La ambulanță. Nu pot să cred că cineva a scăpat cu viață. Dar, dacă au scăpat, sigur sunt în spital acum. Totuși – și se uită la ceas –, explozia a avut loc acum o oră. De ce mai stau toți pe-acolo?

– Acum o oră? bombăni Alix mai mult pentru sine. Doar atât?

Apărură alte imagini. Reveniseră în platoul de știri. O prezentatoare stătea în spatele pupitrului, iar în fundal apăru o imagine cu prințesa de Wales. Femeia spuse câteva cuvinte, după care apăru o imagine cu prințesa pe un iaht, înconjurat de bărci ticsite cu oameni care încercau să-i facă poze. Carver dădu din cap. Nu avea nimic împotriva prințesei. Odată, ea venise în vizită la unitatea unde lucra el și îi fermecase pe toți. Își luase în serios jurământul de credință față de Coroană, atunci când se pusese în slujba acesteia. Nu îl interesaseră niciodată știrile sau bârfele despre celebrități.

– Vino, aici nu vom afla nimic din ceea ce ne interesează, spuse el îndepărtându-se de vitrină.

Merse până în capătul străzii, urmărind traficul de seară de pe Rue de Rivoli.

– Ne trebuie un taxi, spuse el.

Zâmbetul obraznic care îi apăru pe față făcu să apară o scânteie în ochii lui Alix.

– Lasă asta în seama mea, spuse ea.

15

Jack Grantham sorbi o gură de cafea proastă dintr-un pahar de plastic și se întrebă dacă lucrurile puteau merge și mai rău în acel weekend. În vârstă de treizeci și ceva de ani, Grantham era unul dintre liderii de top ai Serviciilor Secrete sau M6 cum îl știau cei din exterior. Dar faima avea și dezavantajele ei. Fusese deja chemat la Palatul Regal pentru o ședință în regim de urgență, la unu dimineața, ceea ce era suficient de grav. Dar asta nu era tot. Ședința era legată de un accident teribil, o prințesă frumoasă și reprezentanți ai mass-mediei

din fiecare colțișor al lumii. Și, bineînțeles, erau prezenți și colegii săi.

Uitându-se în jurul mesei, Grantham putea să-i vadă pe subsecretarii lingușitori de la Ministerul de Externe, afișând un aer de superioritate, iar lângă el stătea impenetrabila doamnă Agatha Bewley de la MI5, o femeie cu ochi pătrunzători și gură mică. Acum urma să se declanșeze conflictul intern. Fiecare departament va face tot ceea ce îi va sta în putere să evite furtuna care se va năpusti asupra lor odată ce britanicii vor afla ce se întâmplase cu preaiubita Regină a Inimilor lor, și asta după ce îi vor fi împroșcat cu rahat pe toți ceilalți, cât de mult le va sta în putință. Ei bine, se va lăsa cu cântec. Și, pentru ca totul să meargă ca pe roate, împielițatul de Ronald Trodd se gândise și el să se bage ca musca-n lapte.

Grantham mai degrabă credea în fapte concrete decât în psihologia lui Freud. Dar nu putea să nu-l desconsidere pe gura-spartă de Ron Trodd, idiotul care mișuna în umbra prim-ministrului. Era cel mai bun lacheu, întotdeauna pregătit să facă orice, indiferent cât de josnic, numai pentru ca stăpânul său să nu-și murdărească mâinile albe ca spuma laptelui.

Purtătorul de cuvânt al Ministerului de Externe fu primul care luă cuvântul.

– Ei bine, după cum știți, ambasadorul nostru se află deja la spital. După cum vă puteți imagina, francezii se simt extrem de jenați. Nu e tocmai genul de lucru care ai vrea să ți se întâmple. Bineînțeles, le-am spus clar că nu îi considerăm responsabili. Între timp, facem toate pregătirile necesare pentru a o duce pe Maiestatea Sa la Paris, cât mai repede cu putință. Acum e la Balmoral. Bănuiesc că prinții au aflat până acum că mama lor a avut un accident de mașină.

– Mulțumim, Sir Claude, zise Trodd, făcând titlul să sune mai mult a insultă, decât a onoare. Jack, ce știe SIS?

– E haos total, spuse Grantham, încercând să-și dea seama când și cât de mult să dezvăluie. Cineva transformă Parisul în zonă de război. Au existat rapoarte conform cărora au avut loc

mai multe explozii, undeva în subteran, dincolo de Sena, vizavi de locul unde a avut loc accidentul. Un apartament a sărit în aer, la sud de fluviu. Poliția a declarat mass-mediei că a fost din cauza unei scurgeri de gaz, însă o mașină a fost văzută gonind cu viteză de la locul exploziei. Cincisprezece minute mai târziu, aceeași mașină a explodat în curtea unei vile din districtul Marais. O echipă de polițiști bine înarmați au pătruns în casă acum câteva minute. Au găsit cadavre pretutindeni. Câteva dintre acestea aparțineau unor cetățeni britanici.

– Fir-ar a naibii de treabă! exclamă Trodd dând cu pumnul în masă. Nu-mi spune că sunt niște băieți de-ai tăi într-o misiune secretă. Ai acționat pe-ascuns și fără permisiune?

– Nu, nici vorbă. Bineînțeles că am avut oameni și în Paris, dar erau acolo în misiune de supraveghere. Nici unul dintre ei nu a fost implicat în nici un fel de treabă murdară. Te asigur de asta.

– Bineînțeles, este posibil să ne fi întâlnit cu oricine a pus asta la cale. Vocea Agathei Bewey era la fel de seacă precum îi era înfățișarea.

Trodd se întoarse spre ea.

– Ce vrei să spui cu asta ?

– Ei bine, toți mai apelăm la surse externe din când în când. Oameni care fac tot felul de treburi mai ciudate. Se prea poate ca acești oameni să o fi atacat pe prințesă, pe cont propriu. Sau poate că au fost angajați de alții pentru treaba asta. Poate că iubitul a fost ținta principală. Tatăl său a avut destui dușmani. Sau poate chiar a fost doar un accident regretabil.

– Desigur, asta e ceea ce se poate presupune în primul rând, zise Sir Claude. Sugerează cineva că ar putea fi vorba despre o tentativă de sinucidere?

– Nu știm, nu? zise Trodd. Pentru publicul larg, ăsta a fost un accident. Asta e povestea și să fiu al dracului dacă nu sper să fie și adevărată, pentru că, dacă nu e, noi suntem cei care vom da de dracu'. Dar, dacă un nenorocit a omorât-o pe mama viitorului rege al Angliei, nu vreau să mă trezesc într-o

dimineață și să citesc despre asta în *The Sun.* Vreau să fiu primul care află.

– Și cu prim-ministrul cum rămâne?

– Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. Deocamdată vreau ca și Ministerul Afacerilor Externe să aibă aceleași informații: un accident teribil, să consoleze pe toată lumea.

Diplomatul tresări.

– Bineînțeles, bineînțeles... dar trebuie să așteptăm să vedem cum va decide Ministrul Afacerilor Externe să procedăm.

– Ministrul va proceda exact cum îi voi spune eu să procedeze. Acum unde am rămas? Mda, Jack, vreau să afli ce s-a întâmplat, de fapt, în Paris. Și, Agatha, vreau o listă cu toate persoanele care ar putea avea un motiv să o omoare pe cea mai celebră femeie din lume și pe cine ar fi angajat să o facă. Și apropo... Trodd se aplecă înainte sprijinindu-se de masă. Dacă îi găsiți pe nemernicii responsabili de asta, faceți-i să plătească. Pe vecie. Și nu-l implicați pe premier în treaba asta.

Trodd se ridică de la masă și părăsi sala. Sir Claude îl urmă îndeaproape.

Grantham își făcu de lucru punându-și carnețelul și pixul în servietă, dar tot putea simți privirea pătrunzătoare de șoim a Agathei Belwey asupra lui.

– Am impresia că știi cine ar putea fi în spatele poveștii ăsteia, nu-i așa?

– Să fim serioși, Agatha, știi și tu că nu e chiar așa de simplu. Sunt găști prin toată Europa, jumătate din ele aici în Londra, care ar fi putut conduce o asemenea operațiune. Și, așa cum ai sugerat și tu, multe persoane puteau să orchestreze toată treaba asta.

Ea își ținu respirația pentru un moment, după care, pe un ton aproape ca și cum s-ar fi confesat:

– Cred că ai în minte câțiva suspecți și nu îmi place să fiu lăsată pe dinafară. Jack, regret, dar nu sunt dispusă să tac prea mult timp. E în joc reputația departamentului meu.

– Nu este momentul potrivit pentru a ne mai certa și noi între noi, zise Grantham, încercând să o calmeze. Plus că, dacă, ipotetic vorbind, aș avea o idee despre cine ar putea fi vorba, nu am nimic care să constituie nici de departe o probă.

Doamna Agatha se uită la el fără să spună nimic, țuguindu-și buzele într-un mod care trăda atât scepticism, cât și dezaprobare.

– Bine, admise Grantham. Recunosc că m-am gândit la una sau două variante. Voi sta de vorbă între patru ochi cu Percy Wake. În vremurile de odinioară, înainte de prăbușirea Zidului Berlinului, a ajutat Serviciul Secret să rezolve câteva dintre cazurile cele mai grele. Pe mine mă depășeau efectiv, dar nu m-am dat înapoi de la nimic, iar despre Wake se spunea că ar fi fost un fel de geniu, pentru că mereu găsea o modalitate pentru a rezolva problemele. Știa la cine să apeleze, prevedea cum vor decurge lucrurile. El va nega, bineînțeles, dar, dacă e vreo conspirație la mijloc, bătrânul Percy sigur va avea o idee despre cine ar putea fi responsabil.

– Da, sunt perfect conștientă de reputația pe care o are, zise doamna Agatha pe un ton rece. Am avut și eu afacerile mele cu Wake. Nu am mai cunoscut pe nimeni care să aibă atâta influență la Palat, indiferent de guvernarea existentă la momentul respectiv. Și nu doar acolo: avea cunoștințe la Washington, Moscova, Beijing... Avea un instinct excepțional de a-i sprijini pe oamenii potriviți, la momentul potrivit. Dar nici o clipă să nu uiți că, în pofida patriotismului și a principiilor cu care se laudă, Sir Percy e loial numai propriei persoane. Și lui Trodd... lui ce-i vom spune? întrebă ea domolindu-și puțin vocea.

Pentru prima dată de când intrase în sală, Grantham zâmbi.

– Cred că a sosit vremea să-i arătăm acelui neisprăvit cine conduce, de fapt, țara. Nu ești de acord?

Doamna Agatha aprobă.

– Da, cred că ai dreptate.

16

Când Carver se uită prima dată, nu era nici un taxi în preajmă. Dar, imediat ce Alix trecu strada, un Peugeot 406 alb pe care scria *Taxi Parisien* se opri lângă ea. Alix zâmbi din nou, de data asta șoferului, care îi răspunse tot cu un zâmbet. Părea nord-african. Dădea din cap în față și-n spate, pe ritmurile muzicii arabe, venite dintr-un casetofon micuț, stereo, dat la maximum.

– Rai, zise el. Muzică bună.

Carver era pe punctul de a-i cere să o închidă, dar se răzgândi. Dacă era gălăgie, șoferul nu avea cum să audă ceva din conversația lui cu Alix.

– Așa e, zise Carver. Muzică bună. La gara Lyon, *s'il vous plaît.*

La început, vechea și măreața gară, cu ceasul din turn, ce părea un Big Ben în miniatură, avea plecări doar spre Alpi, Elveția și Italia. „Attendez ici un moment", îi spuse Carver taximetristului după ce ajunseră. Luă geanta cu calculatorul, deschise ușa pe jumătate, după care se întoarse spre Alix.

– Dă-mi geanta ta, să o ascund. Nu va dura mai mult de un minut.

Ea scotoci prin geantă, luându-și țigările, rujul, pudra și rimelul.

– Lucrurile necesare, zise ea. Trebuie să mă aranjez. Și, știi, ai putea și tu proceda la fel. Folosește baia, dacă tot ajungi acolo.

Carver ridică nedumerit din umeri, după care coborî din mașină.

– Să nu pleci de-aici, zise el înainte să se îndrepte spre gară, către dulăpioarele pentru bagaje, de pe partea stângă.

Apoi, după ce se uită în oglinda din toaleta bărbaților, în lumina neonului, își dădu seama la ce se referea Alix. Pe față avea dâre de funingine și transpirație, iar în păr, praf de

ciment. Nu era de mirare că Max își bătuse joc de înfățișarea sa – arăta groaznic. Se spălă cu apă rece, își trecu degetele ude prin păr, după care se mai uită o dată în oglindă. O îmbunătățire majoră.

În taxi, Alix se rujă. Își admiră în oglinda de la pudrieră buzele lucioase, după care îi dădu lui Carver fardurile, cu un zâmbet pe jumătate batjocoritor, pe jumătate mieros.

– OK, zise ea în timp ce îndesa fardurile la el în buzunare. Unde mergem?

El rânji.

– Bună întrebare. Să vedem dacă omul nostru are ceva idei.

Se aplecă înainte și vorbi cu taximetristul. Spre surprinderea lui Alix, Carver vorbea franceza fluent. Se înțelegea cu șoferul, făcu și vreo două glume. Carver îl mai bătu o dată pe umăr pe nord-african, ca de încurajare, după care se așeză pe banchetă.

– Zice că știe locul potrivit.

– Deci, zise el, întorcându-se către ea și privind-o drept în ochi, de ce te-ai întors? Știi tu, înapoi la vilă. De ce nu ai fugit pur și simplu?

– Unde?

Ea îl fixă pe șofer cu privirea, după care veni mai aproape de Carver, să fie sigură că nu o aude nimeni. Avea vocea gravă, vorbea încet. Carver îl surprinse pe șofer uitându-se în oglinda retrovizoare, crezând probabil că e doar o altă conversație între doi porumbei.

– Atunci când ai urcat scările, ai făcut-o atât de repede, încât nu am putut ține pasul cu tine, explică ea. Apoi am auzit împușcăturile și mi-am dat seama că sunt oameni la etaj. M-am gândit, OK, poate aș avea vreo șansă să ies prin grădină, dar mașina era în cale și pe punctul de a sări în aer. Apoi nu am mai știut ce să fac. M-am panicat. Puteam auzi împușcăturile de-afară și pe bărbatul care cobora scările în fugă. Trebuia să mă ascund, așa că am intrat pe ușa pe care ceilalți bărbați au ieșit. Bărbații pe care i-ai împușcat tu... Se opri o

clipă. În fine, am intrat pe ușa aia și am văzut niște trepte în fața mea, după care mi-am amintit că vila are și scări în partea din spate. M-am gândit să urc pe-acolo, să văd ce s-a întâmplat cu tine. Dacă te puteam ajuta să scapi, poate că am fi avut o șansă de izbândă. Iar restul îl știi deja...

– Oricum, eu mă bucur că te-ai întors.

– Și eu. Adică... sună groaznic. Au murit oameni. Dar eu sunt bucuroasă. Înseamnă că sunt o persoană rea?

– Nu mai rea decât noi, ceilalți.

Erau pe Boulevard de Sébastopol când Carver văzu indicatorul verde al unei farmacii non-stop și îi spuse șoferului să oprească.

– Îmi cer scuze, îi zise lui Alix. Ultima oprire.

Intră în farmacie de unde cumpără niște ochelari de vedere – cu cele mai mici dioptrii posibile –, o foarfecă și trei cutii de vopsea: roșcat, brun, negru. Alix urma să-și piardă coama lungă și blondă. Mare păcat, dar îi era de folos ca să rămână în viață.

– Ce ai luat? îl întrebă când se întoarse la mașină. Poate niște măsuri de protecție? În caz că dă norocul peste tine?

– Mda, protecție pentru tine. Desfăcu punga de hârtie ca să-i arate cumpărăturile. Poți fi cum vrei, numai blondă, nu.

O spuse ca și cum ar fi așteptat ca ea să riposteze. Dar Alix nu zise nimic.

– OK. Nu mai sunt aceeași femeie care eram acum o oră. Nu mai port aceleași haine. De ce aș avea aceeași tunsoare și culoare de păr?

Ajunseră la destinația pe care o negociase Carver cu taximetristul, un club situat chiar după Sébastopol. Nu era nici un nume la vedere, iar intrarea se făcea pe sub o arcadă. Două statui de aur reprezentând femei îmbrăcate în haine clasice, elegante țineau câte un felinar pe fiecare parte a ușii. O mulțime de oameni se împingeau în gratiile negre cu vârfurile aurite, implorând să intre. După fețele lor, era clar că implorau degeaba.

– La naiba! bombăni Carver. Trebuia să mă fi gândit la asta.

Alix nu zise nimic. Părea imperturbabilă. Coborî din taxi, își aranjă rochia, își dădu părul pe spate și merse prin mulțime direct la intrare.

La ușă stătea o gorilă: un vest-african musculos de peste o sută de kilograme, îmbrăcat într-un costum gri. Se uită o singură dată la Alix și desfăcu frânghia care ținea mulțimea de oameni la distanță. Își făcu intrarea ca un star de cinema. Carver încercă să țină pasul cu ea.

Gorila îl opri. Carver se aplecă și îi spuse câteva cuvinte în franceză, apoi îi strecură ceva în buzunarul de la piept. Bărbatul stătu puțin pe gânduri, făcându-l pe Carver să transpire, după care îl lăsă să intre.

– Ce tot îi spuneai? întrebă Alix.

– I-am spus că sunt garda ta de corp. Apoi i-am băgat o sută de dolari în buzunar.

– Hei! Eu sunt cea care ți-a salvat viața, îți amintești?

– Îmi pare rău. Partea aia din poveste mi-a scăpat. Hai să ne așezăm.

În cele câteva secunde de când se aflau în club, Carver observă trei posibile ieșiri. Văzu vreo două grupuri de bărbați, posibile amenințări. Și își dădu seama că la etaj e un restaurant. Încă o sută de dolari pentru ca *le maître* să găsească o masă pe colț, cu vedere asupra întregii săli. Dacă venea cineva după ei, Carver avea suficient timp să depisteze amenințarea. Îi dădu lui Alix foarfeca și vopseaua.

– Mergi și fă ce trebuie să faci.

– Îmi va lua ceva vreme.

– Nu-i nimic. Nu plec nicăieri.

Carver o văzu pe Alix mergând către toaleta femeilor. După care chemă chelnerița și ceru un Johnnie Walker Blue Label dublu, fără gheață. Nu știa câte pahare va mai avea ocazia să bea. Așa că măcar să se răsfețe cu ce-i mai bun.

17

Toaleta femeilor arăta ca un loc al pierzaniei. Un cuplu și-o trăgea într-o cabină de duș. Două fete se sărutau pasional, sprijinite de un perete. O altă cabină era folosită ca piață de desfacere a mărfii unui nord-african, îmbrăcat într-un tricou cu Iron Maiden, care vindea metafetamină, cocaină și heroină.

Niște femei împărțeau praful în linii pe marginea chiuvetelor, trăgând pe nas, apoi folosindu-și degetele să culeagă firele de praf rămase în nări, ca să și le pună pe limbă. Altele mai conformiste pur și simplu se ușurau, își făceau machiajul și îi bârfeau pe bărbații pe care îi lăsaseră în club.

Alix găsi o chiuvetă liberă. Pentru o clipă, își privi reflecția în oglinda mare de pe perete. Apoi începu să taie. Câteva femei se uitau la ea. Una dintre ele începu să vorbească franțuzește. Alix se uită la ea, făcându-se că nu înțelege.

– Ești nebună? repetă femeia în engleză. Dacă tai părul ăla frumos, nici nu te va mai recunoaște bărbatul tău.

– Asta și vreau, zise Alix.

Femeia râse.

– Dar, *chérie,* trebuie să fie o cale mai ușoară de a scăpa de el, nu?

– Poate că nu de el vreau să scap.

– OK, ce misterioasă ești!

Alix își văzu în continuare de treabă. Se opri când părul era acum tuns bob, drept, până la jumătatea gâtului. Își trecu degetele prin noua coafură, mișcându-și capul într-o parte și în cealaltă, pentru a vedea cum cade, cum arată. Prea banal! Luă din nou foarfeca.

Câteva minute mai târziu, avea o tunsoare scurtă, aproape băiețească. Se uită iar în oglindă. De data asta era mai mulțumită. Apoi luă pe rând fiecare cutie de vopsea, uitându-se cu atenție, înainte de a lua o decizie.

Umplu chiuveta cu apă, se aplecă, apoi își vârî capul înăuntru și își aplică vopseaua neagră. Acum venea partea cea mai plictisitoare: trebuia să aștepte douăzeci de minute pentru ca vopseaua să prindă. Așa că, se așeză pe marginea chiuvetei, luă un Marlboro și începu să-i privească pe cei care treceau pe lângă ea.

Cuplul care făcea sex ieși din cabină. Femeia se grăbi la oglindă să-și aranjeze fața și părul, în timp ce bărbatul, nerăbdător, o zorea. Nici unul nu părea preocupat de romantism. Alix se întreba dacă fusese o tranzacție profesională. Se gândi că nu. O prostituată s-ar fi prefăcut cel puțin că i-a plăcut. În felul ăsta fraierul poate ar mai fi plătit încă o tură.

Pentru câteva minute, afacerea traficantului luă o pauză. Încercă să o convingă pe Alix să cumpere, dar se mulțumi pe urmă să schimbe câteva vorbe cu ea în engleză – despre cât de greu era să faci afaceri cu clienți, care erau bătuți în cap prin definiție. Alix vorbea de parcă avea habar de problemă. Traficantul era impresionat.

– Și tu vinzi prafuri?

– Nu, zise. Vând altceva.

Intrară vreo două blonde, balansându-se pe tocurile cui de unsprezece centimetri și, preț de o secundă, toaleta femeilor se cufundă în liniște. Cele două nou-venite erau identice și atât de false în perfecțiunea lor de păpușă. Aveau ochii turcoaz-deschis, nasurile mici și perfecte, buzele mari, senzuale. Se uitau în jur cu indiferență, ca și cum ar fi fost cât se poate de plictisite de efectul pe care îl aveau asupra celor din jurul lor. Fie asta, fie, se gândi Alix, aveau atâta Botox injectat în față, că nu mai erau capabile să afișeze vreo expresie.

Păpușile stăteau lângă Alix, în fața oglinzii, bârfindu-l pe bărbatul care venise cu ele. Una dintre ele o privi pe Alix în oglindă și încercă să se încrunte.

– *Ya znayo vas?* Întreba: Te cunosc de undeva? Dar acum era rândul lui Alix să facă ochii mari și să se uite nedumerită.

– Îmi pare rău, zise ea făcându-și accentul să pară cât mai american posibil. Nu am înțeles ce-ai spus. Dar îmi place chestia asta cu trasul la indigo.

Cele două păpuși se întoarseră la oglindă și aruncară câteva comentarii despre cât de bătuți în cap erau yankeii. Își aranjară părul, își netezire rochițele microscopice și se întoarseră în club. După ce ușa se închise în urma lor, Alix bufni în râs, un amestec de amuzament și ușurare, totodată.

– Sunt o pereche pe cinste, nu?

Alix ridică privirea și văzu o fată cu un zâmbet larg și un chip proaspăt, adolescentin, cu blugi și tricou scurt. Avea ochi albaștri, limpezi și câțiva pistrui pe fața ușor bronzată.

– Ești americancă? întrebă Alix.

– Nu, canadiancă. Sunt din Winnipeg. Numele meu este Tiffany.

– Salut, Tiffany! Eu sunt Alexandra. Mi-ai putea face o mică favoare? Ai putea să ieși puțin să vezi dacă bărbatul de la masa din colț e tot acolo?

– Sigur.

Tiffany merse la ușă și aruncă o privire.

– Te referi la brunetul drăguț, cu cămașă albă și geacă gri?

Alix zâmbi. Nu *drăguț* era cuvântul la care se gândea că i s-ar potrivi lui Carver.

– Mda, zise. Acela e.

– Stai o clipă, revin imediat.

Tiffany dispăru pe ușă. După douăzeci de secunde se întoarse.

– Știi ceva? Chiar e drăguț. Puțin neșlefuit, dar îmi place. E mult mai drăguț decât partenerul meu, fără îndoială. Oricum, l-am întrebat dacă nu vrea companie. A zis că așteaptă pe cineva. Cred că te place cu adevărat.

În sfârșit, trecuse timpul necesar pentru a prinde vopseaua. Alix se clăti pe cap, după care se lăsă jos sub uscătorul de mâini, ca să-și zvinte părul. Dură doar câteva secunde. Era unul dintre cele mai mari avantaje ale unei tunsori atât de scurte. Mai era nevoie de un ultim detaliu. Se uită la femeia de

lângă ea. La două chiuvete depărtare, era o tipă cu freză punk, cu un tub de gel. Era exact ceea ce avea nevoie. Alix se duse spre ea, arătând către tubul de gel.

– Îmi dai voie?

Fata dădu din cap că da. Alix turnă gel în mâna dreaptă, își frecă mâinile, după care își băgă degetele prin păr, înainte și-napoi, ca să-i dea volum. Apoi făcu câțiva pași mai în spate, uitându-se în oglindă, întorcându-se într-o parte și-n alta, pentru a se vedea din toate unghiurile înainte să iasă.

– A meritat așteptarea, zise Carver când ea se întoarse la masă. Arăți minunat!

– Crezi? întrebă Alix. Mie mi se pare ciudat, parcă lipsește ceva. Dar, dacă tot îți place, ar trebui să închinăm un pahar în cinstea noii mele tunsori...

Chemă un ospătar.

– O sticlă de șampanie Cristal, te rog!

După un minut, pe masa lor erau două pahare de șampanie și o sticlă într-o frapieră.

– *Na zdorovye*! zise Alix ridicând paharul.

Pentru o clipă, se uită la lichidul auriu cu bule simțind un fior de gheață printre degete, de la pahar, și trase pe nări mirosul pregnant. Își dădu seama că nu se simțise niciodată atât de vie, niciodată nu avusese simțurile atât de ascuțite. Gândul la ceea ce făcuse în noaptea aia încă o îngrozea, dar adevărul era unul singur: privise moartea în ochi și îi supraviețuise. Se simți cuprinsă de un sentiment intens, de o conștientizare bruscă a fragilității vieții. Voia să se bucure de fiecare moment cât putea de mult, de fiecare clipă care îi rămăsese de trăit. Și avea să înceapă chiar acum.

Carver o privea pe femeia care stătea în fața lui. Părul negru o făcea să pară mai puternică, mai sofisticată. Ochii albaștri îi străluceau mai tare, iar structura osoasă a feței era acum frumos scoasă în relief. Se gândea cum ar fi fost dacă s-ar fi întâlnit în împrejurări normale. Apoi își zise: „O astfel de fată? Nici nu s-ar fi uitat de două ori la mine".

Încercă să țină lucrurile sub control.

– Deci, ce vrei să mănânci?

Alix goli paharul.

– Să mănânc? Nici vorbă! Vreau să dansez! Vino!

Se ridică de pe scaun și îl luă pe Carver de braț.

El se încruntă nervos.

– Ai spus cumva să dansăm?

Nu îi trecuse prin cap varianta asta. În ceea ce-l privea, clubul era doar un loc unde să se ascundă.

Alix râse.

– Bineînțeles că o să dansez. Și dacă tu, Domnule Englez Timid, nu vrei, voi găsi pe cineva care să vrea. Și mă va lua în brațe. Și corpurile noastre se vor atinge. O să...

– Am înțeles ideea, zise Carver. Se uită la ringul de dans.

Dacă nu din alt motiv, o să facă asta măcar pentru a nu ieși foarte mult în evidență, stând izolați la o masă într-un colț.

– OK. Să dansăm.

18

Capacul de canal se clinti vreo 2 cm, suficient pentru a se mișca de la locul lui. Timp de câteva secunde, nu se întâmplă nimic. Apoi se mișcă din nou, sări afară din gaură și se opri zăngănind pe trotuar.

Grigori Kursk tresărea pe măsură ce durerea îi străpungea coastele rupte. Respira cu greutate. Și asta îl durea. Apoi se târî singur afară din canal, înapoi pe străzile Parisului.

Scuipă pe trotuar, încercând să scape de gustul de nămol din gură. Înghițise aproape jumătate din sistemul de canalizare al Parisului. Avea nevoie de vaccinuri împotriva holerei, dizenteriei, tetanosului – orice găsea medicul.

Ce altceva? Nu mai auzea: zgomotul produs de explozie îl surzise temporar și îi lăsase timpanele vuind într-un protest

furios și înăbușit. Purtase o armură ușoară pe sub haine, dar totuși explozia îi făcuse praf cutia toracică și îi zdruncinase craniul. Nu mai avuse o asemenea durere de cap de la ultimele zile petrecute în Kabul, înecându-și rușinea înfrângerii în votcă de casă din cartofi. Îi era greață, era amețit, buimăcit, zdruncinat. Ei, dă-o naibii! Kursk fusese rănit mult mai grav decât acum, și continuase să lupte. Probabil că și mirosise la fel de rău. Dar nu era același lucru ca atunci când stăteai într-o tranșee în străfundurile Afganistanului și toți ceilalți miroseau la fel de rău. În mijlocul Parisului, nu era însă o idee prea bună.

Kursk se uită în jur. Se afla pe un bulevard larg. În fața lui putea să vadă străzi în pantă ducând spre o autostradă, însă abia se zărea vreo mașină în trafic. În spatele lui erau niște stații de triaj, vopsite în portocaliu și gri. Câțiva muncitori feroviari se învârteau printre camioanele de marfă. Nimeni nu părea să se omoare cu lucrul.

Kursk știu ce trebuie să facă. Se prăbuși la pământ, rezemându-se de un felinar lângă o stație de autobuz. Apoi așteptă.

Începură să treacă oameni. Trei muncitori feroviari care își terminaseră tura, bucuroși să se îndrepte spre casă, strigară la el, îi spuseră să-și caute de lucru și să se spele. Unul dintre ei era cât pe-aci să tragă un șut în direcția lui, când tovarășul său îl opri.

– Hei, Paco, ești nebun? N-o să scoți niciodată mirosul de pe cizmă!

Bărbații se îndepărtară râzând.

Kursk așteptă.

Dură vreo douăzeci de minute până să obțină ceea ce își dorea, un individ care să umble de unul singur, având cam aceeași înălțime ca și Kursk, dar slăbuț. Nu ar fi fost în stare să se apere. Kurk își dădea seama de asta numai uitându-se la el.

După ce bărbatul trecu, Kursk se ridică și se îndreptă spre el, prefăcându-se a fi un bețiv care cerșea niște bănuți. Ochii bărbatului se măriră de panică. Încercă să facă pe durul.

– Cară-te, vagabondule!

Kursk rânji și îl prinse din urmă. Bărbatul se întoarse și grăbi pasul, încercând să-și păstreze demnitatea, să nu fugă. Kursk îl ajunse din nou, îl apucă de cap și i-l suci, rupându-i gâtul, apoi îl prinse în timp ce cădea.

Kursk simți un alt junghi în coaste. Se transformă într-o durere ascuțită, chinuitoare, în timp ce târî corpul bărbatului la marginea drumului și îl trânti lângă gardul ce împrejmuia stația de triaj.

Îl duru pe Kursk atunci când scoase jacheta, pantalonii și cămașa bărbatului. Îl duru când își dădu jos hainele ude, urât mirositoare, zdrențuite. Îl duru când se îmbrăcă din nou. Orice mișcare făcea îl durea.

Cotrobăi prin portofelul și buzunarele bărbatului: treizeci și cinci de franci în bancnote și alți nouă sau zece mărunțiș. Era de-ajuns.

Kursk îl lăsă pe bărbat lângă gard, îmbrăcat în hainele lui ude. O să dureze ceva timp până să observe cineva că e mort. Nimeni nu se va apropia prea mult de un asemenea om.

Porni în josul bulevardului, mergând pe sub autostradă. Dincolo de el, străzile se îngustau. Toate arătau la fel: blocuri fără sfârșit, cu patru sau cinci etaje, ici-colo câte un restaurant, baruri și magazine. La un colț era o toaletă publică. Kursk introduse câțiva franci în aparat, lăsă ușița de metal să se deschidă și intră. Se spălă cât putu de bine în chiuvetă, frecându-se cu săpun pe față și pe cap și curățându-și tăieturile de pe creștetul ras, savurând frecarea aspră a părului țepos în palma sa.

După ce termină, se uită în oglindă. Nu arăta rău. Arăta ca un ticălos dur care fusese implicat într-o bătaie și nu-i păsa deloc. Kursk rânji, gândindu-se la toți burghezii parizieni care l-ar vedea și ar simți un fior de teamă. Credea cu adevărat în capacitatea sa de a intimida, la fel cum o femeie frumoasă crede că îi poate face pe bărbați să întoarcă privirea după ea.

Kursk ieşi din toaletă şi privi în jur pentru a găsi o cabină telefonică. Introduse toate monedele pe care le avea în aparat şi formă un număr străin. Dură până să răspundă cineva.

Vorbi în rusă:

– Sunt Kursk. Dă-mi-l pe Iuri. Da, ştiu cât e ceasul. Taci şi dă-mi-l pe Iuri!

19

– Îmi dai şi mie una dintre ţigările tale de doi bani?

Papin rânji.

– Credeam că nu fumezi.

Directorul de operaţiuni se strâmbă.

– De obicei, nu. Dar cred că voi face o excepţie în seara aceasta.

Papin se întinse după pachetul de ţigări Gitanes, ţinu mâna în aer pentru o secundă, apoi o puse pe casca telefonică. Se încruntă din cauza concentrării în timp ce asculta, apoi vorbi scurt în microfonul care atârna de gâtul său. Încă o încuviinţare, un rămas-bun rapid, apoi închise telefonul.

– Mi-e teamă că mai am veşti proaste, spuse Papin, întinzând o ţigară, apoi aprinse bricheta. A avut loc o crimă în Marais. Unul dintre cele mai rafinate conace din Paris a fost transformat într-un abator. O maşină a explodat. Un cadavru la poarta de la intrare. Încă două cadavre în hol. Încă două la etaj. Şi rămăşiţe umane împrăştiate precum confetti prin toată curtea. Bărbaţii morţi erau înarmaţi cu mitraliere. Oamenii ăştia erau asasini profesionişti, şi ei înşişi au fost ucişi. Aşadar, mă întreb de ce s-ar afla asasini în Paris, în seara asta?

– În regulă, am înţeles ce vrei să spui.

– Atunci urmează-mă.

Merseră cu maşina spre conac prin lumina cenuşie a zorilor. Papin le arătă o insignă ofiţerilor de poliţie care păzeau

poarta și opreau mulțimea tot mai mare de gură-cască, atrasă de farurile dubelor și ale mașinilor de poliție adunate în stradă. Înăuntru, Papin avu o discuție scurtă și furtunoasă cu un bărbat cu gușă, îmbrăcat într-un costum care nu i se potrivea, cu urme de transpirație la subsuori.

– Acela este detectivul care se ocupă de caz, îi explică Papin directorului de operațiuni.

– Am dedus asta. Care era problema lui?

– Vrea să îndepărteze cadavrele pentru a fi examinate cât mai repede posibil. I-am spus că le poate lua în cinci minute. Așa că hai să nu pierdem timpul. Spune-mi tot.

Se apropiară de primul cadavru.

– Îl cunoști? întrebă Papin.

– Da. Îl chema Whelan, ex-Para. Pare destul de evident ce s-a întâmplat. Cineva sosește la poarta de intrare, Whelan merge să arunce o privire și este împușcat.

Intrară mai departe și văzură scheletul ars al mașinii care explodase. Detectivul stătea lângă resturile sfărâmate ale ușii șoferului.

– *Regardez*, spuse el și indică spre interiorul mașinii.

Cei doi bărbați priviră înăuntru și văzură volanul carbonizat. O piedică din plastic era prinsă de el. Un fragment dintr-o mână ruptă se afla încă înăuntru. De-a lungul curții erau împrăștiate bucăți din restul corpului. Un anchetator fotografia fiecare bucată.

Papin se întinse după țigări. Îi oferi englezului pachetul.

– Încă una?

– Nu, e în regulă, mulțumesc, am văzut și cazuri mai grave.

Intrară în clădire și îi văzură pe cei doi bărbați întinși pe podea, în coridor, cu sângele roșu aprins împroșcat pe gresia alb-negru.

– Nichol, Jarrett, și ei paramilitari, spuse directorul de operațiuni. Au venit ca un echipaj, cu Whelan și încă doi.

– Poate că ar trebui să te gândești mai bine la politica ta de angajare, spuse Papin.

– Nu-ți face griji. Îi angajăm pe cei mai buni. De aia ăștia doi sunt morți.

– Știi cine a făcut asta?

– Sunt destul de sigur. Voi ști sigur după ce voi vedea cine e sus.

Bărbații intrară în sufragerie. Directorul de operațiuni tresări când îl văzu pe Max.

– Cel în blugi este al patrulea membru al echipajului, McCall. Îmi imaginez că vei descoperi ce e cu al cincilea bărbat, Harrison, jos, în curte.

– Și celălalt bărbat, cel pe care bănuiesc că-l cunoști bine?

– Îl cheamă Max. Oricum, cel puțin așa îi spuneam eu. Nu aș putea să-ți spun ce scrie în certificatul lui. Nu ne folosim numele adevărate.

– *Alors,* cine e? Ai observat diferența interesantă între decesele din camera asta și cele de jos?

– Bineînțeles. Max și McCall au fost loviți de trei salve de foc automat; ceilalți au fost uciși din focuri separate. Bănuiesc că oamenii voștri vor afla că acele focuri au venit de la un SIG-Sauer P226. Dacă da, îl cunosc pe cel care a tras, e Carver. El e singura persoană care ar fi putut să facă asta, însă există un mic detaliu. El ar fi trebuit să fie mort.

– Să presupunem că nu e. Îl poți descrie, te rog?

– Purta o jachetă de piele, un tricou și blugi, toate negre, și conducea o motocicletă de teren Honda XR400, tot neagră.

– Și știi asta pentru că?

– Am plătit pentru ele.

– Înțeleg. Ai plătit și pentru complicele lui?

– Nu. Carver lucrează întotdeauna singur.

– Atunci de ce erau două arme?

– N-am nici cea mai vagă idee.

– Te rog, nu-mi irosi timpul, da? Fie acest Carver a venit cu pușca lui preferată – o pușcă, știi, cu douăsprezece focuri –, a tras patru focuri, apoi dintr-un anume motiv s-a hotărât să

folosească o altă armă; fie au fost două persoane diferite, trăgând cu două arme diferite. *Alors,* Charlie, ce crezi?

Privi înapoi spre francez.

– Nu știu ce s-a întâmplat aici. Nici măcar nu sunt sigur că a fost Carver. Trebuia să fie lichidat imediat după ce operațiunea se încheiase. Din câte știam eu, a fost.

– Dar dacă a supraviețuit totuși...

– Atunci ar fi foarte furios.

– Și ar dori să se răzbune?

– Presupun că da.

– A mai fost aici vreodată?

– Nu.

– Știa măcar de existența acestui loc?

– Nu.

– Și, cu toate astea, domnul tău Carver se pare că reușește să o găsească, dintre toate casele din Paris, tocmai pe asta și să-i ucidă pe toți cei dinăuntru, folosind două arme diferite. Apoi dispare fără urmă. Ai dreptate, Charlie. Chiar îi angajezi pe cei mai buni. Poate de aceea nu ai putut să scapi de el la fel de ușor ca...

– La naiba! Computerul!

– *Pardon?*

– Max avea un computer, un laptop.

– Și...?

– Și uită-te pe masă. Nu e acolo. Ticălosul ăla de Carver ne-a luat computerul!

Papin făcu o pauză pentru a-și aduna gândurile. Apoi vorbi cu calmul forțat, superior al unui om care vrea să pară că totul e sub control.

– Apartamentul ăsta se afla în hotelul Ile Saint-Louis?

– Da.

– Ei bine, a explodat cu siguranță. Dar nu era nimeni înăuntru. Nici un mort, nici un rănit. În opinia publicului și a mass-mediei, a fost doar un accident nefericit, o conductă de gaz spartă, nimic care să ne îngrijoreze.

– Asta nu poate să fie adevărat. Am avut pe cineva care a supravegheat apartamentul. El a raportat că un bărbat și o femeie intraseră în apartament. Apoi a avut loc explozia. Ești sigur că oamenii dinăuntru nu s-au evaporat pur și simplu?

– Nu. Nu era nimeni în acel apartament atunci când s-a produs explozia. Deci, cine erau bărbatul și femeia? Cum au ieșit? Și unde sunt ei acum?

20

Au dansat, au băut șampanie și chiar au mâncat mâncare thailandeză de la restaurantul clubului. Închiși acolo, într-o lume care se întindea de la masa lor până la bar și până la ringul de dans, era aproape ca și cum acea oră nebună de violență și moarte nu s-ar fi întâmplat niciodată. Atâta timp cât muzica răsuna și băutura curgea, ei erau doar doi oameni obișnuiți care ieșiseră în oraș, într-o seară de sâmbătă. Asta până când Carver realiză că erau urmăriți.

– E un bărbat acolo care se tot uită la tine, îi spuse el lui Alix, încercând să se facă auzit peste zgomotul asurzitor din Eurodisco.

Își roti ochii cu dezinteres și îi răspunse:

– Sigur că da.

– Nu, serios. Chiar se uită. Tipul gras, cu pipița aia atârnată de el, lângă peretele din capăt. Cred că te cunoaște.

Carver îi urmări privirea spre ringul de dans. Un tip mare, de vârsta a doua, tuns periuță, cu o față aspră și fălci mari, cu ochi ca de porc și îmbrăcat într-un costum maro-auriu lucios stătea la o masă. Combinația de brutalitate și vulgaritate era evidentă. „Rus", se gândi Carver. Poate într-o zi va ajunge să cunoască și el un moscovit bogat care să nu arate ca un gangster. Dar nu se întâmplase încă asta.

Mâinile rusului erau pe două blonde petrecărețe care arătau identic. Din când în când le mai pipăia coapsele și sânii în timp ce fetele chicoteau și își arcuiau corpul, prefăcându-se că le place. Asta era ocupația lor. Însă orice făcea grasul cu mâinile, mintea lui nu era deloc la pipițe. Privea spre ringul de dans.

Rusul îi trase fetei din stânga un cot în coaste. Acest lucru îi captă cu totul atenția.

Îi lătră câteva cuvinte în ureche și încuviință din cap uitându-se în direcția lui Alix. Fata îi bolborosi ceva, iar el își ridică mâinile, ca și cum ar fi spus „ajunge". Ea încuviință îmbufnată și ridică din umeri, orice simulare a unei atracții sexuale dispărând.

Alix privi pantomima, apoi scuturã din cap.

– Nu-l cunosc.

Carver o trase pe Alix aproape de el, vorbindu-i direct în ureche.

– Nu mă minți. E rus. Îmi dau seama numai uitându-mă la el. De ce se uita la tine?

– Nu știu, bine?

Carver nu spuse nimic. Alix oftă adânc.

– Bine, fetele erau la baie când eram și eu. Poate că îi povesteau despre nebuna care și-a tăiat părul. De unde să știu?

Carver îi dădu drumul. Aruncă o privire spre rus, care avea un pahar într-o mână și o fată în cealaltă. Părea să-și fi pierdut interesul pentru Alix, dar, chiar și așa, Carver voia să plece. Întrebarea era: cum să o facă fără să atragă atenția grasului?

Era cât pe ce să facă această mișcare, când luminile se aprinseră, iar el înțelese în sfârșit de ce Max îl voia mort, de ce riscurile erau mult, mult mai mari decât își imaginase. Se întâmplă dintr-odată. Până în urmă cu câteva momente, ritmurile muzicii mai aveau puțin și spărgeau Eurodisco, iar acum era o liniște totală, luminile erau aprinse, iar DJ-ul anunța un mesaj în franceză care era rostit totodată în fiecare colț al lumii, în nenumărate limbi.

– Doamnelor și domnilor, nu știu cum să vă spun asta, începu el cu o voce ezitantă și încordată. Nu pot să cred. Dar prințesa de Wales a murit. A fost rănită într-un teribil accident de mașină, chiar aici, în Paris, în Tunelul Alma. Au dus-o la spitalul Salpetrière, dar medicii nu au putut să facă nimic. E moartă. DJ-ul tăcu timp de o secundă sau două, apoi adăugă: Îmi pare rău. Nu știu ce muzică aș putea să pun acum.

Oamenii stăteau pe ringul de dans, privind în jur ca și cum ar fi căutat vreun indiciu pentru cum să reacționeze. Încet, murmurul de voci se transformă în zarvă. Cineva fugi la masa DJ-ului, se auzeau vociferări disperate pentru mai multe informații, amestecate cu rugăminți: „Haide, nu mai glumi, spune-ne că glumești". Și treptat, printre toate acestea, începură să se audă suspine, pe măsură ce femeile se agățau de partenerii lor, lăcrimând sau pur și simplu căzând pe podea din cauza suferinței.

În mijlocul haosului, Carver rămase împietrit, uimit, ca și cum ar fi fost prins în propria lumină orbitoare, nefiind în stare să înțeleagă gravitatea a ceea ce se întâmplase. Se simțea bolnav fizic, leoarcă de transpirație, cu capul greu și sângele inundându-i urechile. Vederea i se încețoșă, fascicule de lumină îi țâșneau în fața ochilor, fragmentând lumea din jurul lui. Mintea lui părea să scape de sub control. Apoi, în sfârșit, instinctul de supraviețuire își făcu apariția și, de îndată ce redeveni conștient, pulsul îi încetini și respirația îi reveni la normal.

Se aplecă aproape până jos, punându-și mâinile pe genunchi și lăsându-și capul să atârne. Apoi încercă să respire încet și calm și se ridică din nou, pregătit să înfrunte adevărul. Chiar se întâmplase, și el era cel care o făcuse. Dovezile erau de necontestat. Imaginile de pe acele ecrane TV, trecând de la cele cu dezastrul din Tunelul Alma la altele cu prințesa în vacanță, aveau, în sfârșit, sens.

Se gândi la momentul în care găsise geanta lui Alix în apartament, la conversația lui cu Max, la încercarea lui de a

justifica ceea ce făcuse, întrucât crezuse că victimele sale fuseseră doar cei care își meritau soarta și încercase să cruțe viețile civililor. Acele principii sfârșiseră într-un mod dezastruos și sângeros, nu-i așa?

Într-un colț îndepărtat al conștiinței sale, simțea că Alix stătea lângă el. Fața îi era palidă, iar privirea ei se afla la mii de kilometri distanță. Gemea, fără cuvinte, nefiind nici ea în stare să dea glas gândurilor și sentimentelor care o măcinau.

Carver se simțea ca și cum fiecare privire din cameră era ațintită asupra lui, simțea că semnul lui Cain ardea pe fruntea lui. Își spuse că era o nebunie: toți erau prea ocupați, încercând să asimileze cele auzite pentru a-și mai face griji pentru altcineva. Iar atunci realiză că instinctul nu îl înșelase. Era urmărit. La fel și Alix. Iar nebunia avea să înceapă din nou.

În strălucirea slabă și rece a luminilor, Carver îl văzu pe rus. Acesta își luase mâinile de pe fete și renunțase la băutură. Acum vorbea la telefon. Din când în când, privea în direcția lor.

– La naiba! șopti Carver. Trebuie să ieșim de aici. Acum!

Nu așteptă ca Alix să răspundă, doar o prinse de braț și o trase de pe ringul de dans. O chelneriță era lângă o masă în apropiere, unde stătuseră Carver și Alix. El îi dădu cinci sute de dolari, presând bancnotele în mâna ei.

– *Pour l'addition. Tenez la monnaie. Alors, où est la cuisine?*

Chelnerița nu răspunse, abia observând banii din mână. Lacrimile îi șiroiau pe obraji. Carver o scutură. O întrebă din nou unde era bucătăria, insistența lui obligând-o să-l asculte.

– Acolo, murmură ea, fluturând slab brațul spre o ușă dublă, aflată pe un perete dincolo de mese.

– Are vreo ușă de ieșire pentru personal?

– Da, dar... stătea nemișcată, bolborosind proteste vagi în timp ce Carver și Alex trecură în grabă pe lângă ea.

De îndată ce ajunseră la ușile batante ale bucătăriei, Carver privi înapoi spre masa unde stătea grasul. Acesta era în picioare, gesticulând spre doi amici care apăruseră dintr-odată în fața mesei lui. Carver alunecă printre uși în zgomotul,

căldura și mirosurile unei bucătării impregnate de un amestec înțepător de pește, carne, mirodenii și transpirație.

Se întoarse ca să se mai uite o dată în spate, prin unul dintre geamurile rotunde ale ușilor.

Unul dintre subalternii grasului cobora; celălalt mergea în zona restaurantului, un tip înalt și solid, cu fața ciupită de vărsat și părul prins într-o codiță. Costumul lui era de un albastru murdar. Pantofii erau gri-deschis. Un medalion de aur se cuibărea în părul negru și gros de pe piept. Încheieturile mâinilor și degetele erau, de asemenea, pline cu aur.

Alix era deja mult în fața lui Carver, croindu-și drum printre angajații bucătăriei, transpirați, cu pete de mâncare pe haine, văzându-și în continuare de treabă. Câțiva dintre ei o fluierară și îi adresară cuvinte porcoase în timp ce trecea. Apoi văzură privirea din ochii lui Carver și hotărâră că, dacă ea îi aparținea lui, era mai bine să tacă.

Dincolo de bucătărie, alte uși batante se deschiseră spre un coridor lung. La stânga, dădea spre niște scări care, la rândul lor, duceau la parter. Erau câteva uși în capătul îndepărtat al coridorului: o magazie și un birou. Luminile erau stinse. Nu era nimeni în nici una dintre camere.

– Nu te opri, spuse Carver. Coboară scările. Fă multă gălăgie. Du-te!

O auzi fugind de-a lungul podelei fără covor, apoi se ascunse în birou. Ușa se deschise spre interior. Stătu în spatele ei, ținând-o aproape închisă, fără să lase clanța să se închidă de tot.

Câteva secunde mai târziu, Carver auzi ușa de la bucătărie deschizându-se cu putere. Și-l imagină pe bărbatul cu codiță stând pe coridor, ținând un pistol îndreptat înainte, măsurând spațiul gol din față și ascultând sunetul pașilor lui Alix pe scări.

Se auzeau pașii bărbatului trecând. Carver deschise ușor ușa și ieși pe coridor. Făcu trei pași rapizi înainte. Bărbatul îi auzi cel de-al treilea pas, dar era prea târziu. Nu putea să se oprească, să se întoarcă și să scoată pistolul, căci Carver ridică

mâna stângă, îi trase brațul drept la o parte și, cu o mișcare rapidă de șarpe, vârî două degete în ochii lui.

Rusul scheună de durere, scăpă pistolul și își ridică mâinile spre ochi. Carver își continuă drumul. Își mută greutatea pe piciorul drept, își roti umerii și lovi cu podul palmei drepte bărbia bărbatului. După o altă rotire a umerilor și cu greutatea mutată pe șolduri, cotul stâng al lui Carver sparse pomeții bărbatului. Apoi genunchiul drept izbi vintrele lui. În timp ce bărbatul se încovoia de durere, Carver îi aplică o lovitură de karate în ceafă. Rusul căzu inconștient la podea. Era lovitura de bază de cinci secunde – prima lecție în manualul de luptă al forțelor speciale. Funcționa de fiecare dată. Nu și dacă celălalt citise același manual.

Carver se gândi să-l târască pe bărbat de codița lui ridicolă, dar se răzgândi și îl prinse de subsuori. Târî trupul inconștient în biroul gol, apoi ieși din nou pe coridor. Acum urma partea interesantă. Urcă până în capul scărilor și privi în jos. În lumina pală a coridorului, putu să vadă alte scări, apoi un mic palier, apoi un nou șir de scări care duceau în partea cealaltă.

– Alix? șopti el.

Se întreba dacă ea era acolo. Dacă fugise, știa că era, cu siguranță, pe cont propriu. Dacă rămăsese, nu era atât de simplu. Ar putea fi de partea lui. Sau ar putea rămâne aproape, pentru a ajuta pe altcineva.

Alix apăru pe palier. Se uită la Carver.

– Deci, ce facem acum?

– Singurul lucru care ne rămâne de făcut: Dispărem.

21

Directorul de operațiuni își frecă ochii injectați, încercând să înlăture epuizarea care îl cuprinsese. Misiunea dăduse greș. Stătea cu Papin în stradă, în fața conacului. Orașul urma să se

trezească în curând și să descopere ororile petrecute peste noapte.

– Bine, spuse Papin. Hai să recapitulăm de la început. Uită pentru un moment ce s-a întâmplat în Tunelul Alma, concentrează-te pe ce s-a întâmplat aici. Nici un cetățean francez nu a fost rănit. Vom face tot posibilul ca totul să dispară. Dar, dacă te ajut, trebuie să știu ce s-a întâmplat. Și trebuie să ne ocupăm de orice a rămas nerezolvat. Deci, să începem. Cine deține casa?

– Nu știu. Îmi imaginez că, atunci când oamenii tăi vor începe să caute informații legate de proprietate, vor găsi o grămadă de companii-fantomă în diferite paradisuri fiscale. Dar nu știu cine le deține. Și, chiar dacă aș ști, n-aș putea să-ți spun.

– Cum pot să te ajut dacă tu te joci cu mine?

– Nu mă joc. Sincer, nu știu. Și garantez că orice nume ți-aș da, nu ar apărea pe nici unul dintre actele de proprietate, niciunde.

– Bine, înțeleg. Următoarea problemă: Cine a făcut asta?

Directorul de operațiuni stătu o clipă pe gânduri. Apoi suflă un nor de fum în aerul dimineții și spuse:

– Carver, el trebuie să fi fost. Știa despre explozibilul din apartament, pentru că el l-a pus acolo. Kursk nu avea nici o idee. Dacă ar fi intrat, ar fi fost ucis, și femeia împreună cu el.

Papin încuviință.

– Bun, deci știm că o femeie și un bărbat au intrat în acel apartament. Suntem de acord că bărbatul trebuie să fi fost Carver. Deci femeia ar fi putut să fie Petrova? Să înțeleg că ei lucrează împreună acum? Dacă da, trebuie să fi ieșit împreună de asemenea, pentru că nimeni nu a murit în explozie. Următoarea întrebare: Au venit aici? Păi avem dovada celor două arme. Cea mai simplă explicație pentru asta este faptul că au existat doi trăgători. Avem alți suspecți? Nu. A avut Carver alt complice de sex feminin?

– Nu.

– *Eh bien*, să presupunem că Petrova și Carver sunt responsabili pentru aceste crime. În mod clar ei trebuie să fie eliminați înainte să creeze și mai multe probleme. Avem nevoie de descrieri. Deci, spune-mi, Charlie, ești sigur că nu știi cum arată Carver?

Directorul de operațiuni strivi mucul de țigară sub călcâi.

– A fost monitorizat în timpul câtorva misiuni mai vechi. Era o măsură de precauție evidentă. Are în jur de 1,80 m; poate 75 kg; păr închis la culoare; față subțire, privire intensă. În afară de astea, nu există alte trăsături distinctive de care să știu. De fapt, mai e ceva...

– Ce?

– Max nu avea jacheta pe el când a murit. Și nu era acolo unde o lăsase ultima dată când l-am văzut, pe spătarul scaunului. Carver ar fi putut să arunce jacheta neagră și să o ia pe a lui Max. E una gri, din același material ca și pantalonii.

– Bine. Și femeia?

– Știu doar reputația de care se bucură. E genul de model blond, oricum.

Pepin ridică intenționat din sprâncene.

– Acum avem un motiv pentru care Carver ar fi vrut să fie cu Petrova. Dar, dacă ea era partenera lui Kursk, ce făcea ea pe motocicletă cu bărbatul care l-a omorât? De ce tot ieșea și intra în apartamente cu Carver? De ce i s-a alăturat într-un schimb de focuri?

– De unde naiba să știu eu? E femeie. Poate că i s-au aprins călcâiele după el. Poate că s-a răzgândit.

– Sau poate că nu, zâmbi Papin. Ce spuneați voi, englezii, despre femele?

– Kipling a spus-o. Femela este mai fatală decât masculul.

– *Alors*, un englez care înțelege femeile. *Incroyable!*

22

Se aflau într-un bistrou deschis non-stop, îngrămădiți între sex-shop-urile și atracțiile pentru turiști din Châtelet-les-Halles. Era cinci și un sfert. Chiar și prostituatele își încheiaseră activitatea pentru noaptea aceea și intraseră acolo doar pentru o dușcă înainte de culcare.

Alix arăta extenuată, adrenalina îi dispăruse de mult. Carver îi luă un cappuccino, un espresso dublu și *pain au chocolat*. Nu era un meniu tocmai sănătos, dar avea nevoie de energia pe care grăsimile și zahărul puteau să i-o asigure. Alix ignoră cornul, sorbi din cafea, apoi își aprinse o țigară.

Carver se aplecă peste masă ca un îndrăgostit.

– Cine era bărbatul din club, cel care a trimis gorilele după noi? Cum îl cheamă? Ce interes are față de tine?

Aruncă încă o privire spre țigara Marlboro, suflă un cerculeț de fum în sus, spre tavan, dar nu spuse nimic.

– Haide, Alix, nu mă face să pierd timpul. Îl cunoșteai. El, cu siguranță, te cunoștea. De unde? Și de ce și-a trimis oamenii după noi?

Ea ridică din umeri.

– Îl cheamă Ivan Sergeievici Platonov. Toată lumea îi spune Platon. Aparține mafiei rusești, cum ai numi-o tu. Dar bandele – noi le spunem „clanuri" – nu sunt doar rusești. Sunt toate națiile – ceceni, azeri, cazaci, ucraineni. Au și nume, ca trupele rock sau ca echipele de fotbal. Cecenii sunt Tsentralnaya, Ostankinskaya, Avtomobil'naya. Rușii sunt Solntsevskaya, Pushinskaya, Podolskaya – asta e banda lui Platon. Toate bandele se urăsc între ele, dar când ești femeie, toți sunt la fel. Toți vor fie să se culce cu tine, fie să te bată, fie să le facă pe amândouă. Toți sunt niște porci.

– Atunci cum se face că știi atâtea despre acest Platon?

– Toată lumea îl știe. E un gangster, dar ziarele vorbesc despre el ca și cum ar fi un fel de superstar: câte case are, ce mașină și-a cumpărat, cine e amanta lui săptămâna asta. Și trebuie să înțelegi, el nu este șeful Podolskaya. Sunt alții mult mai-mari decât el. Și ei au șefi, de asemenea, bărbați care nu aparțin nici unei bande, dar care îi controlează ca pe niște, niște... marionete.

– Bine, deci ce face Platon în Paris?

– Ar putea să fie orice. Ar putea să aibă o afacere pentru Posdolskaya. Ar putea să mituiască un ministru din guvernul francez. Ar putea să-și ducă iubitele la cumpărături prin Paris. Știi, m-am uitat la ele când eram la baie. Nu puteam să mă decid: erau gemene sau aveau aceeași operație estetică? Lui Platon i-ar plăcea asta. Să ia două fete și să le transforme în păpuși Barbie. I s-ar părea distractiv.

Carver simți amărăciunea din vocea ei. Părea a fi ceva personal.

– Încă o dată: de unde îl cunoști?

– De unde crezi? De unde cunoaște o femeie un bărbat precum Platon?

Carver se gândi la bărbatul gras din clubul de noapte, corpul lui apăsându-l pe cel al lui Alix. Nu era o imagine prea plăcută.

– Pe cine suna?

– Pe bărbatul care m-a trimis aici.

– Și cine este acest bărbat?

– Nu știu. De ce aș ști? Tu nu știi cine te-a trimis pe tine. Omul meu de legătură e Kursk.

– Era. E mort.

Alix scutură din cap, un zâmbet amar ivindu-i-se în colțul gurii.

– Crezi tu asta? I-ai văzut cadavrul?

– Nu.

– Tu nu-l cunoști pe Kursk. Multe persoane au încercat să-l elimine până acum. Unii chiar au crezut că au reușit. Dar

el e ca Rasputin. Trebuie să-l omori în repetate rânduri până să moară cu adevărat.

– Dacă spui tu. Dar, din câte știu eu, oamenii mor o singură dată. Lucrați întotdeauna împreună?

– Nu. Nu până în noaptea asta – nu ca parteneri.

– Ce s-a schimbat?

Ea schiță încă un zâmbet obosit, adormit.

– A fost ca în *Nașul.* Mi-a făcut o ofertă pe care n-am putut s-o refuz.

– Ce vrei să spui?

– Oh, e o poveste lungă. Și n-am să ți-o spun acum.

Carver se uită la ceas, apoi se întoarse pentru a prinde privirea chelneriței și-i făcu un semn, cerând nota. Se întoarse din nou spre Alix.

– Nu trebuie să ascult povestea, dar trebuie să știu cum se termină. Trebuie să știu dacă pot să am încredere în tine. De partea cui ești acum?

Ea își stinse țigara.

– Sincer? Nu știu. Încerc să-mi dau și eu seama de asta. E la fel și pentru mine, Samuel. Și eu trebuie să știu în cine pot să am încredere. Voi face treizeci de ani în septembrie. Am plecat de-acasă când aveam optsprezece ani, așadar, am rezistat doisprezece ani pe cont propriu. Nu sunt dependentă de droguri. Nu sunt pe străzi, dăruindu-mă bețivanilor pentru o mână de ruble fără valoare. Nu cresc trei copii într-un apartament plin de șobolani. Înțelegi ce spun?

– Că știi cum să supraviețuiești?

– Exact. Deci întrebarea pe care mi-o pun atunci când mă uit la tine este: să am încredere în bărbatul ăsta că mă va ajuta să rămân în viață? Sau să mă întorc în Moscova și să-mi încerc norocul cu bărbați precum Platon?

– Nu e Platon cel pentru care trebuie să te îngrijorezi, sublinie Carver. Ci acea persoană care a plănuit treaba din noaptea asta. Și dacă te gândești să te întorci în Moscova înseamnă că ai vreo relație, cineva care ar putea să îți ofere siguranță.

– Posibil. Dar, cum spui și tu, „ar putea" să îmi ofere siguranță. Dacă am ghicit bine. Dacă ei vor să mă ajute. Vezi, ăsta e calculul pe care trebuie să-l fac.

– Asta e tot – un calcul?

– Când încerci să rămâi în viață, asta este.

Avea dreptate, desigur. Carver știa acest lucru. Știa și că trecuse de punctul în care motivele pe care le găsise pentru a justifica prezența ei lângă el nu erau mai mult decât un pretext. Sigur, aveau mai multe șanse împreună decât dacă pleca fiecare pe drumul lui. El nu voia ca ea să dispară și să le povestească altora despre el. Și ea chiar l-ar putea conduce către oamenii care i-au trimis în misiunea asta. Dar, în final, tot ce voia era să fie cu ea. Simplu ca bună ziua.

Lăsă banii pentru nota de plată.

– Haide. Metroul se deschide în curând. E cel mai sigur loc pentru noi.

– Și apoi?

– Apoi vom lua un tren care pleacă la șapte și un sfert.

– Unde?

– Acasă, spuse el.

Călătoria pe linia directă de la Châtelet-les-Halles până la gara Lyon dura exact trei minute, dar Carver o luă pe ruta turistică, plimbându-se prin tot Parisul, schimbând metrourile după un anumit număr de stații. Le tot schimbară mai mult de o oră.

El nu credea că rușii ar fi reușit să le dea de urmă după ce părăsiseră clubul de noapte. Ieșiseră prin spate; tipul care aștepta în față nu ar fi putut să îi vadă. Dar presupuse că mai erau și alte gorile în afară de cei doi. Nu era cazul să riște.

Majoritatea drumului nu-și spuseră nimic. Apoi făcură ultimul schimb, urcând în metroul D care îi ducea la gara Lyon.

– Acelea sunt camere de filmat cu circuit închis, spuse Carver, deci nu ar trebui să fim văzuți împreună. Când ajungem acolo, ia-ți geanta din dulăpior. Apoi verifică panoul de plecări. Ar trebui să existe un tren de Milano care pleacă la 7.15.

Urcă-te în el. Mergi în compartimentul de clasa întâi. Ne vom întâlni acolo.

– De ce-aș veni cu tine? întrebă Alix.

Carver nu se obosi să găsească un motiv isteț.

– Pentru că asta vrei?

Alix nu se aștepta la un asemenea răspuns. De data asta zâmbetul ei era natural, vocea mai caldă decât în tot acest timp petrecut de când părăsiseră clubul.

– Bănuiesc că nu am alte oferte mai bune acum.

– Haide, aici coborâm noi.

El îi înmânâ o cheie cu număr.

– Dulăpiorul tău. Ne vedem în tren.

Carver o lăsă pe Alix să coboare din tren înaintea lui, apoi aşteptă pe peron să vadă dacă o urmărea cineva. Când următorul tren sosi pe peron, se alătură grupului de oameni care coborau și se îndreptau spre gara principală. Își luă computerul dintr-un dulăpior separat, apoi se duse la casa de bilete. Purta ochelari acum, cei pe care îi luase de la farmacia cu program non-stop. Nu îi schimbau cu mult înfățișarea, dar fiecare detaliu conta. Ceru două bilete la clasa întâi pentru Milano și plăti cash.

Plecă de la ghișeu și merse spre un automat de bilete. Deasupra lui, grinzi din fier masiv susțineau un acoperiș din sticlă, făcând locul să pară o seră gigantică.

Câțiva călători matinali luau micul dejun sub umbrelele albe din cafeneaua gării. În spatele lor, în interiorul clădirii principale, se afla magnificul restaurant Le Train Bleu al gării. În comparație cu bufetele murdare din gările din Anglia, în care angajații ursuzi serveau poșirci fără nici un gust în pahare de plastic, Le Train Bleu era un paradis gastronomic. Însă Carver nu avea timp acum să se bucure de aceste mici plăceri.

Cumpără un pumn de bilete spre diferite destinații, toate cu bani gheață. Ajunse în trenul de Milano la douăzeci de minute după ce o văzuse ultima dată pe Alix. Ea dormea, cu capul sprijinit pe-o parte.

Carver o privi câteva secunde, atent la liniile feței. Toată tensiunea dispăruse, rămânând numai vulnerabilitatea. Scoase jacheta lui Max, o împătură frumos pe scaunul aflat vizavi de Alix, apoi întinse o mână și îi scutură ușor umărul.

– Trezește-te, îi spuse. Trebuie să plecăm.

Alix se ridică. Se încruntă.

– Arăți altfel. Mai în vârstă.

– Ochelarii sunt de vină.

– Unde suntem?

– Suntem încă în Paris. Dar schimbăm trenurile. Mai întâi însă, trebuie să dai un telefon.

Ea îi aruncă o privire aspră, nedumerită, în timp ce el îi scoase mobilul dintr-unul din buzunare și formă un număr. Se auzi sunând în borseta lui. Își scoase telefonul și răspunse. Apoi puse cele două telefoane pe raftul pentru bagaje, deasupra capetelor lor.

– Să mergem, spuse el. Urmează-mă.

Carver ridică geanta lui Alix. O puse pe un umăr, iar pe celălalt puse geanta de laptop. Lăsă jacheta acolo. Carver o luă pe Alix de mână și o târî practic din compartiment, din tren, pe peron și apoi într-un alt tren. Douăzeci de secunde după ce urcară, trenul porni.

– Unde mergem? întrebă Alix.

– Aaah, spuse Carver. E o surpriză.

23

Doi ruși veniră după Kursk și îl îndesară în mașina lor.

– Dumnezeule, Grigori Mihailovici, spuse șoferul, duhnești ca un WC din Cecenia. Mă va costa o avere să curăț mașina.

– Taci, Dimitrov! Am nevoie de calmante. Puternice. Acum!

– Desigur, Grigori, cum spui tu.

Îl duseră pe Kursk la un hotel ieftin. Proprietarul îi aștepta. Era rus. Păstră tăcerea, așa cum i se spusese să facă. Dimitrov dispăru. După zece minute, se întoarse. Proprietarul îi spuse că Kursk era sus, în camera lui, făcea un duș. Când Dimitrov bătu la ușă, Kursk deschise, înfășurat într-un prosop. Corpul îi era acoperit de vânătăi negre și purpurii, iar pielea îi era brăzdată de zgârieturi.

Dimitrov îl urmă pe Kursk în cameră. Scoase două pastile.

– Demerol, spuse el. Sunt ultimele. Voi aduce mai multe de îndată ce pot.

Kursk înghiți pastilele cu votcă fără apă, ștergându-se la gură cu dosul palmei.

– Bine, acum ieși de-aici, spuse el. Trebuie să mă odihnesc.

Adormise de mai puțin de-o oră când cineva bătu din nou la ușă. Kursk se ridică și traversă camera, gol-pușcă. Deschise ușa.

– Credeam că ți-am spus dracului să nu mă deranjezi.

Dimitri îi întinse un telefon.

– E Iuri, spuse el.

Fără nici o introducere, o voce se auzi la capătul celălalt al liniei.

– Urcă-te în următorul tren spre Milano. Ia-l pe Dimitrov cu tine.

Kursk se frecă la ochi.

– Da, sigur... de ce?

– Partenera ta și-a ținut telefonul deschis. L-am depistat traversând Franța, în sud-est. Se pare că e într-un tren care duce la Milano. Englezul – îl cheamă Samuel Carver – e aproape sigur cu ea. Au fost văzuți dansând împreună într-un club din Paris. Platon a fost acolo cu două dintre cele mai recente achiziții ale lui. El m-a sunat. Și mi s-a spus că acest Carver are cu el un computer care ar putea conține informații care nu aș vrea să fie făcute publice. Mă voi strădui să trimit oameni care să aștepte trenul în fiecare stație. Dacă Petrova și Carver coboară, vor fi urmăriți până când ajungi tu.

– Și-apoi?

– Și-apoi, Kursk, tu îl vei omorî pe Carver și vei lua acel computer.

– Și ce fac cu femeia?

– Adu-o înapoi. Eu voi decide ce se va întâmpla cu ea.

24

Alix dormise aproape tot drumul. Carver stătea vizavi de ea. Dormise în avion, în ultima parte a zborului transatlantic, trezindu-se cu doar câteva minute înainte să aterizeze în Paris. Însă, chiar dacă era obosit, nu avea nici un chef să doarmă. Așa că privea pe geam cum suburbiile Parisului făceau loc câmpiilor din nordul Franței, apoi dealurilor bogate și unduitoare ale Burgundiei și, în sfârșit, după Dijon, stâncilor calcaroase și cheilor munților Jura și colinelor de la poalele munților Alpi.

Se gândi la el și la ce făcuse, se gândi la Alix, încercase să-și dea seama ce avea de făcut în continuare. Capul i se învârtea de la atâtea întrebări fără răspuns și emoții pe care nu le putea controla. Carver își spuse că nu avea rost să se frământe pentru lucruri care nu mai puteau fi schimbate. Prințesa era moartă. Nimic nu avea să o aducă înapoi. Trebuia să respecte regulile: să se concentreze asupra a ceea ce era în puterea lui să controleze. Dar pe cine păcălea? Alesese să-și complice viața luând fata cu el: cât de mult control avea asupra ei?

O privea dormind, căzută pe-o parte, când ea își deschise încet ochii, încă pe jumătate adormită. Îl surprinse fixând-o și îi zâmbi leneș, zâmbetul transformându-se într-un căscat.

– La ce te gândeai? murmură ea frecându-și ochii de somn.

– O, nu știu...

Ea se ridică, cu ochii acum larg deschiși, privindu-l direct.

– Îți imaginai cum ar fi să te culci cu mine?

Carver trase adânc aer în piept.

– La naiba, îți place să spui lucrurile pe șleau, nu-i așa?

Ea râse, iar pe față i se putea citi satisfacția femeii care privește cu superioritate simplitatea bărbaților în general, dar care e mândră să aibă această putere asupra unui anumit bărbat.

– Nu a fost prea greu să-mi dau seama, după felul în care te uitai la mine.

– Așa crezi? Aș fi vrut eu să fie așa de simplu.

Răspunsul o surprinse.

– Ce vrei să spui?

– Adică poate că mă gândeam la tine. Dar mă și întrebam de ce m-am pus în situația în care îmi permit să am aceste gânduri. Încerc doar să-mi dau seama cât de mult risc lăsându-te să intri în viața mea.

Ea încuviință.

– Hmm, analizezi cam mult.

Acum veni rândul lui să zâmbească.

– Păi, poate că gândesc mult mai mult decât par că aș face-o.

– Chiar? Păi, sinceră să fiu sunt prea somnoroasă ca să-mi fac griji pentru gândurile tale acum.

Își întinse larg brațele, își relaxă umerii, apoi se așeză înapoi pe locul ei.

– Trezește-mă când ajungem acolo, spuse ea. Oriunde ar fi acest „acolo".

Carver așteptă până când fu sigur că Alix adormise din nou, se ridică și se duse în capătul vagonului, în spațiul dintre ușile de ieșire. Apoi scoase telefonul de rezervă și formă un număr de Londra. O femeie răspunse. Spuse „Alo?" cu o voce obosită și blândă. Carver auzi un bebeluș urlând în fundal.

– Bună, Carrie! spuse el. Sunt Pablo. Bobby e pe-acolo?

– Sunt bine, mulțumesc, răspunse ea. Și da, aș fi încântată să-ți povestesc tot ce am făcut în acești trei ani de când te-ai deranjat să suni ultima oară.

– Îmi cer scuze, Carrie. Știi, chiar mi-ar plăcea să vorbim, dar nu acum. Pot să vorbesc cu Bobby?

– Mă duc să-l chem.

Carver o auzi strigând, „Dragule! Ești căutat la telefon!", apoi se auzi un clic ca și cum o altă linie ar fi preluat apelul. O voce de bărbat strigă: „Așteaptă o secundă". Apoi se auzi un alt strigăt înăbușit: „Gata", iar sunetele din fundal ale mamei și bebelușului dispărură.

– Scuze, acum e mai bine, spuse bărbatul.

– Bună, Bobby! Pablo sunt.

– Iisuse! Mă bucur să te aud. Ce naiba ai făcut în ultimul timp? Au trecut secole.

– Da, spuse Carver. Uite, scuze că nu sunt mai sociabil, dar nu am mult timp la dispoziție. Ai numărul lui Trench? Trebuie să vorbesc cu el și am auzit că s-a retras.

Bobby chicoti.

– Retras? Ei bine, nu mai e comandant, dar nu sunt sigur că aș numi-o retragere. Consultant de securitate într-o parte, director de companie în altă parte... bătrânul încă are autoritate. Deci, de ce ai nevoie de el? Cauți o slujbă?

– Cam așa ceva. Ascultă, ai numărul lui sau nu?

– Oh, sigur, categoric. Așteaptă un minut. După o pauză scurtă: Bun, ăsta e...

– Mersi, amice. Uite, știu că ar trebui să... știi tu, să recuperăm timpul ăsta în care nu ne-am văzut. Se pare că ați fost ocupați, oricum. Mă bucur pentru tine; întotdeauna am fost de părere că ai fi un tată bun. Dar acum chiar nu pot să vorbesc. Vorbim mai târziu, da?

Carver închise brusc. Se gândi la ultima dată când îl văzuse pe colonelul Quentin Trench, bărbatul care îi fusese comandant, prieten, chiar și tată adoptiv. Pe-atunci, el era Paul „Pablo" Jackson, recent retras din Marina Regală, un fost ofițer și un gentleman, transformat într-un bețivan zgomotos, cu tendințe de autodistrugere. Își petrecuse noaptea într-o

celulă a unei secții de poliție din Dorset. Devenise un client fidel al lor.

– Bună, Pablo. Nu e o idee prea strălucită, spuse Trench, trecând de polițistul de la ușă și uitându-se prin celulă.

– Nu prea, nu, răspunse el, rușinat că Trench îl vedea în halul acela, știind cât de tare îl dezamăgea.

– Încă ești plin de furie, nu-i așa?

– Da.

– Atunci de ce nu-ți verși nervii pe cineva pe măsura ta?

– Ce vrei să spui?

– Ai putea să te folosești altfel de talentul tău, în loc să te bați cu țărănoii îndobitociți de bere. Lasă-mă să te ajut. Nu se știe niciodată, poate apare ceva.

După trei săptămâni, sună telefonul. Persoana nu se prezentă. Nu întrebă nici pe el cum îl chema.

– Putem să ne punem mai târziu de acord asupra numelor, spuse el.

Bărbatul reprezenta un grup de indivizi bogați, puternici și cu conștiință civică din Londra. Angajații lui rezolvau anumite probleme inaccesibile agențiilor guvernamentale, interzise de tratate și legi.

– Mi s-a spus că ai putea să ne ajuți, adăugă el. Ai recomandări foarte bune.

La sfârșitul conversației, bărbatul spuse:

– Știi ceva, de ce nu-mi spui Max?

– În regulă, răspunse el. Și tu poți să-mi spui Carver.

Era numele de fată al mamei lui. Familia Jackson îi spusese acest lucru, la puțin timp după ce împlinise douăzeci și unu de ani. Simțiseră că avea dreptul să știe. Mai târziu, când se gândise să-și creeze o nouă identitate, rămăsese la Samuel pentru prenume. Fără nici un motiv anume, doar pentru că îi plăcea cum sună.

Acum Carver formă numărul pe care i-l dăduse Bobby. Îi răspunse o femeie cu o voce matură, a cărei dicție sugera că trecuse mult timp de când terminase școala și participase la

balul la care-şi făcuse debutul în societate. Pamela Trench, soţia colonelului, îi spuse lui Carver că soţul ei plecase la vânătoare de potârnichi în Scoţia pe durata weekendului.

– Îmi pare extrem de rău, dar nu are semnal la telefon. Să îi transmit ceva?

– Nu, nu vă faceţi griji.

După un moment de tăcere, doamna Trench vorbi din nou:

– Mă bucur că ai sunat, Paul. Doar că, ei bine, nu am avut ocazia să vorbim de când acea biată fată...

Cuvintele bine intenţionate îl luară pe neaşteptate pe Carver, lovindu-l puternic, înainte să se poată feri din faţa acelor amintiri.

– Ştiu, murmură el.

– Trebuie să fi fost groaznic pentru tine.

– Da, nu a fost prea grozav.

– Ei bine, voiam doar să ştii că ne gândim cu toţii la tine.

Carver reuşi să mulţumească înainte să închidă telefonul. Se luptă să suprime imaginile care îi umpluseră mintea: două maşini, două accidente, două femei nevinovate, moarte din cauza lui. Se simţi copleşit de ruşine. Apoi de o furie rece, chinuitoare însoţită de nevoia implacabilă de răzbunare şi de pedepsire a celor care îl trimiseră, fără ca el să ştie, să comită un act criminal. Voia să îi facă să plătească pentru blestemul aruncat asupra sa.

Dar nu îşi permitea să-şi piardă stăpânirea. Viaţa lui şi a altei femei depindeau de acest lucru. Aşa că îşi înghiţi furia şi toate celelalte sentimente şi se întoarse la locul lui. Alix încă dormea profund.

25

Carver o trezi pe Alix chiar înainte ca trenul să oprească în Lausanne, pe ţărmul nordic al lacului Geneva. Schimbară

trenul și ajunseră în Geneva la 10.45, chiar la fix, apoi luară un autobuz spre districtul comercial. Traversară râul Ron, lăsând în urmă fântâna arteziană Jet d'Eau care lansa o trombă de apă înaltă de 45 m. În apropierea râului se aflau birouri, magazine și bănci moderne, clădiri lipsite însă de orice personalitate. Puteau fi la fel de bine în oricare alt oraș european. Dar în spatele lor se profila dealul unde se afla catedrala Saint Pierre. Acesta era Orașul Vechi, inima unui oraș care exista de două mii de ani: adevărata Geneva.

– Aici coborâm, spuse Carver.

O conduse pe Alix de-a lungul străzilor întortocheate și pe aleile înguste, aflate printre blocurile vechi care se întrezăreau.

– Întotdeauna s-au construit clădiri înalte în Geneva, comentă Carver, văzând-o pe Alix privind în sus și urmărind șirurile de obloane care păreau că nu se mai termină. Înainte, orașul era înconjurat de ziduri. Nu se putea extinde. Așa că singura soluție era să crească pe înălțime.

– Dumnezeule, o lecție de istorie.

Carter arăta ca și cum ar fi vrut să-și ceară iertare, aproape stânjenit.

– Scuze, nu vreau să țin o lecție de istorie.

– Nu, e în regulă. Îmi place. Nu știam că ești preocupat de astfel de lucruri.

Trecură pe lângă un anticariat cu două ferestre arcuite, construite într-o fațadă acoperită cu lambriuri. Anticariatul era închis, dar existau rafturi pe partea dinafară, înspre stradă, pline cu cărți vechi, cu coperte broșate și cartonate. Alix se opri pentru o clipă, uimită de încrederea vânzătorului.

– Dar oricine ar putea să le fure, spuse ea.

– Nici nu te gândi la asta, suntem în Geneva. Avem clădiri ale Națiunilor Unite pline de oficiali corupți și bănci pline cu dolari furați din ajutorul financiar pentru Lumea a Treia. Nimeni nu se obosește să fure cărți. Aici se fură țări întregi.

Alix se uită la el.

– Ce încerci să-mi spui?

– Că există oameni care se plimbă în mașini ale ambasadelor și sunt îmbrăcați în costume de firmă, însă eu sunt mic copil în comparație cu ei. Faptele mele par un șir de acțiuni caritabile pe lângă toate mârșăviile pe care le comit ei. Haide!

Lângă anticariat era o cafenea micuță, cu câteva mese de plastic scoase pe strada pavată și cu câteva trepte care duceau spre o cameră micuță, cu tavan jos. Carver intră.

Alix îl urmă și privi cum proprietarul ieși din spatele tejghelei și îl îmbrățișă cu căldură pe Carver, după care începu să vorbească repede în franceză. Ea nu înțelese prea mult, dar suna ca și cum bărbatul îl numea pe Carver „Pablo". După un timp, acesta dispăru în bucătărie și reapăru cu o pungă plină cu provizii. Carver încercă să-i plătească, însă bărbatul nu-l lăsă.

Proprietarul cafenelei privi apoi în direcția lui Alix și rânji. O studie din cap până-n picioare și îi spuse ceva lui Carver, făcându-i cu ochiul și înghiontindu-l în coaste. Nu era nevoie să vorbească franceză ca să știe ce însemnase gestul lui.

– Îmi pare rău pentru Freddy, spuse Carver odată ce porniră din nou la drum. Devine puțin prea entuziasmat în prezența unei femei atrăgătoare. Dacă ai vedea-o pe soția lui, ai ști de ce. Oricum, e un om bun. Ridică punga. Cel puțin nu vom muri de foame.

Urcară treptele de piatră care dădeau spre o curte pavată, de cealaltă parte a colinei. Scări exterioare și pasaje acoperite se răsuceau în jurul clădirilor care înconjurau curtea ca și scările nesfârșite dintr-un desen al lui Maurice Escher.

– Ei bine, spuse Carver, am ajuns. Mi-e teamă că va trebui să urcăm până la ultimul etaj.

Alix privi din nou în sus, de data asta cu groază.

– Trebuie să urcăm toate treptele? Te rog, spune-mi că există un lift în interior.

– Îmi pare rău. Autoritățile locale nu permit acest lucru. Au spus că ar strica aspectul istoric al clădirii vechi de patru sute de ani. Ei, cel puțin asta mă ține în formă.

Rânji, și Alix îi zâmbi înapoi, bucurându-se de latura mai veselă și totuși protectoare a lui Carver.

Ea nu avea nici cea mai mică idee la ce să se aștepte atunci când intrară în apartamentul lui Carver. Ucigașii pe care îi cunoscuse în Rusia erau fie total neîngrijiți, fie obsedați de curățenie. Primul grup locuia în cocini pline de pornografie, în care singurele lucruri pe care le curățau erau armele și singurul element de decor era inevitabilul televizor cu ecran plat. Al doilea grup era obsedat de detalii și lipsit de orice emoții. Ei trăiau în medii sterile pline de oțel, crom, piele și marmură neagră. Singurul lucru pe care îl aveau în comun cele două grupuri era televizorul cu ecran plat.

Mai era și un al treilea grup, desigur, bărbații care le dădeau ordine asasinilor. Aceștia de obicei aveau amante care îi costau mult și soții pe post de trofeu. Le lăsau pe femei să se ocupe de decor. Asta le ținea ocupate în timpul scurtelor pauze dintre rundele de cumpărături.

Carver nu trăia ca un rus. Trăia ca un englez adevărat. Apartamentul avea grinzi la vedere și podele din lemn acoperite cu covoare vechi, decolorate și uzate. Rafturile de cărți erau pline de biografii și de istorie militară, alături de romane de acțiune cu coperte broșate. Mai erau discuri vechi de vinil, vreo sută de CD-uri și rafturi întregi de filme. Sufrageria avea două fotolii vechi, enorme și o canapea Chesterfield imensă, toate așezate în jurul unui șemineu. Alix se imagină iarna, ghemuită ca o pisică într-unul din acele fotolii, desfătându-se la căldura focului.

Carver dispăruse în bucătărie. Alix îi auzi vocea prin perete.

– Fac niște cafea. Ai vrea un espresso? Cappuccino?

– Știi să faci?

– Desigur. Doar nu sunt un sălbatic. Ce-ai vrea?

– Cappuccino, te rog. Fără zahăr.

Deasupra șemineului se afla un tablou, o marină din 1887, pictată în culori aprinse și nu tocmai în stil impresionist. Un grup de prieteni stăteau pe marginea apei. Bărbații aveau

pantalonii suflecați; femeile își ridicau fustele îndeajuns să-și poată înmuia picioarele în mare.

– E Lulworth Cove, spuse Carver întorcându-se în sufragerie cu două căni de cafea în mâini. E pe coasta Dorsetului, la doar câțiva kilometri distanță de fostul meu sediu.

– E foarte frumos, zâmbi ea. Care era acest sediu?

Carver râse.

– Nu pot să-ți spun asta. Ai putea fi un spion rus periculos.

– O, nu, spuse Alexandra Petrova. Nu sunt spion. Nu mai sunt.

Carver o privi îngândurat.

– Deci, îmi vei spune acea poveste? Cea lungă, despre care vorbeai?

Sorbi din cafea și linse un strop de spumă albă de pe buza de sus.

– Bine. Dar trebuie să fac niște chestii mai întâi.

– Ce fel de chestii?

– Păi, tot ce vreau să fac acum e să mă spăl.

– De acord. Baia e în capătul coridorului, pe dreapta. Du-te și fă tot ce ai de făcut. O să pregătesc ceva de mâncare. Și apoi poți să-mi spui povestea ta.

26

Papin făcea progrese lente. Nu erau prea mulți artiști de portrete-robot pregătiți să răspundă la telefon în dimineața ultimei duminici din august. Până la urmă, găsi pe cineva, însă portretul nu putea fi gata decât după ora zece. Apoi trebuia să găsească pe altcineva care să difuzeze imaginea la televizor.

În oricare altă zi, amenințarea unui ucigaș englez și a complicelui de sex feminin, blondă și sexy, ar fi ajuns la buletinele de știri și pe primele pagini ale ziarelor. Dar asta nu era o zi obișnuită. Televiziunile din Franța, precum și cele de peste tot din lume aveau un singur subiect de discuție: moartea prințesei.

Și astfel, în mod ironic, îl prezentară pe bărbatul care o omorâse doar câteva secunde și afișară în grabă portretul-robot.

Marceline Ducroix, cea care îl servise pe Carver cu produse de patiserie și cafea în barul non-stop din Châtelet-les-Halles, văzu fotografia la televizor în biroul din spate, unde tatăl și unchiul ei se uitau la știri. Cei doi bărbați erau prinși într-o ceartă aprinsă, dacă accidentul de mașină fusese cu adevărat un accident sau rezultatul unui complot malefic, tipic anglo-saxonilor. Conversația lor îi distrase atenția.

Ucigașul englez căutat de autorități semăna cu bărbatul politicos și bine îmbrăcat, care îi vorbise o franceză perfectă în acea dimineață. Chiar și așa, nu era sigură că era vorba despre el.

– Atunci nu te duce la poliție, îi spuse tatăl ei, când Marceline îi ceru sfatul.

– Toți sunt niște nenorociți. Cu cât ai mai puțin de-a face cu ei, cu atât mai bine.

Jerome Domenici ajunse acasă la opt și jumătate după tura de noapte de la farmacie. În acel moment auzise deja de tragedia din Tunelul Alma. Toți cei care intraseră în farmacie vorbeau despre asta. Prinse vreo zece minute din știrile de la televizor înainte să adoarmă pe canapea.

Era ora prânzului când Jerome se trezi din nou. Își pregătea niște pâine cu brânză, cu un ochi la farfurie și unul la televizor, când văzu portretul-robot. Bărbatul îi părea cunoscut. Sună la numărul de pe ecran.

Papin se afla deja în gara Lyon când auzi că un bărbat într-o jachetă gri, potrivindu-se cu descrierea lui Carver, fusese văzut într-o farmacie de pe bulevardul Sébastopol, cumpărând vopsea de păr și foarfeci. Dar fusese singur. Și cumpărase trei culori: brun, roșcat și negru. Papin era cât se poate de sigur că femeia folosise vopseaua, dar care culoare?

Între timp, fuseseră raportate mai multe locuri pe unde trecuse un englez, care corespundeau descrierii lui Carver în gara Lyon. Papin stabilise că bărbatul cumpărase două bilete pentru Milano, puțin după ora șapte dimineața. Asta însemna că trebuia să fi prins trenul de șapte și un sfert; dar acesta sosise deja la Milano, iar controlorul fusese interogat de poliția locală și nu își amintea să fi văzut pe cineva care să semene cu portretul-robot. La granița dintre Franța și Italia nu avusese loc nici un control de pașapoarte, așa că nu existau dovezi înregistrate. Nu exista nici o modalitate de a stabili dacă Carver urcase în tren sau cu cine urcase. Și, dacă urcase, nu se putea afla de unde – numai dacă interogau personalul din fiecare stație de pe acea rută.

Înainte să facă acest lucru, Papin se hotărî să verifice înregistrările de pe camerele de supraveghere împrăștiate prin gară. Filmările erau de proastă calitate, însă Papin zări într-adevăr un bărbat cu ochelari, într-o jachetă gri, plecând de la ghișeul de bilete la ora 7.05. Purta o geantă neagră pe umăr: laptopul.

– El e? îl întrebă Papin pe directorul de operațiuni.

– Ar putea fi. Fără ochelari, ar putea fi Carver fără nici o îndoială.

– Bine. Dar uită-te acum. Îl avem aici la ora 7.05. Următoarea dată când îl vedem e atunci când se apropie de poarta pentru trenul de Milano la ora 7.09.

– Da... A cumpărat un bilet, s-a urcat în tren. Și?

– Și unde a fost? Durează doar câteva secunde să traversezi gara. A făcut ceva între timp. Ce anume?

– Nu știu. Poate a mers la baie. Poate a cumpărat un ziar.

– Sau poate a cumpărat un alt bilet, spre o altă destinație. Carver e bun. Trebuie să fi știut că va fi văzut la ghișeul de bilete, așa că s-a folosit de asta pentru a crea confuzie. Apoi a luat celelalte bilete de la automate. *Merde!* Nu există nici o înregistrare video care să le arate. Cineva va trebui să verifice

automatele pentru toate tranzacțiile făcute între 7.05 și 7.09. Iar, între timp, eu voi face altceva.

– Ce anume?

– O voi căuta pe fată.

27

Proaspăt spălată, Alix intră în bucătărie, unde Carver pregătea ceva de mâncare. Ea avea un prosop înfășurat în jurul corpului și altul pe cap.

– Ai un tricou vechi sau ceva ce aș putea purta? spuse ea cu un zâmbet timid. Nici unul din...

– Șșt.

Carver ridică o mână.

Alix era pe punctul de a-i da o replică. Apoi văzu că pe un suport aflat într-un colț al bucătăriei se afla un televizor mic. Carver se uita la un program de știri transmis prin satelit.

– E incredibil, spuse el. Sunt mii de oameni dincolo de porțile Palatului Buckingham. Sunt și mai mulți care depun coroane la Palatul Kensington, unde locuia ea. Există o carte de condoleanțe și oamenii stau la niște cozi imense ca s-o semneze. Prim-ministrul o numește Prințesa Poporului. Politicieni din toată lumea au transmis mesaje. Sunt invitați experți care vorbesc despre absolut orice, dacă paparazzi ar trebui să aibă voie să-i urmărească pe oameni pe motociclete puternice, cum vor face față pierderii prinții regali... Ora reală a morții a fost patru dimineața, apropo. De parcă ar mai conta.

– Nu știam ce facem.

– De parcă și asta ar mai conta. Uite, vrei niște omletă cu brânză? E destul de bună. Ăsta e paradisul brânzei elvețiene, până la urmă. Doar că mi-am cam pierdut pofta de mâncare.

– Sigur, mersi, spuse Alix. Dar cred că ar trebui să port niște haine când mănânc.

– Bineînțeles. Stai puțin acolo.

Se întoarse după câteva secunde, ținând în mână un tricou gri. Pe partea din față scria: „Competiția Forțelor Speciale Sandhurst 1987".

– E bun-ăsta? Mi-e teamă că nu am spălat rufele prea des în ultimul timp, am fost plecat. E o nebunie... Eram în Noua Zeelandă când m-au contactat. În vacanță, la naiba!

Ea îi atinse ușor brațul, simțind în vocea lui tensiunea pe care abia reușea să o ascundă.

– E bun tricoul ăsta. Mă descurc.

– Bine. Dacă mă gândesc bine, cred că am să mănânc puțin din omleta aia până la urmă.

Mâncară împreună și apoi se uitară o vreme la televizor. Echipele de televiziune pregătite să filmeze se aflau la baza aeriană Northolt, din vestul Londrei. Trupul prințesei trebuia să ajungă în orice clipă. Până la urmă, Carver se ridică de la masă și opri televizorul.

– Știi ce? Cred că am văzut destul. Nu-mi vor spune nimic din ce nu știu deja. Și nu au spus nimic despre noi. Nimic despre explozii sau focuri de armă în Paris. Fie nu știu, fie cineva încearcă din răsputeri să ascundă totul.

Începu să se plimbe prin încăpere.

– Credeam că-mi vei spune povestea vieții tale. Se aruncă pe canapea și făcu semn spre cele două fotolii. Ia un loc. Sunt ochi și urechi.

Alix intră în cameră. Se așeză pe unul din fotolii, își ridică genunchii până la bărbie, apoi își înfășură protector brațele în jurul gambelor. Carver o privi, cântărind fiecare detaliu. Se uită la felul în care lumina soarelui cădea pe coapsele ei lungi și bronzate. Se uită la felul în care își trecea mâinile prin părul scurt și umed. Se întreba dacă ea l-ar putea trăda. Se gândi că meritase, fie și numai pentru șansa de a o avea pe această femeie în apartamentul lui pentru o zi. Atâta timp cât ea era acolo, el putea să uite de moarte. Apoi Alix începu să vorbească.

– Imaginează-ți o lume fără culoare. Cerul este gri. Clădirile sunt gri și oamenii de asemenea. Iarba este gri. Iarna, chiar și zăpada este de un gri murdar. Nimeni nu are bani, iar capitalismul este dușmanul, așa că nu există nimic în magazine, nimic în vitrinele lor. Nu există reclame pe stradă, lumini aprinse. Stai la coadă la pâine împreună cu mama ta și te întrebi cât de beat va fi tatăl tău mai târziu și pe care din voi o va bate, dacă nu va adormi înainte de sosirea lor. Așa am crescut eu. Am trăit într-un oraș numit Perm, poate la 1 200 km distanță de Moscova. Eram o elevă bună. Aveam o grămadă de timp pentru învățat, pentru că nici un băiat nu era interesat de mine.

– O, haide, o întrerupse Carver. Nu cred așa ceva.

– Nu, serios. Nu eram o fată frumoasă, iar ochii... cum spui atunci când ochii se uită în direcția greșită?

– Te uitai cruciș?

– Da, mă uitam cruciș.

– O, așa se explică.

– Ce se explică?

– Ochii tăi. Sunt puțini inegali.

Alix tresări, ca și cum cineva i-ar fi dat o palmă. Carver înjură în gând.

– Îmi cer scuze, a fost o prostie din partea mea. Voiam să spun că ai niște ochi minunați. Sunt frumoși. Și hipnotizanți. Îmi vine să-i privesc încontinuu și, ă... acum știu de ce. Carver așteptă să vadă dacă va fi iertat: Spuneai că...

– Spuneam că privirea mea în cruciș nu era atât de – cum i-ai spus? – *hipnotizantă* când eram o fetiță singuratică. Trebuia să port ochelari cu rame foarte urâte și groase. Așa că ceilalți copii își băteau joc de mine, atât băieții, cât și fetele. Mai târziu, am crescut. Corpul meu era frumos, știam, dar fața, mai bine nu.

– Deci, cum s-a transformat rățușca cea urâtă într-o lebădă frumoasă?

Încuviință scurt din cap, acceptând și respingând în mod simultan complimentul lui.

– Am devenit membră a Comsomolului, Uniunea Tineretului Comunist. Nu-mi plăcea partidul. Nu-mi păsa de politică. Dar trebuia să te alături, și aveai și beneficii: tabere de vară, locuri la liceele mai bune. Știi tu. Deci, în orice caz, aveau o competiție literară. Chiar și sub conducerea comuniștilor era important să fii *kulturny*...

– Cultivat?

– Da, de exemplu să cânți foarte bine la un instrument sau să faci balet, sau, pentru mine, să fiu în stare să scriu un eseu lung despre Cehov. Am spus că el dăduse în vileag decadența burgheziei în timpul Rusiei Imperiale, dovedind nevoia de revoluție. Numai aiureli! Dar am câștigat o excursie la o mare convenție Comsomolistă la Moscova. Erau acolo sportivi, oameni de știință, artiști și universitari tineri. Noi nu știam, dar statul se folosise de aceste convenții pentru a-i selecta pe cei mai buni tineri ca să fie instruiți pentru diferite agenții.

– Aha!

Carver ridică un deget în aer, ca un detectiv bătrân și demodat din serialele TV, care încearcă să rezolve un mister.

– Deci, acolo te-au selectat să devii un spion sovietic periculos! Vocea îi deveni mai serioasă: Ce erai tu, analist? Sau făceai muncă de teren?

– Poți s-o numești și așa. O femeie a intrat în vorbă cu mine la Convenție. Mi-a spus, „Îmi permiți?" Mi-a dat jos ochelarii și s-a uitat la mine, fără să vorbească, ca un vizitator care se uită la un tablou, încercând să se hotărască dacă îi place sau nu. Nu știam ce să fac. Mă înroșisem toată. Am intrat într-o cămăruță. Doi bărbați stăteau la un birou. Tocmai îmi citisem eseul în fața juriului competiției. Acești bărbați arătau exact la fel, ca și cum urmau să mă judece. Femeia a spus: „Dezbracă-te, draga mea". Eram foarte rușinoasă, niciodată nu-mi arătasem corpul unui bărbat. Dar știam, de asemenea, că trebuia să îndeplinesc ordinele. Femeia mi-a spus să nu-mi fac griji, că nu

era diferit de o consultație la doctor. Am rămas doar în chiloți, apoi cei trei au început să vorbească despre mine. A fost groaznic, atât de umilitor, de parcă aș fi fost un animal de fermă adus la piață. Vorbeau despre picioarele mele, sânii mei, fundul meu, gura mea, părul meu, despre tot. Apoi unul din bărbați a spus: „Va trebui să facem ceva cu ochii, bineînțeles". Și celălalt a spus: „Nu e nici o problemă, o procedură simplă". Nu-mi venea să cred. Toată viața mea, doctorii din Perm îmi spuseseră că nu pot să facă nimic pentru mine. Ziceau că problema nu era destul de serioasă încât să justifice costul unei operații. Oricum, femeia mi-a spus să mă îmbrac. Bărbații au vorbit ceva în șoaptă. Apoi unul din ei mi-a spus că era un mare privilegiu să fiu selectată. În septembrie, aveam să mă întorc la Moscova pentru a fi instruită special la o academie de elită. Urma să învăț să-mi asum sarcini de o importanță capitală pentru patria mea. Dacă îmi încheiam pregătirea cu bine, primeam cele mai bune haine și propriul apartament la Moscova. Părinții mei primeau o locuință mai bună, de asemenea. A fost incredibil, ca într-un basm, ca și cum aș fi fost o vedetă de cinema. Când i-am spus mamei, a izbucnit în lacrimi. A fost atât de mândră. Chiar și tatăl meu a plâns de bucurie. În acea vară, am fost în sfârșit operată de același medic care îmi spusese că este imposibil. Mi-am aruncat ochelarii. Când am urcat în trenul de Moscova, am fost tristă că plecam de-acasă. Dar eram și entuziasmată. Nu puteam să cred că soarta fusese atât de generoasă cu mine.

Carver își schimbă poziția pe canapea și își drese vocea.

– Ce s-a întâmplat când ai ajuns la Moscova?

– Academia mea era Universitatea Feliks Dzerjinski. Era condusă de KGB. Am fost repartizată la al Doilea Directorat, care-i monitoriza pe străinii din Uniunea Sovietică. Am învățat engleza. Am studiat arta și cultura occidentală, filmul și chiar câte ceva despre politică, pentru a putea purta conversații chiar și cu cei mai sofisticați vizitatori ai țării noastre. Și atunci

am realizat pentru ce eram antrenată de fapt. Ai auzit de termenul *honeytrap?*

– Sigur, încuviinţă Carver. Un tip întâlneşte o fată frumoasă într-un bar. Apoi merg la el acasă. Fac sex. În ziua următoare, cineva îi arată fotografiile. El fie le spune ce vor ei să audă, fie soţia lui vede fotografiile. Cei pentru care lucrai se dădeau în vânt după asta. Deci, tu erai una dintre acele fete, nu? Cele despre care noi, cei din Vest, eram întotdeauna avertizaţi.

– Am fost ispita, da. Vrei să ştii adevărul? Am fost o prostituată în serviciul Statului. Când am mers la Moscova, eram virgină. Nici măcar nu mă sărutasem cu-un băiat. Când mi-am încheiat pregătirea, nu existau secrete pentru mine în a atrage un bărbat şi a-i oferi plăcere. Fiecare truc, fiecare perversiune... şi ştii, întotdeauna ni se spunea să fim cât mai obscene, pentru că un bărbat va spune mult mai multe dacă este filmat în genunchi, în timp ce e biciuit sau are un vibrator în fund, decât dacă îşi pune scula în gura unei târfe ieftine. Şi eram bună, să ştii. Când Alexandra Petrova era plecată în misiune, toţi băieţii de la sediu se adunau să vadă fotografiile şi filmările. Şi, firește, ofiţerilor superiori le plăcea să se asigure că munca mea era de cea mai bună calitate. Aşa că mă invitau la casele lor de la ţară în weekend şi eu... eu... Ei bine, poţi să-ţi imaginezi ce se întâmpla.

Clipi de trei sau patru ori şi privi în altă parte.

Carver se ridică şi aduse un şervețel.

– Hei, haide. Nu te mai chinui singură. Erai un copil. Ai trăit în dictatură. Nu ai avut de ales. Adică ce ţi s-ar fi întâmplat dacă ai fi spus: „Nu, eu refuz să fac asta"?

– Dacă aş fi avut noroc, aş fi fost transferată într-un sătuc rece din Siberia. Dacă nu... Ce se întâmplă cu târfele care îşi enervează peştii? Sunt violate, bătute, omorâte...

– Nu e vina ta, atunci.

Ea îi zâmbi cu amărăciune.

– Vrei să spui că iată-ne aici împreună, o târfă şi un asasin?

– E și ăsta un fel de a privi lucrurile, cred. Dar probabil că există și alte perspective.

Alix își relaxă umerii și își întinse picioarele. Își netezi tricoul peste coapse. Apoi se aplecă înainte și îl privi pe Carver direct în ochi, ca și când l-ar fi provocat.

– Probabil. Dar nu voi ști asta până nu aud și povestea ta.

– Păi, am nevoie de ceva de băut înainte să mă destăinui.

Carver se ridică și se îndreptă spre bucătărie.

– Ce spui de un pahar cu vin? Hai să ne prefacem că suntem normali, să ne bucurăm de o sticlă rece de Pinot Grigio în după-amiaza asta de vară.

Ea rămase pe gânduri o secundă.

– Pinot Grigio, vin italian. În America, cunoscut ca Pinot Gris. Nu e un vin clasic dar, cum spuneai și tu, e foarte răcoritor.

Schiță un zâmbet îngâmfat.

– Vezi? Am fost instruită bine.

Carver se opri în ușă. O privi pe femeia frumoasă din fața lui, îmbrăcată cu tricoul lui vechi.

– Da, spuse el. Te cred.

Apoi merse să aducă vinul.

28

Pierre Papin făcu un ibric mare de cafea foarte tare, găsi un pachet neîncepput de țigări și se puse pe treabă. Englezul pe care îl cunoscuse sub numele de Charlie se întorsese în Anglia, încă îmbrăcat de weekend, cu pantaloni reiați și puloverul tricotat. Îi spusese lui Papin că trebuia să vorbească imediat cu șeful lui ca să decidă ce ar trebui să facă. Fără îndoială, vor folosi propriile metode de a-i depista pe cei doi fugari. Papin era hotărât să le-o ia înainte. Și apoi va profita de orice va descoperi.

Îl amuza să creadă că pe nimeni altcineva din Paris nu-l interesa soarta cuplului. Televiziunile încetaseră să difuzeze portretele-robot la începutul după-amiezii. Vestea morții prințesei cuprinsese întreg mapamondul, îngropând toate celelalte știri într-o mare de durere, speculații și pură curiozitate. Poliția fusese bucuroasă să lase celelalte evenimente din timpul nopții să fie măturate sub covorul birocratic.

Cu atât mai bine pentru Papin. Nu avea concurență. Știa deja că Charlie lucrează pentru oameni care ar dori foarte mult să-l găsească pe Carver, pe femeie și acel computer prețios. Iar toate instinctele lui Papin îi spuseseră că acești bărbați nu erau singurii. Și alții îi căutau. La urma urmei, dacă supozițiile lui erau adevărate, iar Petrova era noua parteneră a lui Carver, ea trebuie să fi avut un șef în Rusia. Se întreba, de asemenea, unde plecase și ce făcea. Dacă Papin putea să adune informațiile râvnite de ambele părți, prețul putea atinge cote ametitoare. Așa că puse mâna pe toate casetele din gara Lyon și le duse în biroul său.

Prima lui sarcină era să o identifice pe Petrova. Vopseaua de păr pe care o cumpărase Carver trebuie să fi fost pentru ea, întrucât el nu o folosise – acest lucru era evident din filmările CCTV în care îl identificase deja. Așa că portretul-robot al lui Petrova nu mai era de actualitate. Se hotărî să înceapă de la zero.

Papin se uită la fiecare persoană care trecuse spre peronul pentru trenul de Milano între 6.45 și până la plecarea acestuia la 7.15. Din fericire, la ora aceea, duminică dimineața, gara era relativ liniștită. Îi lăsă la o parte pe toți bărbații singuri, familiile cu copii, toate persoanele sub optsprezece ani sau peste patruzeci. Tot ce-l interesa erau femeile tinere care călătoreau singure.

Douăzeci și două de persoane se încadrau în profil, așa că Papin imprimă fotografii cu fiecare dintre ele. Apoi începu din nou procesul de eliminare.

Papin abordă problema logic. Petrova convinsese un asasin instruit să uite de toate abilitățile lui militare de bază. El ar fi

trebuit să o ucidă. Chiar şi dacă ar fi petrecut noaptea cu ea, ar fi trebuit să o ucidă după. Nu își permitea să lase un potențial martor în viață. Deși o făcuse. Evident, aceasta era o femeie cu totul specială.

Îi luă câteva secunde să frunzărească teancul de fotografii şi să scape de cele în plus, de cele banale; turistele cu șolduri mari; femeile retrase, mioape, cu dinți de castor şi sâni plați; tinerele anonime ale căror destine erau să rămână mereu invizibile bărbaților. Rămaseră şapte. Frumusețea, gândi Papin, era într-adevăr o calitate rară. Nu că toate cele şapte rămase erau frumoase. Însă una dintre ele trebuia să fie precaută. Această femeie avusese o noapte grea. Trebuia să fie obosită, nu să arate perfect. Şi o cameră video cu circuit închis nu avea cele mai performante obiective. Papin se uită din nou, cu mai mare atenție. Încă patru fotografii ajunseră în coşul de gunoi.

Acum rămăseseră trei finaliste în concursul lui Pierre Papin. Prima era o blondă micuță şi drăguță, îmbrăcată în blugi strâmți şi o ie albă din dantelă. Papin își zâmbi. Asta l-ar atrage, cu siguranță, pe oricare bărbat. Dar părul ei auriu ajungea până la umeri. Şi de ce cumpărase Carver vopsea de păr şi o foarfecă dacă nu pentru a scăpa de acele plete care ieşeau atât de uşor în evidență?

Astfel, rămaseră două. Una era roşcată. În ciuda orei şi a zilei, era îmbrăcată elegant, ca o directoare tânără şi ambițioasă, căreia nu-i păsa de weekenduri şi vacanțe. Papin îi examină trăsăturile ascuțite şi buzele rujate cu o culoare închisă. Își imagina cum ar fi în pat: înfocată, dominantă, nevrotică. Ea ar fi uşor de enervat şi greu de controlat. Un bărbat ar trebui să se poarte precum Petruchio cu scorpia lui. Nu semăna aproape deloc cu modelul seducător pe care Charlie îl descrisese.

A treia femeie purta o rochie scurtă, albastru pal. Papin se opri să-şi imagineze cum ar arăta rochia în timp ce ea mergea, întinsă peste fund, fluturând în jurul coapselor zvelte. Se opri să savureze acel gând. Era vorba doar despre afaceri, își spuse el. Trebuia să se pună cu totul în locul lui Carver. Charlie

spusese că Petrova arăta ca un model. Ei bine, această femeie avea un asemenea corp și trăsături atrăgătoare, senzuale. Chiar și în filmarea neclară, cu purici, acest lucru era evident. Papin se uită la părul ei negru ca pana corbului. Era tuns scurt și zburlit, ca un arici. O astfel de coafură ar costa o avere într-un salon elegant din Paris, dar ai fi putut obține același efect și gratis. Cu o foarfecă ieftină și o sticluță de vopsea de păr.

Da, gândi Papin, ea era. Părea un pariu riscant să elimine toate celelalte posibilități, însă era pregătit să riște totul. Era sigur că o găsise pe *Mademoiselle* Petrova.

29

Amândoi erau pe canapea acum, fiecare la un capăt, cu sticla de vin goală într-o frapieră, pe jos. Carver făcuse și el un duș. Acum purta un tricou alb, lejer și o pereche de pantaloni de un albastru pal, din in. Arăta bine. Alix văzuse cum o privise el încă din clipa în care se întâlniseră pentru prima dată. Se întreba când avea să acționeze.

– E rândul tău, spuse ea.

– Trebuie?

– Da! Eu mi-am luat inima-n dinți. Și oricum, vreau să știu cum ai ajuns cine... ceea *ce* ești. Am cunoscut multe persoane care ucid. Dar niciodată nu am cunoscut unul care să-mi facă omletă sau să asculte tot ce am de spus. Presupun că nu am cunoscut niciodată un asasin cu maniere.

– Nu vrei să te lași păcălită de maniere. A avea maniere nu înseamnă neapărat că îți pasă de ceilalți. Câteodată ascunde doar faptul că nu-ți păsa deloc.

Ea îl privi.

– Ție îți pasă?

– Ce să îmi pese?

Ea tăcu.

– Da, îmi pasă.

Tot ce trebuia să facă era să se aplece spre ea, să sfărâme peretele invizibil dintre ei. Pulsul ei începu să crească. Respirația i se intensifică. Spatele i se arcui ușor. Buzele i se relaxară, pregătită să le primească pe-ale lui.

Însă Carver nu se mișcă.

Alix se simți ca o idioată. Apoi își ieși din fire. Cum îndrăznea să se joace așa cu ea? Cum îndrăznea să o privească cu ochii aceia reci, care păreau să o evalueze în permanență?

– Nu ai terminat povestea, spuse el.

Alix nu răspunse.

– Povestește-mi despre Kursk. Ce ofertă ți-a făcut? Cea pe care nu ai putut s-o refuzi.

– Ți-am spus, am povestit destul. Acum povestește-mi tu ceva.

– Ce?

– Nu-mi pasă. Orice. Atâta timp cât e adevărat.

Carver privi în altă parte. Își duse o mână la față. Își lăsă capul pe spate și privi insistent spre tavan.

– În regulă. Îți voi spune de ce nu te-am sărutat mai înainte.

Alix tăcea, dar ochii i se micșorară pe măsură ce îl privea.

– Mi-a fost teamă. Mi-a fost teamă că, dacă m-aș fi deschis, chiar și-atât, nu m-aș fi oprit până nu aș fi dezvăluit totul, fiecare părticică din mine. E asta destul de *adevărat* pentru tine?

– Da, șopti Alix.

Ea urmărise ochii lui Carver în timp ce el vorbea. Ceva în ei se schimbase, ca și cum o perdea fusese trasă la o parte pentru a scoate la iveală o imagine îndepărtată a ce fel de bărbat era el cu adevărat. Dar acum îl văzu închizându-se din nou. Când vorbi iar, celălalt bărbat dispăruse.

– Deci... Kursk?

Voia să urle la el: „Uită de Kursk!“ Tânjea după latura ascunsă a lui Samuel Carver. Dar trebuia să aibă răbdare și să aștepte, să vină totul de la sine. Așa că își adună gândurile și spuse:

– A fost foarte simplu. M-a șantajat.

– Ce vrei să spui?

Ea oftă.

– Pot să fumez?

Observă că el ezită o clipă. Se manifesta acum latura disciplinată a lui Carver. Probabil i se trăgea din anii petrecuți în armată. Toate filmele de pe rafturi erau așezate în ordine alfabetică, toate ustensilele de gătit din bucătărie erau aranjate impecabil. Nu i-ar plăcea să se fumeze în apartamentul lui.

Ca și cum ar fi știut la ce se gândea Alix, Carver râse.

– Sigur. Dă-i drumul. Apoi povestește în continuare.

Alix trase cu sete din țigară, apoi scoase un norișor de fum, care se răsuci și se roti prin razele de lumină ale după-amiezii care străluceau prin ferestrele joase ale apartamentului.

– Eram în KGB de mai puțin de doi ani când a căzut Zidul. Dintr-odată, toți aliații noștri se răsculau împotriva noastră, dându-i afară pe soldații noștri din țările lor. A fost umilitor. Toată realitatea noastră se năruia. Pentru o vreme, am continuat să trăiesc la Moscova ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Într-un fel, era mai ușor. Mai mulți oameni din Vest veneau în oraș. Credeau că Războiul Rece se terminase și că învinseseră, așa că nu îi interesa cu care femei se culcau sau ce ne spuneau nouă. Apoi Gorbaciov a fost dat jos de la putere, Elțin a preluat controlul și dintr-odată nu au mai existat bani pentru salariile oamenilor. Întreaga țară era condusă de gangsteri. Oricât de rău fusese înainte, acum era de o sută de ori mai rău. Nu aveam nimic. Trebuia să trăim cumva.

– Vorbești ca și cum te aștepți ca eu să te judec. Nu sunt în poziția să fac așa ceva.

– Poate. Oricum, am avut noroc. Pentru că știam limba engleză, am primit o slujbă la un hotel, la Marriott, ca recepționeră. Am găsit un bărbat de treabă, un medic. Nu era bogat sau frumos, dar mă respecta. Pentru multă vreme, am crezut că mi-e bine. Apoi Kursk a început să vină la hotel. Lucrase cu fetele ca „bodyguard". Așa i se spunea. De fapt, rolul lui era să se asigure că nu făceam nici o afacere personală sau că nu încercam să fugim cu vreun client străin bogat. Lui Kursk îi

plăcea să-mi amintească faptul că știa cine sunt și ce făcusem. Putea să mă demaște oricând. Tot ce realizasem până atunci s-ar fi dus de râpă. I-am oferit bani ca să plece, dar m-a refuzat. Îi convenea mai mult să mă tachineze, să mă țină ca pe un pește atârnat de cârligul undiței. Știam că mai devreme sau mai târziu va trage cârligul în sus.

Asta s-a și întâmplat. Kursk a venit la hotel într-o vineri dimineața. A spus că are nevoie de un partener într-o afacere. Voia o femeie. Oamenii ar fi fost distrași de ea și nu i-ar mai fi acordat lui atât de multă atenție. Mi-a spus să plec de la serviciu, să-i spun șefului meu că mă simt rău. Dacă mergeam cu el, mă plătea cu zece mii de dolari americani. Iar dacă nu...

– Lasă-mă să ghicesc. Încă avea câteva dintre fotografiile tale vechi. Ai fi fost prinsă în propriul tău *honeytrap*.

Alix încuviință.

– Deci, ce s-a întâmplat cu medicul?

– E încă acolo. Vrea să se însoare cu mine.

– Tu ce vrei?

– Îmi va oferi o casă, poate o familie. Voi fi o femeie respectabilă.

– Dar?

– Dar nu-l iubesc. Ar însemna doar să mă vând din nou.

– Vino aici, spuse Carver.

Își deschise larg brațele, iar Alix se cuibări lângă umărul lui. O cuprinse strâns cu brațele. Ea putea să-i simtă nasul cufundat în părul ei, adulmecându-i mirosul. Apoi el se întinse pe canapea și ea îl urmă, relaxându-se în îmbrățișarea lui.

Trecură câteva minute până când Alix realiză că el adormise. Zâmbi cu regret. Probabil că începea să-și piardă farmecele dacă bărbații puteau să o ia în brațe fără să fie înnebuniți de dorință. Dar probabil că era un compliment mai mare faptul că un bărbat precum Carver adormise. Era vulnerabilitatea supremă. Ar fi putut să-i facă orice acum.

Alix alunecă din brațele lui și se ridică în picioare. Îi îndepărtă o șuviță de păr de pe frunte, apoi îi sărută sprânceana,

ușor, aproape matern. Ridică sticla de vin, frapiera și paharele și le duse în bucătărie.

Păși pe coridor spre dormitorul lui Carver și zâmbi când văzu televizorul pe un suport la capătul patului, exact cum se așteptase. Pe noptieră se afla o fotografie într-o ramă argintie, cu Carver la cârma unui iaht, împreună cu o femeie care îl îmbrățișa de la spate. Amândoi râdeau.

Alix se simți brusc cuprinsă de gelozie. Cine era femeia care îl făcea pe Carver atât de fericit? Nu exista nici un semn al unei prezențe feminine în apartament. Ea nu mai făcea parte din viața lui acum. Chiar și așa, pe Alix o deranjă apropierea dintre ea și Carver și fericirea care se citea în râsetele lor.

Își spuse că era doar meticuloasă prin natura meseriei ei în timp ce se uita prin dulapul lui Carver, atingând țesătura costumelor clasice englezești și italienești, zâmbind la vederea blugilor uzați și a puloverelor lălâi. Se gândi la treningul lui. De ce le plac bărbaților hainele mai mult când se învechesc?

Pe raftul de sus al dulapului, deasupra umerașelor cu costume și cămăși, erau câteva pături împachetate și o plapumă. Alix trebui să se întindă pentru a ajunge la plapumă. O trase jos, apoi o târî prin sufragerie și îl înveli atent pe Carver cu ea.

Dar ea unde avea să doarmă? Ăsta era un apartament de burlac. Era un singur pat. Alexandra Petrova se întinse pe el.

30

Singur în biroul său duminică noaptea, Pierre Papin continuă căutarea lui Carver, a femeii și a trenului în care urcaseră din Paris. Verificarea făcută la automatele din gara Lyon arăta că mai mult de douăsprezece tranzacții fuseseră făcute în minutele pe Carver le avusese la dispoziție. Patru

bilete fuseseră cumpărate fiecare separat. Papin fu tentat să renunțe la verificarea lor, dar trebuia să ia în considerare și posibilitatea ca englezul să se fi despărțit de femeie și să-și fi continuat singur drumul.

Mai mulți dintre cei care cumpăraseră bilete folosiseră cărți de credit, nici unul pe numele lui Carver. Dar acest lucru era de așteptat. Dacă ar fi folosit un card, numele ar fi fost, cu siguranță, unul fals. Așa că lui Papin îi rămase să verifice douăsprezece călătorii separate, incluzând mai mult de douăzeci de indivizi, sperând să-i depisteze pe cei doi suspecți printr-un proces de eliminare.

Era o sarcină grea și necesita multă cooperare. În mod ideal, Papin ar fi putut să ceară ajutorul celorlalte departamente, dar nu avea nici o intenție să facă asta, decât dacă era absolut inevitabil. Era o chestiune de autoprotecție.

Se spune că în politică adversarii sunt în celelalte partide, dar dușmanii sunt în al tău. Papin funcționa pe același principiu. Nu avea deloc încredere în colegii din diversele filiere ale sistemului de securitate francez. Știa că l-ar înjunghia cu plăcere în spate dacă asta le-ar aduce un avantaj departamentului lor. Așa mergeau lucrurile în fiecare comunitate a serviciilor secrete. Nu pentru teroriști, spioni și alte pericole trebuia să-ți faci griji, ci pentru ticălosul din biroul vecin.

Trebuia să existe o altă modalitate de a prinde prada. Papin se imagină în locul lui Carver: Bun, ajunge în gară cu fata. Se despart în caz că cineva caută un cuplu. El îi spune să urce în trenul de Milano, cumpără, pentru a induce în eroare, bilete pentru Milano și se lasă văzut pe cameră mergând spre peronul corespunzător. Dar, în afară de cazul în care încearcă o dublă cacealma, nu mai urcă în acel tren. Urcă în altul, folosind biletele cumpărate de la automat. În plus, Carver și fata nu se mai întorc în gară...

Papin termină de urmărit filmarea. Chiar dacă și-ar fi ascuns chipurile de camerele video, i-ar fi recunoscut după haine sau după felul în care pășeau.

„Deci, ce face Carver?"

Papin se ridică și merse spre măsuța pe care se afla cafetiera, scurse tot ce mai rămăsese în ceașca lui murdară și se strâmbă când simți lichidul rece și nisipos pe limbă. Era cât pe ce să scuipe în coșul de gunoi, când dintr-odată, îi pică fisa. Desigur! Pe fața lui Papin apăru un zâmbet triumfător. În afară de cazul în care goniseră ca nebunii de-a lungul căii ferate, Carver trebuie să fi urcat în oricare alt tren de pe peron în afară de cel de Milano. Papin luă un orar și, iată, expresul de Lausanne, Elveția, care pleca la 7.13. Carver și femeia urcaseră în acel tren, era absolut sigur de acest lucru.

Deși ezitase să ceară ajutorul oricăruia dintre rivalii lui din Paris, Papin îi dădu totuși un telefon lui Horst Zietler de la Strategischer Nachrichtendienst din Elveția, adică Serviciul de Inteligență Strategică. Zietler nu avea nimic de câștigat dacă-i trăgea țeapă. Papin trecu direct la subiect.

– Horst, am nevoie de ajutorul tău. Încerc să găsesc două persoane – un bărbat și o femeie. Cred că au ajuns în Lausanne cu trenul din Paris în cursul zilei de azi.

– Cineva pentru care trebuie să-mi fac griji?

– Nu. Nu reprezintă nici un pericol pentru Elveția. Dar...

– Sunt o rușine pentru Franța?

Papin chicoti cu un aer obosit.

– Cam așa ceva. Hai să spunem doar că aș vrea să știu unde s-au dus odată ajunși în țara ta.

– Deci, de ce ai nevoie?

– De cooperarea celor din Lausanne, interviuri cu toți angajații gării care au fost de serviciu ieri, eventual o privire peste filmările înregistrate de la zece dimineața până, să zicem, la prânz. Dar, înțelegi, asta e neoficial, confidențial.

– O să am o mică discuție dimineață cu directorul gării. Îi voi spune că ești de la Ministerul Federal de Interne, urmărind o posibilă neregulă în legătură cu viza – pură rutină, nimic despre care să-și facă griji. Numele tău va fi Picard, Michel

Picard. Vei avea nevoie de un act de identitate. Îți voi trimite un e-mail cu un model: descurcă-te cu asta.

– Mersi, îți rămân dator.

– Cu siguranță, însă sunt sigur că poți să găsești o modalitate de a mă răsplăti...

Papin râse din nou, de data asta cu adevărat amuzat.

– Ei bine, acum că menționezi acest lucru, există o casă pe care o tot urmărim lângă Parcul Monceau, plină de fete excepțional de frumoase. A atras clienți foarte interesanți, cu gusturi sexuale fanteziste și cât se poate de exotice. Probabil ar trebui să-ți trimit câteva dintre filmulețe, să vezi dacă e vreun cetățean elvețian implicat. Doar o chestiune de cooperare internațională, înțelegi tu.

– Desigur, aprobă Zietler. Ce alt motiv ar putea să existe? Ca întotdeauna, e o plăcere să fac afaceri cu tine, Pierre. Documentarea de care ai nevoie e pe drum.

Papin se afla în avionul de dimineață care plecase din aeroportul Charles de Gaulle spre Geneva. Plănuia să fie în Lausanne înainte ca directorul gării să sosească la serviciu.

LUNI, 1 SEPTEMBRIE

31

Carver se trezi la trei dimineața. Îi trebui un moment să își dea seama unde se afla. Era întins pe canapea, încă îmbrăcat, dar cineva îl acoperise cu o pătură. Se gândi la semnificația gestului. Părea a fi un semn bun. Având de ales între a-l omorî în timp ce dormea sau a-l acoperi să se simtă mai confortabil, Alix preferase cea de-a doua variantă.

Deci, unde era ea? Nu era nimeni nici în bucătărie, nici în biroul lui. Baia era goală, deși o pereche de chiloți de damă erau puși la uscat pe suportul de prosop. Asta însemna o

singură posibilitate. Carver deschise ușa dormitorului cât de încet putu și se strecură în cameră.

Era în pat. Putea să îi vadă conturul corpului pe sub cearșaf, contrastul dintre părul ei negru și perna albă. I se zărea un braț, acoperindu-i jumătate din față. În timp ce respira, scotea un sunet ușor, aproape imperceptibil.

Carver zâmbi, apoi dădu din cap, inundat de un sentiment de mult uitat: afecțiunea. Să simți atracție pentru o femeie e una. Dar când o auzi sforăind și ți se pare drăguță, atunci e deja ceva serios.

Avu nevoie de un efort de voință pentru a ieși din cameră. În timp ce mergea pe hol, Carver se gândi la tot ce îi spusese Alix mai devreme. O crezuse când îi mărturisise că devenise membră KGB. Dar tocmai faptul că fusese antrenată să-i înșele pe bărbați îl făcu să se îndoiască de restul poveștii.

Lucra într-un hotel select când un interlop vine și îi spune: „Participă la o misiune secretă și extrem de periculoasă împreună cu mine în Paris sau altfel toată lumea va afla că ești o prostituată?"

Nu, asta nu suna credibil. Pe de altă parte, asta nu o făcea în mod automat dușmanul lui. Existau tot felul de motive pentru ca ea să mintă în legătură cu identitatea și obiectivele ei. Dumnezeu îi era martor că o făcuse și el destul de des.

Își verifică telefoanele și computerul din birou, pentru a vedea dacă încercase să vorbească cu cineva sau să trimită mesaje în timp ce el dormea. Telefoanele lui erau conectate la mai multe rețele, ceea ce însemna că era imposibil să îl localizeze cineva. Sistemul înregistra totodată orice activitate. Nu se înregistrase nici una. Se logă la e-mailul său de pe serverul ISP – nici aici nu era nimic.

Mai rămânea laptopul furat. Exista posibilitatea ca Alix să-l fi folosit. Geanta era încă pe scaunul din bucătărie, unde o lăsase el atunci când intraseră în apartament. Părea neatinsă. Dar asta nu însemna nimic. Ea era destul de inteligentă să lase totul exact așa cum fusese.

Carver deschise geanta neagră și scoase laptopul. Era un Hitachi, încă o cutie gri de plastic ca toate celelalte. Carver îl deschise, îl porni și așteptă să se încarce sistemul. Apăru imediat o căsuță de dialog, care îi cerea să introducă parola. Carver nu avea nici o idee cu privire la ce ar fi putut alege Max drept parolă și putea pune pariu că nici Alix nu știa. Prin urmare, nimeni nu trimisese nimic de pe computer de când îl folosise Max ultima oară. Carver închise laptopul. Nu era prea priceput într-ale tehnologiei. Dar următoarea persoană care va deschide laptopul s-ar putea să fie.

Acum era sigur că Alix nu comunicase cu nimeni de când lăsase telefonul în stația din Milano. Pentru moment, cel puțin, prezența lor în Geneva era încă secretă.

Carver realiză dintr-odată că era lihnit. Se duse și scoase dintr-un sertar o cutie cu fulgi de porumb. Erau de cel puțin trei săptămâni, dar ăsta nu era un amănunt prea important. Cel puțin laptele era rece și proaspăt.

Mâncă cerealele la masa din bucătărie. Luă câteva linguri, apoi se întinse după telecomandă și aprinse televizorul. Încă vorbeau despre prințesă, arătând aceleași imagini de la locul accidentului și aceleași imagini din vacanță. Era și o poză cu ea într-un costum de baie care îi scotea în evidență o talie destul de îngroșată. Un tip de la CNN specula că ar fi putut fi însărcinată. Alți reporteri comentau absența imaginilor CCTV. Douăsprezece camere înregistraseră tot ce se întâmplase pe străzile dintre hotelul Ritz și Tunelul Alma, dar nici una nu arătase o singură imagine cu Mercedesul în orice moment al călătoriei. Oftă. Cine reușise să facă asta avea prieteni influenți. Dar avea și el câțiva prieteni.

Carver spălă farfuria și o puse la uscat. Șterse stropii de lapte și cerealele căzute de blatul de bucătărie, folosindu-se de aceste mici îndeletniciri domestice ca de un răgaz pentru a-și limpezi mintea. Stătu lângă telefon o secundă, cu mâna deasupra receptorului. În final, îl ridică și formă un număr. Sună

de câteva ori, după care auzi o voce iritată la celălalt capăt al firului.

Rânji.

– Trezirea. Sunt Carver.

– Uhhh.... Cât e ora?

– Trei și jumătate. Da, știu, îmi pare rău. Dar e urgent. Trebuie să ne întâlnim. Poți să vii la Jean-Jacques în douăzeci de minute?

Mai auzi un sunet, de data asta aprobator. Carver luă laptopul, o geacă de piele din cuierul din hol și se îndreptă spre ușă. Merse spre lac, prin districtul comercial de lângă țărm și până la Pont des Bergues, un pod în formă de V ale cărui brațe se întâlneau pe o insuliță din preajma lacului. La mică distanță de pod se afla insula, plină de copaci și înțesată cu luminițe. La capăt era statuia unui om în togă romană, așezat pe un scaun, uitându-se încruntat de-a lungul lacului, cu o expresie gânditoare. Acesta era cel mai faimos fiu al orașului Geneva, filosoful din secolul al optsprezecelea Jean-Jacques Rousseau.

În timp ce Carver se apropia de statuie, auzi o voce din umbră.

– „Omul se naște liber, dar pretutindeni este în lanțuri." Da, domnule Rousseau, aici ai avut dreptate.

Carver începuse să râdă.

– Hai, hai, Thor, nu îți mai plânge de milă.

O siluetă impunătoare ieși la lumină. Avea peste 1,80 m, pielea palidă, ochi albaștri și o claie de păr blond. Își frecă fața cu mâna, dându-i de înțeles cât de obosit era.

– Hai, las-o baltă, omule, spuse cu un accent scandinav melodios. Mă trezești în mijlocul nopții și mă faci să vin alergând ca un câine. Cum te aștepți să mă simt?

– Vino și odihnește-ți oasele obosite pe banca asta, spuse Carver. Și vezi dacă merită că te-am făcut să vii aici.

Îl cunoscuse pe Thor Larsson cu patru ani în urmă, la un bar unde merseseră amândoi să asculte un chitarist american de blues. Ajunseseră să vorbească stând la bere. După al

cincilea sau al șaselea rând, Carver descoperise că acest Rasta cu părul blond era inginer de software profesionist și fost locotenent în serviciile secrete norvegiene.

– În slujba națiunii, spuse el, oarecum scuzându-se. Nu am avut de ales.

– Asta nu-i nimic, îi spusese Carver. Eu am fost doisprezece ani membru al Marinei Regale a Maiestății Sale. Și m-am mai și înrolat voluntar.

Ascultaseră muzica, povestiseră și mai băuseră câteva beri. Larsson deveni astfel omul lui de încredere când venea vorba de tehnologie. Nu îl întrebase niciodată de ce avea Carver nevoie de o adresă de e-mail și de numere de telefon ce nu puteau fi depistate și de un computer care erau cu cel puțin optsprezece luni în avans față de orice se putea găsi pe piață în momentul respectiv și care garanta infiltrarea în orice rețea, oriunde. El doar își făcea treaba și accepta sumele enorme de bani pe care i le dădea Carver pentru profesionalism și discreție.

– Și atunci care e marea treabă? întrebă norvegianul.

– Asta, spuse Carver ridicând geanta cu computerul. Aici este un laptop în care trebuie să intru, iar tu trebuie să mă ajuți cu toate codurile și parolele. Dar există o problemă: sunt anumite persoane care vor acest computer și informațiile care se găsesc în el. Și le vor rău de tot. Dacă o să descopere că e la tine sau numai faptul că l-ai avut și că știi ce e pe el, nu o să stea de două ori pe gânduri. O să vină după tine.

– Și veștile bune care sunt?

– Le vin eu de hac primul, și din acest motiv aș vrea să știu ce nume și adrese sunt în computer.

– Vrei să spui că există oameni care încearcă să te omoare și tu nici măcar nu știi cine sunt?

– Acum mă ocup de asta.

– Nu, se pare că *eu* mă ocup de asta. Deci, acest laptop o să fie o provocare?

– O, da. Dacă știu un lucru sigur despre acești oameni, acesta e că sunt foarte influenți. O să folosească tehnologie

militară, poate chiar de nivelul NSA[1] când vine vorba de codificare. Nu îmi cere detalii, dar clar va fi ceva extrem de performant.

Larsson zâmbi pieziș.

– Nu spune asta, omule. Știi că nu faci decât să mă tentezi.

Carver rânji și el.

– Păi, dacă tu crezi că nu faci față, înțeleg perfect...

Norvegianul clătină din capul său mare.

– Asta o să te coste, și încă mult.

– Nu mă costă mult tot timpul?

Carver îi dădu geanta. Larsson dădu să plece, dar Carver îl opri.

– Acum pe bune, Thor, s-ar putea să fie probleme. Ține ochii larg deschiși. Dacă ai cea mai mică bănuială că cineva te urmărește, iei laptopul și pleci. Nu stai și aștepți, înțelegi?

– Da.

– Și dacă reușești să obții vreuna dintre adresele alea, contactează-mă imediat. S-ar putea să ne salveze pe amândoi.

Larsson dădu din cap în semn de aprobare. Merseră împreună, însă fără a mai scoate vreun cuvânt, și se întoarseră pe aleea care ducea spre pod. Când ajunseră acolo, Larsson făcu la dreapta, îndreptându-se spre partea mai nouă a orașului. Carver se îndreptă spre partea veche, luând-o pe aceleași străzi până ajunse înapoi în clădirea de unde plecase.

Alix încă dormea. Era patru și jumătate. Carver se dezbrăcă și se întinse pe canapea, conform unei reguli de aur a vieții militare: nu rata niciodată vreo ocazie să mănânci, să dormi și să te ușurezi. La scurt timp după, apartamentul se umplu de lumină, simți o mângâiere pe umăr și o voce de femeie îi spuse:

– Am uitat, bei cafeaua cu lapte și zahăr sau neagră?

---

[1] National Security Agency – Agenția Națională de Securitate (n.tr.)

32

Carver deschise un ochi și ridică o mână pentru a se apăra de razele soarelui ce intrau pe fereastră.

– O, bună! mormăi el. Ăăă, vreau o cafea tare, doar cu puțin lapte și două cuburi de zahăr, mulțumesc.

Un gând îi trecuse prin minte dintr-odată și coborî mâna să-și acopere gura.

– O, Doamne, nici pe dinți nu m-am spălat. Sper că nu miros foarte tare.

Alix începu să râdă.

– Cred că o să supraviețuiesc.

Stătea acolo, scăldată în lumină. Încă purta tricoul lui vechi și o pereche de chiloți, părul îi era ciufulit de la somn și nu avea pic de machiaj. Carver nu văzuse în viața lui ceva atât de frumos.

– Nu-mi vine să cred cât ești de superbă, spuse el.

Părea el însuși surprins, ca și cum nu-i venea să creadă că era acolo.

– Prostuțule, zise ea în timp ce îi ciufulea părul.

Atingerea degetelor ei îl făcu pe Carver să simtă un fel de șoc electric prin tot corpul.

– Du-te și spală-te pe dinți, aduc eu cafeaua.

Carver nu știa cum să se dea jos de pe canapea fără să-i arate cât de mult se bucura să o vadă. Luă pătura și se acoperi, ieșind astfel din cameră, și amândoi începură să râdă de situație, știind foarte bine ce se întâmpla.

Se duse direct la duș, se spălă cu apă fierbinte, apoi deschise celălalt robinet și rămase douăzeci de secunde sub apă rece, de parcă s-ar fi aflat sub o cascadă. Acum se trezise de-a binelea.

Se spălă pe dinți și se bărbieri în timp ce ea a intră cu o ceașcă de cafea. O zări în oglindă și zâmbi, pur și simplu pentru că era fericit să o vadă acolo. Alix veni din spate, îi

dădu cafeaua cu o mână, în timp ce cu cealaltă începu să-l mângâie pe spate. Luă ceașca, o puse pe chiuvetă, se întoarse și se aplecă spre ea, dar Alix ridică un deget și i-l puse pe buze, ținându-l la distanță, în timp ce pielea ei atingea ușor pielea lui.

– Nu, murmură ea, cu o voce adâncă.

Putea să-i vadă sfârcurile prin tricoul subțire și semitransparent din bumbac. Pielea lui părea electrizată, tânjind după atingerea corpului ei, dar ea îl împinse ușor înapoi, cu fața spre oglindă.

– Termină să te bărbierești. Bea niște cafea. Avem destul timp.

Stătea în spatele lui, aplecându-se spre perete și urmărindu-l cu mare atenție în timp ce se bărbierea și se ștergea cu prosopul de lângă chiuvetă.

Aruncă prosopul pe podea și se întoarse brusc. Carver rămase blocat, fără să zâmbească, doar uitându-se la ea. Ochii ei se îngustară, îl privi și ea fix la rândul ei și se scurseră astfel câteva momente.

Din doi pași ajunse în cealaltă parte a camerei și o ridică în brațe, lipindu-i corpul de perete și sărutând-o cu pasiunea ce mocnise în el prea mult timp. Ea răspunse cu aceeași intensitate, strivindu-și gura de a lui, îmbrățișându-l cu putere și prinzându-i talia cu coapsele.

Carver își coborî mâinile pe trupul ei și o ținu cu fermitate, fără să se dezlipească nici o clipă de corpul ei în timp ce o săruta și o ducea spre dormitor. O întinse pe podea lângă pat și se dădu în spate doar atât cât să-i dea jos tricoul în timp ce ea stătea cu brațele ridicate, arcuindu-se și atingându-l cu sânii. Apoi el începu să-și plimbe limba pe un sfârc, iar ea îi smulse prosopul din jurul taliei în timp ce se rostogoleau prin pat. În cele din urmă, pofta lor fu satisfăcută.

A doua oară, frenezia fu înlocuită de gingășie, iar viteza de explorare reciprocă, lentă, tandră, ajungând treptat să cunoască gustul, mirosul și atingerea celuilalt; amândoi ajunseră să-și dea seama de ce avea celălalt nevoie.

Mai târziu, în timp ce stăteau întinși unul lângă celălalt, capul ei odihnindu-se pe umărul său, el simți cum îi arde corpul. Ea se uită spre el, cu bărbia rezemată de pieptul lui.

– Am și uitat că poate fi așa, șopti ea.

El îi mângâie părul cu blândețe.

– Și pentru mine parcă a trecut prea mult timp.

– Ea cine e ? Fata din fotografie?

– Numele ei a fost Kate. Trebuia să ne căsătorim.

– Te-a părăsit?

– A murit, spuse el în șoaptă.

– Îmi pare rău, nu trebuia să te fi întrebat nimic.

– Nu, e timpul să încep să vorbesc despre ea. Mi-am petrecut ultimii cinci ani abținându-mă să o fac. Și asta nu m-a dus prea departe.

Dădu din cap în semn de aprobare.

– Bine, atunci povestește-mi despre Kate. De fapt, povestește-mi totul. Mi-ai promis asta încă de ieri, ții minte?

– Speram să fi uitat.

– Sunt femeie, nu uit niciodată.

Carver începu să râdă.

– Antrenamentul ăsta pe care l-ai făcut la KGB a inclus și tehnici de interogare?

– Nu, asta e ceva natural.

Râse.

– Ești minunată, știi asta? Pur și simplu minunată.

Își plimba mâna pe corpul ei, bucurându-se de fiecare rotunjime.

– Și nu spun asta doar pentru că ai un fund perfect.

Ea îi trase una peste mână, făcând pe supărata.

– Kate! spuse ea.

– Bine, Kate... Păi, am făcut parte din Marina Militară, nu știu, vreo zece ani. Eram soldatul tipic – știi tu, iubește-le și părăsește-le, nimic serios. Dar cu Kate, nu știu de ce, a fost totul mult mai serios, încă de la început. Am cunoscut-o la o petrecere. Am început să vorbim și nu ne-am mai oprit până

dimineață. Pur și simplu ne-am înghesuit amândoi într-un fotoliu mare și vechi și ne-am spus totul unul despre celălalt. Până la sfârșitul serii, am știut că ea era femeia cu care voiam să mă căsătoresc.

Se uita fix la Alix. Lumina îi dispăruse din ochi.

– Îmi pare rău, se scuză el. Nu ar fi trebuit să spun atât de multe.

– Nu, eu am întrebat.

– O să mă opresc.

– Nu, spune-mi totul.

– Nu prea mai e mare lucru de spus, zise el, în timp ce ea se lăsă cu capul pe pieptul lui și începu să se uite în tavan. Adică ar mai fi de spus, pentru că în cele din urmă ne-am logodit. Am părăsit serviciul militar, plănuiam să încep o viață nouă. Tatăl ei avea o afacere cu iahturi și urma să lucrez împreună cu el câțiva ani până când el avea să se pensioneze. Apoi... Apoi... Păi, apoi am fost să luăm prânzul, și eu am mai rămas un minut, doar un minut, și ea a ieșit pe stradă singură, și un dobitoc într-o mașină furată nu a oprit la semafor... și eu nu am fost acolo...

Își ridică privirea pentru un moment, încercând să nu se lase copleșit de sentimente.

Îi apărea pur și simplu în fața ochilor camera în care luaseră ultima oară masa: el, Kate și Bobby Faulkner, prietenul lui cel mai bun din ziua în care amândoi se înscriseseră ca ofițeri în Marină și dăduseră același examen. Îl putea auzi pe Bobby spunând povești despre nebuniile lor din trecut, ascunzându-și nostalgia sub un ton zeflemitor.

Apoi Carver văzuse cum niște dobitoci de la bar se pregăteau să iasă afară și cum unul dintre ei se ciocnise intenționat de el și dăduse vina pe el că îi vărsase băutura, fiind clar puși pe harță. Se uitase după Kate în timp ce ieșea pe ușă și îi spusese: „Intră în mașină, nu o să dureze mult".

Apoi deschise ochii și rosti:

– Nu a avut absolut nici o șansă. A murit instantaneu. Cel puțin ăsta a fost un lucru bun. Nu a suferit deloc, nici măcar nu a știut ce a lovit-o.

Alix își dădu la o parte părul de pe frunte.

– Dar ai suferit.

– Nu, m-am îmbătat. Mi-am alimentat furia. Apoi i-am făcut și pe ceilalți să sufere. Așa m-am băgat în toată treaba asta.

Îi spuse cât de mult însemnase pentru el fostul lui comandant, Quentin Trench, cum îl scosese din pușcărie și cum îi dăduse numărul de telefon care îi schimbase viața.

Ea își strânse pumnul și îl bătu pe umăr.

– Acum tu ești aici și eu sunt aici cu tine. Ajunge cu vorba. Ce-ai de gând să faci?

Carver se ridică pe-o parte, sprijinindu-se în cot.

– O să urmăresc banii, spuse el.

33

Sir Perceval Wake apăsă butonul de la intercomul vechi care făcea legătura între biroul său și cel al secretarei.

– Trimite-l înăuntru.

Apartamentul de pe Eaton Square unde locuia și lucra ocupa două etaje dintr-o casă mare și albă. Făcea parte dintr-un grup de clădiri identice aliniate pe un bulevard larg ce începea în parcul aristocratic Sloane Square și se termina sub zidurile Palatului Buckingham. Departamentele guvernamentale din Whitehall erau la doar cinci minute distanță, dacă mergeai cu taxiul. Acesta era unul dintre cele mai scumpe cartiere din lume. Foamea de bani și de influență a lui Wake fuseseră întotdeauna la fel de mari ca și setea sa de cunoaștere.

De câteva decenii, guvernul Maiestății Sale apela la sfaturile lui Sir Perceval Wake și îl plătea destul de bine pentru acest privilegiu, la nivelul executivilor de top din multinaționale

și din instituțiile locale. Își începuse cariera ca lector de istorie politică la Universitatea Oxford, dar nu rămăsese prea mult printre universitarii geniali de altfel, dar cam săraci. În 1954, publicase o carte bazată pe teza sa de doctorat, cu un titlu provocator: *Idioții utili: rolul intelectualilor occidentali în răspândirea dictaturilor comuniste*[1]. La un moment în care majoritatea gânditorilor liberali și progresiști încă mai credeau că Uniunea Sovietică era o forță ce promova binele în lume, ideile lui Wake explodaseră ca o grenadă într-un butoi cu pește. Ajunsese să fie urât de stânga și un idol al dreptei.

La câteva săptămâni după publicare, fusese invitat să participe la o conferință privată alături de politicieni, finanțiști și intelectuali din Europa și Statele Unite la hotelul Bilderberg din Arnhem, Olanda. Organizatorii țineau să protejeze democrația de tip occidental și piețele libere de valul comunist. Prima întâlnire a devenit ulterior un eveniment anual, practic o instituție. Timp de peste patruzeci de ani, Wake a fost un membru activ al Grupului de la Bilderberg, ale cărui întâlniri secrete unde participau unii dintre cei mai bogați și cei mai puternici oameni de pe planetă devenise ținta celor mai multe teorii ale conspirației. Participa regulat și la forumul Economic de la Davos. Fusese și la proprietatea de 2 700 de acri Bohemian Grove din Sonoma, California, pentru a se alătura celor mai puternici și bogați bărbați americani care se plimbau ca la paradă, ținând o torță în fața unei bufnițe uriașe – sau cel puțin așa insistau teoriile conspirației – și încercând să născocească planuri de dominare a lumii.

Pentru Wake, acumularea de putere și de influență nu era doar o datorie, ci și o plăcere personală. Credea că oamenii asemenea lui, cei care chiar înțelegeau cum merge lumea, erau obligați să-i salveze pe oameni de consecințele propriei imbecilități. Lăsate în voia sorții, masele luau decizii incredibil de

---

[1] *Useful Idiots: The Role of Western Intellectuals in the Spread of Communist Dictatorship* (în limba engleză, în original) (n.tr.)

proaste. Alegeau maniaci capabili de genocid precum Hitler. Jurau credință tiranilor despotici ca Stalin și Mao. Cel mai bine pentru toată lumea ar fi fost să lase conducerea planetei pe mâna experților.

Se ridică de la birou pentru a-și saluta oaspetele. Wake depusese mult efort pentru cultivarea imaginii sale, de la părul argintiu răvășit artistic, pe care și-l dădea după urechi, până la sacourile făcute la comandă, cămășile de bumbac moale și pantalonii de catifea reiată. Toate acestea erau simboluri are influenței sale și ale statutului de liber-cugetător. De cealaltă parte, costumul lui Jack Grantham demonstra că până și un ofițer superior din MI6 era, până la urmă, doar un biet bugetar. Totuși, nu ar fi fost înțelept să îl subestimeze. Grantham nu avea paloarea unui birocrat care nu se dezlipea de biroul său și, în plus, i se putea citi scepticismul în privire. Avea mai degrabă aerul unui om care venise de departe, dar care încă mai avea mult de mers, credea Wake. Energia lui nu fusese epuizată de mașinăria politică din Whitehall și avea acel gen de forță care era în același timp și fizică, și mentală. Nu îl atrăgeau soluțiile facile sau nenumăratele scuze pe care le găseau oficialitățile pentru lâncezeala lor. Wake urmărise îndeaproape cariera lui Grantham de ceva timp. Era curios dacă toate calitățile sale erau pe măsura reputației.

Dădură mâna prietenește.

– Jack, prietene, ce bine îmi pare să te văd!

Grantham răspunse doar înclinând din cap aprobator.

– Și, cum merg lucrurile la Vauxhall Cross? întrebă Wake așezându-se la birou și arătând în direcția unui scaun, sugerându-i să se așeze.

– Ar putea merge și mai bine, răspunse Grantham. Accidentul ăla din Paris chiar a dat totul peste cap.

– Da, ai dreptate. Fără nici o îndoială, o să apară mulți care o să spună că totul putea fi prevenit, dar nu văd de ce ar trebui ca tu să-ți faci griji în privința asta. În definitiv, a fost

doar un accident. Un accident îngrozitor și tragic, evident, dar asta nu ar trebui să-i îngrijoreze pe cei din serviciile secrete.

– Asta depinde. Credem că totul a fost premeditat. Așa că acum ne întrebăm cine ar fi vrut să o omoare pe prințesă sau pe însoțitorul ei și de ce?

– Ce legătură are asta cu mine?

Wake se aplecă puțin în față. Deveni din ce în ce mai interesat.

– Păi, tu ai studiat tot ce are legătură cu securitatea națională din ultimii patruzeci de ani. I-ai cunoscut pe toți liderii noștri și pe jumătate din dușmanii lor. Ai fost în aceeași cameră cu oameni care au discutat și chiar au planificat operațiuni clandestine. Așa că spune-mi. De ce ar vrea cineva să o omoare pe prințesa de Wales?

– Păi, asta chiar este o întrebare foarte bună, spuse Wake lăsându-se pe spate în fotoliul său. Presupun că nu ești singurul care întreabă asta. A vehiculat deja mass-media ideea că e ceva murdar la mijloc?

Omul de la MI6 scutură din cap.

– Nu încă, dar e doar o chestiune de timp. Unele dintre site-urile de pe internet care se ocupă cu teorii ale conspirației spun că prințesa era însărcinată. Tatăl iubitului ei jură că ducele de Edinburgh plănuia ceva împotriva lor. Chiar și prințesa credea că prințul de Wales urma să o omoare într-un accident de mașină. Credem că ea chiar s-a înregistrat spunând asta. Doamne ferește ca acea casetă să apară vreodată!

Wake oftă.

– Săraca fată, întotdeauna a fost disperată după iubirea cuiva, i se părea că e tot timpul persecutată. Nu e nimic surprinzător în asta, cred. Divorțul părinților a fost într-adevăr oribil. Deci, era însărcinată?

– Nu știm cu siguranță. Nu credem.

– Lasă asta. Nu e important. Prințesa nu mai era membră a familiei regale, așa că, și dacă ar fi născut, copilul ei nu ar fi avut nici o însemnătate din punct de vedere constituțional. Și

nu cred că un membru al familiei regale ar avea vreo legătură cu asasinatul, în nici un fel. Ideea în sine e absurdă.

Grantham făcu o pauză înainte să vorbească din nou. Atunci când reluă discuția, cuvintele sale fură extrem de politicoase. Avea un ton scăzut, dar extrem de tăios.

– Nu vreau să sugerez că cineva de la palat s-a implicat direct, dar e posibil să fi existat alții care credeau că acționează conform intereselor monarhiei și ale țării. Să presupunem, ipotetic vorbind, că acești oameni există. Ce motiv ar avea să comită o asemenea crimă?

Wake ridică stiloul de pe birou și lovi cu el în masă, încet, de câteva ori, în timp ce își aduna gândurile. Apoi începu să vorbească.

– M-am dus să mă plimb ieri-seară, până la palat. A fost ceva extraordinar. Mulțimi de oameni se strângeau în fața porților, înfuriate, cuprinse de o fervoare care, recunosc, nu am mai văzut să existe în această țară. Oamenii sufereau și voiau un vinovat. Nu era nevoie decât de o voce care să dezlănțuie iadul, și jur că ar fi dărâmat poarta și ar fi năvălit înăuntru.

Grantham părea pregătit să-l întrerupă, dar Wake ridică mâna.

– Lasă-mă să continui. Am mers până la Constitution Hill, prin Hyde Park, până în Grădinile Kensington. Pe iarba din fața palatului Kensington, sub apartamentul prințesei, era o mare de flori. Unele erau buchete superbe, altele buchețele patetice de floricele veștejite, dar toate fuseseră puse acolo ca tribut. Și, cu fiecare minut care trecea, mai mulți oameni aduceau și mai multe flori, mai multe mesaje, mai multe lumânări. Vorbeau unii cu alții, plângeau, oameni care se vedeau pentru prima dată se prăbușeau unii în brațele altora. Eu nu am mai văzut ceva similar până acum. Toată reținerea demnă care caracterizează această națiune, toată rigiditatea a fost înlocuită de o trăire aproape isterică. Și totuși, în același timp, este ceva aproape primitiv, o întoarcere la cultul zeiței, al mamei. Este clar că prințesa a devenit un simbol extraordinar de puternic.

Așa că nu mă pot abține să nu întreb: Dacă asta este influența pe care o poate exercita după moarte, ce ar fi putut face dacă ar fi rămas în viață? Ieri prim-ministrul a numit-o Prințesa Poporului. O denumire simplă, dar elocventă. Avea într-adevăr o putere remarcabilă asupra oamenilor, și cu fiecare interviu pe care îl dădea, cu fiecare poză în care apărea, devenea tot mai clar faptul că oamenii o simpatizau și o apreciau mult mai mult pe ea decât pe fostul ei soț. Evident, așa ceva e natural să se întâmple. Oamenii întotdeauna vor fi de partea soției rănite, mai ales dacă e frumoasă și vulnerabilă. În situații normale așa ceva nu prea contează. Dar aceste circumstanțe pot fi oricum, numai normale nu. Fostul ei soț este și viitorul rege al Angliei și ar fi imposibil pentru el să guverneze eficient și chiar să ajungă pe tron dacă poporul manifesta o afecțiune atât de puternică pentru fosta sa soție. Tot ce ar fi făcut ar fi fost judecat în funcție de aprobarea sau dezaprobarea ei. Ar fi fost intolerabil. Monarhiile au nevoie de monopol, prin natura lui. Nu pot permite existența competiției. Așa că eu pot, teoretic, să înțeleg de ce un grup sau un individ interesat de păstrarea monarhiei britanice ar fi putut considera necesar să elimine o asemenea amenințare la adresa tronului.

Grantham ridică din umeri.

– Dar, după cum ai spus și tu înainte, moartea prințesei a dus la o criză a monarhiei. Dacă a fost într-adevăr ucisă de un regalist fanatic, atunci rezultatul nu a fost cel scontat.

– Nu neapărat. A trecut doar o zi de la accident, așa că e mult prea devreme să începem să analizăm efectele. Peste câtva timp, lucrurile ar putea să arate complet diferit.

– Așa cum stau acum lucrurile, prințul de Wales nu se poate căsători cu domnișoara Parker Bowles, și cu atât mai puțin să o facă regină. Monarhia este acum într-o criză așa de adâncă, încât puțini cred că va supraviețui jubileului de aur al Maiestății Sale, care va avea loc peste cinci ani, și cu atât mai puțin să celebreze un astfel de eveniment. Dar, indiferent cât de isterici sunt acum, oamenii o vor uita pe prințesă în cele din

urmă. Dacă le va dispărea din inimi, dacă prințul va fi iertat, dacă familia regală supraviețuiește, atunci un observator obiectiv ar putea spune că asasinatul – dacă a fost unul – și-a atins scopul.

– Vorbești de parcă ai fi de acord.

– Deloc. Mi-ai cerut o analiză obiectivă și ți-am făcut una.

Grantham dădu din cap aprobator.

– De acord. Dar asta ne lasă cu încă o întrebare. Dacă nu a fost un accident, atunci cine e responsabil?

Wake zâmbi și dădu din cap.

– A, păi, aici nu mai știu. Mă tem că nu am nici cea mai vagă idee. O să trebuiască să strângi suspecții obișnuiți, nu?

– Da, o să fac asta, de aceea și sunt aici.

Wake râse amuzat, cu condescendență.

– Hai serios? Chiar sunt pe lista ta? Chiar mi-a scăzut cota atât de mult?

Grantham îi ignoră tentativa de a fi amuzant.

– Hai să nu ne mai irosim unul altuia timpul. Amândoi știm cine ești. Predecesorii mei nu erau foarte scrupuloși când venea vorba de metode. Dacă voiau să nu respecte regulile, veneau la tine. Nimeni nu știa exact cum făceai ca lucrurile să se întâmple sau cine erau oamenii tăi de legătură. Nu voiau să știe. Asta le dădea posibilitatea să nege totul dacă cineva începea să le pună întrebări incomode. Dar *tu* știai.

Bătrânul sări ca ars.

– Asta a fost cu mult timp în urmă, înainte să cadă Zidul. Eram în război cu un dușman care era capabil de orice. Astăzi toți vor să vorbească doar despre naziști. Aceia au fost un pericol pentru această țară timp de șase ani. Comunismul sovietic a fost un pericol timp de jumătate de secol, și eu m-am luptat cu acea amenințare. Mi-am făcut datoria. Nu am nici un motiv nici să îmi cer scuze, nici să mă simt rușinat.

– Nu am spus că ai avea. Dar, dacă există cineva care elimină oameni pentru că așa cred ei că e mai bine pentru țară, pentru monarhie sau pentru Dumnezeu știe ce, tu ai

putea avea idee cine sunt ei. Așa că îți cer o favoare: Dacă te întâlnești din întâmplare cu unii dintre foștii tăi asociați, transmite-le un mesaj din partea mea. Vrem să curățăm mizeria asta. Fără zarvă. Fără scandal. Fără să meargă cineva la ziar și să spună „Eu am făcut-o". Spune-le să rezolve treaba asta sau nu ne mai facem că plouă și îi rezolvăm noi pe ei. Am fost destul de clar?

– Pentru ei, probabil, spuse Wake. Dar chiar îți pierzi timpul dacă tu crezi că eu pot să te ajut. Chiar și așa, mi-a părut bine să te cunosc. Poate o să ne mai întâlnim în alte circumstanțe. Și acum, dacă nu te superi, am multă treabă. Bună ziua, domnule Grantham. Secretara mea te va conduce spre ieșire.

Wake îl lăsă pe celălalt bărbat să părăsească încăperea înainte să se ridice de la birou, să meargă spre una dintre ferestrele înalte și să se uite în jos la Eaton Square. Văzu o mașină neagră care trecea pe stradă. Privi cum o mamă își urmărea copilul pe trotuar și le auzi râsul inocent care suna ca un clopoțel în aerul verii. Apoi se întoarse la birou, scoase un oftat și începu să formeze un număr.

34

Taxiul lui Pierre Papin opri în fața gării din Laussane, cu fațada ei de piatră de culoarea mierii, puțin după ora nouă. Managerul și personalul erau cu toții elvețieni autentici, adică eficienți ca germanii, ospitalieri ca italienii și atotștiutori ca francezii.

După o oră, aflase deja tot ce voia să știe. Îi luă urma lui Carver, se sui în trenul spre Geneva, ieși din gară și se duse spre Place Cornavin, locul unde se aflau stațiile de taxi și de autobuz. Odată ajuns acolo, totul se reduse la o muncă de rutină de polițist, interogând șoferii pentru a afla dacă vreunul

dintre ei lucrase în dimineața zilei precedente și arătându-le pozele de la CCTV cu Carver și Petrova.

După cincisprezece minute, avu noroc. Unul dintre șoferi, un turc, își aduse aminte de fată.

– Cum aș putea să o uit, spuse acesta făcându-i cu ochiul, ca de la bărbat la bărbat. Am urmărit-o de-aici până la gară, sperând că e ziua mea norocoasă. Cel care era cu ea arăta ca și cum și-ar fi putut permite un taxi. Nici eu, dacă aș fi avut o femeie ca aia , nu aș fi vrut să o împart cu țărănoii care merg cu autobuzul. Dar nu, a trecut pe lângă mine, dobitocul, și a stat la rând ca un coate-goale.

– Ai văzut și ce autobuz au luat?

– Da, numărul 5. Merge prin Pont de l'Ile, dincolo de Orașul Vechi, până la spital și-napoi. Dar totuși, ce au făcut ăștia doi?

Papin zâmbi.

– Sunt ucigași. Consideră-te norocos că nu au urcat la tine în taxi.

Îl lăsă pe taximetrist să mormăie rugăciuni de mulțumire în cinstea lui Allah. Apoi, continuând să se dea drept Michel Picard de la Ministerul Federal de Interne, sună la camera de control de la Transportul Public Genovez, organizația ce se ocupa de sistemul de autobuze din oraș. Evident, îi dădură imediat numele și numerele șoferilor care lucraseră pe ruta 5 cu plecarea de lângă gară începând cu ora unsprezece a zilei precedente. Erau trei și, odată ce i-a fost împrospătată memoria uitându-se la pozele lui Papin, unul își aminti că cei doi urcaseră la stația respectivă. Își aminti și că se uitase în oglindă în timp ce fata coborâse pe Rue de la Croix-Rouge și trecuse strada prin spatele autobuzului, mergând la deal spre Orașul Vechi.

– Unii bărbați chiar au noroc în viață, nu? spuse el cu o umbră de regret.

– Nu-ți face griji, îl asigură Papin. Norocul lui e pe cale să se schimbe.

După douăzeci de minute, se plimba pe străzile din Orașul Vechi. Nu părea cel mai bun loc în care s-ar fi putut ascunde un asasin. Din experiența lui Papin, majoritatea ucigașilor plătiți nu erau cu mult mai breji decât niște simpli gangsteri, care își cheltuiau banii pe vulgarități lipsite de gust și alte excese. Dar frumusețea Orașului Vechi era una discretă, chiar austeră. Clădirile înalte păreau a se uita în jos ca niște bătrâni cu priviri dezaprobatoare la adresa oamenilor care se plimbau. Erau puține hoteluri în zonă și nu-i luă mult să afle că nici Carver, nici Petrova nu se cazaseră nicăieri în ultimele 24 de ore, sub numele acelea sau sub altele.

Petrova venea din Moscova, deci Carver era cel care locuia acolo. Și asta însemna că existau oameni în împrejurimi care îl cunoșteau și îi știau și adresa exactă. Papin scoase fotografiile și începu din nou să cerceteze zona.

35

– Ei, asta chiar e o surpriză.

Carver se lăsă pe spate în scaunul de la birou, ducându-și mâinile la ceafă. Apoi se uită din nou la ecranul computerului, unde apăreau transferurile recente făcute din contul lui de la Banque Wertmuller-Maier, după care oftă.

– Evident ca ăștia nu aveau de gând să mă plătească. Au presupus că o să fiu mort.

Chiar și așa, primise notificare prin fax de la administratorul său de cont că i-au fost transferați 1,5 milioane de dolari. Acum avea un punct de pornire. Dacă ar fi găsit o cale să-l valorifice, poate ar putea dezvălui întreaga conspirație.

Se gândi un moment, apoi se ridică și se duse în bucătărie, unde Alix își pregătea micul dejun la o oră cam târzie. Televizorul era pornit și încă mai erau difuzate știri despre accident. Se întrebă dacă cineva din lumea asta se mai uita și la altceva.

– Au mai apărut și alte lucruri care ar putea să ne intereseze? întrebă ea.

Alix luă telecomanda, dădu sonorul mai încet, după care îl privi.

– Oamenii dau vina pe paparazzi pentru accident. Sunt zvonuri că mergea cu vreo 200 km la oră când s-au ciocnit.

– Eh, astea chiar sunt niște tâmpenii. 120, maximum.

– Mai spun și că testele arată că șoferul era beat, că avea o concentrație de alcool în sânge de trei ori peste limita admisă. Și că există un supraviețuitor, bodyguardul prințesei.

Carver se încruntă.

– Tipul ăla nu conducea ca și cum ar fi fost beat. Și mai era și un bodyguard? Acum pe bune, nici un bodyguard care se respectă nu ar lăsa un șofer beat să se urce în mașină. Cu așa o alcoolemie, s-ar fi clătinat pe picioare și ar fi duhnit a băutură. Nimeni nu ar lăsa pe cineva în starea asta să se urce la volan. Lovi cu palma blatul mesei din bucătărie. Ăștia-s toți niște amatori nenorociți! Au făcut totul în grabă și au dat-o în bară în încercarea de a mușamaliza totul. Acum orice jurnalist de investigație din lumea asta o să vină și o să încerce să demonstreze că a fost o crimă.

– Păi chiar a fost crimă. Alix o spuse cu o voce joasă, dar răscolitoare. Noi am făcut-o. De fiecare dată când aud că fotografii au urmărit-o până în ultimul moment, nu mă pot gândi decât că eu am fost acela. Eu tot făceam poze cu bliț, forțându-i să accelereze.

– Poate, dar, dacă nu ai fi fost tu, ar fi fost altcineva. Adevărații fotografi nu erau cu mult în spatele tău. Și, de

îndată ce au ajuns la locul accidentului, au încercat cumva să ajute? Nu, au început să facă poze.

O anumită răceală îl cuprinse acum pe Carver, pasiunea cu care făcuse dragoste dispărând cu totul. Intensitatea vocii lui Alix crescu în timp ce încerca să îi străpungă armura.

– Cum poți pur și simplu să stai acolo și să vorbești despre asta ca și cum nu ai fi fost implicat? Chiar nu te gândești deloc la ce ai făcut?

– Dacă pot să nu fac asta, nu.

Pentru un moment tăcură amândoi; singurele sunete din cameră erau cele ale cafelei ce fierbea și vocile în surdină dintr-o reclamă la televizor. Apoi Carver se destinse puțin. Întinse mâna și o puse pe umărul lui Alix.

– Ascultă-mă, știu cât de indiferent, cât de cinic sună asta. Nu sunt complet lipsit de suflet. Dar, dacă am învățat un lucru în toți anii ăștia, este să nu îmi pierd vremea cu oamenii care sunt deja morți. Doar așa nu o iau razna. Dacă îmi pare rău că a murit? Da, evident. Dacă regret că eu eram cel de la capătul tunelului? Puțin. Dar, dacă încep să mă simt vinovat în legătură cu asta, la ce-mi servește mie sau altcuiva? La naiba cu vinovăția! Am fost păcăliți să facem ceva groaznic, și eu o să dau de urma celor care au făcut asta.

Carver îi spuse lui Alix ce avea de gând. Avea nevoie ca ea să acționeze sub acoperire, să joace un rol.

– Ai destulă experiență în a-ți asuma identități false, nu? Poți să păcălești pe oricine să creadă că ești altcineva.

– Nu în legătură cu asta îți tot făceai tu griji, că joc pe două fronturi?

– Mi-a trecut prin cap, da. Dar hai să lăsăm asta acum. Am altceva ce ar putea să te intereseze.

Formă un număr local. Când vorbi, folosi accentul gutural al cuiva din Africa de Sud.

– Pot să vorbesc cu domnul Leclerc, vă rog? Mulțumesc... Domnul Leclerc? Sunt Dirk Vandervart. Sunt consultant

privat pe probleme de securitate și mi-ați fost recomandat de niște contacte foarte sus-puse. Am puțin peste două sute de milioane de dolari și vreau să le depozitez undeva în siguranță. Sper că mă puteți ajuta... Excelent. Acum, eu o să am întâlniri cu clienții toată ziua. Propun să ne întâlnim la mine la hotel, la Beau Rivage, la șase seara, da? Bem ceva și discutăm cerințele mele legate de bancă. O să vă spun atunci tot ce aveți nevoie să știți. Între timp, compania mea se numește Topográficas SA și este înregistrată în Panama. Puteți să o căutați, deși trebuie să vă spun că nu o să găsiți mare lucru... Da, absolut, este într-adevăr o binecuvântare să locuiești în Panama! Deci, totul e în regulă? La ora șase la Beau Rivage, întrebați de Vandervart. Mulțumesc. Vă doresc o zi bună și dumneavoastră!

Carver închise telefonul cu un gest afectat.

– Pesemne ai jucat și tu ceva teatru la viața ta, spuse Alix.

– Mai mult decât aș fi vrut, admise el. Afacerea asta nu este decât un lung șir de prefăcătorii.

– Și compania aia cu nume ciudat chiar există?

– Vezi-ți de treaba ta, îi zise Carver zâmbind.

Imediat însă îi trecu prin minte că acel adăpost va trebui închis cum se încheie acțiunea și că va fi nevoit să ascundă toți banii în alt loc din Panama.

36

În final, totul era doar o chestiune de noroc. Papin mergea pe Grand Rue, unde se aflau toate galeriile de artă și magazinele de antichități din centrul Orașului Vechi, când prinse cu coada ochiului o pată de culoare albastru pal. Își întoarse capul instantaneu și drept în fața lui îi văzu pe Carver și Petrov plimbându-se pe stradă de mână, ca și cum ar fi format un cuplu, el în jeanși și o geacă de culoarea pietrei, ea purtând aceeași

rochie cu care fusese îmbrăcată când plecase din Paris în ziua precedentă. Papin ridică pumnul în semn de triumf. Avusese dreptate!

Primul lui gând fu să se ascundă undeva. Apoi își aminti că ei habar nu aveau cine era el. Se uită în vitrina unei galerii, examinând de aproape niște copii după Goya, în timp ce ei mergeau pe cealaltă parte a străzii. Îi lăsă să o ia înainte cu cincizeci de metri, apoi se luă după ei mergând cu pas degajat.

Papin nu putu să-și reprime un zâmbet. Femeia voia să meargă la cumpărături – *mais naturellement.* Venise de la Paris fără nici un bagaj, nu avea haine de schimb, ce putea să facă? Totuși, nu putea să nu îi admire stilul. Ignorase trei sferturi din toate magazinele pe lângă care trecuse. Apoi văzuse ceva care îi plăcuse, intrase și cumpărase – folosind cardurile de credit ale lui Carver, observă Papin –, apoi plecase mai departe. Ea făcea totul în mod meticulos, începând de la alegerea lenjeriei și apoi trecând la celelalte piese vestimentare. Papin ridică din sprânceană în mod apreciativ în timp ce se uita la ea cum alegea ceva. Chiar privind într-o fereastră de pe cealaltă parte a străzii, își dădu seama ce seară palpitantă urma să aibă Carver.

Între timp, poftele trupești păreau a-i afecta englezului creierul. Să te plimbi pe străzi, în miezul zilei cu un alt suspect era pură nebunie. Ori Carver juca atât de subtil, încât Papin nu înțelegea care-i șpilul, ori pur și simplu își dăduse seama că nu avea nici o șansă să supraviețuiască, așa că se bucura de puținul timp care îi mai rămăsese.

Și apoi, dintr-odată, Papin îi pierdu din vedere. Intraseră într-un magazin aglomerat de lângă râu, care avea patru ieșiri. Papin începu să înjure. Poate că până la urmă Carver nu era așa de imprudent pe cât crezuse.

Încercă să îi urmărească prin magazinul aglomerat, apoi renunță la idee și începu să îi caute prin împrejurimi, sperând

să îi surprindă când părăsesc clădirea sau se plimbă pe una dintre străzile din apropiere. Știa că încercările lui erau în van. Un singur om nu avea nici o șansă să nu-i scape din ochi în asemenea condiții.

Nu conta. Poate că le pierduse urma acum, dar știa aproximativ unde locuia Carver. Nu trebuia decât să se întoarcă în Orașul Vechi și să arate legitimația tuturor barmanilor, patronilor de cafenea și recepționerilor. Unii poate ar fi refuzat, din principiu, să coopereze cu cineva care lucra pentru autorități. Alții, poate, ar fi sărit să îl ajute doar ca să își arate devotamentul față de lege și față de menținerea ordinii. După cum știa orice agent secret, nu era niciodată greu să găsești oameni care să își denunțe vecinii. Papin era sigur că o să poată găsi apartamentul lui Carver în curând. Dar acum venise vremea negocierilor.

De cealaltă parte a străzii se găsea un bar care avea un telefon public pe perete. „Merde!" Mergea doar cu cartelă, nu și cu monede. Barmanul îi citi frustrarea pe chip și îl orientă cu un gest spre chioșcul de ziare. Papin începu să înjure și se duse spre chioșc, plăti cincizeci de franci pentru o cartelă și se întoarse la bar. Până când ajunse din nou lângă telefon în locul bunei lui dispoziții anterioare simțea o tensiune puternică. Se concentră puțin ca să își revină, apoi îl sună pe omul pe care îl cunoștea sub numele de Charlie.

– Am vești bune, *mon ami*. Ți-am găsit proprietatea pierdută.

– Vorbești serios? îl întrebă directorul de operațiuni. Astea sunt vești minunate. Unde?

Papin chicoti.

– Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât să îți comunic asta acum. Dar o asemenea informație este scumpă și a trebuit să lucrez din greu, pe cheltuiala personală, ca să o obțin. Am nevoie de o compensație.

– Cât vrei?

– 500 000 dolari, în obligațiuni, pe numele meu, și înmânate mie personal. O să te duc până acolo. Și doar pe tine, Charlie. Nu încerca să mă atragi într-o capcană.

– Nici prin cap nu mi-ar trece, prietene.

– Deci, ne-am înțeles?

– Nu știu. Juma' de milion pare o sumă mare.

– Având în vedere situația, nu cred. Ai două ore la dispoziție. O să sun din nou la 1.30, ora central-europeană. Dacă până atunci nu îmi poți garanta că o să mă plătești, mă duc în altă parte. La revedere!

Papin încheie convorbirea, apoi se gândi un moment. Avea nevoie de o asigurare, dar de ce să aștepte două ore? Sună pe cineva în Londra. Știa precis că existau mai multe organizații interesate de o asemenea informație.

37

Bărbatul în halat alb își dădu jos ochelarii și-și trecu mâna peste forța bărboasă. Se uită la Carver foarte atent, cu ochii mijiți.

– OK, deci trebuie să inducem o stare de relaxare și empatie, da?

– Da.

– După care vrem excitare sexuală.

– Corect.

– Și, în final, trebuie să scădem capacitatea mentală de apărare, poate să creăm o senzație de dezorientare?

– Exact, Dieter. Ăsta e planul.

Carver și Alix încheiaseră prima sesiune de cumpărături. Ea cumpărase hainele de care avea nevoie și niște peruci. El stătuse zece minute la frizer, unde se tunsese în stil elvețian, foarte scurt și milităreşte, așa cum presupunea că ar arăta un

tip pe nume Dirk Vandervart. Apoi cumpărase un costum de firmă din mătase, care lucea, potrivindu-se astfel cu ceasul de aur cam mare și dând impresia unei lipse de gust sfidătoare pe care o poate avea doar un bărbat care spală mulți bani. Își puseseră articolele cumpărate în bagaje de mână marca Gucci. Acolo unde intenționa Carver să meargă aveau nevoie de lucruri scumpe.

El și Alix își luaseră costumele și se duseseră într-o garsonieră aflată deasupra unui magazin de ciocolată. Fusese nevoie de multă putere de convingere și chiar de și mai mulți bani pentru a persuada proprietarul, un elvețian extrem de enervant, să renunțe la perfecționismul său și să le facă două pașapoarte de sud-africani în regim de urgență. Se schimbaseră în hainele noi, li se făcuseră poze, împachetaseră hainele cu care fuseseră îmbrăcați, și Carver formase două numere de telefon: primul ca să își rezerve o cameră la unul dintre cele mai bune hoteluri din Geneva, și celălalt către Thor Larsson. Acum mai avea un singur lucru de făcut, dar avea nevoie de sfatul unui profesionist, și acesta putea veni doar de la doctorul Dieter Schiller.

– O observație importantă: toată chestia asta trebuie să fie solubilă. Am să o pun într-o băutură.

Schiller zâmbi în timp ce își puse înapoi ochelarii.

– Știi, Pablo, asta o să fie o petrecere pe cinste. Pot să vin și eu?

– Îmi pare rău, Dieter, dar ce fac eu acum e strict profesional. Și încă ceva. Doza trebuie împachetată în așa fel încât partenera mea...

– Domnișoara...?

Schiller ridică din sprâncene, așteptând un nume.

– Domnișoara Nu-E-Treaba-Ta, răspunse Carver. E mai bine așa pentru toți. Partenera mea trebuie să poată strecura doza fără să fie observată. OK?

Schiller dădu din umeri, aparent nederanjat de absența oricăror introduceri formale. Era obișnuit cu anonimatul. De

fapt, presupunea că nici unul dintre clienții săi nu îi spusese numele adevărat.

– Asta nu e nici o problemă. O simplă capsulă e suficientă. Dar ce să pun în ea? Pentru început, pentru relaxare, ți-aș sugera metilendioximetamfetamină – MDMA pe scurt.

– Ecstasy, spuse Alix.

– A, da, drogul favorit pentru majoritatea celor care caută plăceri în ziua de azi. Te face să te simți bine, relaxat, plin de iubire pentru oamenii din jurul tău. Bine, poate cauza și psihoză pe termen lung, dar nu asta e problema noastră acum. Efectele secundare imediate pot include senzația de căldură, transpirație, chiar și greață. Dar putem rezolva asta.

Schiller stătea la birou, ca oricare alt medic care făcea o consultație. Biroul său era undeva în spatele unei case, proprietate privată. Nu era nici un semn pe ușă, deși metodele sale remarcabile și neortodoxe când venea vorba despre farmacologie atrăgeau un număr mare de clienți bogați care simțeau nevoia unor rețete personale ce nu ar fi fost scrise niciodată de către doctorii convenționali. În spatele lui se aflau o serie de dulăpioare de lemn, deasupra lor, rafturi cu sticle, cutii de plastic și niște cutii de carton albe.

Se roti pe scaun și se întinse după una dintre cutiile de plastic, unde avea niște pastile, și o puse pe masă.

– E solubilă și în apă, deci asta nu va fi o problemă. Din păcate, nu pot să spun același lucru și despre Viagra, pe care mulți dintre clienții mei mai în vârstă vor să o combine cu Ecstasy când sunt în prezența unor doamne mai tinere. O să trebuiască să ne aventurăm ceva mai mult cu acest element al formulei. Ți-as sugera bromocriptină.

Încă o cutie de plastic cu pastile apăru pe masă.

– Spre deosebire de Viagra, asta acționează asupra creierului, nu asupra penisului, ridicând nivelul de dopamină – care e un neurotransmițător, dacă mă înțelegi –, și crește în mod eficient dorința sexuală. În mod surprinzător, după

30–40 de doze, își pierde efectul. Dar, momentan, nu asta este problema noastră. Acum, această substanță nu e solubilă în apă, dar e solubilă în alcool, așa că ține minte asta. Același lucru e valabil și pentru... Se duse la rafturi pentru ultima dată, se uită în cutia albă și scoase o bucată dreptunghiulară de folie de aluminiu, ce conținea opt pastile sub formă de diamante. Flunitrazepam, continuă Schiller. Cunoscut mai bine sub numele de rohypnol sau roofies. După cum poate știi, acest sedativ, care e recomandat în caz de anxietate sau insomnie, are acum o reputație cam proastă, fiind folosit de unii ca drog pentru a viola pe cineva. Reduce inhibiția și stresul și dezvoltă un sentiment de euforie. Poate afecta și memoria pe termen scurt. Trebuie să fim atenți să nu dăm cuiva o doză prea mare, altfel pacientul, pur și simplu, va leșina. Dar, combinată cu celelalte două, ar trebui să creeze o senzație destul de interesantă. Acum spune-mi câteva lucruri despre persoana care va consuma acest cocteil.

– L-am întâlnit o singură dată, acum patru ani, răspunse Carver. Trebuie să fie trecut de patruzeci de ani, are o înălțime medie și e destul de solid. Dacă nu a ținut regim între timp, ar trebui să aibă vreo nouăzeci de kilograme.

Schiller întinse mâna pe birou după mojar și pisălog.

– O doză standard din fiecare va fi de-ajuns. Puse trei pastile în bol și începu să le piseze. Ca pe vremuri, nu? spuse el uitându-se la clienții săi.

Apoi deschise unul dintre sertarele lăzii din spatele lui și căută o capsulă mică din plastic. O strânse între arătător și degetul mare, rupând-o în două. Cu grijă, turnă praful din mojar printr-un tub de plastic într-una din cele două jumătăți, după care o uni cu prima.

– Așa, spuse Schiller dându-i lui Carver capsula completă. O să te coste 1 500 franci elvețieni.

– Cam mult pentru o singură doză, Dieter.

Schiller zâmbi.

– Nu pentru doză mă plătești.

După ce ieșiră în stradă, Alix îl întrebă:

– Bine, și acum ce facem?

– Acum mergem și ne luăm pașapoartele. Apoi ne cazăm la hotel.

38

Cei patru directori se întâlniră în jurul unei mese de sticlă și se așezară pe niște scaune de metal. Pe masă nu se aflau nici foi de hârtie, nici obiecte de scris. Întâlnirea nu era consemnată nicăieri. Măsuri extreme de securitate. Nu se găseau nici telefoane pe masă, nici poze pe pereți, în nici un loc nu s-ar fi putut ascunde microfoane sau alte dispozitive de înregistrat. Aparatul de aer condiționat era fixat direct în tavan și nu putea fi deșurubat. Lumina venea de la niște neoane cu leduri de lungă durată, fixate în perete. Ferestrele antiglonț și antifonice erau acoperite de jaluzele întunecate. Bărbații își lăsaseră telefoanele, portofelele, cheile și mărunțișul în cutii de plastic, apoi fuseseră scanați înainte să intre în cameră.

Șeful lor trecu direct la subiect.

– Domnilor, au trecut 36 de ore de la operațiunea din Paris. Dintr-un anumit punct de vedere, a fost un succes. Obiectivul misiunii a fost îndeplinit. Cu toate acestea, mai sunt câteva lucruri ce trebuie rezolvate.

– Lucrurile stau mai prost, nu?

– Da, din păcate. Finanțe, ai ceva de spus?

– Da. Bărbatul arăta impecabil, dar se simțea tensiune în vocea lui, chiar o notă de panică. Toată povestea asta se transformă într-un coșmar. Țara e înnebunită de durere, republicanii sunt în extaz, iar monarhia se confruntă cu cea mai mare criză

de după abdicare. Și, pe deasupra, avem și un asasin în libertate. Ar putea fi acum oriunde în lume. Și, dacă vorbește, suntem terminați.

Șeful rămase calm, lăsându-l pe directorul economic să spună ce avea de spus. După care continuă ca și cum nimeni nu ar fi zis nimic.

– După cum spuneam, există câteva probleme. Informațiile pe care le-am strâns sugerează că se pune o presiune imensă asupra serviciilor secrete să afle ce s-a întâmplat exact. Marioneta prim-ministrului, Trodd, a declarat că nu vrea ca vreun reporter de la ziar să afle adevărul înaintea lui. Această administrație este obsedată de titlurile de pe prima pagină a ziarelor...

O a treia voce, cu accent australian, intră în discuție.

– Prietene, nu prea poți să-i condamni. Titluri mai importante ca astea nu găsești.

– Da, ai dreptate, Comunicații. Felul în care reușim să manipulăm știrile o să aibă un rol important de jucat în zilele ce urmează și vreau ca tu să te asiguri că nu o să existe nici un titlu pe care noi nu l-am dori. Nu este în interesul nimănui să fie făcute publice evenimentele așa cum s-au petrecut ele. Sunt sigur că putem ajunge la o înțelegere discretă cu guvernul. Dacă le dăm numele lui Carver și îi asigurăm că problema a fost deja rezolvată, asta ar trebui să îi țină la distanță de noi. Poate că directorul de operațiuni dorește să ne spună ce progrese s-au mai făcut.

– Toată ziua am încercat să selectez o echipă. Nu a fost ușor să găsesc oamenii de calibrul de care avem nevoie. După cum știți, folosim doar agenți care nu sunt afiliați nici unei organizații, pe care îi angajăm direct, dar i-am pierdut pe unii dintre cei mai buni weekendul trecut. Cu toate acestea, sunt sigur că vom fi gata în mai puțin de 24 de ore. Dar prima oară trebuie să îl găsim, bineînțeles.

– Să văd cum o facem și pe-asta, le atrase atenția directorul de la finanțe. Sunt sigur că o să ne trimită o carte poștală și o să ne spună exact unde e.

Șeful se încruntă la el, întrebându-se dacă nu cumva venise vremea să îl înlocuiască. O să se gândească mai serios la asta după ce o să rezolve problema cu Carver.

Se întoarse iarăși spre directorul de operațiuni.

– I-am luat urma?

– Da, cred că da. A plecat din Paris ieri-dimineață cu trenul din gara Lyon. E posibil să fie însoțit de unul dintre ruși, care are, evident, ordin să îl omoare – o femeie, Alexandra Petrova. Dacă ea chiar este împreună cu el, nu ne este clar dacă are de gând să își ducă la capăt misiunea sau a trecut de cealaltă parte. Oricum ar fi, sunt sigur de faptul că e încă în Europa. A cumpărat bilete pentru Milano, dar nu a plecat într-acolo. Presupun că e undeva în estul Franței sau poate în Elveția. Nu contează. Nu cred că va încerca să fugă. Mă aștept de la el să treacă la fapte.

– Ce vrei să spui cu asta...?

– Că va încerca să vină el la noi înainte să îl găsim noi pe el.

– Da, dar nu știe unde suntem. Și o să-i fie foarte greu să afle fără să știm noi că a aflat. Și cred că am o informație în legătură cu locația lui. Am pe cineva în Paris, pe care îl cheamă Pierre Papin, care lucrează pentru serviciile secrete din Franța. I-a urmărit pe Carver și pe Petrova prin sistemele de supraveghere ale gărilor. Spune că știe unde sunt.

– Și de ce nu ți-a spus?

– Vrea bani pentru informația asta.

– Cât?

– Jumătate de milion de dolari. Cred că ar trebui să acceptăm.

– E ridicol! exclamă directorul de finanțe.

– Serios? spuse cel care părea a fi șeful lor. Ce te face să spui asta? Unii ar spune chiar că e un preț modest ca să rămânem în viață și să-i ținem pe agenții guvernamentali departe de noi.

Directorul de finanțe se dădu cu scaunul pe spate și își trecu mâna prin păr, clar rușinat de faptul că își pierduse controlul. Când vorbi din nou, vocea lui era mult mai calmă, mai sigură, redevenise vocea cuiva care era obișnuit să dea ordine, nu să le primească.

– Pur și simplu pun la îndoială faptul că ne putem permite să cheltuim atâtea resurse fără să fim siguri că beneficiile justifică acest cost. Operațiunea din Paris a costat și așa destul de mult. Desigur, am putut să economisim destul de mult prin faptul că nu am plătit onorariile unora dintre persoanele implicate. Dar, chiar și așa, s-a cheltuit mult pe logistică, fără să mai menționez cât ne-a costat ca să putem avea trecere pe lângă un număr de instituții franceze. Am pierdut câțiva oameni, ale căror familii vor trebui să primească niște compensații ca să tacă. Două proprietăți au suferit daune majore, și repararea lor va costa enorm. Deci, eu cred că orice altă cheltuială suplimentară trebuie analizată cu mare atenție.

Șeful dădu din cap aprobator. Poate că directorul de finanțe mai putea fi totuși păstrat.

– Un argument convingător. Operațiuni, după cum bine ai spus. Carver este obligat să se arate la un moment dat. Așa că asigură-te că, atunci când iese la lumină, vom fi pregătiți să ne ocupăm de el.

Directorul de operațiuni se uită scrutător la cel responsabil cu finanțele, care îl subminase, apoi se întoarse către șef.

– Și ce-o să facem în legătură cu Papin? Dacă nu îl plătim, o să încerce să îl ofere pe Carver altcuiva. Și mai e ceva. Carver are computerul nostru. E protejat cu parole, coduri, firewall-uri. Carver nu are cum să le fi spart. Dar e un individ descurcăreț.

O să găsească un mod să o facă. Și nu putem permite să se întâmple acest lucru.

– Nu, fu de acord liderul. Cu siguranță nu putem lăsa să se întâmple asta. Se gândi o vreme bătând cu degetele în masă, apoi continuă. Și cum o să îl contactăm?

– O să ne sune el la 12.30.

– Bine, când o să facă asta, direcționează-i apelul spre mine. O să-l conving pe prietenul nostru francez că are mai mult de câștigat dacă ne mulțumește pe termen lung decât dacă face un ban rapid acum.

– Și dacă nu va putea fi convins?

– O să am grijă să plătească pentru încăpățânare.

39

Bill Selsey, care lucra de 22 de ani pentru MI6, a cărui ambiție era să aibă o carieră solidă și o pensie satisfăcătoare la finalul ei, bătu la ușa biroului lui Jack Grantham, un birou de sticlă, la fel ca și celelalte, care dădeau sediului MI6 un aer corporatist.

– Ești ocupat, Jack?

Grantham își luă ochii de la ecranul pe care consulta fișiere cu asasini profesioniști întrebându-se de ce de multe ori adresa lor era necunoscută. Ce sens avea să ai informații despre infractorii ăștia dacă nu aveai suficiente resurse să știi și unde se află?

– Nimic urgent. Cu ce te pot ajuta?

Selsey se așeză cu fundul pe marginea biroului lui Grantham, ignorând privirea dezaprobatoare a colegului său.

– Investigația de la Paris ia o turnură interesantă, spuse el. Tocmai am primit un telefon de la unul dintre partenerii noștri europeni – Papin, unul dintre cele mai interesante personaje

din serviciile secrete franțuzești. Nu are un loc de muncă fix, dar are obiceiul să apară în cele mai neașteptate locuri.

– Așa, și?

– Păi, el spune că știe cum putem să-i găsim pe cei responsabili de accidentul din Tunelul Alma.

Grantham se ridică de pe scaun, vizibil interesat, trecând de la o indiferență politicoasă la o concentrare totală.

– Serios? Și unde spune că sunt?

– Păi, aici e toată problema. Vrea să-l plătim pentru această informație. Spune că nu divulgă nimic fără cel puțin o jumătate de milion de dolari.

– Vrea să plătim? La naiba! Până și după standardele franțuzești tipul ăsta e cam scump. Ce s-a ales de clasica colaborare între serviciile secrete?

– Nu face asta ca parte a jobului său, Jack. O face strict pentru el.

– Și avem încredere în el?

– Evident că nu, doar e francez. Ceea ce înseamnă că e încrezut, fără scrupule și că nu-i pasă de absolut nimic în afară de câștigul său imediat.

– Dar e bun în ceea ce face?

– Nu e rău. Da. Dacă el spune că știe unde sunt oamenii ăștia, eu îl cred.

– OK, dar, dacă el crede că avem o jumătate de milion de dolari să-i dăm, atunci înseamnă că nu e prea bine informat în legătură cu bugetele noastre. Putem să ajungem la el fără să plătim nimic?

Fața lui Selsey se lumină brusc.

– Ah, asta e vestea cea bună. Nu numai că nu lucrează conform regulilor, dar își trimite mesajele de pe un telefon cu cartelă în loc să folosească una dintre liniile securizate ale DGSE[1] – probabil fiindcă nu vrea să existe nici o înregistrare

[1] Direcția Generală de Securitate Externă (n.tr.)

a convorbirilor sale cu noi sau cu ceilalți care ar fi gata să plătească pentru această informație.

– Pare cam de amatori toată treaba. Nu o să ne chinuim prea mult să-l localizăm.

– Poate că lăcomia începe să pună stăpânire pe el. E uimitor ce poate face din creierul uman gândul că se pot câștiga bani mulți cu ușurință. Și probabil că ne și subestimează abilitatea de a-l localiza. Noi nu permitem Broaștelor să vadă decât o fracțiune din semnalele noastre, oricum. Ofițerii lor probabil că nici nu au idee cât de puternice sunt Echelon și GCHQ.

– Și putem să-l găsim?

– E destul de dificil să depistăm exact locul de unde a sunat, dar nu imposibil. Ne putem descurca. Dar șansa noastră va veni atunci când ne va suna el din nou. O să trebuiască să negociem într-un fel sau altul. Dacă îl ținem suficient de mult de vorbă, putem să-i aflăm poziția exactă.

– Doar nu crezi că e așa ușor de păcălit, nu?

– El crede că e aproape de a face o juma' de milion. S-ar putea să riște pentru asta.

Grantham se încruntă.

– Îmi dau seama de ce nu își face griji în legătură cu noi. Chiar dacă nu îi dăm nici un ban, nu putem să ne atingem de unul care lucrează pentru partenerii noștri.

– Nici dacă e francez?

– Nu, nici măcar în acest caz. Dar sunt destui mult mai puțin scrupuloși. Papin trebuie să își primească banii, să îi conducă pe cei care îl plătesc la adresa ucigașilor, după care să și scape întreg. Să-ți spun ceva, Bill, ai zis că tipul ăsta e destul de bun.

– Da.

– Păi, ar trebui să fie mult mai bun decât crezi tu ca să-i iasă toate astea.

40

Alix se uita la Carver cum mânca ciorbă de văcuță și tăiței la restaurantul hotelului Beau Rivage. Numele restaurantului era Le Chat-Botté.

– Asta înseamnă Motanul Încălțat, spusese Carver uitându-se la ea cu o privire școlărească.

Era ceva adolescentin și în modul în care mânca, de parcă nu ar fi avut nici o grijă pe lume, nimic la care să se gândească decât la farfuria din fața lui și la paharul de vin roșu de-alături. Pofta lui de mâncare nu părea deloc afectată de ceea ce urmau ei să facă peste câteva ore. Dar oricum nu Carver era acela care trebuia să încapă într-o fustă scurtă și strâmtă.

Chiar și atunci când urcară în apartamentul lui, ea tot încerca să își dea seama ce voia Carver de fapt, să îl descopere așa cum era în adâncul sufletului, să descopere ceea ce ascundea atât față de el însuși, cât și față de ceilalți. Atât de mulți bărbați pe care îi cunoscuse erau ușor de încadrat, dar nu și el. Era atât de încrezător când se afla în lumea lui, atât de nesigur când pășea într-a ei; atât de rece în anumite momente, atât de plin de afecțiune în altele. Cu toate acestea, uneori i se părea că emoțiile lui Carver erau evidente pentru oricine, numai pentru el nu.

Se întreba dacă el își dădea seama cât de mult dezvăluiau ochii lui. În timpul scurt care trecuse de când îl cunoscuse, îl văzu trecând de la furie rece ca gheața la o blândețe dureroasă, un râs gălăgios și o vulnerabilitate deplină. Se gândi la cărțile, înregistrările și picturile din apartamentul lui, la atenția pe care o dovedea atunci când se simțea în largul lui. Apoi și-l imagină intrând într-o reședință din Paris, împușcând doi oameni, împușcându-i încă o dată în cap, pentru a se asigura

că sunt morți, și lăsând în urmă cadavrele, fără să clipească. Își amintea cum stătuse întinsă pe spate în acea stație de autobuz, cu fața lipită de trotuar și cu genunchiul lui apăsând-o pe spate. Cum putea fi același bărbat cu cel lângă care se trezise în acea dimineață și care o luă în brațe din nou în acea după-amiază?

Se dădu puțin în spate.

– Ar trebui să facem asta? Credeam că am venit aici cu... încercă să găsească cuvintele potrivite. Cu treabă.

– Da, am venit cu treabă, răspunse el. Avem o singură șansă să aflăm ceea ce vrem să știm. În câteva ore, Magnus Leclerc o să intre în barul de jos. Tu o să-l seduci. Eu o să-l sperii de moarte. După care o să încep să-i pun întrebări. Leclerc e singura noastră pistă. Dacă îl facem să vorbească, o să putem afla care sunt oamenii care ne-au trădat. Dacă nu, atunci e doar o chestiune de timp până o să ne găsească, indiferent cât de departe sau cât de repede fugim.

– Atunci poate că ar trebui să facem altceva? Nu știu, ceva folositor sau chiar important?

– Ca de exemplu? Asta este o operațiune ca oricare alta. Majoritatea timpului îl petreci așteptând aiurea. Nu știm dacă operațiunea o să fie un succes. Nu știm dacă o să fim încă în viață mâine. Ce poate fi mai important decât să profităm de fiecare moment pe care-l avem?

Se gândi o clipă la ceea ce tocmai spusese el, cântărind importanța cauzei lui. Apoi zâmbi.

– Bine, spuse ea. Hai să profităm de fiecare moment.

41

Pierre Papin era frânt de oboseală. Lucrase aproape 48 de ore încontinuu. Ochii îi erau umflați și se simțea de parcă

avea creierul făcut terci. Cu fiecare minut care trecea, îi era tot mai greu să gândească, iar tensiunea și sentimentul de nesiguranță erau într-o continuă creștere. Cu toate acestea, făcea progrese.

Unii dintre localnici nu fuseseră foarte cooperanți, dar chiar și insolența putea deveni o sursă de informație. Intrase într-o cafenea mică, ceruse să vorbească cu patronul, îi arătase legitimația și apoi pozele cu Carver și cu fata. Omul ridicase din umeri și spusese:

– Nu i-am văzut în viața mea, dar răspunsese mult prea repede, fără măcar să se obosească să se uite le fotografii.

Se afla în cafenea și un băiat de vreo 6 sau 7 ani. Papin se aplecă, îi arătă poza lui Carver și îi spuse cu o voce cât putu el de blândă:

– L-ai văzut pe acest bărbat intrând în cafenea?

Dar, înainte ca băiatul să poată răspunde, patronul cafenelei îl luase în brațe și îi spusese lui Papin:

– Lasă-mi fiul în pace, nu-l amesteca în asta!

Papin știa că era foarte aproape. Bătuse la uși, abordase doamne care își plimbau câinii sau se întorceau acasă de la cumpărături și le pusese întrebări pe un ton politicos și șarmant. În curând, descoperi adresa lui Carver. Dar nu știa dacă acesta se întorsese în apartament în timpul în care el le pusese întrebări celor din jur.

Francezul avea nevoie să știe răspunsul la acea întrebare înainte să facă următoarea mișcare. Urcă scările interminabile până la etajul cinci al blocului și bătu la ușă. Sunetul unei încuietori care se deschidea fu urmat de apariția unei femei foarte respectabile aflate la vârsta pensionării, care doar întredeschise ușa și afișă o privire plină de suspiciune.

Papin îi arătă legitimația, apoi îi explică repede cu o voce secretoasă de ce o deranjase, și anume fiindcă fusese raportată prezența unui imigrant ilegal în apartamentul de alături.

Înainte să ia măsuri și să scape cartierul de persoane nedorite, voia să știe dacă respectivul individ era sau nu acolo.

Scoase ceva ce arăta a stetoscop și care avea atașat un microfon. Asta păru să o convingă pe bătrână sau cel puțin îi stârni curiozitatea. Îl lăsă pe Papin să intre, îi oferi cafea și biscuiți (pe care el îi refuză, mulțumindu-i pentru ospitalitate), apoi se uită fascinată cum acesta asculta atent cu stetoscopul peretele comun cu cel al apartamentului lui Carver. În final, Papin se îndepărtă de perete, își strânse aparatul și dădu din cap.

– Respectivul nu e acum acasă, doamnă, spuse el cu o voce evident frustrată. Dar nu vă temeți. O să supraveghez zona toată ziua. Nu o să scape.

După câteva minute, stătea pe casa scării, în fața unei uși de un albastru-închis.

Deci, aici se ascundea prada lui. Papin fu tentat pur și simplu să intre și să ia laptopul. Trebuia să fie acolo: Carver nu îl avusese cu el în acea dimineață. Dar, cu siguranță, trebuia să își fi luat măsuri de securitate – Carver nu era genul de om care să nu-și protejeze spatele – și, chiar dacă nu ar fi făcut asta, și-ar fi dat seama că cineva a fost înăuntru din momentul în care ar fi intrat pe ușă și ar fi fugit ca o gazelă speriată. Era mult mai bine să rămână în umbră, deocamdată. Papin era sigur că cei doi urmau să se întoarcă în apartament în acea zi. Se plimbau prin oraș ca niște îndrăgostiți, nu ca niște fugari – nu aveau de gând să plece niciunde. Avea să-i păstreze pentru cel care licita cel mai mult.

Era timpul să îl sune pe Charlie. Dar, când formă numărul, la celălalt capăt al firului auzi o voce pe care nu o recunoscu.

– Cu cine vorbesc? întrebă el.

– Nu contează.

– Atunci această conversație s-a încheiat.

– Așteptați un moment, domnule Papin. Sunt șeful lui Charlie. Vorbiți cu mine, deoarece el nu are autoritatea să se

ocupe de pretențiile dumneavoastră financiare. Mă tem că nu pot accepta cererea dumneavoastră de cinci sute de mii de dolari.

Papin se așteptase să încerce să negocieze.

– Atunci, domnule, îmi pare rău. Dacă nu îmi puteți plăti suma cerută, mă duc la un alt client care e dispus să facă asta.

– Trei sute. Și asta e oferta mea finală. Nici un ban în plus.

– Nu, nu o să cobor prețul. Dar putem ajunge la o înțelegere. Îmi dați jumătate înainte și vă duc la locație. Acolo îmi mai dați o sută douăzeci și cinci, dacă găsiți oamenii, și încă o sută douăzeci și cinci pentru laptop. Nu îmi dați toată suma decât dacă obțineți tot ce aveți nevoie. Nu vi se pare corect?

Urmă o clipă de liniște la celălalt capăt al firului în timp ce bărbatul părea să se gândească la ofertă. Papin se întreba care urma să fie contraoferta. Dar urmă o acceptare bruscă.

– Da, e corect așa, domnule. Deci, care sunt aranjamentele?

– O să trimiteți un om la intrarea din față a catedralei Saint Pierre din Geneva, Elveția. Eu o să aștept acolo cinci minute, începând cu cinci upă-amiază, ora locală. O să port un costum albastru-închis și am să țin un ziar rulat în mână. Îmi cer scuze pentru clișeu, domnule, dar cred că așa e cel mai ușor să mă recunoască. Trimisul dumneavoastră o să spună: „Charlie îți transmite salutări". La care eu o să răspund: „Sper că Charlie e bine". El va spune: „Da, mult mai bine acum". Apoi o să îmi dea prima jumătate a banilor – țineți minte, bilete la ordin, pe numele meu. O să vă ofer informații suplimentare atunci. Omul dumneavoastră poate să cheme întăriri dacă situația o cere, dar nu înainte să îi dau eu permisiunea.

– Înțeleg. La ora cinci după-amiază la catedrală. O să trimit pe cineva colo. Vă mulțumesc, domnule Papin.

– Ba din contră, domnule. Eu vă mulțumesc.

Papin puse jos receptorul, ridică ochii spre tavan, după care oftă ușurat. Se scărpină pe ceafă și se întrebă care va fi următoarea mișcare. Avea banii în buzunar. Nu-i mai trebuia alt client. Dar dacă exista posibilitatea să facă mai multe înțelegeri? Încă mai avea ocazia să își dubleze banii. Da, aia ar fi ceva. Și, dacă își juca toate cărțile cum trebuie, putea să scape pentru totdeauna de ucigași și de șefii lor.

42

Înăuntrul ziguratului futuristic și postmodern de pe partea sudică a râului Tamisa, unde se afla cartierul general al MI6 încă din 1995 – și pe care locatarii lui mai cinici și neimpresionați de grămada de bani investită în construirea clădirii, de vulgaritatea ei și de faptul că arăta ca un deget umflat, o numiseră „Turnurile lui Ceaușescu" –, Bill Selsey stătea lângă receptor, așteptând un telefon. Lângă el se mai aflau și alți ofițeri ai serviciilor secrete, ce purtau căști, aveau aparate digitale de înregistrat și monitorizau conexiunea dintre linia lor și echipamentul folosit de GCHQ pentru depistări. Jack Grantham stătea la aceeași masă cu Selsey, amândoi pregătiți să asculte tot ce avea Pierre Papin de zis.

Telefonul sună. Selsey așteptă până primi acordul tehnicienilor, după care ridică receptorul.

Papin începu convorbirea prin a-și cere scuze.

– Îmi pare atât de rău, Bill, dar deja am găsit pe altcineva dispus să cumpere informația. Ne întâlnim la cinci după-amiază.

– Da, și mie îmi pare rău, Pierre. Poate am fi reușit să facem afaceri împreună.

– Poate că încă putem.

– Cum așa?

– Poți să plătești pentru cel care mă plătește.

Selsey se uită la Jack Grantham. Ce avea de gând francezul acum?

– La ce te referi? întrebă el.

– Pur și simplu, mă refer la faptul că acum îți pot oferi pachetul complet: oamenii care au omorât-o pe prințesă și oamenii care i-au angajat.

Selsey nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

– Deci, pur și simplu o să-i trădezi pe cei cu care te-ai înțeles și ni-i vei vinde nouă?

– Da.

– Dă-o naibii, Pierre, cât tupeu ai! Presupun că vrei să fii plătit și de noi.

– Da, evident. Prețul este același: cinci sute de mii de dolari.

– Păi, atunci e o problemă. Noi nu avem atâția bani. Știi cum e, nenumărate tăieri de buget, fiecare bănuț cheltuit trebuie justificat de trei ori. Probabil la fel e și la voi, nu?

– Da, e adevărat. Nici noi nu ne permitem să fim extravaganți. Dar asta nu e o extravaganță. E o investiție mică pentru un profit uriaș.

În cealaltă parte a camerei, un tehnician îi făcu semn să-l mai țină de vorbă. Murmură „aproape l-am depistat". Selsey încuviință din cap. Continuă să vorbească.

– Sunt de acord. Dacă am obține tot ce-ai spus, ar fi bine. Dar, ca să fiu sincer, asta mă îngrijorează. Tu ai de gând să trădezi un grup de ucigași. Nu sunt sigur că ai vrea să faci asta. De fapt, eu cred că doar în noi poți avea încredere. Noi suntem profesioniști, ca și tine. Nu avem obiceiul să facem vreun rău agenților din țările aliate. Așa că de ce nu vrei să vii cu noi? O să ne ocupăm noi de toate, o să te protejăm. Mai exact, chiar dacă clienții tăi nu descoperă că ai de gând să-i vinzi, poate decid că nu vor să te plătească. Sau poate vor să-și recupereze banii... de la cadavrul tău.

– Dar asta nu le-ar folosi la nimic. De aceea le-am cerut bilete la ordin. Alea nu pot fi încasate decât de către mine. Nu, Bill, oferta ta e foarte generoasă, dar sunt sigur că pot avea grijă de mine. Şi, sincer să fiu, aş fi mai în siguranţă fără voi. Dacă nu vi-i vând vouă pe clienţii mei, aceştia nu ar avea nici un motiv să dorească să îmi facă rău. Şi dacă îi vând şi află, atunci nu cred că mă veţi putea salva. Aşa că vreau bani care să acopere riscul suplimentar sau nu cădem la nici o înţelegere. Deci, cum rămâne?

Selsey se uită la tehnician care ridică degetul mare.

– Atunci îmi pare rău, Pierre, dar nu facem nici o înţelegere.

– Şi mie îmi pare rău atunci, Bill. Poate data viitoare.

Şi legătura se întrerupse.

– Bine lucrat, spuse Jack Grantham, înclinându-se deasupra mesei ca să-l bată pe umăr pe colegul său. Deci, unde e trădătorul ăla nenorocit?

– Geneva, spuse tehnicianul. Telefonul public de pe Rue Verdaine, imediat lângă catedrală.

– La naiba! spuse Grantham. Nu putem ajunge acolo în timp util. O să trebuiască să ne folosim de cineva de-acolo.

Puse mâna pe telefon şi sună la un număr intern.

– Monica? Sunt Jack Grantham. Ceva urgent a apărut în Geneva. Pe cine ai care să fie plecat în misiune la Naţiunile Unite?... Cum adică unul din ei e plecat în vacanţă? E septembrie, oamenii ar trebui să fie înapoi la serviciu... OK, atunci, contactează-l – scuze, contacteaz-o, greşeala mea – pe cea care nu e prea ocupată cu statul la plajă acum şi spune-i să mă sune cât de repede posibil, OK? Şi vezi ce mai putem să obţinem de la ambasada din Berna – nu e foarte departe de Geneva, nu?... Excelent. Spune-le să mă sune cât de repede pot. Coordonează-te cu fata din Geneva...Da, Monica, ştiu că e o femeie în toată firea, ziceam şi eu aşa, era o figură de

stil... Bine, indiferent cine e femeia asta, vreau să vorbesc cu ea. Acum.

Închise telefonul cu o grijă exagerată, dădu din cap fără o vorbă, și se întoarse spre Bill Selsey.

– Bine, Bill, asta e doar o misiune de supraveghere. Nu vreau să se fugărească oamenii prin Geneva și să tragă unii în alții crezându-se James Bond. Vreau, pur și simplu, toate informațiile pe care le putem obține despre ucigașii pe care spune Papin că i-a găsit. Și vreau să știu despre toate conversațiile, toate e-mailurile, toate sms-urile care sunt trimise către Geneva sau din Geneva. Și fă-mi o favoare, Bill... Vorbește cu cei din Cheltenham și Menwith Hill. Spune-le că avem nevoie de acoperire.

43

Grigori Kursk închise telefonul mobil, o împinse pe blonda mahmură din pat și aruncă cu niște bani după ea în timp ce își ridica hainele și ieșea din cameră. Se întinse spre sticla de votcă goală de pe noptieră și o ridică să vadă dacă mai era un strop pe fundul ei. Avea nevoie de ceva tare să își înceapă ziua în forță. Primise noi ordine și avea de gând să se întoarcă la lucru.

Sună la camera lui Dimitrov, nu departe de camera sa din hotelul de două stele din centrul orașului Milano.

– Trezește-te, dobitoc leneș ce ești! A sunat Iuri. Avem o treabă în Geneva, în trei ore... Da, știu că nu avem destul timp. De-aia trebuie să-ți miști dosu' din pat și să cobori odată. Spune-le și celorlalți. Jos, toți, în cinci minute. Cine nu e acolo la timp o să se trezească cu un Uzi în fund și-o să și-o ia de nu se vede. Acum valea! Am nevoie de un duș.

Peste cinci minute și jumătate, Kursk se afla la volanul unui BMW 750, încercând să se strecoare prin traficul de la ora prânzului de pe Via de Larga. Erau 330 km între el și Geneva, și mașinile din jurul lui se mișcau mai încet decât un om fără picioare aflat într-o groapă cu smoală. Dădu cu pumnul în claxon, urlând tot felul de obscenități spre fiecare șofer de pe drum. Nimeni din jur nu părea impresionat; în Milano genul ăsta de comportament era ceva obișnuit. Kursk se lăsă pe spate în scaunul său.

– Italienii dracului! Când e o armată pe urma lor, toți știu să se miște repede.

În final, lumina de la semafor se făcu verde, traficul se mai descongestionă, și începură să se miște. Kursk se relaxă puțin. Luă un pachet de Balkan Stars din buzunarul de la cămașă, scoase o țigară și se întinse spre brichetă. Trase un fum în piept și continuă să conducă, cu o mână pe volan și țigara în cealaltă mână.

Aflându-se lângă el, Dimitri se gândi că poate risca să-i pună o întrebare.

– Și ce facem în Elveția?

Kursk suflă fumul pe geam.

– Ne întâlnim cu un dobitoc francez care urmează să ne ducă la curva de Petrova și la iubițelul ei britanic.

– Și pe urmă?

– Pe urmă îl omorâm pe francez și-i ducem pe-amândoi înapoi la Iuri. După care, dacă avem noroc, îi omorâm și pe ei.

Kursk coborî geamul și urlă la șoferul din fața lor.

– Ia-ți jegul ăla din fața mea, târâtură mâncătoare de spaghetti ce ești!

– Lasă asta, Grigori Mihailovici, spuse Dimitri. Nu înțelege rusa.

Kursk își băgă capul înapoi în mașină.

– Ba nu, Dimitri, nenorocitul ăla înțelege foarte bine ce spun.

44

Carver fu impresionat de modul în care făcea Alix cumpărături. De extrem de puține ori acceptase să fie târât în expediții de shopping de o femeie. Întotdeauna fusese plictisit, epuizat și iritat la maximum de goana dintr-o parte în alta, de la un magazin cu reduceri la altul, de plimbarea pe la fiecare raft cu haine ce pentru el arătau identic, de întrebările neîncetate –„Asta mă face să par grasă?"; „Pe care o preferi?"; „Asta se potrivește cu cizmele pe care le-am văzut mai devreme?" – la care de fiecare dată el nu avea în minte decât un singur răspuns: „Și de unde naiba ai vrea să știu eu?" Dar Alix era diferită. Ea cumpăra haine în același mod în care el cumpăra muniție. Avea un scop în minte. Știa efectul pe care voia să-l creeze și făcea cumpărăturile necesare pentru a obține acest efect.

Acum ea se pregătea pentru misiune cu același profesionalism. Făcu duș. Se șterse cu prosopul, își uscă părul și reveni în dormitor, unde Carver stătea întins pe pat, înfășurat într-un halat gros, așteptându-și rândul să meargă la duș.

Alix scoase lenjeria din bagaj și își dădu jos prosopul. Carver fu inundat de intimitatea momentului, privind-o în timp ce își lua lenjeria intimă. Savură fiecare sunet, banal pentru o femeie și totuși atât de fascinant pentru un bărbat: sunetul pe care îl făcea pe piele materialul, zgomotul elasticului, micile răsuciri ale corpului, concentrarea cu care își examina imaginea în oglindă. Și, cu toate acestea, nu exista nici o urmă de exhibiționism în acțiunile ei. Păreau să-i fie indiferente privirile lui Carver, ca și cum, ca o dansatoare sau un model, era atât de obișnuită să fie goală în prezența altora, încât modestia sau jena legată de propriul corp pur și simplu dispăruse complet. Nu exista nici o urmă de vanitate în modul

în care se privea din cap până în picioare. Avea o mină serioasă și se examina meticulos. Se pregătea pentru serviciu.

În timp ce se îndepărtă de oglindă, se uită, în cele din urmă, la Carver.

– Ce părere ai?

– Cred că ar trebui să te îmbraci repede, până nu îmi pierd complet controlul.

– Nu, spuse ea. Distracția s-a terminat. E timpul să trecem la treabă.

Se duse spre birou, unde avea pregătite machiajul, cremele, spray-ul pentru păr, periile, pieptenele și câteva pungi de hârtie pentru cumpărături. Într-una dintre ele se afla o cască făcută dintr-un fel de nailon care avea densitatea unor colanți groși. Și-o puse pe cap și apoi își îndesă părul înăuntru. În timp ce făcea asta, observă în oglindă cum Carver o urmărea cu privirea.

– Și ai fost întotdeauna atât de bogat? întrebă ea.

Se uită la ea ridicând din sprâncene, fiind luat prin surprindere de întrebare.

– Bogat? Eu? O, nu! Nici vorbă de așa ceva.

– Dar ai fost ofițer. Credeam că în Anglia doar cei din clasele superioare devin ofițeri.

Acum zâmbea.

– Asta ți-au spus la școala KGB-ului?

– Poți să glumești cu mine, dacă vrei, dar e adevărat. Cei bogați îi conduc pe cei săraci. Așa a fost dintotdeauna.

– Poate că așa e, dar eu nu am devenit ofițer pentru că eram bogat. Am devenit ofițer fiindcă am fost adoptat.

Acum veni rândul ei să fie surprinsă. Se opri din ceea ce făcea și se întoarse spre el.

– Ce vrei să spui?

– Mama m-a dat spre adopție. Era doar un copil când a rămas însărcinată. Provenea din categoria aceea de familie în care avortul nu era o opțiune, dar nici nu avea de gând să aibă

o adolescentă care să împingă căruciorul. Așa că familia ei a trimis-o într-un azil, ai ei au spus tuturor că se dusese să-și viziteze rudele din străinătate, apoi au scăpat de copil cât de repede au putut.

Alix se întoarse spre masă și se tot uita prin trusa de machiaj în timp ce asculta povestea lui Carver. Acum privea din nou în oglindă, încruntându-se.

– Și-atunci cine te-a crescut?

– Un cuplu de vârstă mijlocie. Ei nu au avut niciodată copii. S-au purtat frumos și au avut intenții bune, dar nu au rezistat. Cu timpul, și-au dat seama că voiau o viață liniștită, nu o pușlama care să fugă prin toată casa. Așa că m-au trimis la un internat. Li s-a părut că așa ar fi cel mai bine pentru mine.

– Te-au iubit? îl întrebă ea în timp ce își dădea cu pudră pe față.

– Nu știu. Nu mi-au spus niciodată că da, nu cu voce tare. Dar cred că au ținut la mine. Știi tu, în felul lor.

– Și tu? I-ai iubit?

Carver oftă. Se ridică din pat și merse până aproape de un scaun, lângă masă.

– Nu mi-au displăcut, spuse în timp ce se așeză. Și le-am fost recunoscător. Știam că fac sacrificii pentru mine; și am apreciat asta. Dar nu cred că știam cum să iubesc, nu din suflet. Sincer să fiu, de ce aș fi făcut-o? Dacă nu primești asta din partea mamei tale, nu afli ce înseamnă iubirea decât mult, mult mai târziu, și atunci, dintr-odată, este ca o... da... deci despre asta vorbeau. Și vine ca un șoc.

– Și-apoi ai pierdut-o și pe ea.

– Da. A fost o lovitură destul de mare.

Alix se machia.

– Tu câți ani aveai când te-au trimis la școală?

– Opt.

– *Bozhe moi!*[1]... Și englezii se cred civilizați!

– Habar n-ai. Școala era într-o casă veche, de la țară, la câțiva kilometri, în pustietate. În prima dimineață, ne-am trezit toți pe la ora șapte. Ne-am îmbrăcat, și șeful de cămin ne-a dus pe pajiștea din spatele școlii. Acolo am făcut exerciții, exerciții militare adevărate. Marșuri în viteză! Întoarceri la stânga, întoarceri la dreapta, pe loc repaus...! Acum îmi vine să râd, dar era de-a dreptul o nebunie.

– Și totuși ai devenit soldat?

– Școlile de genul ăla au tot furnizat carne de tun timp de secole. Erau special făcute să antreneze tineri suficient de inteligenți, pregătiți din punct de vedere psihic și dereglați emoțional, dispuși să meargă în cele mai fierbinți și periculoase locuri, să își facă datoria și să moară dacă era necesar.

– Și tu ești unul dintre acești oameni?

– Când lucrez.

– Și când nu lucrezi?

– Nu știu. Asta încerc și eu să aflu.

Timp de câteva momente, tăcură amândoi. Alix se concentră asupra rujului. Cu fața pictată într-un fel în care Carver nu o mai văzuse până atunci, cu capul chel și trupul pe jumătate gol, arăta ciudat de impersonală, ca un manechin ce stătea în vitrină în așteptarea unor haine. Apoi se întinse spre cealaltă geantă și spre perucă. Și-o puse pe cap, se pieptănă, o dădu cu fixativ. Brusc, Carver avea în fața ochilor o femeie complet diferită.

El se aștepta ca ea să se ridice și să meargă în cealaltă parte a camerei unde erau celelalte haine. Însă ea stătea locului, ezitând, privind în gol, ca și cum concentrarea i-ar fi fost spulberată de o nesiguranță interioară.

– Mai e ceva în trecutul meu despre care nu ți-am spus ieri, zise ea. Carver se așeză pe scaun și se uită în oglindă, în ochii ei.

---

[1] Doamne Dumnezeule! (n.tr.)

– Am spus că tot ce s-a întâmplat a fost oribil, dar nu e adevărat. Aveam multe privilegii datorită muncii în slujba statului. În Perm, în locul de unde provin eu, femeile arătau oribil, ca niște saci diformi. Tot ceea ce mâncau era total lipsit de gust. Munceau din greu. Când mama mea a împlinit patruzeci de ani, deja arăta bătrână, cam ca o femeie de șaizeci de ani în Occident. Dar în Moscova eu aveam haine de la Versace, Armani, Chanel. Înainte de asta, nu avusesem niciodată mai mult de două perechi de pantofi, și ambele din plastic. Acum aveam un dulap plin cu pantofi din Paris și Milano. Uneori mă întorceam la apartament cu bărbați. Aveam pe pat așternuturi italiene frumoase. Aveam whisky scoțian printre celelalte băuturi din bar. Nu îți poți imagina. Nimeni în Rusia nu trăia așa – nimeni în afară de cei mai înalți funcționari ai Partidului. Îmi plăceau chestiile astea. Nu conta ce aveam de făcut, nu aș fi renunțat niciodată la ele. Îmi vândusem sufletul.

Carver se aplecă spre ea.

– Apartamentul meu ți-a plăcut?

– Poftim?

– Apartamentul meu ți-a plăcut? Adică, arată bine, nu? Nu mi-ai văzut mașina, dar și ea e destul de mișto. La fel e și barca pe care o țin pe lac. Și cred că știi cum am plătit pentru ele.

– Și ce vrei să spui cu asta, că ești la fel de rău ca și mine?

– Presupun că da. Dar cine poate să spună ce e bun și ce e rău? Oamenilor le place să se bată cu pumnii în piept. Își trăiesc viețile lor lipsite de sare și piper, dar confortabile, și tot o țin întruna cu standardele lor morale. Dar orice idiot poate să aiureze legat de ce e acceptabil social și ce nu atunci când nu trebuie să suporte consecințele pentru ceva sau când nu trebuie să-și murdărească mâinile. Timp de ani întregi mi-am văzut prietenii buni făcuți bucăți, oameni care se făcuseră luntre și punte pentru politicieni care mințeau la fel de lesne precum respirau. Știu că există oameni cu adevărat răi și știu

de ce sunt capabili. Asta îți schimbă total perspectiva. Scuze, m-a cam luat valul, spuse Carver zâmbind.

– Nu, replică ea, înțeleg. Îmi place când devii pasional. Îmi place să văd cine ești cu adevărat.

– Iisuse, tu chiar crezi că ăsta sunt eu cu adevărat?

Avea de gând să răspundă, când cineva bătu la ușă. Carver se duse să vadă cine era, luând pistolul de pe masă în timp ce se îndrepta spre ușă. Deschise ușa câțiva centimetri, dar se relaxă după ce văzu cine era de cealaltă parte.

– Thor! Ce bine-mi pare să te văd. Hai înăuntru.

Larsson cel înalt și costeliv – doar brațe, picioare și păr – intră în cameră. Avea două genți, câte una pe fiecare umăr. O văzu pe Alix cum se machia și se opri.

– Oh, îmi cer scuze, nu știam... Un zâmbet timid îi apăru pe față, și în ochii săi albaștri se putea vedea o urmă de amuzament. V-am întrerupt?

– Nu, spuse Carver, tocmai ne pregăteam să plecăm. Deci, Thor Larsson, ea e Alexandra Petrova.

– Spune-mi Alix, zise ea stând pe vârfuri ca să-l pupe pe Larsson pe obraz.

– Aaaa, da... poți să-mi spui Thor, răspunse el roșind.

Zâmbetul ei îl tachină pe Larsson pentru stânjeneala lui, dar îl și făcu să se simtă întâmpinat prietenește.

– Bine, Thor, scuză-mă acum. Trebuie să merg să mă îmbrac.

Cei doi bărbați o priviră o secundă în timp ce se îmbrăca. Carver trebui să facă un efort supraomenesc ca să își îndepărteze gândurile și ochii de la Alix și să se poată concentra asupra echipamentului pe care îl adusese Larsson.

– În regulă, spuse Carver. Să presupunem că ăsta e centrul de comandă. Eu o să fiu aici – în prima fază, cel puțin – monitorizând comunicațiile. Apoi trebuie să-i punem un microfon lui Alix, o cameră video mică, pe care tu o să trebuiască să o controlezi, și ceva echipament audio-video în cealaltă cameră, cea în care Alix va merge cu tipul pe care îl vizăm.

– Nu e nici o problemă, spuse Larsson. Am tot ce-ți trebuie.

Căută într-una dintre genți și scoase câteva pachete de țigări.

– Astea ar trebui să fie suficiente.

Carver nu păru foarte convins.

– Ești sigur? Nu îmi permit să nu meargă totul perfect. E singura șansă pe care o am.

– Relaxează-te, spuse Larsson bătându-l pe Carver pe umăr. Ai încredere. Știu ce fac. Și încă o chestie... Se aplecă până când fața lui ajunse lângă cea a lui Carver, apoi îi șopti: Vreau să vorbesc și despre cealaltă treabă pe care mi-ai cerut-o, decriptarea. Sună-mă diseară. Trebuie să vorbim... între patru ochi.

45

Papin stătea pe marginea scărilor în fața vechii catedrale. Era ora 4.05. Nu ajunsese nimeni. Sau poate că ajunseseră. Poate că fusese tras pe sfoară și îl urmăreau chiar în acel moment, așteptând să vadă ce va face în continuare, încercând să pună mâna pe ceea ce îi interesa, fără să plătească nimic.

Se uită în jurul său. Nu îl văzu pe omul ras în cap, cu o servietă de metal, ieșind pe ușa principală a catedralei și îndreptându-se direct spre el. Nu știa nici măcar că omul era acolo până nu îi simți greutatea zdrobitoare a mâinii pe umăr și îi auzi grohăitul: „Charlie îți transmite salutări", cu un accent rusesc care suna foarte ciudat.

Papin tresări surprins și se întoarse în spate să vadă cu cine avea de-a face. Se aștepta la un englez sau poate un elvețian, în orice caz, cineva cu care putea să se înțeleagă într-un mod civilizat. Dar rusul acesta masiv și brutal stătea, pur și simplu, acolo, uitându-se la Papin cu o duritate tâmpă.

După câteva secunde de tăcere, rusul spuse:

– Bine, am greşit omul, apoi făcu un pas în spate.

– Nu! Nu! Eu sunt! exclamă Papin, panicat dintr-odată. Sper că Charlie e bine!

Grigori Kursk se uită la el, dădu din cap, scuipă pe ciment şi spuse:

– Da, e mai bine acum.

Papin se uită în jos, la geantă.

– Ai banii?

Kursk înclină scurt din cap.

– Dă-mi prima tranşă.

– Nu înţeleg.

– Banii, două sute cincizeci de mii de dolari. Dă-mi-i.

– Nu aici. Aici vede toată lumea. La maşină mergem.

Kursk începu să se îndepărteze. Papin aşteptă câteva secunde, apoi îl urmă până la BMW-ul negru parcat în partea de sus a străzii. Erau trei oameni înăuntru, înghesuiţi pe bancheta din spate.

– Am spus fără întăriri. Doar tu şi cu mine. Nimeni altcineva, insistă Papin.

Kursk deschise uşa.

– Intră! îi ordonă el.

Francezul îşi dădu seama că lucrurile o luau razna. Nu era nici un ban în geantă. Singurul lucru care îl mai interesa era propria supravieţuire. Dacă încerca să fugă, nu avea nici o îndoială că rusul l-ar fi urmărit şi l-ar fi omorât. Dar încă deţinea informaţia de care aveau nevoie. Câtă vreme nu le-o spunea, putea folosi asta în avantajul său.

Kursk îl privi fix.

– Bine. Acum unde mergem?

Papin nu spuse nimic.

Kursk îşi ţinea mâna stângă pe volan. Dar cu mâna dreaptă îl luă pe Papin de gât şi începu să îl strângă. Papin se chirci în scaun, încercând să scape din strânsoarea rusului. Dar nu

reuși. Nu putea să se elibereze și efortul îl făcea pur și simplu să se sufoce mai repede. Cu siguranță rusul se va opri. Cu siguranță nu-l putea omorî acum. Papin încerca cu disperare să respire, simțind cum îi zvâcnește sângele în urechi, cum ochii i se umflă, iar vederea i se încețoșează. Și, cu toate acestea, pumnul se tot strângea în jurul gâtului. Putea să-și simtă coardele vocale cum sunt zdrobite de presiune. Când nu mai putu rezista, nu fu în stare decât să spună cu o voce înecată:

– Bine... Bine... îți spun.

În sfârșit, mâna de pe gâtul lui se relaxă. Pieptul lui Papin parcă se îngreună în timp ce se chinuia să tragă aer în plămâni, fiecare respirație arzându-l ca și cum ar fi inspirat gaz otrăvit.

– Du-te la capătul drumului și fă dreapta.

Își mișcă încet mâna ca să priceapă Kursk ce îi spusese. Acesta porni mașina și o luă înainte. Făcură la dreapta și intrară pe niște străzi înguste. În sfârșit, Papin gesticulă spre marginea drumului. Acolo era un loc de parcare.

– Oprește în spatele acelei mașini roșii, spuse el.

BMW-ul se opri în curbă. Papin se întoarse cu capul spre Kursk. Rusul se uită la el cu o privire goală, privirea unui bărbat incapabil să simtă remușcări.

– Pe partea cealaltă a drumului, spuse Papin. Vezi aleea? Pe-acolo. E apartamentul de la ultimul etaj.

– Sunt în apartament?

– Nu.

– Se mai întorc?

– Da, cred că da. Poate în seara asta.

– Există doar o singură intrare?

– Cred că da.

Papin se lăsă din nou pe spate, pe scaun. Era epuizat, nu mai avea nici o urmă de energie și de voință. Când Kursk îi cuprinse gâtul din nou, cu ambele mâini de data asta, Pierre

Papin abia mai făcu vreo mișcare în timp ce viața se scurgea din el.

Când își termină treaba, Kursk coborî din mașină. Stătea în drum, sprijinindu-se de BMW în timp ce își aprindea țigara și privea în susul și în josul străzii. Nu era nimeni în jur. Se uită la clădirile din jurul lui. Nu se uita nimeni pe fereastră, nu se vedea nici cel mai mic semn că era urmărit, doar niște copii care se jucau în fața unei cafenele, ceva mai în jos, pe stradă.

Bătu în geamul din spate și așteptă să fie coborât.

– Bine, îi spuse tipului de pe bancheta din spate. A venit timpul să-ți faci treaba.

De pe bancheta din spate a unei mașini parcate la capătul străzii, un bărbat privea prin lentila unui aparat foto de înaltă rezoluție. Era pregătit. Camera făcea câteva poze pe secundă. Lângă el o femeie vorbea la telefonul mobil.

– Doi dintre ei au trecut strada. Se duc în apartament. Cred că tocmai au forțat ușa de la intrare. Îl văd pe francez pe scaunul din față, dar nu mișcă. Sunt destul de sigură că l-au omorât.

Grantham oftă.

– Dobitoc lacom... Eu îl avertizasem.

– Acum ce vreți să facem, domnule?

– Nimic. Continuați să urmăriți ce se întâmplă. I-am oferit lui Papin ajutorul nostru, dar nu l-a acceptat. Asta e problema lui. Prioritatea noastră rămâne cea dintotdeauna. Supraveghem în continuare.

– Da, domnule. Înțeleg.

– Bine. Țineți-mă la curent cu tot ce se întâmplă.

– Absolut.

Jennifer Stock închise și bagă telefonul înapoi în geantă.

– Tocmai am vorbit cu șeful, îi spuse ea fotografului. A spus să uităm de francez. Trimite fotografiile alea la Londra. Apoi continuă-ți treaba. Așteaptă și urmărește.

Stock se tot foia din cauza disconfortului. Era cald în mașină. Bluza și fusta se șifonau de banchetă. Începu să înjure în șoaptă. Dacă ar fi știut că urma să își petreacă jumătate de zi așteptând și urmărind, și-ar fi luat un tricou și niște blugi.

46

Magnus Leclerc verificase la Registrul Comerțului din Panama, unde trebuiau să fie înregistrate toate companiile din alte țări. Topográficas SA era acolo, la fel și cei trei directori numiți, și nici unul dintre ei nu era domnul Vandervart. Asta nu era nici o surpriză: de ce să ai o companie în Panama de la bun început dacă nu ca să nu fii vizibil? Nu existau nici evidențe contabile. Nici nu aveau cum să existe: lipsa oricăror legi care să ceară evidențe de orice fel era unul dintre avantajele majore ale legilor comerciale panameze. Așa că nu aflase nimic mai mult decât știuse la început, dar nici nu se așteptase să afle. Nu era deloc neobișnuit pentru clienții săi să dorească să își acopere urmele, și posibilitatea să își piardă o oră într-un bar era un preț mic pe care era dispus să îl plătească pentru șansa de a obține un contract de nouă cifre.

Ajunse la hotelul Beau Rivage puțin după ora șase seara și întrebă de Vandervart la recepție, unde fu informat de recepționer că gazda sa își cere scuze, dar era prins într-o ședință și va întârzia câteva minute. Între timp, dacă domnul dorea, putea să meargă la bar, iar domnul Vandervart i se va alătura acolo în curând.

Era locul de întâlnire tipic pentru cei din înalta societate europeană: pereți ornați, perdele din mătase verde la ferestre, scaune cu aspect antichizat, grupate în jurul unor mese drapate în alb. Leclerc merse la bar și comandă o votcă martini de la un tip cu părul grizonant din spatele barului. Își luă băutura și

se așeză la o masă în colț. Singurii clienți în afară de el erau un cuplu de americani bătrâni. Bărbatul deja își comandase al doilea bourbon. Soția începea să facă nazuri. Părea începutul unei lungi seri de iad conjugal.

Știa totul despre asta. Leclerc sorbi din martini și contemplă în minte scena care îl aștepta când avea să se întoarcă acasă. Marthe îi va face capul calendar cu cât era de epuizată după o lungă zi în care nu făcuse absolut nimic decât să joace tenis, să-i cheltuie banii și să depună efortul minim necesar pentru creșterea a doi adolescenți care se puteau descurca perfect și singuri. O avertizase că era posibil să ajungă acasă târziu și îi spusese să nu își facă griji în legătură cu cina, dar oricum un conta. Urma să se lege de faptul că purta cea mai urâtă haină pe care o găsise. Urma să își dea ochii peste cap și să îi spună că mâncarea se stricase. După care...

Mon Dieu!

O femeie tocmai intrase în bar. Era înaltă, cu o față frumoasă și părul brun șaten. Purta o bluză moale și albă peste o fustă strâmtă de un albastru-închis. Picioarele ei lungi erau bronzate. Tocurile ei înalte se asortau cu fusta, la fel cum se asorta și geanta mică de pe umăr. Arăta absolut decent, dar era și foarte atrăgătoare în același timp. Leclerc îl văzu pe american holbându-se la fată, în timp ce ea părea să se uite după cineva prin bar. Soția americanului țâțâi și îi trase un dos de palmă peste mâneca jachetei, redirecționându-i atenția spre ea.

Șatena prinse privirea lui Leclerc. Fața ei se lumină brusc de un zâmbet, lăsându-l să înțeleagă că îl recunoscuse și că nimic altceva nu o putea face mai fericită. Veni lângă el și se opri în dreptul mesei.

– Domnul Leclerc?

Întinse mâna ale cărei degete elegante și moi, cu o piele perfectă, erau în contrast total cu mâna bătrânului, care acum se uita în direcția ei.

– Mă numesc Natasha St. Clair, asistenta domnului Vandervart. E încă reținut în ședință, mă tem.

– *Enchanté, mademoiselle,* răspunse Leclerc. Eu sunt Magnus Leclerc. Dar, te rog, Natasha, spune-mi Magnus. Pot să te conving să-mi ții companie, să-l așteptăm împreună pe domnul Vandervart?

– Ești sigur? Adică, dacă crezi că e în regulă...

– Evident, chiar insist.

– Mulțumesc. Sper doar că nu te-am deranjat.

Roși puțin în timp ce se așeză lângă el, îndreptându-și fusta peste coapsele ei perfecte. Apoi scutură ușor din cap, părând îngrijorată.

– Știți, domnul Vandervart e un om minunat, dar chiar cred că ar putea să nu se mai streseze atât. Nu e treaba mea să spun ceva, bineînțeles, dar cred că cei ca el muncesc prea mult. Evident, vor ce e mai bun pentru familiile lor, dar uneori ar trebui să se gândească mai mult și la ei. Nu ești de acord?

Magnus Leclerc ar fi fost de acord cu orice i-ar fi spus ea.

– Absolut, spuse el dând din cap entuziasmat.

Fata zâmbi, ca și cum ar fi fost recunoscătoare pentru asta. Își puse coatele pe masă și se aplecă în față puțin, ca să se simtă parfumul ei și de cealaltă parte a mesei și pentru ca Leclerc să-i vadă ca din întâmplare decolteul, în timp ce sânii îi erau strânși de poziția brațelor.

– Mmm, spuse aproape torcând, acel martini arată atât de tentant. Nu e foarte frumos din partea mea să beau în timp ce încă lucrez, dar poți să îmi iei și mie unul? E în regulă?

– Evident, aș fi încântat, spuse bancherul.

În timp ce se ridică de la masă și merse către bar, simți că îi crescuse pulsul. Comandă o băutură și își aranjă cravata în oglinda din spatele barului. Când paharul cu martini fu gata, barmanul ridică o sprânceană în semn că înțelegea despre ce era vorba, ca de la bărbat la bărbat. Leclerc zâmbi, dându-i

barmanului o palmă prietenească peste umăr, și îi lăsă un bacșiș de zece franci. Apoi se îndreptă spre fată.

Deși nu ar fi vrut să recunoască, Alix savura acele momente. Simțise privirile care o urmăriseră în timp ce se plimba – dorința pe care le-o stârnise portarului și recepționistului. Când intrase în bar, cu greu se abținuse să nu râdă de bătrân și de soția lui. Apoi remarcase cum bancherul încerca să nu se holbeze la ea ca un virgin de șaisprezece ani și își dăduse seama că nu avea să-i fie deloc greu.

Din acel moment, își făcu treaba ca la carte: zâmbetul, contactul vizual, gesturile care îl excitau pe un bărbat în timp ce îi și sugerau că era disponibilă, schimbul de replici ce se termina mereu printr-o întrebare, cu care bărbatul era mereu de acord. Orice specialist în agățat întrebat ar da același răspuns: dacă cealaltă persoană spune da din primul moment, nu se mai opresc până nu ajung în dormitor.

Fu tentată să vadă dacă își putea face micul număr de magie fără ajutorul drogurilor, dar seducerea lui Leclerc nu era decât un mijloc pentru atingerea unui scop. Trebuia și să îl facă să vorbească. Așa că, atunci când el se duse la bar, scoase o țigară și bricheta din poșetă. Oricine s-ar fi uitat în direcția ei ar fi văzut asta. Dar nu ar fi văzut capsula mică pe care ea o luase în palmă și nu ar fi văzut nici când a rupt-o în două și a pus conținutul în paharul lui Leclerc în timp ce s-a aplecat să se joace cu măslina înfiptă în bețișorul negru de plastic.

Praful rămase la suprafața băuturii, dar dispăru după ce amestecă cu bețișorul. Leclerc se întoarse la masă și o găsi pe Alix uitându-se la el cu o față vinovată și spunându-i:

– Vai! M-ai prins! Aveam de gând să-ți fur măslina. Îmi pare rău. Nu mă pot abține!

Încercă să afișeze cel mai frumos zâmbet de care era capabil în timp ce îi spuse:

– Ei bine, ți-o fac cadou.

Alix luă măslina din paharul pe care Leclerc i-l pusese în față și o bagă în gură, între buzele ei roșii.

– Mmm, delicios! spuse ea, apoi își plimbă limba pe deasupra buzei superioare, jucându-se.

Brusc își spuse că era cazul să înceteze. Dacă era prea evident, prea ușor totul, Leclerc ar fi putut deveni suspicios. Era timpul să devină mai greu de abordat.

Se uită la el cu o privire plină de curiozitate, ca o elevă nerăbdătoare, respectuoasă, care sorbea cuvintele profesorului ei favorit.

– Întotdeauna am fost fascinată de băncile elvețiene. Mi se par atât de puternice și de misterioase. Trebuie să îmi povestești despre tot ce faci. Mor de curiozitate.

Numele barmanului era Marcel. De mai bine de treizeci de ani servea băuturi, urmărind jocurile care încep atunci când bărbații, femeile și alcoolul se amestecă. Se considera un bun cunoscător al artei seducției. Așa că, din momentul în care fata intrase pe domeniul său și îi zâmbise bărbatului din colț, îi trezise interesul lui Marcel.

Era aproape sigur că era vorba despre o escrocherie. Bărbatul urma să fie victima, și ea se juca cu el până avea să pice în capcană. După al doilea martini, fata trecuse discret la apă minerală, în timp ce bărbatul continuase să bea alcool. Marcel zâmbi și continuă să urmărească spectacolul.

Barul începea să se umple acum. Un grup de oameni de afaceri intraseră, fiecare uitându-se pe rând la brunetă și zâmbindu-și unul altuia în timp ce își comandau băuturile. Apoi o figură ciudată intră și se așeză pe unul dintre scaunele înalte de lângă bar. Avea aproape doi metri, era îmbrăcat în jeanși și purta un tricou cu galben și mov. Avea părul foarte creț, de culoarea nisipului, iar ochii săi erau albaștri-pal.

Marcel oftă, trist, deplângând cât de mult scăzuseră standardele. În ziua de azi nu se mai putea face diferența între

cerșetori și milionari. Un om îmbrăcat în blugi putea fi un star rock, un actor sau un îmbogățit de pe urma industriei computerelor despre care tot vorbesc unii. Poate că era copilul hipiot al unei familii bogate. Când comandă un Heineken, se gândi că era încă un începător. Avea un ceas Breitling Navitimer – un ceas scump, dar serios și funcțional. Avea și maniere. Oamenii de afaceri, de obicei, comandă în grabă, fără un *te rog* sau un *mulțumesc*. Dar acest Rastaman alb se și obosise să facă puțină conversație, cu o voce calmă, relaxată. Arăta respect pentru munca pe care o făcea Marcel. Poate că putea să îl ierte pentru modul în care era îmbrăcat.

– Vreți și niște chibrituri, domnule? spuse Marcel arătând spre țigările Camel de pe tejghea, de lângă paharul de bere.

Omul zâmbi.

– Nu, mulțumesc. Încerc să mă las. Le țin acolo ca să îmi testez voința. Dacă pot să beau câteva beri fără să fumez o țigară, știu că am făcut progrese.

Se uită roată în jurul său, apoi se întoarse spre Marcel și spuse:

– Ai văzut cuplul din colț? Tocmai l-a mângâiat pe față. Apoi el i-a luat mâna și i-a sărutat-o. Nu-i așa că iubirea e minunată?

Marcel clipi.

– *L'amour, toujours l'amour...*

În microfonul ascuns în pletele sale, Thor Larsson putea să audă vocea lui Carver.

– Da, am văzut. E aproape înfricoșător cât de bine se pricepe.

Înăuntrul pachetului de țigări era o cameră video mică, cu un obiectiv de mărimea unei piuneze, și cu un transmițător conectat la un monitor și un reportofon din camera lui Carver. Un microfon și un transmițător audio erau ascunse în geanta lui Alix. Tot ce făceau ea și bancherul, toate cuvintele pe care și le spuneau, totul era înregistrat pe casetă.

– Mă întreb cât de bună e la pat, spuse Larsson aparent pentru urechile barmanului.

Carver râse.

– Nu te aștepta să-ți spun eu.

– Dacă aș putea auzi și ce vorbesc...

– Nu-ți face griji. Am semnal maxim de la Alix și aud totul foarte clar.

– Poți să mai îmi dai o bere, te rog? Și niște alune, dacă ai. Cred că o să mai stau.

47

Grigori Kursk era un om răbdător. Învățase să fie astfel în Afganistan. Prea mulți camarazi se grăbiseră să se arunce în luptă, sperând să-și copleșească adversarul prin puterea armelor de foc pe care le aveau la dispoziție, dar se înșelaseră, fuseseră prinși în ambuscadă și sfârșiseră direct în iad. Kursk putea aștepta ore, zile, oricât i-ar fi luat celui pe care îl căuta să facă prima mișcare și să își dezvăluie poziția. Abia atunci urma să lovească.

Așa că nu îi păsa cât timp îi lua lui Carver, toată noaptea sau toată săptămâna, să se întoarcă la apartament. Era pregătit pentru momentul în care avea să se întâmple asta.

Cei doi bărbați pe care îi trimisese sus în apartament raportaseră că ușa avea un cadru de oțel și era securizată de sus până jos și pe lateral. Balamalele fuseseră și ele întărite. Singurul mod de a intra era cu o bombă sau cu o mitralieră. Kursk însuși examinase ferestrele cu binoclul. Geamul era mai gros decât unul obișnuit, aproape cu siguranță antiglonț.

Se așteptase la asta. Carver nu era prost: trebuia să ia măsuri de securitate împotriva celor ca el. Între timp, Kursk avea nevoie să ia și el la rândul lui niște măsuri. Dădu un

telefon la Moscova şi făcu rost de numărul persoanei de contact de care avea nevoie, un mobil înregistrat în Elveţia.

– Lucrez pentru Iuri, spuse el. Trebuie să scap de o maşină, un BMW 750. Are ceva înăuntru. Acest lucru trebuie să dispară, înţelegi...? O să trimit un om cu maşina. De asemenea, vreau o dubă, precum cea a companiilor de telefonie sau a celor care fac livrări, ceva de genul ăsta. Omul meu o să vină după ea. În douăzeci de minute. Ai face bine să ne dai tot ce îţi cerem. Nu vrei să afle Iuri că ne-ai dezamăgit.

Kursk îl trimise pe Dimitrov cu maşina. Papin încă era pe scaun, ţinut în poziţie verticală eu ajutorul centurii de siguranţă. Acum Kursk era singur pe stradă. Era un loc tăcut, respectabil, o zonă în care ieşea imediat în evidenţă. Trebuia să scape de ochii curioşilor ascunşi după ghivecele cu flori sau după perdele. O firmă îi atrase atenţia puţin mai sus: pubul irlandez Malone's. Perfect.

Comandă o bere şi un whisky şi se aşeză lângă geam ca să poată urmări tot ce se întâmplă în stradă. Nimeni nu putea să intre sau să iasă din clădirea în care stătea Carver fără ca el să observe. Kursk îşi savură băutura şi se uită în jurul său în bar. Mai văzuse locuri ca acesta în Moscova. Presupuse că mai erau un milion de astfel de locuri, peste tot în lume. Dar era în regulă. În comparaţie cu alte locuri în care stătuse şi aşteptase, acesta era un palat.

Jennifer Stock parcase maşina şi pornise la plimbare, uitându-se prin vitrine şi oprindu-se să-şi ia o cafea. Îi văzuse pe Kursk şi pe cei trei oameni ai săi. Existau, se gândi ea, avantaje evidente când eşti femeie, principalul fiind refuzul instinctual al bărbaţilor de a o lua în serios, indiferent de aşa-zisa egalitate dintre sexe. Putea să se tot plimbe dintr-o parte în alta a străzii şi ei, pur şi simplu, ar fi crezut că e o femeie proastă care nu avea nici un simţ al direcţiei sau care încă nu se hotărâse încotro voia să meargă. Putea să se uite în stânga

și-n dreapta și ei, pur și simplu, ar fi crezut că e doar curiozitate feminină.

Era și mult mai ușor să vorbească cu oamenii. Aparent până și cel mai decent bărbat ar fi trezit suspiciune sau chiar frică atunci când s-ar fi apropiat de un străin. Copiii erau crescuți cu sfaturi de genul: feriți-vă de bărbații pe care nu îi cunoașteți. Dar oricine, indiferent de vârstă sau sex, ar fi vorbit cu o femeie. De fapt, copilul acela cu ochi mari și păr ciufulit al patronului cafenelei îi spusese totul despre francezul care îi pusese întrebări lui *papa* în acea dimineață și despre bărbații ciudați, îmbrăcați cu perdesie largi care ieșiseră din mașina aceea mare și neagră.

– Da, i-am văzut și eu, spuse ea ciufulind părul băiatului. Erau ciudați, nu-i așa?

În timp ce era încă în cafenea și sorbea un espresso, Stock primi un telefon din Londra. Era Bill Selsey.

– Bună, Jen, tocmai am aflat ceva legat de BMW-ul cu număr italian de care ai întrebat. E înregistrat pe numele unei companii, Pelicce Marinovski. Cică importă blănuri din Rusia.

– Pe bune? Bărbații din mașină nu păreau că se ocupă cu blănuri.

– Mda, nici compania Pelicce sau cum s-o chema nu pare exact a fi o companie de import-export. Nu pot să-i găsesc conturile niciunde, nici sediul sau vreo evidență a vânzărilor.

Stock se încruntă.

– E un fel de paravan pentru mafia rusă?

– Posibil, dar să ai grijă, da? Nu sunt oameni cu care vrei să te încurci.

– Am ordine să îi urmăresc de la distanță și să nu intervin. Asta și am de gând să fac.

– Foarte bine, așa să și faci.

48

Magnus Leclerc se simțea sufocat de căldură. Nu își dădea seama de ce barul se încălzise atât de tare dintr-odată. Își scosese sacoul și cravata, dar încă transpira ca un porc. Spera ca Natasha să nu fi observat. Aaaah, Natasha! Era uimitoare. O cunoscuse acum o oră, dar deja simțea că exista o legătură foarte strânsă între ei, de parcă puteau citi unul în sufletul celuilalt.

Îi povestise despre târfa de Marthe, despre cât de tare suferise din cauza cicălelii ei constante, a criticilor ei meschine și a faptului că nu-i satisfăcea nevoile sexuale. Se temuse că Natasha avea să râdă de el. Dar n-o făcuse. Îl înțelegea. Fata asta frumoasă îi luase mâna într-a ei. Apoi, foarte blând, își trecuse degetele perfecte peste obrazul lui. Leclerc aproape plânse de fericire. Trecuse foarte mult timp de când nu se mai simțise atât de bine.

Atât de mult de când fusese așa excitat. Poate de aceea îi era atât de cald – ardea de pasiune. Voia să i-o tragă cu orice preț. O privi, dezbrăcând-o în mintea lui, încercând să-și imagineze cum arăta goală. Pentru o clipă, nici nu-și dădu seama că vorbea cu el.

– Scuze, spuse el, ai spus ceva, *chérie?*[1]

– Spuneam că poate ar trebui să-l căutăm pe domnul Vandervart. Nu știu ce s-a întâmplat cu el. Cred că încă e sus, în apartamentul lui. Crezi c-ar trebui să urcăm?

Leclerc afișă un zâmbet recunoscător.

– Sus? O, da, cred că acolo trebuie să mergem.

Când se ridică, observă brusc că podeaua nu era atât de stabilă pe cât ar fi vrut el să fie. Natasha se grăbi să-l sprijine, îi

[1] Scumpo (în lb. franceză) (n.tr.)

luă haina și cravata pe care le aruncase și-l luă de braț, ajutându-l să-și recapete echilibrul în timp ce ieșea din bar. Nu-și dădea seama ce se putuse întâmpla. Băuse doar, câte, patru martini, poate cinci? N-ar fi trebuit să fie așa amețit. Apoi îi simți șoldul lipit de al lui, greutatea și moliciunea sânului ce-i mângâia brațul, și un rânjet larg, fericit se întipări pe fața lui Magnus Leclerc. Nu-i păsa cât era de beat. Se simțea absolut grozav.

Alix îl conduse pe bancherul moleșit, căruia-i curgeau balele, pe coridor și pe scări, până la ușa apartamentului. Bătu, își lipi urechea de ușă, apoi se întoarse spre Leclerc.

– Nu pare a fi înăuntru. Sigur nu mai întârzie mult. Putem aștepta la mine în apartament dacă vrei. Stau chiar vizavi.

Fără să-i dea ocazia să răspundă, se apropie de ușa alăturată, introduse cheia în broască și intrară împreună.

– Mă tem că nu-i foarte comod aici, spuse ea conducându-l prin sufrageria mobilată în stil antic în dormitorul cu un pat enorm, acoperit cu o pătură de culoarea cerului.

Chiar vizavi de pat era un dulap cu un televizor. Camera era pentru nefumători, dar cineva lăsase un pachet de țigări într-o scrumieră, lângă televizor.

– Aici e mai comod, spuse Alix punându-și poșeta pe o masă de lângă pat. De ce nu te relaxezi? Stai pe pat și îți aduc eu o băutură de la minibar. Alt martini?

– Nu, spuse el luând-o de braț. Nu-ți face griji pentru băutură. Stai aici cu mine.

Bătu cu mâna pe pat, lângă el. Alix se așeză. Îl lăsă să-și plimbe mâna pe coapsa ei, oprindu-l doar când încercă să îi bage mâna sub fustă.

– Stai așa, spuse ea trecându-și jucăuș mâna prin părul lui. Ce-ar zice Marthe să ne vadă așa?

– Să i-o trag lui Marthe! spuse Leclerc. Apoi începu să chicotească. De fapt, mai degrabă ți-aș trage-o ție!

Se repezi la Alix, prinzând-o de umeri și încercând să o forțeze să se întindă pe pat. Ea râse și se eliberă de sub greutatea lui.

– Nu te grăbi, spuse ea. Dacă mă vrei, trebuie să faci exact așa cum spun eu.

– Orice! spuse Leclerc privind-o cu dorință.

– Ridică-te în picioare, în fața mea!

Se supuse imediat.

– Scoate-ți cămașa!

Din nou, făcu cum i se spuse.

– Acum dă-ți jos pantalonii și apoi să nu mai faci nici o mișcare!

Când termină, o privi cu gura căscată pe Alix cum își desfăcea nasturii de la bluză, apoi cum o aruncă ușor, cu o mișcare lascivă. Își desfăcu fusta și o lăsă să alunece pe podea la picioarele ei.

Alix purta lenjerie albă cu dantelă, care-i accentua formele suple și atletice. Încă avea pantofii cu tocuri-cui.

În fața ei, Leclerc era îmbrăcat cu un șorț lăbărțat susținut de o bandă elastică ce se adâncea în carnea fleașcă. Încă avea șosetele gri de lână.

– Întinde-te pe pat, lipit de capul patului, îi spuse ea.

Leclerc se dădu rapid în spate, căzu pe pat și se sprijini de perne.

– Curând, foarte curând, o să-ți faci de cap cu mine. Dar mai întâi îmi fac eu de cap cu tine. Stai acolo nemișcat și nu scoate nici un sunet!

Alix ocoli patul și ajunse la niște sertare. Se aplecă să deschidă unul, făcându-l pe Leclerc să geamă de plăcere la vederea ei, și scoase trei eșarfe lungi și înguste din mătase neagră.

– Ce...? începu Leclerc

– Șșșș...

Se întoarse la pat, întinse eșarfele pe cearșaf și îngenunche lângă pieptul lui Leclerc. Apoi îl luă de încheietura mâinii drepte, pe care o legă cu îndemânare de un capăt al primei eșarfe, după care înnodă celălalt capăt de partea de sus a piciorului patului. Un braț al lui Leclerc atârna neajutorat în aer, dar el părea mai puțin preocupat de asta decât de încercările lui disperate de a-și ridica fața la nivelul sânilor lui Alix în vreme ce ea se apleca peste el. Îl ignoră, prinzându-l de cealaltă încheietură, fără să scoată un cuvânt, și repetând procedura cu cealaltă eșarfă.

După ce îi legă ambele brațe, se aplecă și-și trecu mâna prin părul de pe pieptul lui Leclerc, jucându-se leneș cu sfârcurile lui, în vreme ce-l întreba:

– Îți par atrăgătoare?

– O, Doamne, da, gemu el.

– Atunci privește-mă cu atenție și ține minte ce vezi. Pentru că acum mă vezi, iar acum – luă ultima eșarfă și o înfășură rapid în jurul capului bancherului, acoperindu-i ochii – nu mă mai vezi. Ești neajutorat acum, la mila mea. Așa că mă întreb ce-o să fac?

Îi puse arătătorul pe buze, tachinându-l, în vreme ce el încerca disperat să i-l sugă, apoi se întinse peste el și începu să se unduiască în jos, din ce în ce mai jos, până când capul îi era direct deasupra pantalonilor lui.

– Mmm, ce-avem noi aici? întrebă ea.

Se ridică din nou și începu să-i tragă pantalonii de pe talie.

– Te rog, te rog, gemu el încercând să-și ridice fundul de pe pat ca să o ajute.

Alix se aplecă în față peste Leclerc, până când capul ei ajunse la câțiva milimetri deasupra șortului lui și...

– Mulțumesc, domnișoară St. Clair, asta e tot, spuse o voce aspră, guturală, care suna la fel ca a unuia care vorbea afrikaans[1].

---

[1] Limba vorbită în Africa de Sud (n.tr.)

Alix coborî din pat și îl privi furioasă pe Carver.

– Ți-a luat cam mult! îi spuse ea în șoaptă.

– Îmi cer scuze, răspunse el tot în șoaptă, explicându-i și cu mâinile că regretă întârzierea...

– Cine ești? Ce se întâmplă? țipă Leclerc zvârcolindu-se pe pat.

Carver îl plesni foarte tare peste față.

– Taci din gură, domnule Leclerc! se răsti Carver. Dacă ții la viața și la reputația ta, ține-ți gura și ascultă. Stai să te ajut.

Carver scoase o batistă din buzunar și o îndesă în gura omului, punându-i căluș. Luă cureaua de la pantalonii ce zăceau pe podea și-i legă strâns gleznele, lăsându-l complet neajutorat.

– Numele meu e Dirk Vandervart. O să-ți pun o serie de întrebări simple, iar tu o să-mi dai răspunsuri sincere. Există două motive pentru care o să faci asta. Primul e acela că noi am urmărit seara petrecută cu domnișoara St. Clair. De fapt, am înregistrat cele mai interesante momente. Nu cred că soției tale i-ar plăcea să audă toate lucrurile pe care i le-ai spus, nu? Mai ales când te vede cum seduci o tânără și o lași să te lege de patul ei. Nu ți-ar pica bine, n-ar cadra cu căsnicia sau cu banca, nu-i așa? Buuun... Deci, dacă refuzi să vorbești, dacă încerci să ne induci în eroare sau dezvălui ceva din ce s-a întâmplat aici în seara asta, casetele alea vor fi făcute publice, te asigur de asta. Celălalt motiv pentru care o să vorbești e simplu: o să îți cauzez dureri cumplite dacă nu o faci. Să nu ai nici cea mai mică îndoială. De exemplu...

Carver îl apucă pe Leclerc de mâna dreaptă și începu să-i îndoaie degetul mic, dându-i-l pe spate. Leclerc clătină din cap într-o parte și-n alta.

– Doare, nu? Dacă o țin tot așa, osul o să se rupă ca o ramură. Apoi degetul o să se umfle ca un cârnat pe *braai*[1]. Au,

---

[1] Grătar, în Afrikaans (n.tr.)

frate, pe bune, doare atât de tare, că o să vrei să ți-l fi tăiat direct.

Întreg corpul lui Leclerc tresărea, de parcă era străbătut de șocuri electrice. Carver se făcu că nu observă și continuă să vorbească.

– Și, după ce termin cu un deget, trec și la restul. Și la alea de la picioare. Și nici nu vrei să te gândești la ce o să fac cu restul corpului. Deci, vrei să vorbești?

Leclerc aprobă frenetic din cap.

– O decizie foarte înțeleaptă. Hai să te facem un pic mai comod. Poate puteți să mă ajutați, domnișoară St. Clair?

Împreună, îl ridicară pe Leclerc astfel încât spatele-i stătea lipit de capătul patului. Alix se aplecă și-i șopti la ureche:

– Îmi pare rău, Magnus. Spune-i domnului Vandervart exact ce vrea și poți să mergi acasă, la Marthe. Chiar o iubești, nu-i așa?

Din nou, bancherul aprobă disperat din cap.

– Bun atunci.

Alix îi scoase călușul din gură.

Carver continuă apoi:

– Vreau să știu totul despre unul dintre conturile pe care le controlezi. Este numărul 4443717168.

– Dar eu controlez sute de conturi. Cum să le țin minte pe toate?

Capul legat la ochi se clătină într-o parte și-n alta, parcă implorând milă.

– Pe ăsta o să ți-l amintești. Sâmbătă dimineață, ai luat la cunoștință primirea a 1,5 milioane de dolari și ai trimis un fax proprietarului contului în legătură cu asta. Dar, până duminică după-amiază, ai făcut ca banii să dispară. Cum ai reușit asta? Și cine ți-a dat ordinele? Pentru că nu cred c-ai furat toți banii ăia pentru tine...

– Nu! Nu!

– Deci cum a fost?

– Nu pot să spun. Pur și simplu nu pot! M-ar omorî!

Vocea-i era piţigăiată, implorând o înţelegere de care știa că n-avea să aibă parte.

– Cine sunt „ei", Magnus?

– Nu pot să spun!

– Pentru că ei te-ar omorî?

– Da!

– Ce te face să crezi că nu te omor eu primul? Deschide gura.

Carver își duse mâna la spate și-și scoase SIG-Sauer-ul de la centură. Înghesui amortizorul între dinţii lui Leclerc.

– Ghiceşti ce-i ăsta? Corect, un pistol de calibrul 9 mm. Crede-mă, nu o să ezit să apăs pe trăgaci. Cu asta mă ocup. Dar mă mai ocup și cu altceva. Ţin secrete. Și nimeni nu va afla niciodată ce s-a întâmplat în seara asta, dacă îmi spui pur și simplu ce s-a întâmplat cu contul ăla.

– Nu s-a întâmplat nimic.

Carver îl plesni pe Leclerc a doua oară.

– Credeam că avem o înţelegere.

Leclerc gemu.

– Nu, serios, nu s-a întâmplat nimic. N-a intrat nici un ban în contul ăla. Nici n-a ieșit. Chitanţa pentru depozit era falsă.

– Și cine a dat ordin să fie tipărită?

– Nu pot să spun... Nu pot!

Carver oftă. Îi băgă călușul la loc lui Leclerc și îl luă iar de mână.

– Porcușorul ăsta s-a dus la piaţă, spuse el trăgând brusc și puternic de arătător. O luă de-a lungul mâinii. Porcușorul ăsta a rămas acasă. Porcușorul ăsta a mâncat friptură de vită. Iar porcușorul ăsta...

Se auzi un urlet atenuat de batistă. Carver îl ţinu pe Leclerc de degetul mic încă vreo câteva secunde, îndoindu-l în spate și lăsând durerea să se intensifice, apoi îi scoase batista.

– Ai vrut să zici ceva? Sau vrei să-ţi arăt cât de serios vorbesc?

– Nu, vă rog, vă implor...

– Atunci spune-mi. Ordinele... de unde au venit?

– De la Malgrave & Company. E o bancă din Londra.

– Cine ți le-a dat? Am nevoie de un nume.

– Nu știu, dar cred c-au venit de undeva de sus, de la cineva cu influență foarte mare. Nu putea să se întâmple fără ca președintele companiei mele să fie de acord.

– Deci cine conduce Malgrave & Company? Cine-i șeful?

Leclerc încercă un zâmbet chinuit.

– Nu-i nevoie să vă spun eu asta. E o companie de familie. Actualul director este lordul Crispin Malgrave.

– Mulțumesc, domnule Leclerc. Ați fost foarte cooperant. Veți pleca de-aici imediat. Mâine-dimineață veți primi un e-mail. Va avea fotografiile atașate – cadre de pe casetele noastre video. Sper că vă vor reaminti să păstrați tăcerea. Nu vreau să se mai întâmple lucruri neplăcute. Acum, domnișoară St. Clair, fiți drăguță și îmbrăcați-vă la loc și ajutați-mă să fac ordine în camera asta.

Carver se întoarse spre pachetul de țigări, cu camera video ascunsă în el și transmise un mesaj către Thor Larsson, care se uita pe monitorul din celălalt apartament.

– Poți să strângi și să ieși și tu de-acolo.

49

Alix stătea sub duș, încercând să curețe amintirea mâinilor lui Leclerc de pe trupul ei. Hotelul punea la dispoziție două sticluțe cu apă de gură cu aromă de mentă. Le folosi pe amândouă. Nici măcar nu se sărutaseră, darămite să facă sex, dar tot se simțea murdară. În timp ce revenea în dormitor, Carver ascundea cu grijă echipamentul video. Leclerc stătea pe-o parte a patului, chircit și lipsit de vlagă.

Alix își adună lucrurile, apoi îl ajută pe Carver să-l dezlege și să-l îmbrace pe Leclerc, deși îl lăsară legat la ochi. Bancherul fu scos pe coridor, coborât pe scara de urgență și apoi dus pe o ușă din spatele clădirii. Thor Larsson aștepta să-i întâmpine în Volvo-ul lui vechi.

– Ai luat tot? întrebă Carver, încă păstrând accentul lui Vandervart.

– Sigur, spuse Larsson. Și nu-ți face griji. Calitatea sunetului și a imaginii e superbă.

Zece minute mai târziu, Leclerc fu scos din mașină pe o stradă lăturalnică. În timp ce își dezlega eșarfa de la ochi, Volvo-ul dădu colțul și dispăru.

Larsson îi lăsă pe Carver și pe Alix pe Pont des Bergues, lăsându-i să-și croiască drum prin Orașul Vechi, în vreme ce el se întorcea la apartamentul lui. La câteva minute după ce ajunse acolo, se conectă la internet și sparse serverul central al hotelului. Voia să șteargă orice urmă a prezenței lor acolo. Îi luă jumătate de oră și toată priceperea, dar, în final, era ca și cum domnul Vandervart, domnișoara St. Clair și domnul Sjoberg nu rezervaseră nici o cameră și nici nu trecuseră pragul clădirii.

În timp ce traversau din nou râul, braț la braț, Alix îl întrebă pe Carver:

– Chiar l-ai fi rănit pe Leclerc?

– Dac-aș fi fost nevoit... Dacă ar fi fost singura modalitate de a-l face să vorbească...

– Mă sperii când te văd așa. Ți se pare ceva atât de natural.

– Nu-i chiar așa. Îmi făceam doar treaba. Și, dacă crezi că eu sunt natural, ar trebui să te vezi pe tine. M-am cam speriat stând în fața camerei și privindu-vă. Chestia asta m-a făcut să mă-ntreb ce-ar fi zis cineva dacă ne-ar fi văzut pe noi doi.

Acum erau pe malul îndepărtat al râului, mai relaxați și liniștiți, cărând gențile pe care le duseseră peste noapte la hotel. Apoi Carver o întrebă:

– De ce te-ai dus, de fapt, la Paris?

Nu era nici o urmă de agresiune în vocea lui, nu avea nimic din tonul amenințător cu care i se adresase lui Leclerc. Punea o simplă întrebare, ca și cum ar fi fost din pură curiozitate.

– A fost așa cum ți-am spus, răspunse Alix, la fel de sincer. Kursk voia o femeie care să-l ajute cu o misiune și era dispus să plătească zece mii de dolari.

– Dar nu există nici un doctor, nu? Nici un logodnic respectabil?

Alix deschise gura să vorbească, apoi păru să se răzgândească. Oftă și privi în altă parte. Vocea lui Carver deveni dintr-odată mai dură.

– Nu, și nici nu mi te imaginez lucrând la o recepție. Oamenii ca noi nu rezistă în slujbe normale. Am părăsit de prea mult timp lumea aia. Deci, ce-ai făcut de fapt?

Alix își smuci mâna și se opri din mers.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu-i evident?! Același lucru pe care l-am făcut dintotdeauna. Clienții mei erau ruși, foarte bogați, foarte puternici. Uneori eram mai mult ca o iubită, stăteam luni la rând cu același bărbat.

Carver voia să se oprească. Știa că n-are nimic de câștigat dacă insista cu întrebările. Dar nu se putea abține.

– Ca și cu tipul de la club, cu cele două blonde? întrebă el, dar de data asta tonul era unul tăios.

Alix îl privi cu acel dispreț profund pe care nu-l mai întâlnise la ea de când se cunoscuseră în Paris.

– Da, ca și cu Platon. Înaintea fetelor ălora, eu stăteam lângă el în cluburi, îl lăsam să mă prindă de țâțe, i-o sugeam sau i-o trăgeam. E bine? Ești mulțumit acum? Sau vrei să mă umilești și mai tare?

– Nu, am prins ideea.

– Chiar așa? Chiar înțelegi ce înseamnă să fii femeie în ziua de azi în Moscova? Nu există legi, siguranță. Nu alegi între o viață ușoară și una grea, ci între a supraviețui și a muri. Am făcut ce a trebuit să fac, ca să supraviețuiesc. Apoi a venit Kursk la mine, mi-a zis de o misiune la Paris și că are nevoie de-o femeie. Mi-am spus că poate asta era șansa mea să scap și să o iau de la capăt, să încep o viață nouă.

– De ce nu mi-ai spus asta de la început?

Pe chipul ei se citea acum durerea, mânia făcând loc resemnării.

– Cum să-ți fi spus tot adevărul? Mi-am inventat iubitul respectabil și slujba respectabilă pentru c-am crezut c-ai să mă respecți mai mult. Dar am mințit. Nu sunt respectabilă. Ești mulțumit acum?

Carver o luă de umeri.

– Alix, nu-mi pasă deloc dacă ești „respectabilă". Dintre toți oamenii de pe lumea asta, eu sunt ultimul care ar avea dreptul să te judece. Vreau doar să știu ce e adevărat.

Ea privi în sus, către el.

– Contează? Poate exista vreodată mai mult de-atât între noi doi?

Nu mai aveau ce-și spune în timp ce urcau dealul și dădeau colțul în strada unde locuia Carver, cufundați în propriile gânduri.

În oglinda retrovizoare a dubei Swisscom, Grigori Kursk îi văzu venind pe stradă. Alexandra Petrova purta o perucă șatenă și haine în care nu o mai văzuse până acum, dar nu conta. O văzuse cu atâtea peruci și atât de deghizată, că putea vedea cu ușurință dincolo de ele, recunoscând-o doar după siluetă și după mers.

Zâmbi când îl văzu pe bărbatul de lângă ea. Englezul îl rănise pe Kursk atât fizic, cât și în orgoliu. Fusese păcălit și atras în capcană și, chiar dacă nu lăsase să se vadă nici o urmă

de slăbiciune în fața oamenilor săi, cu fiecare răsuflare simțea un junghi de durere în coastele rupte. Acum avea să-și savureze răzbunarea.

Îi sună pe Dimitrov, care se postase în barul irlandez, și pe ceilalți doi pe care îi lăsase în apropierea apartamentului lui Carver. Mesajul său era același.

– Au venit. Fiți gata de acțiune. Și nu uitați: îi capturăm vii.

50

O ușă se deschise ușor, aruncând o lumină de neon albăstruie peste pietrele de pavaj de culoarea cărbunelui.

– Psst! Pablo! Hai înăuntru.

Carver fu smuls din propriile gânduri, ca un om trezit dintr-un somn adânc. Se uită în jur și își dădu seama a cui era vocea.

– Nu în seara asta, Freddy. Îmi pare rău, amice, n-avem dispoziția necesară.

– Vino înăuntru. E grav!

Neliniștea din vocea lui Freddy îl făcu pe Carver să se oprească. Se uită la Alix, dar nu văzu nici un fel de reacție din partea ei.

– Ce e?

Trecură de cele câteva mese de afară și intrară în cafeneaua mică, cu tavan jos. Mai era doar o persoană în local, un bătrân aplecat peste o farfurie de minestrone[1]. Carver îl salută din cap: „Bonsoir, Karl, ça va?"[2] Bătrânul mormăi un răspuns în doi peri și-și văzu de supa lui.

---

[1] Supă de legume tipic italiană (n.tr.)

[2] Bună seara, Karl, cum îți merge? (în lb. franceză, în original) (n.tr.)

– În fiecare seară e aici, tot timpul rămâne ultimul client și mereu vrea o farfurie de minestrone, spuse Carver, deși Alix nu îl băga în seamă.

Se întoarse din nou către Freddy.

– Care-i problema?

Freddy lustrui scurt tejgheaua cu bucata de bumbac pe care o ținea în șorț.

– Deocamdată, nici una. Dar nu știu ce va fi mai târziu. Te caută lumea, Pablo. Mai întâi un francez: a venit aici azi-dimineață, zicea că lucrează pentru Ministerul federal de Interne. Evident mințea. În mod sigur era vreun polițai. Apoi o englezoaică, foarte politicoasă, plină de șarm, dar punea prea multe întrebări.

– Descrie-mi-o.

– Englezoaică tipică, știi tu. Nu era prea șic, nu era elegantă, dar arăta destul de bine.

– Părul? Hainele?

– Ăăă, stai așa... Freddy se încruntă. Bun, avea părul șaten-deschis, spălăcit. Și purta o fustă cu un imprimeu pe ea, cu flori, parcă.

Carver aprobă din cap.

– Stă cam la 50 m în spate, pe șosea, într-un Opel Vectra albastru. E un bărbat cu ea. Când am trecut pe lângă ei, l-a luat de mână și s-a uitat în ochii lui, ca și cum ar fi fost iubiți. Ce voia să știe?

– A vorbit cu Jean-Louis când eram cu spatele. El i-a zis și de ceilalți bărbați.

– Care bărbați?

– Nu știu. Nu i-am văzut. Dar Jean Louis a văzut niște bărbați ieșind dintr-o mașină neagră în după-amiaza asta. Apoi mașina a plecat, dar nu erau toți în ea. S-ar putea să mai fie pe-aici.

– Câți erau?

– Nu știu. Stai o clipă. Se duse într-o parte a camerei, deschise o ușă și băgă capul în încăpere. Jean-Louis!

O voce de copil se auzi dintr-o cameră de sus.

– *Oui, papa?*

– Vino aici, fiule.

Se auziră pași grăbiți pe scări, apoi un ghemotoc plin de energie țâșni în cameră, îl văzu pe Carver și chițăi:

– Pablo!

Tatăl său se încruntă la el, încercând să pară sever.

– Spune-i lui *monsieur* Pablo ce-ai văzut în după-amiaza asta. Știi tu, bărbații ăia ciudați.

– Ăia de care m-a întrebat doamna englezoaică?

– Da, ăia.

– Erau vreo trei sau poate patru. Arătau ciudat. Aveau haine groase pe ei, deși era frumos și cald afară.

Carver se lăsă în genunchi ca să se uite în ochii lui Jean-Louis.

– Ai observat dacă ascundeau ceva sub haine?

– Nu, aveau nasturii încheiați. Cred că fierbeau.

– Da, probabil. Îți mulțumesc, mi-ai fost de mare ajutor. Ai văzut cumva unde s-au dus?

Copilul dădu din cap în semn de aprobare.

– Unii s-au dus către casa ta. Dar nu toți. Nu știu ce s-a întâmplat cu ei. A trebuit să vin înăuntru, pentru că *maman* a spus că-i timpul să iau cina.

– Nu-ți face griji. Te-ai descurcat excelent. Cred c-ai putea deveni un detectiv celebru într-o bună zi. Nu ești de acord, Freddy?

Freddy părea șocat.

– Fiul meu? Un *flic?*[1] Nu-i amuzant, Pablo.

Își făcu cruce, prefăcându-se îngrozit, apoi se întoarse către fiul său.

---

[1] Expresie franțuzească de argou referitoare la polițiști (n.tr.)

– Bun, acum du-te înapoi la culcare. Hai, sus cu tine! Urc imediat să-ți citesc o poveste. Du-te!

Carver îl privi pe băiat cum ieșea țopăind din cameră, apoi se întoarse din nou spre Freddy.

– E o dubă Swisscom pe stradă. De când stă acolo?

Freddy scoase un oftat de exasperare.

– *Merde!*[1] De unde să știu eu așa ceva? Pe bune, Pablo, nici tu nu ești mai bun ca un polițai.

– Îmi cer scuze, dar ar putea fi important. Încearcă să-ți amintești ce s-a întâmplat azi mai devreme, când ai ieșit să servești lumea la mese. Duba era acolo azi-dimineață? Erau ceva ingineri de telefonie care lucrau pe undeva?

Freddy se gândi un moment, cu ochii închiși.

– Nu, nu era nici o dubă, nici ingineri. Probabil c-a venit mai târziu.

– Deci, ori s-a întâmplat foarte recent, ori n-are nimic de-a face cu Swisscom-ul. Trebuie să presupunem că e varianta a doua. Deci, acum îi avem pe francez, pe englezoaică și pe amicul ei din mașină, plus o gașcă de tipi în haine groase, care aveau o mașină neagră ce a dispărut, apoi a venit o dubă. Și nu pare că unii ar avea de-a face cu alții. Iisuse...

Alix se uită la el.

– Și-acum ce facem?

– Tu rămâi aici, iar eu mă duc să văd ce mama dracului se petrece.

– A, și o să mă lași pe mine aici, femeia neajutorată?

– Nu, doar că nu vreau să mă mai lupt și cu altcineva dacă în același timp trebuie să mă lupt cu tine. Mi-ar distrage atenția. O să aflu cine e acolo, mă ocup de ei, apoi putem să continuăm cu ceea ce făceam. Dacă asta vrei.

Freddy își dădu ochii peste cap și ieși din cameră.

---

[1] Rahat! (în lb. franceză, în original) (n.tr.)

– Eu o să merg și, ăăă, o să fac curat în bucătărie, spuse el uitându-se peste umăr în timp ce pleca.

Carver și Alix se încruntară unul la altul un moment și nici unul nu voia să cedeze. Apoi ea ridică rapid din umeri, în semn de supunere.

– Du-te. Freddy poate să aibă grijă de mine.

Carver nu spuse nimic, ci doar o privi. Apoi se întoarse și porni spre bucătărie.

– Hei, Freddy! strigă el. Se poate ieși prin spate?

51

Carver optă pentru drumul mai lung, ocolind astfel trei părți ale clădirii, până când ajunse în capătul îndepărtat al străzii. Acum se uita înapoi pe drum, spre dubă, spre cafenea și spre Opelul albastru. Barul lui Malone era chiar în fața lui. Dacă pusese cineva întrebări în cafenea, existau șanse să fi intrat acolo. Putea și el s-o facă la fel de bine.

Carver deschise ușa și intră într-o duhoare de țigări și de bere Guinness stătută. Înăuntru era clientela obișnuită: secretari de la ONU și de la băncile locale, care încercau să demonstreze că dincolo de costumele cenușii și albastre erau oameni vii, în carne și oase. Carver îl salută rapid cu mâna, semn că-l recunoscuse, pe bărbatul masiv, cu un tricou de rugby verde irlandez, care stătea în spatele barului, apoi privi dezinvolt prin încăpere, ca orice client interesat de ce se întâmpla în seara aceea.

Nu-i luă mult să-l depisteze pe omul cu palton. Era cocoțat pe un taburet la fereastră, uitându-se fix la Carter și sporovăind la telefon. Din start, asta îl dădea de gol. Închise telefonul când îl văzu pe Carver fixându-l cu privirea. Acela era momentul decisiv. Carver porni spre bar, clătinând din cap la prostia unui

om care n-avea nici măcar atâta creier încât să simuleze lipsa de interes.

– O halbă, te rog, Stu!

– Nici o grijă, amice! răspunse omul cu tricoul de rugby, cu un accent australian puternic, și se poziționă lângă pompă în vreme ce berea spumoasă curgea încet și se închidea la culoare în paharul de jumătate de litru din fața lui.

Carver se sprijini de tejghea.

– Individul de la fereastră, ăla ca naiba de urât, cu palton negru, e aici de mult timp?

Stu privi prin încăpere.

– Nu știu, cred că de vreo câteva ore. N-a băut mult, ticălos zgârcit ce e! Mai era un prieten cu el mai devreme, dar celălalt a plecat.

Carver plăti băutura. Voia să o ia cu el, dar îi veni brusc o idee.

– Hai să-ți zic ceva, Stu, s-ar putea să trebuiască să chemi un doctor. Am o presimțire. S-ar putea să aibă loc un mic accident.

– La naiba, Pablo, nu vreau bătăi pe-aici. Dacă vrei să faci scandal, du-te afară.

Carver îl bătu pe umăr.

– Stai liniștit. N-o să dureze mult.

Merse încet înapoi spre scaunele de la fereastră, relaxat, schimbând zâmbete cu fetele de care se ciocnea în mers. Rusul era doar la câțiva metri de el, urmărindu-l, neștiind cum să reacționeze la faptul că ținta lui se apropia de el ca și cum n-ar fi avut nici cea mai mică grijă.

Între Carver și rus, trei tinere care păreau să lucreze într-un birou, erau strânse în jurul unei sticle de vin, făcând schimb de bârfe și chicoteli pe un ton strident. Una dintre ele își lăsase poșeta pe podea.

Femeile îi aruncară priviri lui Carver în timp ce trecea pe lângă ele. Întoarse capul și le zâmbi, făcându-i sugestiv cu ochiul celei mai drăguțe dintre ele.

Nu era atent pe unde mergea. De aceea se împiedică de poșetă și căzu în față, paharul zburându-i din mână și stropindu-le pe fete cu bere Guinness, iar ele țipară și se feriră în timp ce lichidul negru și spumos le stropea hainele. Mâinile lui Carver căutară cu disperare ceva de care să se agațe și îl găsiră pe omul cu palton, care se împletici când Carver se prinse de el. Scaunele erau trântite la podea, țipetele de agitație și revoltă ale femeilor răsunară prin toată încăperea, așa că nimeni nu observă felul în care pumnii lui Carver apucară strâns paltonul bărbatului și mișcarea bruscă a gâtului lui, când îl lovi cu fruntea în septul nasului, pe când cei doi căzeau neajutorați la podea.

În câteva secunde, haosul trecu. Carver se ridică în picioare, cu o expresie confuză, și se uită cu durere la nenorocitul plin de sânge care zăcea pe podea.

– O, Doamne! Ce rău îmi pare! Sunteți bine? întrebă el disperat.

Se uită la bețivii care stăteau cu gurile căscate.

– Să cheme cineva o ambulanță, repede! Făcu o pauză, apoi ochii i se măriră. Unde-i baia bărbaților? întrebă el, chinuindu-se să respire. Cred că mi-e rău.

Se aplecă, duse mâinile la gură și își umflă obrajii, împleticindu-se spre partea din spate a barului, în vreme ce clienții agitați se dădeau înapoi să-i facă loc să treacă.

De-abia după ce intră în baia bărbaților, Carver își îndreptă spatele, își șterse o dâră de sânge de pe frunte și-și îngădui un zâmbet. Unul fusese doborât. Dar câți mai rămăseseră?

Apoi ușa din spatele lui se deschise. Privi în oglindă. Și află răspunsul.

Grigori Kursk avea de luat o decizie. Sperase ca Petrova și Carver să se întoarcă la apartament. Plănuise să pună mâna pe ei și pe computer acolo, dar acum se părea că se despărțiseră. Dimitrov îl văzuse pe Carver în bar, dar era singur. Petrova era

de negăsit. Probabil că era încă la cafenea. Kursk își trimise ceilalți doi oameni să-l ajute pe Dimitrov. Dar întrebarea era: Să meargă cu ei sau să pornească pe urmele fetei?

Cântări situația. Carver știa ce face, fără îndoială. Însă Kursk avea încredere în oamenii lui. Poate nu erau genii, dar erau foști soldați în Spetsnatz[1], antrenați într-unul dintre cele mai dure regimuri pentru forțele speciale din lume.

Între timp, el se putea ocupa singur de Petrova. Știa unde s-o găsească. Ar fi putut paria că și Carver ar fi făcut la fel: ar fi ținut-o pe târfă la distanță, să fie în siguranță, apoi s-ar fi ocupat singur de ceea ce trebuia dus la bun sfârșit.

Coborî din dubă, își încordă spatele ca să se dezmorțească – întrucât stătuse chircit timp de două ore într-o mașină –, apoi o luă pe drum în jos spre cafenea.

Agentul MI6 numărul D/813318, ofițerul de grad 5 Tom Johnsen, profita de misiunea de supraveghere pentru a ajunge s-o cunoască mai bine pe Jennifer Stock. La început nu i se păruse cine știe ce. Avea o față mai degrabă plăcută decât frumoasă. Se purta prietenos, dar la modul profesional, vrând să scoată în evidență că, cel puțin în orele de lucru, era mai întâi agent și pe urmă femeie. El o respecta pentru asta și-i plăcea faptul că nu lăsase dorința de a fi luată-n serios să-i ucidă simțul umorului. Cu cât petrecea mai mult timp în mașină cu Jennifer Stock, cu atât Johnsen era mai interesat de femeie, nu de agent.

Era intrigat de felul în care nu încerca să se facă în nici un fel atrăgătoare. Nu avea un machiaj care să atragă atenția și avea mai degrabă o tunsoare practică decât una modernă. De asemenea, părea să nu-i pese de felul în care arăta. Poate de aceea îi și luase lui atât de mult să observe că avea picioare superbe și sâni fantastici – nu prea mari, dar atât de rotunzi și de obraznici încât îi era greu să se abțină. Și fusese ideea lui

[1] Forțele speciale ruseşti (n.tr.)

Jennifer să se comporte ca doi îndrăgostiți dacă se uita cineva cu suspiciune la doi oameni care stăteau într-o mașină. Ăsta trebuia să fie un semn încurajator.

Își spuneau unul altuia povești de groază despre găsirea unei locuințe decente în Elveția cu salariul mic al agenților MI6, când Johnsen văzu un om ieșind din duba Swisscom și îndreptându-se spre cafenea.

– Stai un pic, avem companie, spuse el luând aparatul și făcând câteva poze.

– Îl știu pe omul ăla, spuse Jennifer. Era pe-aici în după-amiaza asta, dar era cu un BMW. Asta ar putea fi ceva interesant...

Îl urmăriră pe om intrând în cafenea.

– Ceilalți doi sunt încă înăuntru, nu? Deci ce facem, intrăm după ei să-i urmărim mai îndeaproape?

Jennifer clătină din cap.

– Ar putea fi riscant. Locul e foarte mic. Dacă intru, sigur mă recunoaște patronul. Și dacă apar probleme, o să ne fie greu să le evităm.

– Da, dar trebuie să aflăm care-i treaba cu clovnii ăștia. Și, orice s-ar întâmpla, se întâmplă înăuntru. Uite care-i treaba, o să merg puțin în recunoaștere. Stau la ușă, arunc un ochi înăuntru, apoi mă-ntorc aici, îți zic ce-au de gând și ne hotărâm care-i următoarea mișcare.

Când Jennifer îi răspunse „În regulă!", el deja aruncase neglijent camera foto pe bancheta din spate, coborâse din mașină și se îndrepta spre cafenea.

52

Intrară pe rând în baia îngustă a bărbaților. Primul avea părul țepos, vopsit roșcat, cu un șir de codițe în stil punk ce-i atârnau pe gulerul paltonului negru. Probabil că se împinsese cu spatele-n ușă, pentru că se învârtea când intră și avea o

mitralieră MAC-10 în mâini, iar cel din spatele lui ținea alta. Armele aveau amortizoare Sionics, care le făceau să fie aproape complet silențioase și mult mai precise decât MAC-urile obișnuite, cu țeavă scurtă. Acesta fu primul detaliu observat de Carver, în timp ce băga mâna în jachetă după SIG. Când scoase pistolul și-l puse în față, îndreptându-l de la un bărbat spre celălalt, mai observă ceva: nu trăgeau în el.

Dacă ar fi plănuit să-l omoare, ei ar fi intrat acolo trăgând ca nebunii și el ar fi fost ciuruit cu mult înainte să apuce să scoată arma. Dar ei stăteau pur și simplu acolo, cu niște fețe dure, părând foarte nervoși, ca și cum nu ar fi așteptat nimic altceva decât ocazia de a-l ucide, dar li se interzisese acest lucru. Era logic. Cel care îi trimisese avea nevoie de Carver viu. Atâta timp cât nu o aveau și pe Alix și computerul, nu era suficient să-l scoată doar pe el din joc. Voiau setul complet.

Deci, Carver avea încă o informație de care trebuia să țină cont. Deși îl amenințau cu armele, nimeni nu avea de gând să înceapă să tragă încă. Dar, dacă le permitea să-l ia cu ei, se putea aștepta la un interogatoriu dur. Apoi trebuia s-o aibă în vedere pe Alix. Cât timp va fi ea în siguranță la Freddy.

Tăntălăii ăia nu păreau să știe engleză. Stăteau acolo, pur și simplu, și se încruntau. Roșcatul clipea întruna. Avea pupilele dilatate și paloarea unui drogat cu metamfetamină, pielea de pe față fiindu-i atât de trasă încât pomeții, fruntea și mărul lui Adam îi ieșeau în relief într-un mod cu totul nefiresc. Carver aproape auzea sunetul terminațiilor sale nervoase suprastimulate și simțea efortul depus de acesta pentru a păstra măcar o urmă de stăpânire de sine și de rațiune.

Pentru câteva secunde nu se întâmplă nimic, nimeni nu știa care avea să fie următoarea mișcare. Carver nu avea de gând să facă nici o mișcare bruscă, nu în fața unui nebun drogat și înarmat care stătea la doi metri distanță. Apoi celălalt tip înarmat începu să meargă de-a lungul spațiului gol dintre pisoarele de pe un perete și chiuvetele de pe celălalt. Trecu

ușor pe lângă Carver și se așeză în spatele lui, astfel încât lui Carver să-i fie imposibil să țintească spre doi oameni cu o singură armă.

Omul arătă spre arma lui Carver și făcu un gest rapid cu degetul, ca și cum ar fi spus „Dă-o-ncoace".

Carver îl privi de parcă nu înțelegea nimic. Omul avea o față grasă, netedă și imperturbabilă ca un cartof, cu buzele groase și îmbufnate ale unui bătăuș. Gesticulă din nou, de data asta mai dur, cu mai multă iritare.

– A, spuse Carver privindu-l cu ochi mari și nevinovați, vrei arma mea? Ei bine, ia-o...

Aruncă SIG-Sauer-ul cu putere la picioarele omului cu față de cartof, trimițându-l zgomotos pe podeaua acoperită cu gresie, unde prinse viteză și se opri lovindu-se de gleznele lui. Acesta se uită-n jos o fracțiune de secundă, ceea ce fu suficient pentru Carver să se răsucească pe piciorul stâng și să-i tragă un pumn zdravăn în falca grasă. Bărbatul se clătină sub forța loviturii, iar Carver se mișcă odată cu el, folosindu-i brațul drept pe post de pârghie ca să-l întoarcă invers, ca un dansator care își răsucește partenerul, și-l izbi de amicul său roșcat aflat în cealaltă parte a băii.

Când cei doi se ciocniră, Carver apucă amortizorul mitralierei omului-cartof și-i smulse arma din mână. Se răsuci pe călcâie și se întoarse cu fața spre cei doi. Roșcatul ezită o clipă, gândindu-se dacă să tragă, iar acea pauză fu tot ce-i trebuia lui Carver. Făcu un singur pas înainte, ținând țeava puștii ca pe o bâtă de baseball și o smuci puternic, trăgându-i în cap cu patul unuia din cei doi, pe când celuilalt îi trase un cot în față.

Mișcarea îl pregăti pe Carver pentru o altă lovitură cu arma. Lovi cu toată puterea, sfărâmând osul și împrăștiind clăbuci de sânge și muci prin încăpere, înainte ca omul cu tunsoarea de punkist să-și piardă cunoștința și să se prăbușească pe podea lângă amicul lui.

Carver își trase sufletul un moment. Se uită în oglindă, își netezi părul și-și aranjă hainele. Apoi își ridică pistolul de pe podea, îl băgă în buzunar și ieși din încăpere.

Când se întoarse în bar, Stu, barmanul, îl aștepta.

– Ești bine, amice? Arătai de parcă-ți venea să borăști.

Carver zâmbi amar și se șterse cu mâna la gură.

– Da, sunt bine. Dar ai face bine să le zici clienților să nu intre acolo o vreme. E cam murdar pe jos.

– Are legătură cu ăia doi care au intrat imediat după tine?

Carver ridică din umeri.

– Doi tipi? Nu, nu cred că i-am văzut.

Australianul rânji.

– Doamne, amice, mă bucur că nu m-am luat niciodată la harță cu tine. Auzi, doctorul și poliția sunt pe drum încoace. Câțiva dintre clienții obișnuiți au insistat să-i chem. Respectă legea, nenorociții ăștia de elvețieni.

– Atunci am plecat și eu.

– Da, ar fi o idee bună. Și ar fi bine să-ți bei și Guinness-ul în altă parte o perioadă.

53

Petrova îl văzuse pe Kursk intrând în cafenea și încercase să se ridice de la masa unde stătuse în fața unei căni cu cafea, plângându-și de milă. O mai văzuse așa de foarte multe ori, plină regrete, ca pe oricare altă târfă nerecunoscătoare. Înainte să apuce să se ridice, o încolăcise deja cu brațul și o ținea suficient de strâns încât să se sufoce. Ea încercă să lovească tare cu mâinile și cu picioarele, dar loviturile ricoșau din trupul lui Kursk. Nici măcar nu le simțea.

Erau doi oameni în cameră: un boșorog care sorbea supă la altă masă și un bărbat între două vârste, cu chelie, care

purta un șorț și stătea în spatele tejghelei. Kursk îl amenință cu arma, făcându-i semn să iasă de după bar. Acesta făcu câțiva pași, cu ochii pironiți pe Kursk. Când ajunse în mijlocul încăperii, Kursk gesticulă din nou, indicând podeaua. Bărbatul îngenunche, iar Kursk se apropie de el, târând-o pe Alix la fel de ușor ca un copil ținând o jucărie de pluș, și-l călcă pe spate, forțându-l să stea cu fața la podea.

Moșul nu se clintise. Kursk își zise că-i senil. Nu avea sens să încerce să comunice cu el, așa că-i lovi scaunul cu piciorul, iar moșul căzu de pe el și se izbi de podea. Kursk îi trase un șut în cap, doar pentru a se face înțeles, și trase un glonț în podea, între cei doi. Zăceau acolo, bătrânul gemând încet în timp ce Kursk îi puse pistolul la cap lui Alix și-i șuieră în ureche:

– Tu vii cu mine, târfă trădătoare! Iuri te vrea vie, dar, dacă încerci să faci pe deșteapta, îți trag un glonț în gură și-ți fac fața aia frumoasă bucăți. O să trăiești, dar o să-ți dorești să fi murit. Acum, mișcă!

Porniră spre ieșire, iar atunci Tom Johnsen se apropie de ușă. Se opri acolo o clipă, încercând să proceseze ce se întâmplă: cei doi bărbați care zăceau pe podea, un al treilea bărbat care ținea o femeie sub amenințarea armei. Un laș ar fi făcut alegerea rațională și ar fi fugit dracului de-acolo, dar el nu era laș. Era un agent antrenat. În plus, era și un bărbat curajos pus în fața unui infractor care răpea o femeie.

Kursk trase două gloanțe în torsul lui Johnsen înainte ca acesta să apuce măcar să pună mâna pe armă, impactul aruncându-l pe spate în stradă. Apoi rusul se întoarse din nou spre bărbații de pe podea, care tocmai deveniseră martori oculari ai unei crime, și-i împușcă direct în ceafă, gloanțele smulgându-le jumătate din față.

Alix întoarse capul și-l scuipă în față pe Kursk.

– Ticălosule! mârâi ea, chinuindu-se să respire pentru a forța cuvintele să iasă. Nu era nevoie să faci asta.

O lovi cu pistolul în cap, lăsând-o într-o stare de amețeală, semiconștientă. Nici asta nu era nevoie să facă. Dar se simțea bine.

Urmărindu-l pe Tom Johnsen cum se apropia de cafenea, Jennifer Stock se gândise la modurile ciudate în care viața îi aducea împreună pe bărbați și pe femei. Când se trezise de dimineață, nu se așteptase să ajungă să cunoască pe cineva, ci doar să stea chircită în mașină și să facă muncă de supraveghere. Dar așa se scursese ziua și așa îl întâlnise pe bărbatul ăsta.

Îl plăcea, de asta era sigură. Îi plăcea eum îi zâmbise când deschisese prima oară portiera mașinii și o lăsase să urce. Îi plăcea felul în care soarele aurise firele blonde de păr de pe antebrațele lui puternice și musculoase în timp ce ținea volanul, conducând cu mânecile suflecate. Îi plăcea felul în care încercase, și nu reușise, să nu se holbeze la sânii ei, și privirea lui de școlar vinovat în momentul în care îl surprinsese făcând-o. „Scuze", spusese el, rușinat. Apoi prinsese curaj și adăugase: „Dar arăți atât de bine, că aș fi nesimțit să n-o fac".

Încercase să se supere, dar, de fapt, era ridicol de încântată. Oftă, știind unde aveau să ducă toate astea și întrebându-se dacă plăcerile meritau toate complicațiile care rezultau dintr-o relație cu un alt agent care lucrează pentru Serviciile Secrete. Apoi își spuse să nu se mai poarte ca o școlăriță aiurită și să înceapă să se concentreze asupra misiunii ei. Și atunci văzu expresia surprinsă de pe fața lui Tom și cei doi pași împleticiți pe care-i făcu înapoi, ca lovit de ceva invizibil în corp, cum se prăbuși și rămase nemișcat în mijlocul străzii.

Ceea ce tocmai vedea în fața ochilor era atât de departe de ceea ce se așteptase ea să vadă, încât îi trebuiră câteva secunde ca să înțeleagă totul. Apoi deodată înțelese ce se întâmplase și, cuprinsă de groază, deschise portiera mașinii, scoase arma și începu să alerge pe stradă, strigând cu toate puterile numele iubitului de care nu avusese parte, concentrându-se atât de

tare pe trupul său neînsuflețit, încât la început nu observă prezența celuilalt bărbat, masiv, și nici a femeii pe care o ținea strâns.

Apoi ajunseră unul în fața celuilalt, Jennifer și ucigașul, iar ea își dădu seama imediat că, deși erau amândoi înarmați, nu conta deloc. În timp ce se antrena cu arme mici, lui Jennifer i se spusese că în al Doilea Război Mondial, 85 la sută dintre soldați nu trăseseră niciodată cu arma când erau furioși, nici chiar când viețile le erau amenințate. Ființele umane normale, non-psihotice, au în general tendința de a nu se ucide reciproc. Deci, cel mai important element psihologic în instrucția militară este de a depăși acea tendință și de a transforma oamenii normali în ucigași. Dar, în cazul lui Jennifer Stock, antrenamentul nu dăduse roade. Știa că trebuia să-l împuște pe omul din fața ei sau avea să fie ea împușcată, dar, pur și simplu, nu putea s-o facă. Și el știa asta. O vedea în ochii lui și în zâmbetul care-i mijise în colțul gurii.

Scurta lor întâlnire durase cât ai număra pe degetele de la o mână și totuși părea că se întinsese deja pe câteva ore, iar pe măsură ce zâmbetul lui devenea tot mai larg, degetul i se încleșta pe trăgaci și glonțul ieșea de pe țeavă, apoi Jennifer se simți brusc ridicată de o forță mai puternică decât gravitația și aruncată prin aer, exact ca și Tom. Apoi nu mai simți nimic.

Kursk se opri o clipă, să se asigure că femeia era moartă, apoi își văzu de drum. Când ajunse la dubă, deschise ușile din spate cu forță, o ridică pe Alix și o împinse înăuntru, încuindu-le în urma ei.

În timp ce ocolea duba, mergând spre ușa șoferului, Kursk văzu cu coada ochiului o siluetă în mișcare. Se uită peste drum, în partea îndepărtată a străzii, și văzu un om ieșind din barul irlandez. Era Carver.

Carver îl văzu pe Kursk în același moment și începu să alerge pe stradă către el, cu capul în jos, cu corpul protejat de șirul de mașini parcate în timp ce Kursk trăgea în direcția lui.

Kursk se adăposti în spatele uşii dubei pentru o secundă, aşteptând să vadă dacă vreunul dintre oamenii săi avea să iasă din bar după Carver. Dar nu era nici urmă de ei. Probabil Carver îi eliminase pe toţi. Acum aveau să fie unu la unu din nou, ca în canalele pariziene. Lui Kursk nu-i surâdea ideea asta. Dar întrevăzu un alt mod de a ajunge la englez: femeia care zăcea neajutorată în dubă.

Kursk mai trase două gloanţe în direcţia lui Carver – doar pentru a-l face să se ascundă –, apoi sări în dubă şi porni motorul, călcând apăsat acceleraţia în timp ce elibera ambreiajul. Îl văzu pe Carver în faţa lui, fugind în mijlocul străzii şi stând acolo în poziţie de tragere, cu picioarele depărtate, cu braţele întinse în faţă. Dar Kursk ignoră gloanţele care spărseseră parbrizul şi făceau găuri în caroseria de pe părţile laterale. Întoarse duba drept spre Carver, forţându-l să plonjeze pentru a se feri şi zgâriind un şir de maşini parcate. Duba derapase, însă Kursk preluă din nou controlul volanului, se stabiliză pe scaun şi maşina dispăru în întuneric.

Carver nu-l mai putea prinde acum. Dacă voia femeia înapoi, va fi nevoit să implore.

54

În momentul în care văzuse silueta înaltă, masivă care stătea lângă duba de la Swisscom, Carver ştiuse că era Kursk şi-şi dăduse seama că făcuse o greşeală uriaşă. N-ar fi trebuit s-o părăsească pe Alix. Ascunzătoarea ei se dovedise a fi o capcană.

Acum nu mai putea să facă nimic ca s-o ajute. Nu îndrăznea să tragă în duba care se îndepărta în goană. Orice glonţ tras în caroseria laterală sau în uşa din spate ar fi putut s-o nimerească pe Alix. Nici nu putea să tragă-n cauciucuri. Ea

era complet lipsită de protecție. La viteza cu care conducea acum Kursk, corpul ei avea să fie lovit de colo-colo de interiorul mașinii, ca o minge de pinball. Carver era ultimul om care ar fi avut nevoie să i se spună că frânarea bruscă putea fi fatală unui pasager.

Deci, ce se întâmplase la cafenea? Carver alergă înapoi pe trotuar, croindu-și drum cu forța prin mulțimea de oameni care-și făceau deja apariția pe stradă. Pe fețele lor se citea o neliniște care făcea rapid loc unei curiozități și mai mari, acea dorință de nestăvilit a supraviețuitorilor să arunce o privire la cei care muriseră. Cetățenii respectabili pe care Carver îi îmbrâncea din calea lui arătau ca niște spectatori care întârziaseră la o spânzurare publică și erau dezamăgiți pentru că rataseră marele moment.

Vreo doisprezece gură-cască stăteau adunați în cerc în jurul a două cadavre de pe stradă, pe care Carver le recunoscu ca fiind ale cuplului pe care-l văzuse în Vectra albastră. Ce Dumnezeu se întâmplase aici?

Apoi auzi un singur cuvânt, strigat cu vocea subțire, piți-găiată a unui copil.

– *Papa-a-a!*

Carver intră cu forță în cafenea și-l văzu pe Jean-Louis îngenuncheat, cu pijamalele cu Winnie-the-Pooh[1] împroșcate cu sângele tatălui său, scuturând cadavrul lui Freddy și plângând.

– Trezește-te, *papa*, trezește-te!

Carver merse spre băiețel și-l ridică în brațe, strângându-l la piept. Brusc, era prea mult. Se simțea înconjurat de moarte, copleșit de pierdere și măcinat de vinovăție pentru distrugerea care părea că-l însoțește pretutindeni, afectându-i ca o molimă pe toți cu care intră în contact. Simți cum i se umflă pieptul,

---

[1] Celebru ursuleț creat de scriitorul englez de literatură pentru copii A.A. Milne și ecranizat în filmele de animație ale lui Walt Disney. (n.tr.)

cum își pierde răsuflarea, apoi se sprijini încet cu spatele de un perete și se lăsă pe podea, ținând încă băiatul în brațe.

Nu știa de când stătea așa, dar, brusc, Carver se trezi că Jean-Louis îi era smuls din brațe. Simți o durere acută în coapsă și-și dădu seama că era lovit cu piciorul și o voce de femeie țipa:

– E vina ta! Doar vina ta! Cum îndrăznești să-mi ții fiul în brațe? Tatăl lui a murit din cauza ta!

Carver deschise ochii și-o văzu pe soția, acum văduva lui Freddy, Marianne. Văzu cu coada ochiului un chip pe care se citea durerea, dar cu ochii arzând de furie. Femeia se aplecă și-l plesni tare peste față.

– Ridică-te! Ridică-te, imitație jalnică de bărbat ce ești! Bărbatul meu e mort. Pe femeia ta au luat-o! De ce nu te ridici să faci ceva?

Carver se uită în sus la Marianne, incapabil să găsească cuvinte ca să-și ceară iertare pentru ceea ce se întâmplase din cauza lui. Apoi se ridică în picioare și se uită la sângele ce acoperea costumul lucios al lui Dirk Vandervart și cămașa lui de firmă. Traversă camera și luă geanta pe care o lăsase acolo cu mai puțin de cincisprezece minute în urmă, când Freddy nu avusese nici cel mai mic motiv de îngrijorare, când Jean-Louis încă mai credea că tăticul lui e nemuritor.

– Aveți un loc unde pot să mă schimb? Poliția va fi aici în orice moment.

Marianne deschise ușa ce ducea spre scări, cu o expresie implacabilă, cu vocea încă aspră și fără urmă de îndurare.

– Acolo sus, spuse ea. Lasă hainele murdare. Scap eu de ele.

Când Carver trecu pe lângă ea, îl prinse de braț.

– Vrei să te iert vreodată? Găsește-i pe nenorociții care au făcut asta și omoară-i. Omoară-i pe toți!

În timp ce se spăla de sânge pe mâini și pe față și-și punea pe el hainele sale, poliția deja ajunsese jos și-i interoga pe Marianne și pe Jean-Louis. Carver voia să iasă, dar avea nevoie

de o șapcă, de ceva care să-i acopere părul și să-i umbrească fața. Intră în dormitorul lui Freddy și Marianne, și cotrobăi prin sertare și dulapuri până găsi o șapcă veche și albastră cu blazonul roșu-închis al clubului de fotbal din Geneva, Servette. O scutură de praf, o îndesă pe cap, apoi ieși pe fereastră, coborând pe o țeavă de scurgere, și intră în curtea din spatele clădirii. Acum trebuia doar să pară relaxat.

Reveni pe strada principală. Erau trei mașini de poliție și două ambulanțe care blocau drumul ce ducea la ieșirea din cafenea. Un bărbat de la medicina legală făcea poze celor două cadavre de pe trotuar. La câțiva metri mai încolo erau alți doi bărbați, care păreau că se ceartă. Vorbeau în franceză, dar, când trecu pe lângă ei, Carver observă că unul avea accent englezesc pronunțat.

– Trebuie să insist să mi se acorde permisiunea de a examina cadavrele, spuse bărbatul. Reprezint guvernul Maiestății Sale. Cei doi au fost colegii mei. S-ar putea să aibă la ei documente oficiale, pe care eu trebuie să le recuperez.

„Sigur că trebuie", se gândi Carver. Singurii reprezentanți ai guvernului care făceau misiuni de supraveghere în străinătate erau agenți MI6. Se mișcaseră mai repede decât se aștepta. Acum el trebuia să se miște și mai repede.

La capătul străzii, se opri lângă mașina lui, un Audi RS6. Arăta ca o mașină de categorie mijlocie perfect normală, dar aparențele erau înșelătoare. Dincolo de exteriorul ei comun, gri metalizat era un motor V8 de 4,2 litri care putea propulsa mașina la 100 km pe oră în mai puțin de patru secunde. Avea tracțiune pe toate cele patru roți, agățându-se de drum ca pilitura de fier de un magnet. Nu exista nici un vehicul al poliției în toată Europa, al cărui șofer să apuce să-i arunce a doua privire. Dar, dacă totuși vreun polițist ar fi încercat vreodată s-o urmărească, ar fi descoperit că nu avea nici cea mai mică șansă să o ajungă din urmă.

Carver se așeză la volan și ieși în viteză din oraș.

55

Iuri Sergheievici Zucovschi nu era un specimen impresionant din punct de vedere fizic: înălțime medie, față îngustă cu păr rar și cărunt care începea să se răărească în vârful capului. Costumul de culoarea cărbunelui, cămașa albă și cravata banală cu model sugerau un om care nu era în nici un fel interesat să arate la modă sau să facă vreodată caz de propria bogăție. Putea trece cu ușurință drept un soi de intelectual, poate un academician sau un om de știință. Vocea îi era calmă și domoală, dar răceala de oțel din ochii lui și privirea tăioasă îi trădau cruzimea, ambiția și dorința de putere. Dacă fostul colonel Iuri Zucovschi din KGB vorbea domol, nu era din cauză că era prea blajin ca să strige. Era pentru că știa absolut sigur că și cea mai mică șoaptă avea să-i fie ascultată imediat.

Își începuse ziua cu o întâlnire la ora opt dimineața la Moscova, unde discutase despre achiziția ultimei topitorii de aluminiu din Rusia, pe care nu pusese încă mâna. Tacticile sale de negociere erau foarte simple: numea un preț de achiziție, apoi îi informa pe vânzători că, dacă nu îl acceptă, vor fi morți într-o săptămână. Așa mergeau afacerile în economia de frontieră a noului Est Sălbatic, ceea ce îi convenea de minune lui Zucovschi. Însă nu toate afacerile îi mergeau atât de bine. Nu toți partenerii săi puteau fi intimidați așa ușor.

În avionul Challenger care-l dusese în Elveția în acea după-amiază, Zucovschi primise un apel de la un președinte african. Era un vechi tovarăș din perioada comunistă, care fusese instruit de KGB la Kiev la fel ca mulți alți membri ai clasei conducătoare africane de la sfârșitul secolului douăzeci. Dar acum nu se mai purta ca un vechi camarad. Încerca să

nu-și respecte cuvântul dat pentru o comandă de o sută de milioane de dolari. Și nu era o comandă pentru aluminiu.

– Dragul meu Iuri, spuse răspicat dictatorul, ale cărui proprietăți din Zürich costaseră exact suma care fusese pompată în țara lui în ultimele trei decenii, până la ultimul miliard, cum ți-am explicat de atâtea ori în ultimele săptămâni, nu e ceva personal. Asta e politica. Nu putem fi văzuți cumpărând genul de produs pe care tu propui să ni-l vinzi.

Vorbea engleză cu o voce care combina sonoritatea melodioasă a felului de a vorbi al africanilor cu încrederea în sine a unui gentleman englez. După ce plecase din Kiev, își terminase studiile la Școala de Economie din Londra. Și asta era ceva tipic castei din care provenea.

– Nu propun nimic, domnule președinte. Onorez contractul pe care amândoi l-am semnat, spuse Zucovschi răbdător.

– Contract semnat în circumstanțe complet diferite, când atmosfera care domnea în guvernele occidentale era cu totul alta. Ideea e că se exercită o presiune foarte mare asupra noastră pentru a schimba anumite aspecte privind achizițiile și strategia de apărare. Unii ne-au și amenințat că își vor retrage ajutorul de care oamenii mei au nevoie cu atâta disperare.

Zucovschi închise ochii de frustrare în timp ce răspundea.

– Vă rog să mă scutiți de discursurile astea sentimentale, domnule președinte. Am făcut o înțelegere. V-aș fi recunoscător dacă poporul dumneavoastră ar respecta-o.

– Mă tem că va fi imposibil, spuse președintele. Dar nu dați vina pe mine. Dați vina pe nenorocita aia care face circ în fața camerelor TV.

– Nenorocita aia e deja moartă. Nu va mai putea influența pe nimeni și singurele camere în fața cărora se va mai afla vor fi cele de la înmormântarea ei. Totul va reveni la normal.

– Sper să fie așa. Și, dacă va fi așa, voi fi bucuros să-ți cumpăr iar produsele, Iuri. Dar până atunci, trebuie să amânăm

înțelegerea. Și nu mai face atâta pe supăratul. Mă îndoiesc că sunt singurul tău client care a decis să-și revizuiască planurile.

Zucovschi rămase aparent calm, vocea netrădându-i nici măcar frustrarea, darămite mânia.

– După cum știți, domnule președinte, afacerile cu clienții mei sunt mereu strict confidențiale.

– Așa e. Atunci, transmite-i salutările mele Irinei.

– Și dumneavoastră pe ale mele lui Thandie. La revedere, domnule președinte!

– La revedere, domnule Zucovschi!

Iuri Zucovschi închise ochii și-și rări ritmul respirației, încercând să se calmeze. Mai avea de dat două telefoane. Unul era către un ministru de la Moscova, să-l asigure că plata lunară avea să-i parvină integral și la timp. Celălalt era către partenerul unei firme de avocatură din Monte Carlo, care reprezenta familia cu al cărei sprijin Zucovschi se ridicase de la un ofițer de rang mijlociu la un multimiliardar; familia care îi finanțase achizițiile de bunuri ale statului la prețuri de nimic; familia care îl controla din umbră. Trebuiau asigurați că bunurile lor încă erau în siguranță. Nu ar ezita să găsească pe altcineva dacă nu ar primi asigurări în această privință.

Bentley-ul lui Zucovschi îl aștepta pe aeroportul privat din estul lacului Geneva și-l duse rapid la proprietatea lui de la munte, chiar la ieșirea din Gstaad. Era acolo de aproape patru ore când primi mesajul lui Kursk. Carver scăpase din nou, dar Kursk se grăbi să-l anunțe, abia stăpânindu-și bucuria sadică din glas, că o capturase pe Alexandra Petrova.

Zucovschi își putea imagina ce i-ar face Kursk lui Petrova dacă i s-ar fi dat ocazia. Momentul acela avea să vină. Dar, în clipa în care Kursk opri duba Swiscomm în fața casei de vacanță care părea a fi un palat, Iuri Zucovschi încă nu se hotărâse ce să facă cu frumoasa lui fugară.

– Alexandra, ce plăcere să te văd! spuse el în timp ce ea era condusă în biroul lui, udă leoarcă și obosită, de-abia putând să se țină pe picioare. Mă întrebam când o să ne întâlnim din nou. Pari obosită. Stai jos. Aruncă o privire unui valet ce se învârtea prin partea cealaltă a încăperii. Adu-i ceva de mâncare și de băut. Apoi se concentră iar pe femeia cu bluză murdară și fustă albastră sfâșiată, cu capul plecat, care își freca vânătaia de pe frunte.

– Acum, Alexandra, spune-mi ce-ai mai făcut. Spune-mi... totul.

Tonul lui Zucovschi nu putea fi mai șarmant și nici îngrijorarea lui nu putea părea mai sinceră. Dar amenințarea din spatele vorbelor dulci era tăioasă ca o lamă.

MARȚI, 2 SEPTEMBRIE

56

Carver își petrecu restul nopții la un hotel Novotel de la ieșirea din Mâcon, cam la 128 km de granița cu Franța. Condusese pe drumuri lăturalnice, evitând autostrăzile, ghișeele de plată a taxelor de autostradă și privirile indiscrete ale autorităților. Cu fiecare minut care trecea, Alix era într-un pericol tot mai mare. După părerea lui Kursk, ea îl trădase. Și șeful lui ar fi crezut la fel. Cu cât rămânea mai mult la ei, cu atât o puteau duce mai departe și-i puteau face mai mult rău.

Și totuși, nu-și permitea să riște prostește. Dacă voia să ajungă la Alix, trebuia întâi să ajungă întreg la Londra, să se confrunte cu lordul Crispin Malgrave și să-i demaște pe cei din spatele conspirației de la Paris. Dar se părea că mafia rusă și serviciile secrete britanice erau pe urmele lui. Semnalmentele

lui erau probabil postate în aeroporturi, docuri și gări. Dacă era prins pe drum, nu avea să mai ajungă la ea.

Se trezi la 7.30 și-l sună pe Bobby Faulkner. La Londra era cu o oră mai devreme, dar niciodată nu cunoscuse pe cineva cu copii mici care să doarmă mult după răsăritul soarelui. Prietenul lui răspunse la telefon cu un „Ăăă, alo?“ somnoros.

Carver trecu direct la subiect.

– Linia ta e sigură?

Faulkner râse obosit.

– 'Neața, Pablo. Două apeluri în trei zile, ce onoare! Cum adică dacă e sigură?

– Ți s-au pus microfoane sau ți se monitorizează apelurile, sau ești sub supraveghere?

– Acum sunt agent imobiliar, Pablo. Ai fi știut asta dacă te-ai fi obosit să păstrezi legătura cu noi. Deci, dacă ăștia de la concurență nu încearcă să afle dacă vor apărea ceva case de bun-gust cu trei dormitoare, care să aibă nevoie doar de retușuri minore, atunci, nu, nu-s sub supraveghere, la naiba! De ce întrebi?

– Am nevoie de o favoare, una mare. Știi tu, ca de la camarad la camarad.

– Genul de serviciu pe care trebuie să-l fac pentru tine de dragul anilor petrecuți luptând cot la cot, salvându-ne fundurile și scoțându-ne din sărite unul pe celălalt...

– Da, ceva de genul ăla.

– Da' știu că ai tupeu, nu? De fapt, mereu ai avut. Deci, zi-mi de favoarea asta. O să-mi fac o ceașcă de cafea tare și-o să încerc să mă trezesc.

– Bun, spuse Carver. Mai ai barca aia?

– Da-a-a, spuse Faulkner, precaut.

– Unde-o ții?

– În Poole, ca pe vremuri. Hai, Pablo, zi-mi despre ce-i vorba.

– Trebuie să traversez Canalul[1] și nu vreau să trec pe la puncte de control, vămi sau controale de pașaport. Deci, rămâne să traversez cu barca. Iar tu ești singurul tip pe care-l știu care să aibă o barcă de 11 m. Deci, vreau să vii să mă iei. Dacă ești în Poole, cred că ar fi cel mai bine să mă iei din Cherbourg.

La capătul firului se auzi un oftat, apoi zdrăngănitul unei cești de porțelan pe un suport de marmură.

– Stai să pricep și eu. Vrei să navighez singur cel puțin nouă ore, presupunând că fluxul și vântul sunt de partea mea, să te iau din Cherbourg și pe urmă să mai pierd nouă ore ca să te-aduc înapoi? Pentru Dumnezeu, Pablo, dacă tot ești în Cherbourg, ia și tu feribotul, ca tot omu'.

– Nu, Bobby, chiar nu pot. Și n-o să navighezi singur la întoarcere. O să fiu secundul tău.

– Dumnezeule mare... Când se presupune că vrei să facem asta?

– La noapte. Ar trebui să ajungi acolo azi, iar eu trebuie să mă întorc pe întuneric.

Altă pauză lungă: Carver auzi niște apă turnată într-o ceașcă, zgomotul făcut de o linguriță și apoi sorbitul unui om care ia prima gură de cafea fierbinte dimineața. Apoi Faulkner spuse:

– Uite, Pablo, care-i treaba? În ce belea te-ai băgat?

– Mă tem că nu pot să-ți spun.

– Păi o să trebuiască s-o faci. Ascultă-mă, sunt căsătorit. Am o familie la care trebuie să mă gândesc. Nu pot să-mi pun gâtul la bătaie doar pentru că mă suni tu și-mi ceri să-ți fac o favoare. Trebuie să știu cât de gravă este problema în care mă bag.

– Da, aprobă Carver, aici ai dreptate. Dar chiar nu vrei să știi ce se întâmplă de fapt. Dacă mă ajuți s-ajung dincolo, îmi iau rămas-bun când ajungem pe uscat și nu mai auzi de mine până când se termină totul.

---

[1] Canalul Mânecii (n.tr.)

– Până când se termină *ce* anume?

– Până rezolv o mică problemă de ordin personal. Carver se gândi un moment, încercând să-și dea seama cât putea să-i spună. Ascultă-mă, Bobby, am cunoscut o fată, prima de la Kate încoace care-a însemnat ceva pentru mine. Cred c-ar putea fi cineva extrem de important în viața mea.

Faulkner râse.

– Și trebuie să intri în țară fără să afle bărbatu-său?

– Aș vrea eu. Nu, a fost răpită. Cineva a luat-o azi-noapte, un rus. Dar nu știu unde-a dus-o, nici pentru cine lucrează.

– Unde era când a luat-o rusul?

– La Geneva.

O altă gură de cafea, apoi:

– Nu pricep. De ce trebuie să vii aici?

– Pentru că oamenii care i-au dat ăstuia ordinele sunt la Londra. Dar nu vreau să știe că vin. Deci, fără carduri de credit, fără vămi, fără pașapoarte.

La celălalt capăt al firului se făcu liniște.

– Te bagi? întrebă Carver.

– Parcă simt cum mă ia gripa, răspunse Faulkner.

– Adică ești prea bolnav să m-ajuți?

– Nu, adică o să sun la serviciu și-o să zic că-s bolnav. Poți s-ajungi în portul pentru iahturi din Cherbourg pe la nouă, ora locală, în seara asta?

– Da.

– Perfect. Ne vedem atunci acolo.

– Mersi, Bobby. Rămân dator.

– O, da, și încă cum.

Lui Bobby Faulkner nu-i pica bine să-i spună soției că avea să dispară pentru mai bine de 24 de ore, lăsând-o să se descurce cu copilul, în timp ce el îi făcea o favoare unui om pe care nici unul din ei nu-l mai văzuse de trei ani. În general, soțiile nu sunt de părere că loialitatea bărbaților față de cei cu care au

făcut armata trebuie s-o depășească pe cea față de soție și de copii. Bobby era de acord, știa că soția lui are multă dreptate, dar mai știa și că legăturile impuse de codul de onoare dintre ofițeri erau imposibil de rupt.

Era clar că Pablo Jackson avea probleme mari, probabil cu legea, dar nu conta. Faulkner mai știa foști camarazi care sfârșiseră în pușcărie. Apăreai la tribunal să le oferi sprijin moral, aveai grijă de familiile lor cât erau închiși și făceai un chef de pomină când erau eliberați. Și toate astea știind că, dacă s-ar inversa rolurile, și ei ar face la fel pentru tine.

De aceea mai dădu un telefon.

– Salut, Quentin! spuse el când i se făcu legătura.

– Bobby, băiatule, ce pot face pentru tine?

– Tocmai m-a sunat Pablo Jackson. Te-a contactat ieri? I-am dat numărul tău.

– Nu. Mi-a zis Pamela c-a sunat acasă, dar eu n-am vorbit cu el.

– Cred că are ceva probleme.

Faulkner îi explică situația, încheind prin a-i cere ajutorul.

– Aș fi al naibii de recunoscător dacă ai veni cu mine cu barca. Ar face traversarea să fie mult mai ușoară.

Trench râse.

– Deci am face schimb de roluri, nu? Tu ai fi căpitanul, iar eu, umilul tău secund.

– N-aș spune asta, QT.

– Stai liniștit, glumeam. Am câteva întâlniri azi, dar nu-i nimic ce nu poate reprograma secretara mea. Unde vrei să ne vedem?

– La clubul de iahturi din Poole, la ora zece. Barca mea e *Tamarisk*, un Rustler 36. Voi fi la bord. Tu doar să urci pe punte și plecăm.

– Atunci nu avem timp de pierdut cu vorba. Ne vedem acolo.

Carver nu mâncase din ziua precedentă. A făcut ravagii la bufetul de mic dejun al hotelului, a achitat nota de plată în numerar, apoi a oprit la o benzinărie și a făcut plinul. Avea un pic mai mult de douăsprezece ore de condus de la granița estică a Franței la coasta nord-vestică. Pe autostradă ar fi mers repede ca vântul, dar trebuia s-o ia pe drumuri secundare, aglomerate și traversând nenumărate orășele de provincie. Performanța mașinii lui nu-i era de mare folos dacă rămânea blocat în spatele tractoarelor, a camioanelor și a mașinilor vechi marca Citroën. Trebuia să pornească la drum.

57

– Ai sunat pe cine aveai de gând?

Bill Selsey își privi colegul cu compasiune – compasiune și recunoștință profundă, pentru că nu el era cel care trebuia să facă treaba pe care o detesta orice ofițer veteran.

– Da. Jack Grantham părea secătuit de energia care îl caracteriza. Era singură la părinți, știi. Mândria și bucuria lor. Șefă de promoție la Cambridge, o carieră strălucită. Tot ce-i lipsea era un soț și copii. Cel mai grav e că părinții habar n-au ce făcea, de fapt, copilul lor. Măcar atunci când fiul e în armată, știi că există oricând șansa să primești vești proaste. Dar oamenii ăștia stăteau liniștiți, crezând că fiica lor are o slujbă diplomatică sigură în Elveția. Și, oricum, cine naiba e omorât în Elveția?

– Ce le-ai spus? Că a fost accident de mașină?

– Da, ce spun de obicei, că șoferul a fugit de la locul accidentului, că moartea a fost instantanee, că n-a suferit deloc. Toate rahaturile astea.

– Ți-am adus o cafea.

Selsey îi dădu un pahar alb de plastic plin cu un lichid maro care arăta destul de dubios. Grantham bău și se strâmbă.

– La naiba, e groaznică!

– Unele lucruri nu se schimbă niciodată, zise Selsey. Sediu nou, dar aceeași cafea de rahat.

Grantham râse amar. Mai bău o gură, apoi clătină din cap.

– Nu trebuia să se întâmple asta. Le-am spus să observe, să nu se implice.

– Știu, fu de acord Selsey. Și eu le-am spus același lucru. I-am spus ei să aibă grijă. Știm cum s-a întâmplat totul?

– În mare, da. Murcheson, celălalt băiat din Berna, a stat toată noaptea cu poliția din Geneva. A văzut toate probele de la Criminalistică, a citit declarațiile martorilor. Johnsen făcea poze până în momentul în care s-a hotărât să se implice. Se pare că-i foarte clar că prietenul nostru rus din BMW-ul negru, cel despre care credem că l-a omorât pe Papin, reușise să schimbe mașina. Făcuse rost de o dubă a unei companii de telefonie și o folosea ca să spioneze unul dintre apartamentele de pe stradă. Probabil era locul pe care i-l indicase Papin, unde se ascundeau oamenii din Paris. Deci, spiona locul ăla, noi îl spionam pe el și totul mergea strună, până când, fără vreun motiv evident, rusul decide să schimbe tactica și intră într-o cafenea.

– Poate avea, pur și simplu, chef de-o ceașcă de cafea ca lumea.

– Păi asta aș putea să înțeleg. Dar trebuie să fi fost ceva mai mult, pentru că Johnsen a hotărât să meargă el însuși la cafenea și, când a ajuns acolo, a văzut că rusul prinsese o tânără – cu identitate necunoscută, apropo – și încerca să o târască afară. Apoi Johnsen a decis să facă pe cavalerul în armură strălucitoare și a fost împușcat. Atunci rusul a început să tragă în martori: doi bărbați din cafenea și în Stock, care venise în goana mare de pe drum când își văzuse partenerul căzând la pământ.

– Ce măcel! Și totuși, nu poți să nu te-ntrebi ce-i cu femeia asta misterioasă, care-a fost răpită. Probabil că rusul își dorea foarte tare să pună mâna pe ea din moment ce a fost gata să

omoare patru oameni fără să clipească. Şi pe *ea* e clar că n-a omorât-o.

– Nu, încă nu.

– Deci, ea e cheia misterului.

– Păi în mod sigur e parte din ea. Pentru că mai e ceva.

Grantham începea să se înflăcăreze, găsea noi rezerve de energie. Aproape exact la aceeaşi oră la care rusul trăgea în oameni în stânga, în dreapta şi-n mijlocul cafenelei, altă bătaie avea loc într-un bar irlandez aflat mai sus pe stradă.

– Dumnezeule! Zici că-i Dodge City[1], nu Geneva.

– Ştiu, dar uite partea interesantă. Au fost trei victime în încăierarea asta din bar, toţi erau ruşi şi aveau paşapoarte diplomatice. N-au scos un cuvânt despre ce s-a întâmplat. Dar erau toţi înarmaţi cu mitraliere şi toţi au fost doborâţi de un singur om înainte să apuce să tragă vreun foc.

Selsey fluieră admirativ.

– Pare impresionant individul ăsta.

– Da, şi tot omul ăsta misterios a fost văzut fugind pe stradă şi trăgând cu propriul pistol. Ghici cine era ţinta lui.

– Nu-mi zi, rusul?

– Te-ai prins. Rusul, care se îndepărta în dubă, probabil cu femeia în spate. Ce-ţi spune ţie chestia asta?

– Că bărbatul misterios şi femeia misterioasă erau amândoi urmăriţi de aceeaşi şleahtă de ruşi.

– Şi ruşii au informaţii de la Pierre Papin, care încerca să ne vândă un pont despre ucigaşii prinţesei. Ceea ce înseamnă...

Selsey termină propoziţia fără probleme.

– Că, dacă îi găsim pe cei doi necunoscuţi, i-am prins pe ucigaşi.

– Exact.

– Poate că sărmanii copii n-au murit totuşi degeaba.

---

[1] Oraş din Kansas, celebru pentru conflictele cu arme din epoca Vestului Sălbatic (n.tr.)

– Bill, nu-s convins că asta le va aduce vreo mângâiere părinților lor.

Nici unul din ei nu știa ce să mai spună. Înainte ca vreunul să apuce să se gândească la ceva, sună telefonul. Grantham ridică receptorul. Ascultă vocea de la celălalt capăt al firului, încruntându-se la ceea ce auzea. Apoi spuse: „Stai o secundă" și-i făcu semn lui Bill Selsey, arătând cu degetul spre ceva de pe masă.

– Dă-mi carnețelul ăla, repede, și un pix.

Selsey i le dădu, iar Grantham începu să scrie, ținând receptorul la ureche cu umărul. Apoi puse pixul jos și luă telefonul în mână.

– Mersi, Percy, chiar apreciez asta. După cum probabil știi, toată afacerea a luat o turnură foarte personală pentru noi noaptea trecută. Oricum, bună treabă. Iar ai dat lovitura.

Grantham lăsă telefonul jos și, brusc, pe fața lui atât de tristă cu câteva minute în urmă, apăru un zâmbet larg și radios.

– I-am prins! Se pare că Percy Wake și-a convins oamenii de legătură că trebuie să fie mai cooperanți. Au dat două nume. Surpriză, surpriză, un bărbat și o femeie. Și o să pun mâna pe ei chiar dacă e ultimul lucru pe care-l fac.

58

– Fir-ar!

Bobby Faulkner stătea neajutorat în carlinga iahtului de 11 m *Tamarisk*, cu mâna pe butonul de pornire al motorului diesel Yanmar, ascultând huruitul înecat al unui motor ce nu voia să pornească. Secundul său, Samuel Carver, care stătea la prova iahtului, cu o funie în mână, așteptând să pornească, i se adresă cu o ironie ascuțită în ton:

– Să nu-mi zici c-ai uitat să-i faci plinul.

Carver se simțea ca pe vremuri, plecat în misiune împreună cu Bobby și QT. Își petrecuse toată ziua cu gândul la Alix, simțind că înnebunește încercând să-și dea seama ce se întâmplase cu ea și încercând să nu se gândească la ce i-ar putea face cei care o răpiseră.

Pe drum, îl sunase pe Thor Larsson, primise un raport format dintr-un singur cuvânt despre cum mergea decriptarea computerului – „încet" – și îi ceruse un ultim favor legat de partea tehnică.

– Vreau să le stric ziua, spusese el. Acum revenise la atitudinea firească, folosea sarcasmul și bătaia de joc ca să alunge teama, simțindu-se confortabil datorită afecțiunii nerostite pe care se bazează prieteniile între bărbați.

Faulkner strigă către el:

– Du-te-n mă-ta! E plin rezervorul, doar că e un pic de noroi în el. Ar trebui să se poată curăța, se întâmplă tot timpul.

O altă voce, a unui om mai în vârstă, se auzi de la pupa, cam la un metru, un metru și jumătate în spatele lui Carver.

– Nu vă fie teamă. Era la fel când am plecat din Poole. Dar ne-am descurcat până la urmă.

Carver zâmbi larg la auzul vocii fostului său ofițer, simțindu-se în siguranță în prezența lui și bucuros că măcar o dată era altcineva care să se ocupe de toate. Bătrânul probabil că avea vreo cincizeci de ani acum, dar arăta aproape exact cum și-l amintea Carver: destul de scund, îndesat, dar plin de forță, ca un taur. Probabil că mai pusese câteva kilograme în plus, și ridurile de pe fața durdulie și roșie i se adânciseră, dar timpul își lasă amprenta asupra tuturor. Avea cearcăne sub ochi, dar Trench le oferi imediat o explicație pentru ele.

– Eram în weekend la vânătoare în Scoția cu niște prieteni vechi. Am jurat că nu stăm să bem și să pălăvrăgim toată noaptea. Ne-am spus că suntem prea bătrâni să ne culcăm la ora trei și să ieșim la vânătoare la opt. Dar nu ne-am putut abține! Atât de tipic!

Faulkner dispăru în interiorul iahtului, ca să mai lucreze la motor. Ceilalți doi se întoarseră la carlinga deschisă a navei. Se așezară unul în fața celuilalt pe băncile cu perne pe margini, întrerupte doar de trapa din partea frontală, care ducea la o scară ce cobora în cabina iahtului.

Trench se aplecă în față, cu coatele pe coapse.

– Așa, începu el, cu expresia unui unchi afectuos amuzat de ultimele năzbâtii ale nepotului său, Bobby mi-a zis că ți-ai comandat prin e-mail o mireasă nouă și sexy.

Carver se încruntă nedumerit.

– Poftim?

Trench chicoti.

– Iartă-mă, băiete. A fost un comentariu deplasat. Cred că ești foarte stresat cu rusoaica asta a ta care a dispărut. Încercam doar să glumesc un pic pe seama situației, cum fetele din partea ei de lume își găsesc mereu câte un flăcău din Occident. Evident, trebuia să-mi țin gura. Își drese glasul și încercă din nou. Zi-mi despre fata asta. Ea e aleasa, mă gândesc.

Carver făcu o grimasă. Nu avea chef de o astfel de discuție.

– Poate... dar nu se știe niciodată, nu?

– Trebuia să-mi dau seama că de asta-i vorba. Imediat îți dai seama. La mine așa a fost, când am cunoscut-o pe Pamela. M-am uitat o dată la ea și m-am gândit: „Să fiu al naibii, ce bucățică"!

– Da, OK, e și ăsta un aspect. Dar nu e așa simplu. Te simți într-un anume fel, dar nu poți să ai încredere în acel sentiment. Nu poți fi sigur de ceea ce gândește ea. Nu știi ce vrea sau ce o să se întâmple între voi doi. Nu poți fi sigur de nimic, practic.

Bărbatul mai în vârstă oftă.

– Dumnezeule, ăsta nu e tânărul ofițer pe care îl știam eu. Mereu ai fost hotărât, încrezător, absolut sigur pe tine și pe oamenii tăi. Nu-ți făceai toată ziua griji. Îți făceai, pur și simplu, treaba pe care o aveai de făcut.

– Pentru că știam exact ce aveam de făcut. Aveam ordine clare, știam care sunt țintele și știam ce trebuie să fac pentru a finaliza treaba cu succes. Chestiile alea erau ușoare. Chestia asta nu e.

Trench dădu din cap în semn de aprobare.

– Atunci hai să rămânem la chestiile de bază. Cum o cheamă pe femeia asta? Vârstă? Semnalmente?

– Alexandra Petrova; urmează să împlinească treizeci de ani; are în jur de 1,72 m, cântărește cam 59 kg; păr blond, ochi albaștri.

– Să fiu al naibii, repetă Trench, chiar e o bucățică!

– Da, dar e mai mult de-atât.

– Ce vrei să spui?

– Pur și simplu mă înțelege. Și cred că și eu o înțeleg. Nu știu...

Carver nu voia să spună mai multe.

Trench ridică din sprâncene, chiar în timp ce Faulkner ieșea prin trapă cu o expresie hotărâtă pe chip. Le aruncă o privire celorlalți doi.

– Nu deranjez, nu?

– E în regulă, spuse Carver. Am terminat. Deci, barca asta o să se miște în cele din urmă?

– Categoric, spuse Faulkner, cu un zâmbet triumfător. Ca o rachetă. Domnilor, întoarceți-vă la posturile dumneavoastră, vă rog.

Așteptă până când cei doi ajunseră fiecare într-un capăt al bărcii și luară din nou parâmele în mână, apoi apăsă iar butonul de pornire. Motorul tuși, hurui, scoase câteva pufăituri încurajatoare, apoi se opri din nou.

– La naiba! bombăni Faulkner.

Apăsă din nou, și apoi încă o dată. La a patra încercare, motorul porni în sfârșit. Scăpară de parâme, Carver și Trench se întoarseră în carlingă, iar barca se îndepărtă de pontonul de care fusese legată.

Încet, Faulkner își croi drum printr-un canal îngust printre catargele ce se legănau încet, ale celorlalte nave acostate pe miile de docuri din Port Chantereyne, portul de agrement din Cherbourg, cel mai mare de pe întreaga coastă franceză. În câteva minute, ajunseră în apele lui Petite Rade, portul interior din Cherbourg.

Faulkner arătă înapoi spre țărm.

– Vedeți acolo, aproape de feribotul ăla al naibii de mare? Ăla-i docul pentru vapoare. De aici a pornit *Titanicul* înainte să se ciocnească de aisbergul acela.

Apăsă accelerația și aduse motorul la viteză maximă în timp ce treceau pe lângă o fortificație circulară uriașă și intrau în portul exterior, Grande Rade. Porturile erau înconjurate de ziduri enorme și un alt castel străjuia ultima intrare în Canalul Mânecii.

– La treabă, băieți! spuse Faulkner. E timpul să ridicăm velele.

Curând cele două triunghiuri uriașe ale velei mari și ale trincii se conturau în contrast cu cerul ce se întuneca, iar Carver se pierdu pentru câteva momente în sentimentul de libertate fără limite pe care i-l dădea faptul că se afla pe un iaht ce se aventura pe marea largă, cu briza suflând în pânze. Faulkner opri motorul, și acum se mai auzeau doar fâlfâitul velelor, odgoanele sub presiune care scârțâiau ușor, precum și mișcarea apei și a vântului. Departe, spre nord, nori negri se adunau la orizont. Carver îl bătu pe Faulkner pe umăr și arătă spre ei.

– Nu par prea prietenoși, spuse el.

– Front rece care vine dinspre Arctica, răspunse Faulkner. Probabil c-o să ajungă la noi în următoarele două sau trei ore. O s-o ia către nord și vremea se va răci cu cinci sau șase grade, poate șapte. Vânt destul de puternic, dar nu-ți face griji, *Rustler*-ul face față, iar fluxul e de partea noastră. Totuși, s-a anunțat ploaie, deci n-o să fie foarte plăcut. Pentru ploaie am

niște echipament de rezervă în cabina de la prora. Îl poți folosi. Fă-o acum, cât mai ai ocazia.

Carver coborî. Își făcu loc prin cabina înghesuită a *Rustler*-ului, strecurându-se prin cambuză și înaintând printre o masă de lemn și o zonă cu scaune, până când ajunse la o ușă simplă de lemn. Aceasta ducea la un spațiu și mai strâmt, ocupat aproape complet de un loc pentru dormit în forma unui triunghi, îngrămădit în spatele bărcii. Saltelele erau prinse de coca bărcii și ridicate, lăsând să se vadă spațiile de depozitare de dedesubt. Carver scotoci până când găsi o pereche de pantaloni impermeabili de un roșu-portocaliu și un hanorac de aceeași culoare. Jacheta cu fermoar care se trăgea până la bărbie și mâneci prinse cu scai era făcută pentru a rezista unui uragan.

În timp ce își lua echipamentul, se gândi la ceilalți doi bărbați de pe barcă, la felul în care comportamentul relaxat, nonșalant pe care îl afișau ascundea foarte mult curaj, competență și, când era nevoie, chiar cruzime. Se gândi la toate momentele în care dăduseră, primiseră și transmiseseră instrucțiuni, la precizia cu care erau antrenați să memoreze și să repete tot ce li se spunea. Toți erau conștienți de efectele devastatoare pe care le puteau avea chiar și cele mai mici confuzii în vreme de război.

Carver analiză tot ceea ce fusese spus până în acel moment și-și dădu seama că fusese trădat. Se întreba dacă amândoi foștii săi camarazi erau implicați în asta. Unul era clar dușmanul său, acum știa asta; celălalt putea fi prins în asta fără să aibă nici o vină. Și atunci el ce era? Un păcălici, desigur, dar nici pe departe unul inocent. Piesele unui puzzle care i se amestecase în minte începeau să se unească, dând naștere unei imagini. Era un portret al lui, însă nu într-o lumină favorabilă. Vedea imaginea unui om care fusese păcălit, însă nu doar o dată, ci de nenumărate ori, un om care își încredințase viața în mâinile câtorva oameni și-i alesese de fiecare dată pe cei mai nepotriviți. Într-una din zile, dacă va mai trăi, avea de gând să

analizeze din nou întreaga situație și să-și dea seama nu unde greșise – fiindcă asta era evident –, ci de ce. Oamenii ăștia îi fuseseră prieteni și camarazi de arme. Cândva fuseseră dispuși să-și rișteviața pentru el. Ce făcuse el de-atunci ca să-i facă să-și dorească să-l trădeze? Probabil nu trebuise să facă nimic. Mama lui îl părăsise din simplul motiv că se născuse.

Trecuse peste acel moment. Putea trece și peste ăsta.

Așadar, unde urma să aibă loc confruntarea? Un iaht pe timp de furtună nu era cel mai bun câmp de luptă. Era totul înghesuit, lucrurile se înclinau și se rostogoleau mereu și toată lumea de la bord purta haine ude și greoaie. Să bage un pistol la betelia unor pantaloni impermeabili nu era o problemă. Să-l scoată rapid era ceva mai dificil. Și stabilitatea necesară pentru a trage cu precizie era aproape imposibil de obținut.

Punctul-cheie erau trapa și scara dintre carlinga de pe punte și cabina de jos. Oricine ar fi rămas prins acolo ar fi fost o țintă sigură. În următoarele câteva ore vor da o luptă ascunsă pentru cea mai bună poziție, în care doi sau poate toți trei bărbații de la bord vor face tot posibilul să se afle în locul potrivit în momentul în care unul dintre ei va da cărțile pe față. Între timp, Carver avea de gând să încline balanța în favoarea lui.

Îngrămădit în același loc cu hainele impermeabile, Carver găsi acel lucru de care avea să aibă nevoie mai târziu. Pentru moment, avea de gând să se poarte frumos și civilizat, ca și cum erau încă prieteni buni. Ei împotriva lumii întregi, exact ca pe vremuri.

Se întoarse spre trapa din carlingă și scoase capul prin ea.

– Vrea cineva o ceașcă de cafea?

Apoi puse ibricul pe aragazul din cambuză. Umplu trei cești, adăugă lapte și zahăr și reveni pe punte. Acum mai avea un singur lucru de făcut.

Catargul iahtului era susținut de frânghii, care se întindeau până în partea de sus, în laterala cocii. Erau ținute strâns,

departe de lateralul catargului, de doi pari verticali. Un recipient alb din plastic, înalt de vreo 45 cm, fusese agățat de parul îndreptat spre port. Era un reflector radar, creat pentru a permite vaselor aflate în trecere să știe poziția iahtului. Era legat cu un fir de un bocanc cu crampoane, aflat în partea de jos a catargului.

Carver se apropie de bocanc. Slăbi firul, îl luă în mână și strigă către carlingă:

– Scuze, Bobby, ăsta trebuie să dispară.

– Ce tot vorbești? strigă Faulkner.

– Nu pot să apar pe radarul nimănui.

– Tu ai înnebunit de tot? Suntem pe cale să traversăm pe timp de noapte una dintre cele mai aglomerate rute comerciale. Cinci sute de nave navighează de-a lungul sau de-a latul Canalului în fiecare zi, și dacă unul ne atinge măcar, va fi ca și cum un elefant ar călca pe o cutie de chibrituri. Ne vom scufunda. Și atunci nu vei mai intra în afurisita aia de țară. Și nici noi.

Carver zâmbi amabil, fără a părea să-i pese de ceva.

– Atunci trebuie să stăm cu ochii-n patru, nu?

59

Alix era singură în întuneric. Până acum se purtaseră destul de bine cu ea. În prima noapte, Iuri o lăsase să doarmă liniștită. Asta o surprinsese. Nu era tehnica lui obișnuită. În ziua care urmase, întrebările fuseseră insistente, dar politicoase, chiar de bun-simț. Cum îl cunoscuse pe bărbatul ăla? De ce se dusese cu el? De ce nu-l omorâse? Încercase măcar s-o facă? Dacă tot îl lăsase-n viață, ce aflase de la el? Unde era computerul? Și ce-i dăduse? Doar ultima întrebare fusese cu subînțeles, Iuri nefăcând nici cel mai mic efort să ascundă aluzia că aici era vorba despre ceva mai mult decât despre

informații. Totuși, nu-i făcuseră nici un rău. Personalul de la palat o tratase cu o familiaritate distantă, mai degrabă ca pe un oaspete decât ca pe o prizonieră. Îi fusese servită aceeași mâncare ca și celorlalți și i se permisese să bea același vin.

Dar ea era perfect conștientă că situația nu avea să rămână așa mereu. Mai devreme sau mai târziu, Iuri Zucovschi avea să-și piardă răbdarea. Va dori răspunsuri la întrebări mult mai delicate și n-avea să-i pese cât rău trebuia să-i facă pentru a le primi. Mai devreme sau mai târziu avea să se plictisească de simple conversații și avea să recurgă la metodele brutale care urmau să scoată de la ea ceea ce el voia să știe.

Era evident că Iuri se afla sub o presiune foarte mare. O criză era pe cale să izbucnească în rețeaua vastă de corporații ce-i alcătuiau imperiul de afaceri. Petrecuse ore întregi în biroul său, sunându-și cei mai importanți asociați și negociind cu clienții, în vreme ce Alix era lăsată sub supravegherea lui Kursk, ochii acestuia urmărindu-i fiecare mișcare cu o ură crâncenă, implacabilă, nu doar față de persoana ei (deși ar fi fost și asta de-ajuns), ci și față de tot ceea ce reprezenta ea.

Ori de câte ori Iuri apărea să continue interogatoriul, ea remarca imediat încrâncenarea ce punea stăpânire pe el, vizibilă în maxilarul încordat și în încleștarea și relaxarea bruscă a pumnilor săi. Avea să plătească pentru acea tensiune pe care i-o provoca, era sigură de asta. Avea să o descarce asupra ei.

Până la urmă i se ordonase să meargă sus și fusese lăsată singură într-o cameră cu toate jaluzelele trase, până când el fu pregătit să se ocupe de ea. Alix nu știa cât timp petrecuse încercând să se pregătească psihic pentru ceea ce inevitabil avea să urmeze. S-ar putea să fi fost o oră sau la fel de bine s-ar putea să fi fost trei. Părea că timpul se scurgea în alt ritm în întunericul adânc.

Apoi auzi pași pe hol. Știa ce înseamnă. Trase aer adânc în piept, făcând eforturi să rămână calmă, concentrându-se la

inima ce bubuia să-i spargă pieptul și încetinindu-și pulsul în timp ce expira. Trebuia să rămână nemișcată, să facă liniște. Urmau să răsune destule țipete în următoarele ore.

60

Lui Magnus Leclerc i se dăduse un număr la care să sune în caz de urgență. I se spusese că va fi foarte puțin probabil ca cineva să facă vreo plângere în legătură cu transferul fals de bani. Însă, pentru orice eventualitate, erau câteva persoane care voiau să știe despre ce era vorba și care vor fi totodată foarte recunoscătoare pentru informațiile furnizate.

Nu era tocmai ușor să-și facă puțin curaj. Trebuia să se gândească la multe lucruri.

Dacă avea să fie dat în vileag, așa cum îl amenințase Vandervart, căsnicia sa ar lua sfârșit. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât părea să aibă mai puțină importanță. Ar scăpa odată pentru totdeauna de Marthe, și singurul sentiment care îl încerca era unul de ușurare.

Bineînțeles că și-ar pierde și slujba, și statutul. Va fi nevoit să îndure batjocura celor din jur. Dar știa că, dincolo de toate acestea, colegii săi de la bancă se vor gândi că au avut printre ei un om plin de surprize. Se vor gândi cu admirație că Magnus e o vulpe bătrână și vicleană și că nu l-ar fi crezut în stare de așa ceva. În câteva luni, și-ar relua afacerile.

Sau nu. Poate o să le arate tuturor degetul din mijloc și o să își ia zborul spre Insulele Cayman. Și-a petrecut ani buni economisind, făcând șmecherii și dosindu-și banii în propriul buzunar. Dacă ar avea chef, ar putea să-și petreacă restul vieții pe o plajă.

Punând problema astfel, n-ar avea prea multe de pierdut dacă ar vorbi. Dar ce-ar fi dacă și-ar ține gura?

Nu degeaba voia Vandervart numărul de telefon a lui Malgrave. Era evident că voia banii lui, indiferent prin ce mijloace. Ceea ce însemna că se îngroșa gluma. Mai devreme sau mai târziu, își vor da seama că el a fost cauza tuturor problemelor. Și nu vor fi deloc încântați. Nici nu voia să își imagineze cum vor reacționa. Pe de altă parte, Vandervart nu ar sta pe gânduri să trimită niște filmulețe presei, dacă își dădea seama că fusese trădat.

Leclerc făcu o noapte albă în camera de oaspeți, apoi plecă la serviciu, fără a se hotărî ce va face mai departe. În cele din urmă, sună la două numere. Unul din ele era cel pe care i-l dăduse Malgrave.

Răspunse o voce de femeie:

– Consorțiul. Cu ce vă pot ajuta?

I se făcu legătura cu un bărbat care vorbea pe un ton politicos, cu accent englezesc. Bărbatul îi mulțumi în repetate rânduri lui Leclerc pentru informații, după care îl întrebă unde poate fi contactat mai târziu:

– În cazul în care trebuie să vă mai adresăm câteva întrebări, să investigăm ce urmărea acest Vandervart, chestiuni de genul acesta.

Leclerc era dornic să ajute cu tot ce putea. Își lăsă numerele de telefon și adresa de acasă. Voia ca bărbatul să-și dea seama cât de rău îi părea pentru problema cu Vandervart. Ar fi făcut orice să compenseze neglijența pe care o comisese. Bărbatul fu cât se poate de înțelegător.

– Vă înțeleg, *monsieur*, zise acesta. Ați trecut prin niște momente oribile. Oricine în locul dumneavoastră ar fi reacționat la fel.

Când închise telefonul, transpirația curgea șiroaie pe fața lui Leclerc. Își șterse fruntea și își desfăcu cravata. Apoi, sună la un alt număr. Era numărul unei agenții de turism. Ceru un

bilet la primul zbor către Miami. Agentul îi făcu rezervarea pentru a doua zi dimineaţă, la clasa întâi, cu British Airways până la Londra, urmând ca de pe aeroportul Heathrow să plece spre Miami la ora prânzului. Leclerc folosi cardul de la companie.

În acea seară, după serviciu, plecă direct acasă şi încercă să se poarte cât mai normal. Aceleaşi certuri zilnice, cu pauze de respiro între ele. După cină, stăteau cu toţii în camera de zi, iar Leclerc se întinsese în fotoliul său de piele cu spătar reglabil şi se uita la o emisiune americană proastă. Deodată, auziră soneria de la intrare.

Luă telecomanda şi dădu sonorul televizorului mai încet. Soneria mai sună încă de trei ori, mai tare, mai insistent.

– Du-te şi răspunde! îi ordonă lui Serge, un băiat slab, deşirat, de şaptesprezece ani, cel mai mic dintre cei doi copii ai săi.

Adolescentul rămase la locul său, fără să se mişte, dând tuturor de înţeles cât de mult îl deranja această întrerupere din programul său de a pierde vremea. În cele din urmă, se ridică, târându-şi picioarele. Trânti uşa în urma lui, mergând apăsat până în holul de la intrare.

Leclerc îşi întoarse capul în direcţia uşii de la intrare. Auzi cum se deschise. Îl auzi pe fiul său întrebând: „Cine...?" apoi auzi o trosnitură ce răsună ca o minge lovită de o bâtă de baseball şi un ou spart de marginea unui bol. După asta, auzi o bufnitură ca şi cum ceva greu căzuse pe podea.

Marthe fu prima care reacţionă. Se ridică de pe scaun şi era pe la jumătatea drumului spre uşă când aceasta se deschise şi doi bărbaţi intrară în casă. Aveau două arme automate în mâini. Vârful uneia dintre puşti era acoperit cu sânge.

Primul bărbat de lângă uşă avea părul roşu, ţepos. Aproape că o trânti la podea pe Marthe în mijlocul camerei de zi. Femeia abia dacă mai putu să se mişte când acesta îi trase un

picior în stomac. Marthe se chirci, fără să scoată vreun țipăt, și expiră lung, apoi bărbatul o împinse, izbind-o de perete.

Fiica lui Leclerc, Amelie, o tânără de nouăsprezece ani, slabă și cam ștearsă, țipă. Cel de-al doilea bărbat, cu fața rotundă și buze voluptuoase, o lovi peste gură să o facă să tacă, după care o împinse cu putere. Într-o secundă, ajunse lângă maică-sa.

Nu trecuseră mai mult de cinci secunde de când cei doi bărbați intraseră în cameră. Leclerc era încă în fotoliu, privind neputincios cum cele două femei erau atacate. Se străduí să se ridice în picioare; făcând ochii mari când unul din bărbați își îndreptă arma spre intestinele lui. Celălalt ținea arma îndreptată către cele două femei ghemuite la perete.

Cei doi bărbați avură un schimb rapid de priviri. Bărbatul cu păr roșu dădu o comandă cu o mișcare bruscă a capului. Apoi amândoi începură să tragă.

MIERCURI, 3 SEPTEMBRIE

61

Masa de aer rece lovi țărmul imediat după miezul nopții, vremea schimbându-se la fel de repede ca și posturile la televizor. Într-un moment navigau fără probleme spre destinație, însoțiți de o adiere de vânt răcoroasă și blândă care venea dinspre vest și bătea spre nord, urmând același curs ca și ei; în clipa imediat următoare, temperatura scădea cu zece grade, vântul își schimba direcția suflând la patruzeci și cinci de grade spre nord, întețindu-se și aducând cu sine o ploaie torențială. Vântul furios ce se instalase mătura totul în calea sa. Îi conduse pe o întindere de apă de-a lungul Canalului Mânecii în timpul refluxului, transformând micul vârtej de

apă în valuri mici, dar puternice, care se spărgeau de barcă, ridicând-o în aer, învârtind-o și dându-i drumul asemenea unei jucării.

Nu avea nici un sens ca toți trei să rămână pe punte, așa că se înțeleseseră să facă cu schimbul o dată la două sau la patru ore. Cursul era stabilit de transmisia automată a cârmei. Indiferent cine stătea pe punte, nu trebuia decât să supravegheze și să fie pregătit să tragă de cârmă în caz că apărea ceva neprevăzut. Carver merse primul; Trench se oferi pentru rondul al doilea. În felul acesta, Faulkner putea avea o pauză mai lungă până îi venea rândul. Avea mare nevoie de odihnă. Stătuse mai mult de douăsprezece ore în spatele cârmei. Până când își termina el tura, aproape se va crăpa de ziuă. Atunci se vor trezi toți.

Carver nu se aștepta să întâmpine vreo dificultate cât timp stătea de pază. În timpul în care stătea în cocpit[1], oricine ar fi vrut să-l atace era nevoit să urce o scară, să intre în bocaport[2], trecând de la lumină la întuneric. Numai în cazul în care ar adormi la cârmă ar putea fi atacat. Ar fi vulnerabil doar atunci când s-ar întoarce în cabină.

După ce își termină tura, Carver urcă la bocaport, deschise trapa, dar evită complet scara, sărind direct în cabină. Aterizâ pe podeaua tare. Trench stătea în colțul mesei din mijlocul cabinei.

– A naibii treabă! zise el. Ai cam exagerat acum. Avea o cană în mână. Grog cald, zise el ridicând cana mulțumit. Ar trebuie să încerci și tu. Am păstrat puțin și pentru tine într-un termos. E în bucătărie.

Trench își întoarse capul spre stânga, unde Bobby Faulkner era întins pe o canapea.

---

[1] Spațiu neacoperit pe punte, amenajat cu banchete pentru călători sau pentru echipaj. (n.tr.)

[2] Deschizătură pe punte, prin care se încarcă mărfurile în navă. (n.tr.)

– Doarme bușteau. Sărmanul, era praf.

– Cred că și eu mă voi culca, zise Carver. Oricum... este rândul tău. Baftă! E al dracului de frig și umezeală acolo sus.

Trench rânji și făcu „brrr"... , ca orice om care e pe cale să iasă afară pe o vreme ca aceea. Trecu pe lângă Carver și își lăsă cana în chiuveta din bucătărie. Nu trăda nici o urmă de tensiune sau de panică, dar, cu toate acestea, urcă scara cu spatele pe jumătate întors până când ajunse sus în cocpit, trăgând trapa în urma lui.

Carver îl lăsă să plece. S-ar putea ca Trench tocmai să-l fi provocat să-l atace. Și nu putea fi sigur că Faulkner adormise cu adevărat. Nu voia să ajungă să se lupte cu amândoi bărbații deodată.

Luă termosul și își puse o cană cu grog, inhalând aburii de rom, miere, lămâie și ceai. Dar tocmai când se pregătea să ia prima gură, auzi o pocnitură pe podeaua din cabină. Erau două căni pe jos care se ciocniseră una de cealaltă. Cu siguranță, și Faulkner băuse.

Și acum stătea întins pe canapea, inconștient. Carver se apropie de el, scuturându-l cu putere, dar acesta nu avu nici o reacție.

Ei bine, măcar știa o treabă. Avea să fie o luptă dreaptă, Trench contra Carver, maestru contra ucenic. Și, până ce Bobby Faulkner se va trezi din amorțeală, numai unul din ei va mai fi în viață ca să îl întâmpine.

62

Scandwave Adventurer era mai lung decât trei terenuri de fotbal puse cap la cap. Avea în jur de 100 000 de tone și putea transporta peste șase mii de containere cu marfă, cu o viteză de peste douăzeci și cinci de noduri pe oră. Asta însemna că

era de paisprezece mii de ori mai greu decât iahtul lui Faulkner și cam de trei ori mai rapid. Combinația dintre formă, greutate și viteză o făcea la fel de ușor de manevrat ca un compresor cu abur scăpat de sub control.

Fiind conștienți de aceste aspecte, designerii luaseră toate măsurile de protecție posibile. Nava avea un sistem radar ultramodern, dispozitiv de urmărire prin satelit, echipament de telecomunicații. Căpitanul cunoștea poziția exactă a navei sale pe suprafața pământului. Putea localiza alte nave pe o rază de câțiva zeci de kilometri depărtare de el. Dacă naviga pe ape limpezi, putea obține o schiță cu platforma mării, astfel încât era aproape imposibil să se scufunde. După cum spuneau și cei care conduceau Scandware Shipping Corporation, nu era nevoie de un echipaj cu experiență pentru a conduce nava. Tehnologia cârmuia nava de una singură.

Atunci când vântul își schimbă direcția în acea noapte și când o ploaie biciuitoare veni dinspre nord, cel care era de pază pe puntea îngustă și deschisă, sus, lângă pod, inspirând aerul rece, nu stătea drept și mândru, înfruntând gerul, cum i-ar fi cerut spiritul datoriei. Nici vorbă de așa ceva, ba dimpotrivă, stătea jos, ghemuit, sprijinit de peretele din oțel al punții, împreunându-și mâinile pe post de paravan împotriva vântului și își aprindea o țigară. Al dracului să fi fost el dacă avea de gând să stea în frig și să se ude pentru salariul mizer pe care îl primea, când ploua atât de tare încât de-abia putea să vadă ancora propriei nave, darămite la depărtare, pe mare. Și, în plus, un alt tip stătea lângă monitorul sistemului radar. Să se uite el după alte nave de prin zonă.

Și astfel naviga spre vest *Scandware Adventurer* de la Rotterdam la Baltimore, pe Canalul Mânecii, ducând cele șase mii de containere, în timp ce *Tamarisk* naviga spre nord, pe Canalul Mânecii, cu cei trei bărbați pe care îi avea la bord. Și nici unul din cele două vase nu avea habar de existența celuilalt.

63

Într-un fel Carver ar fi vrut să-l confrunte pe Trench, să-l întrebe ce s-a întâmplat de fapt, de ce procedase în felul în care o făcuse. Dar, chiar și dacă nenorocitul ar fi spus adevărul, nu ar fi spus nimic din ce nu ar fi putut să își dea seama și Carver de unul singur. Cel care contractase serviciile lui Carver în ultimii ani colabora și cu Trench, de pe vremea când acesta era încă la conducerea Serviciului. Lucrurile căpătau contur. El era ofițerul perfect pentru a face recrutările, iar Carver fusese potrivit pentru slujba de asasin plătit: capabil, bine antrenat și suficient de furios și decepționat de toți și de toate încât să-și mânjească mâinile pentru o sumă cu multe zerouri.

Nu avea nici un rost să-și plângă de milă. Fusese cumpărat și plătit. Odată ce își încheiase treaba, Trench plănuise să se descotorosească de el, ca și cum ar fi fost doar o piesă în plus. Nu ar fi fost prima dată când Trench ar fi trimis oameni în misiuni sinucigașe. Orice comandant trebuia să fie dispus să sacrifice viețile soldaților săi dacă era necesar. Carver putea să se vaite oricât că fusese trădat, putea să facă pe copilul suferind, întrebându-se de ce omul pe care îl considerase tatăl său fusese atât de lipsit de inimă, însă adevărul era că Trench nu se oferise să-i țină loc de tată, chiar dacă profitase din plin de admirația și respectul pe care Carver le avusese față de el.

În orice caz, Carver se gândi că toată viața lui fusese plătit să omoare oameni. Nu putea fi surprins de faptul că cineva voia să-i facă și lui felul.

Totuși, asta nu însemna că îl va și lăsa să-și ducă planul la bun sfârșit.

Carver avea un buzunar adânc în haina lui impermeabilă. Buzunarul se închidea cu un fermoar pe verticală și se întindea până la piept, pe partea stângă. Înăuntru erau două tuburi din

plastic, subțiri, de aproximativ 30 cm. Erau colorate cu roșu la bază, galben la vârf, tăiate de o dungă portocalie și aveau un logo în formă de ancoră cu inscripția IKAROS. La baza tubului era un fitil de culoare roșie.

Carver scoase unul din tuburi și se apropie de scară. Urcă și deschise cu o mână trapa, lăsând să pătrundă o rafală umedă și bubuitul tunetelor. Apoi își ridică cealaltă mână ținând tubul pe orizontală, la același nivel cu puntea de afară. Trase fitilul. Dintr-odată, se auzi un „vâjjj" ca și cum ar fi fost lansate niște artificii, apoi strigătul unui bărbat care dădea alarma, după care tubul care ricoșa înainte și înapoi lăsă o dâră pe carlingă. O secundă mai târziu, racheta de semnalizare explodă.

În timp ce prin trapă pătrundea un fum gros și roșiatic, Carver urcă scara, țâșnind afară prin ceața densă. În fața lui nu putea deosebi decât o siluetă de om. Vedea cum acesta își ridică brațul, apoi fumul ieșind din țeava pistolului și pocniturile scoase de gloanțele trase de Trench prin fum, în trapă. Primele trei gloanțe se implântară direct în rama de lemn, ratându-l pe Carver, care se izbi de Trench lovindu-l în stomac și împingându-l în banca din spatele cocpitului.

Carver îi trase lui Trench un croșeu cât putu de tare, cu dreapta, lovindu-l drept în stomac. Peste cocpit, Carver încercă să smulgă pistolul din mâna dreaptă a lui Trench folosindu-se de mâna sa stângă. Cei doi bărbați se luptau atât cu fumul, cât și unul cu celălalt, ca și cum ar fi fost sub apă, neputând respira, disperați după o gură de aer, prinși într-o luptă crâncenă pentru supraviețuire.

În cele din urmă, Carver simți cum pistolul se eliberează din strânsoarea mâinii lui Trench. Ignorând încercările eșuate de a-l lovi cu mâna liberă și loviturile puternice date cu picioarele de către adversarul său, Carver încercă să-i descleștеze pumnul lui Trench pentru a pune mâna pe mânerul pistolului. Prinse unul dintre degetele mai slăbite, îndoindu-l

în spate, făcându-l pe Trench să scoată un urlet, în timp ce-i disloca articulația.

Pistolul căzu pe punte, alunecând pe suprafața umedă din cauza ploii.

Carver începu să se târască, respirând greu și curgându-i lacrimi din ochi. Trench era în fața sa, sprijinindu-și mâna rănită, tușind și gâfâind. Bărbatul mai în vârstă încercă să se ridice, dar Carver îl lovi de două ori în față, concentrându-și toată puterea din umeri în fiecare dintre pumni. Apoi își înfipse degetele în părul grizonant a lui Trench, izbindu-l de trei ori cu capul de bordura din lemn ce împrejmuia marginea perimetrului cocpitului, trei izbituri sălbatice, care îl lăsară pe Trench aproape inconștient și sângerând. Apoi îl prinse pe Trench de jachetă și îl târî până pe bordură, ridicându-l.

– Stai pe mâini! îi ordonă.

Încruntându-se de durere, Trench făcu un efort să-și pună mâinile sub coapse.

Fumigena încă mai scuipa fum, chiar dacă vântul puternic îl purta în altă direcție. Pentru câteva momente, aerul din jurul lui Carver fu din nou respirabil și reuși să-și umple plămânii încinși cu aer curat.

– Unde e ea? întrebă el agresiv.

Trench se uită la el cu o privire tulbure, încețoșată.

– Care ea?

Carver îl plesni peste față cu putere.

– Rusoaica Alexandra Petrova care era cu mine, despre care tot trăncăneai tu. Aia a fost o greșeală fatală. Te-ai dat de gol. Deci, unde este?

– Iisuse, ea... Nu am nici cea mai vagă idee.

De data asta, Carver îl lovi și mai tare cu dosul palmei.

– Vorbesc serios, insistă Trench. Nu știam nimic despre ruși. Nu a fost ideea mea.

– Atunci cui i-a venit ideea în ceea ce îi privește?

Un zâmbet chinuit apăru pe fața lui Trench. Se aplecă ușor înainte, cu gura deschisă, chinuindu-se în continuare să respire.

– Te-am învățat tot ce știi despre cum să reziști interogatoriului. Chiar crezi că acum mă vei face să vorbesc?

Carver îl privi țintă pe Trench.

– Nu, zise el. Nu cred asta.

– Și-acum ce ai de gând să faci?

Întrebarea îl luă pe Carver prin surprindere. Își dădu seama că nu avea nici un răspuns. Și în acea fracțiune de secundă în care ezitase, Trench își ridică genunchii la piept și îl împinse pe Carver, catapultându-l în partea cealaltă a punții.

În același timp, un val izbi din plin iahtul *Tamarisk*, împroșcându-i pe cei doi bărbați cu apă din cap până în picioare, sfărâmând marginile punții. Carver se clătină, își pierdu echilibrul și căzu pe punte.

Aterizâ cu capul lângă un obiect mic, negru, ce se găsea pe lemnul rece și umed. Cum nava începuse iar să se miște, înțelese că era, de fapt, pistolul lui Trench, care aluneca pe lângă el, pe punte în jos, înapoi spre cel care voia să îl omoare.

Fostul comandant al lui Carver – profesorul, mentorul său – ridică pistolul cu mâna pe care o putea folosi și îl învârti în aer, gata să tragă. Ochii îi sclipeau de mândrie și triumf, după care se măriră în momentul în care văzu stupefiat că acesta aprinsese al doilea tub.

Explozibilul îl lovi în față pe Quentin Trench, tubul de plastic traversându-i bolta palatină, ajungând la creier și trimițându-l pe puntea îngustă, în partea cealaltă de barcă, totul înainte ca bomba să se detoneze, spulberându-i craniul într-un amestec de sânge, creier, flăcări și fum.

Cum explozia aruncă o lumină sângerie pe apă, luminând tot ce se afla în raza ei, Samuel Carver văzu prova gigantică a lui *Scandware Adventurer* înălțându-se deasupra lui ca un gigantic perete negru din oțel, imens și irezistibil ca o avalanșă.

64

Nava de 100 000 de tone era la nici 200 m depărtare. Carena ei se apropia amenințător de catargul iahtului *Tamarisk*, însă scheletul său masiv nu se putea distinge foarte bine din cauza ploii mărunte. Nava se deplasa cu viteza pe care i-o permitea vremea, străbătând valurile de parcă trecea pe undele de pe suprafața unui iaz. Carver înțelese pe loc că, deși flăcările exploziei alertaseră echipajul navei în legătură cu prezența iahtului care se îndrepta spre ei, era oricum mult prea târziu ca acesta să-și schimbe direcția sau viteza.

Avea vreo douăzeci de secunde până ce *Scandwave Adventurer* urma să se ciocnească de iaht. Carver își veni în fire. Încă mai era timp. Dacă ar putea porni motorul și ar coborî pânzele, ar putea cârmi în direcția vântului, menținându-și viteza și îndepărtându-se de vas. Cele două ambarcațiuni ar fi una lângă alta, nava de mare calibru depășindu-l la fel cum un camion de mare tonaj ar depăși o motocicletă. Chiar și o lovitură laterală ar fi fost fatală pentru iaht, dar exista șansa ca transportorul să treacă pe lângă el fără să se întâmple asta.

Alergă spre butonul de pornire al motorului. Îl apăsă. Motorul tuși, se înecă, după care muri. Apăsă din nou. Nimic. Cinci secunde se scurseră astfel. Barca încă naviga în direcția călăului său gigantic.

Samuel Carver nu era un mare navigator. Dar era fost pușcaș marin. Își petrecuse ani buni studiind, planificând și executând operațiuni pe apă. Luase parte la cursurile de navigație militară, de care britanicii erau absolut obsedați. Acum se ruga să își amintească tot ceea ce învățase cândva.

Carver scoase cârma de pe pilot automat și se ghemui lângă ea, în timp ce vântul îi sufla în față, clăbucii de apă se spărgeau în jurul lui, și ploaia torențială îl obliga să-și mijească ochii

pentru a putea vedea cât de cât. Acum carena impunătoare era la mai puțin de 100 m depărtare, mergând cu aceeași viteză, având același curs, ignorând complet existența iahtului. Acesta putea să vadă acum petele de rugină de pe carenă și liniile albe de vopsea care marcau adâncimea apei.

Trase adânc aer în piept și întoarse cârma cu toată forța, în direcția lui *Scandwave Adventurer*. Timp de o lungă, interminabilă și agonizantă secundă nu se întâmplă nimic. Apoi prora iahtului se îndreptă în direcția curentului, învârtindu-se în cerc, iar verga de care era prinsă vela mare a iahtului se învârti, trecând pe deasupra capului lui Carver. Trinca din față se înțepeni de catarg. Vântul o împingea spre babord, în partea cealaltă a iahtului. Vela era la locul ei, ținută de frânghia întinsă și legată de tribord.

Încetul cu încetul, *Tamarisk* își schimba cursul. Iahtul se învârti în apă în sens invers acelor de ceasornic, apărând pe hidrometrul cu cadran ca fiind aproape în întregime întors, astfel încât nu mai mergea spre flancul navei, ci se îndrepta direct spre matahala vopsită în negru. *Tamarisk* se opri brusc, plutind nemișcată pe apă.

Acum vasul uriaș nu era la nici 50 m depărtare. În timp ce *Tamarisk* se oprea, Carver trase frenetic de frânghie, ținând trinca, luptându-se cu vântul care sufla în pupă. Parâma se desfăcu, lăsând trinca în bătaia vântului. Barca nu avea să se miște până ce Carver nu relua procedura. Avea mai puțin de cinci secunde până la producerea impactului.

Alergă la manivela trincii, întorcând frenetic de mâner să slăbească frânghia pentru a alinia trinca cu catargul, astfel încât *Tamarisk* să poată prinde vântul în pupa pentru a porni.

Adventurer era atât de aproape acum, încât Carver nu putea să vadă vârful carenei, care se înălța deasupra iahtului, de două ori mai mare decât catargul său. Cu fiecare secundă *Adventurer* era cu 9 m mai aproape. Nu mai era timp, nu mai era nimic de făcut. Apoi, ca printr-o minune, trinca prinse o

rafală de vânt, care umflă velele și dădu un mic impuls iahtului – nu mai mult de câțiva metri, dar suficient cât să întoarcă barca într-o fracțiune de secundă.

Apoi Carver simți că vasul fu cuprins de o forță și mai mare decât cea a vântului. Sub linia de plutire a navei, prora se proiectă ca o protuberanță uriașă, semănând cu capul supradimensionat al unei balene. Era construită în așa fel încât să împingă apa din jurul navei astfel încât să minimalizeze dâra de apă lăsată în urma sa. Sistemul era atât de eficient încât *Adventurer*, la fel ca și alte nave moderne, lăsa în urmă o dâră mai mică decât a unui iaht de croazieră. Apa se învolbură, împinsă într-un curent uriaș care luă *Tamarisk*-ul pe sus, ducându-l departe de navă.

Carver se afla acum sub protecția lui *Adventurer*, care formă împotriva vântului un paravan de oțel înalt cât turla unei biserici și lung cât o stradă din suburbii. Era ca și cum ar fi navigat în ochiul unui uragan. Vântul se opri. Pânzele fluturau în gol. Din nou Carver era complet neajutorat, plutind deasupra apei ca o rățușcă de jucărie într-o cadă cu apă. La stânga lui, carena imensă a navei înaintă timp de zece, douăzeci, treizeci de secunde, acaparând tot oceanul, asemenea unui vas uriaș care nu părea să se mai termine.

Dintr-odată, curenții oceanici de la prora preluară din nou controlul, ducând apa înapoi la carena vasului și totodată, și iahtul. Acum, *Tamarisk* ajunse aproape de aripa navei, tot mai aproape, încât, dacă Carver și-ar fi întins brațul drept, ar fi putut simți oțelul rece și ud al transportorului.

Curentul oceanic își schimbă din nou direcția, purtând iahtul spre mare. Vasul uriaș trecea la nici 50 m depărtare, iar Carver putu vedea numele acestuia scris cu litere uriașe, chiar pe partea din față, ca un rămas-bun pe măsură ce se îndepărta pe apă. Literele se micșorară devenind tot mai greu de distins, până când nava fu înghițită de întuneric și de ploaie.

Nu mai rămăsese nici o urmă a vreunui semnal luminos și nici un indiciu care să trădeze pe unde ar fi putut pluti cadavrul lui Trench.

Pentru o clipă, Carver se gândi să se uite după el, dar vântul, valurile și curentul oceanic duseseră deja cadavrul departe de iaht. Nu avea reflectoare speciale cu care să cerceteze suprafața apei, nici un motor cu care *Tamarisk* să se deplaseze înainte și înapoi. Ar fi putut irosi ore întregi fără să găsească nimic. Când se va lumina de ziuă, cadavrul va fi reperat și urcat la bordul navei care îl va descoperi. Ar fi chemată paza de coastă și s-ar deschide o anchetă. Totul ar conduce inevitabil la *Tamarisk* și la Bobby Faulkner.

Deci, acum era din nou presat de timp. Tot ce putea Carver să facă era să meargă mai departe. Îl dureau picioarele și spatele. Transpirația îi dădea fiori de gheață pe șira spinării. Oboseala începea să îl doboare.

Carver era încă prăbușit peste catarg când, două ore mai târziu, auzi un acces de tuse, care acoperea urletul vântului și ploaia care nu se oprise încă. Ridică privirea și văzu capul și umerii lui Bobby Faulkner ieșind prin trapa cabinei.

Acesta privi somnoros în jurul său.

– Unde e Quentin? Ce a mai pus la cale iar nenorocitul? Făcu o pauză, apoi întrebă cu un zâmbet tâmp: Am ratat cumva toată distracția?

65

Lui Bobby Faulkner îi trebuiră în jur de două minute până să se dezmeticească și să înțeleagă că Quentin Trench era mort. Apoi mai petrecu încă două minute strigând la Carver, acuzându-l pentru ceea ce se întâmplase și numindu-l ucigaș. Îi aruncă în față că soția lui avusese dreptate. Că ar fi trebuit să rămână acasă și să meargă la lucru.

– Camarad pe dracu'! urlă el. Nu ești nimic mai mult decât o pacoste. Trebuia să te las în Franța. Să îți rezolvi blestematele de probleme, nu erau treaba mea. Acum Quentin, cel mai bun comandant pe care l-ar putea avea cineva vreodată, e mort. Și e numai vina ta!

Carver îl lăsă pe Faulkner să-și facă numărul. În timp ce acesta dădea din gură, Carver își cântări opțiunile. Ar fi putut fie să tacă și să înghită, fie să riposteze.

Se gândi să aleagă prima variantă, cea a tăcerii. Probabil ar fi fost cea mai înțeleaptă soluție. Însă nu putea fi sigur că Faulkner nu va încerca să facă vreo prostie, atâta vreme cât îl privea pe Carver ca pe un criminal, iar pe Trench ca pe o victimă. În plus, era obosit, sătul până peste cap și la limita puterilor în noaptea asta – la fel fusese și ieri-noapte, și cu o noapte înainte. Așa că îl luă pe Faulkner de gât și îl trase aproape, la doar câțiva centimetri distanță. Carver se holbă la el, dar acesta avea încă privirea încețoșată din cauza drogurilor care îi fuseseră puse în băutură.

– Ascultă, zise Carver. Ascultă cu atenție, pentru că nu am de gând să repet. Quentin Trench era un nenorocit mincinos și prefăcut, care a încercat să mă omoare și te-ar fi omorât apoi și pe tine. A băgat ceva în grogul ăla cald pe care l-ați preparat voi, de te-a lăsat lat. Pentru numele lui Dumnezeu, ești bărbat în toată firea, trebuie să-ți fi dat seama că te-a drogat. Și nu puteam să fi fost eu ăla care ți-a pus ceva în băutură, nu? Doar eram de pază pe punte.

Faulkner ridică din umeri, nefiind în stare să mai spună ceva, dar nici nu ar fi vrut să îi dea dreptate.

– M-a împușcat, continuă Carver, dar a ratat. Uite. Arătă spre rama de la capac. Uite nenorocitele de găuri. Și nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu l-ai fi luat cu tine pe vas.

Carver îi dădu drumul lui Faulkner, se duse spre cârmă și îndreptă nava spre nord, așteptând prima licărire palidă a zorilor.

– De ce ar vrea Quentin să te omoare? întrebă Faulkner. Te-a iubit ca pe propriul fiu. Am auzit asta din gura lui.

– M-a trimis într-o misiune din care nu trebuia să scap cu viață. Și, pentru că am scăpat, mă voia mort. Uite care e treaba, mi-am petrecut ultimii patru ani lucrând ilegal, operațiuni la negru, misiuni care nu au existat niciodată. Nu am aflat nicicând cine îmi oferea de lucru. Mă gândeam că nici ei nu mă cunoșteau pe mine. Așa era mai bine pentru siguranța ambelor părți. Se pare că mă înșelasem. Unul dintre șefii mei știa exact cine sunt, pentru că acest șef era Quentin. Tot timpul ăsta am lucrat pentru el, și nu am știut.

Faulkner se încruntă.

– Stai puțin. Tu ai fost cel care m-a sunat să întrebe de Quentin. De aceea m-am gândit la el când ai sunat din nou în legătură cu barca.

– Așa e. Mă gândisem că ar fi putut să mă ajute. Ce prostie din partea mea, nu?

– Și cum ți-ai dat seama că voia să te omoare?

– Pentru că a făcut o glumă proastă pe seama lui Alix, fata despre care ți-am povestit, cum că mi-am comandat prin e-mail o femeie din Rusia. De unde știa el că era rusoaică? Nici ție, nici lui nu v-am zis niciodată asta. Trebuia să fie unul dintre ei. Apoi tot ceea ce mai trebuia să știu era dacă erai și tu implicat. Și mi-am dat seama că tu nu ești implicat când te-am văzut întins acolo, inconștient.

Faulkner încerca să pună totul cap la cap, chinuindu-se cu sinapsele scurtcircuitate.

– De unde știu că spui adevărul, Pablo? De unde știu că nu o să mă omori și pe mine?

– Pentru că aș fi făcut-o deja. Ai fost inconștient și complet lipsit de apărare ore întregi. Te-aș fi putut arunca peste bord oricând. Oricum, știi și tu care e adevărul. Care e ultimul lucru pe care ți-l amintești dinainte de a leșina?

Carver se uita la Faulkner cum încerca, cu ochii întredeschiși, să-și formeze în minte o imagine. Trase de vreo două ori adânc aer în piept, expirând pe nas. Bombăni ceva ca pentru sine. Apoi își deschise ochii și dădu din cap cu amărăciune.

– Ai dreptate. El trebuie să fi fost. Eram acolo, jos. Eu stăteam pe scaun, gândindu-mă că ar trebui să mă odihnesc. Apoi a venit spre mine. Avea în mână o cană cu ceva... După scena asta, nu-mi mai amintesc nimic.

– Te-a drogat. Apoi a venit după mine. Dar uitase cât de bun sunt în ceea ce fac. Așa că acum e mort.

Faulkner se aplecă spre el.

– Și care este mai exact slujba ta, Pablo?

Carver nu zise nimic.

– Haide, spune-mi, insistă Faulkner. Mi-ai transformat vasul într-un câmp de luptă. Am dreptul să știu.

– Ți-am spus deja, zise Carver. Operațiuni incognito, accidente. Ca de exemplu, un ofițer veteran al Marinei cu ani de experiență pe mare, care într-o noapte este prins de furtună pe Canalul Mânecii și este grav rănit de o explozie de proporții. Explozia are loc prea devreme în timp ce el încearcă să alerteze vasul care se apropie de prezența lui și impactul ei îl aruncă peste bord. Chestii de genul ăsta.

– Și ce fel de misiune era asta în care te-a trimis Trench, cea în care ai cunoscut-o pe fata asta? Misiunea din care nu trebuia să scapi viu?

– Nu întreba, îi răspunse Carver. E mai bine pentru amândoi să schimbăm subiectul. Așa că stai tu la cârmă o vreme. Cobor în cabină să verific niște chestii. Vrei o cană cu cafea ca să te mai trezești?

Coborî. Radioul era montat pe peretele cabinei, imediat lângă un grafic. Carver smulse radioul și dădu cu el de colțul mesei.

– Ce se întâmplă acolo? strigă Faulkner de pe cocpit.

– Îmi pare rău, zise Carver. Cred că am răsturnat ceva. Nu-ți face griji. Nu s-a întâmplat nimic grav.

Pregăti cafeaua și urcă înapoi pe cocpit.

Carver stătea cu cana în mână și privea în partea de sud a Insulei Wight aflată la câțiva zeci de kilometri depărtare de ei, un contur negru, pe un cer de un cenușiu-închis, cu nori care începeau să fie străpunși de primele raze ale răsăritului de soare.

– Ce s-a întâmplat acolo jos? întrebă Faulkner.

– Îți scoteam radioul din funcțiune. Când ajungem la țărm, vei avea nevoie de un motiv bun pentru care nu ai chemat ajutoare când ai descoperit că cei doi bărbați care erau cu tine dispăruseră.

– Dar doar unul lipsește.

– Ajungem și acolo. Uite ce ai de făcut. În momentul în care ajungi la țărm, pune-l pe comandantul portului să sune paza de coastă. Apoi spune adevărul. Ai fost sedat. O să mai ai încă urme în sânge. Vor găsi cana pe care a folosit-o Trench undeva prin cabină. Când te-ai trezit, ai urcat sus pe punte, unde atât Trench, cât și Jackson lipseau. La fel și șalupa vasului – stai liniștit, va lipsi. Bineînțeles că primul tău gând a fost să chemi ajutoare, dar radioul era praf. Nu au cum să știe când s-a întâmplat asta. Ești înnebunit acum, pentru că doi dintre cei mai buni prieteni ai tăi au dispărut de la bordul vasului și nu ai nici cea mai mică idee ce s-a putut întâmpla. Normal că habar n-ai de ce sunt urme de gloanțe pe tot iahtul. Vreau să spun, nu e nici un pistol pe nicăieri, nu? Deci, crezi că te descurci?

Faulkner rămase puțin pe gânduri după care spuse ușor sceptic:

– Da, bănuiesc că da.

În acel moment nu se aflau departe de țărmul englezesc. Orașul Poole era situat în istmul Solent, la nord-vest de Insula Wight, în stânga lor. Exista posibilitatea ca Trench să fi organizat un comitet de primire în cazul în care nu reușea să ducă la bun sfârșit misiunea sa pe mare.

Carver întoarse capul spre dreapta, spre nord-est, privind îndelung orizontul. Apoi se întoarse spre Faulkner.

– Schimbă direcția, îi zise el. Trebuie să ancorăm în alt port.

66

Iuri Zucovschi le ordonă oamenilor lui să-i ducă micul dejun lui Alix. O torturase ore întregi. Acum era mulțumit că scosese tot de la ea. Mai rămânea doar să se hotărască ce avea să facă de-acum încolo cu ea. O va folosi ca să își atingă scopul. Mai trebuia doar să își dea seama cum va face asta.

Servitoarea intră în cameră fără să scoată nici un cuvânt, însă fu suficient pentru ca Alix să se trezească din somnul ei zbuciumat, care părea să fi fost, de fapt, o moțăială semiconștientă. Se sprijini de pat pentru a se ridica, când o văzu pe servitoare venind cu tava spre ea și tresări. Nu mai era legată, însă rămăseseră vânătăile de un albastru-închis în jurul încheieturilor de la mâini și în jurul gleznelor. Fusese și bătută, iar amintirile a ceea ce el îi făcuse erau la fel de vii precum vânătăile de pe corp.

Se uita la servitoare, o rusoaică; femeia așeză tava pe măsuța de lângă pat. Avea ochi negri, lipsiți de orice expresie, care ascundeau, de fapt, neputința resimțită de miile de generații de servitori. Cu toate acestea, Alix putea citi disprețul din privirea ei.

Se prăbuși pe pat. Știa că trebuia să mănânce, însă nu-i rămăsese destulă putere pentru a-și duce mâncarea la gură. Mai târziu, se gândi. Mai târziu poate va încerca din nou.

67

Jack Grantham se întâlni cu Agatha Bewley pentru un mic dejun ca între agenți, în restaurantul celor de la Travellers Club din Pall Mall, în Londra. Construit într-o clădire ce imita

un palat italian din perioada renascentistă proiectată de Charles Barry[1] în 1832, devenise de-a lungul timpului locul de întâlnire al diplomaților, al ambasadorilor și al înalților demnitari.

Ca agent MI6, Grantham era, teoretic, un angajat al Serviciului Diplomatic Britanic și al Biroului pentru Afaceri Externe și al Commonwealth-ului. Statutul de membru la Travellers venea odată cu serviciul, dar de felul său nu era un fan al cluburilor și, în plus, detesta aerul de aristocrație și de intrigă ce plutea deasupra celor de la clubul Pall Mall precum o ceață londoneză. Trebuia totuși să recunoască faptul că locul era util în felul său. Nu trebuia să-și facă probleme cu privire la găsirea unui restaurant sau rezervarea unei mese. Mergea și mânca fără probleme la Travellers. Astfel economisea timp, nu făcea eforturi inutile și devenea și mai eficient. Ceea ce îi surâdea.

– Mi-a părut rău să aud de cei doi oameni ai tăi din Geneva, zise Agatha rupând o bucată dintr-un croasant și acoperindu-l cu un strat gros de gem. Niciodată nu e ușor să pierzi oameni în felul ăsta, mai ales dacă sunt și tineri. Presupun că nu au copii. Măcar atât.

Grantham înfipse furculița în cârnat. Alesese un mic dejun englezesc, ca întotdeauna.

– Presupun că nu, zise el. Oricum, s-ar putea să fi ieșit ceva bun și din toată treaba asta. Începem să obținem nume și fețe. Dar încă nu suntem siguri ce legături există între ei.

Doamna Agatha era o femeie delicată. Mestecă încet, înghiți, apoi, când fu sigură că nu mai avea nimic în gură, întrebă:

– Vrei să ne împărtășești și nouă?

Grantham tocmai își umplu gura cu o bucată dintr-un ou ochi și niște bacon:

– Aha, reuși să zică apoi cu un nod în gât.

---

[1] Arhitect englez din perioada victoriană, faimos pentru reconstruirea Palatului Westminster. (n.tr.)

Doamna Agatha puse cuțitul jos și lăsă mâncarea deoparte. Stătea nemișcată, privindu-l pe Grantham pe deasupra ochelarilor.

– Continuă.

– Pari cam sceptică, zise Grantham. Nu ai de ce să fii. Nu am de gând să te las baltă.

– Deci, ce ai aflat până acum?

– Două nume: un englez pe care-l cheamă Samuel Carver și o rusoaică – Alexandra Petrova.

– De unde au apărut aceste două nume?

– Să zicem că Percy Wake a tras câteva sfori, a cerut să i se întoarcă niște favoruri mai vechi. I-am cerut informații, el mi le-a dat. În momentul de față, nu îmi pasă cum a reușit să le obțină.

Privirea doamnei Agatha sugera că notase răspunsul și încerca să se mulțumească cu el.

– Carver și Petrova – ce știm despre ei? întrebă ea.

– Nu multe. Carver trebuie să fie un nume fals. Nu există nici un pașaport înregistrat în Marea Britanie cu acest nume – cel puțin nu unul original. Nu are credite bancare, nu apare în nici o bază de date a vreunei companii aeriene și nu-i găsim nici un cont bancar. Petrova a fost cândva agent KGB la Moscova. A început să lucreze cu puțin înainte de prăbușirea Zidului Berlinului. Era folosită pe post de momeală.

Grantham scoase un plic de culoare cafenie, îl deschise și puse pe masă vreo două fotografii alb-negru, pe care le împinse spre Agatha.

– Frumoasă fată, nu? zise doamna Agatha.

– Cu siguranță era atunci când fotografiile au fost făcute, acum șapte ani. Nu a prins în capcană pe nici unul dintre agenții noștri, dar vreo doi oameni de afaceri au vorbit mai mult decât trebuia.

Doamna Agatha ridică din sprânceană.

– Bărbații sunt niște creaturi atât de simple.

– Multe femei au căzut în capcană cu astfel de trucuri, ripostă Grantham. A fost nevoie doar de un agent STASI[1] chipeș, care să le spună un „te iubesc" pentru ca jumătate dintre femeile din guvernul Germaniei Federale să dezvăluie secrete celor din Est.

Doamna Agatha sorbi din ceai, dusă pe gânduri.

– Presupun că ai dreptate. Ambele sexe au aceleași slăbiciuni.

– Și e foarte bine, pentru că altfel noi nu am mai afla nimic. În orice caz, pe această femeie, Petrova, se pare că a înghițit-o pământul acum vreo cinci, șase ani. Din câte știm, locuiește în continuare în Moscova. Dar nu s-a apucat de nici o misiune de spionaj și nu are nici cazier.

– E puțin probabil să fie o asasină, analiză doamna Agatha.

– Fie asta, fie e foarte bună la ce face și a reușit să iasă de sub lumina reflectoarelor.

– Pare puțin probabil, nu? Acum se culcă cu țintele, în clipa următoare le omoară. Presupun că ambele acțiuni necesită aceeași detașare și cruzime față de cealaltă persoană. Dar antrenamentul necesar ar fi destul de diferit. Ce te face să crezi că e implicată? În afară de faptul că s-a strecurat și numele ei în toată afacerea asta.

Grantham înghiți ultima îmbucătură de cârnat, ciuperci și fasole fiartă.

– Acum două zile am primit un mesaj neoficial de la un agent francez de informații. Zicea că știe unde îi putem găsi pe cei pe care îi căutăm și că e dispus să ne vândă informația pentru 500 000 de dolari.

Doamna Agatha râse.

– Francezii chiar sunt de admirat. E ceva magistral în lipsa lor de scrupule.

---

[1] Prescurtare în limba germană curentă de la *Das Ministerium fur Staatssicherheit* (Ministerul pentru Securitatea Statului), care a fost serviciul secret și poliția politică a fostei Republici Democrate Germane (n.tr.)

– La asta ne-am gândit și noi. Bineînțeles că i-am zis să spele putina. Apoi i-am localizat telefonul și am trimis o echipă de agenți pe urmele lui. Era în Geneva.

– Ohhhh!

– Ei bine, în orice caz, oamenii noștii l-au urmărit pe francez. S-a întâlnit cu un bărbat care avea o servietă.

– O servietă cu 500 000 de dolari?

– Nu știu, servieta nu a fost deschisă. Dar francezul sigur a crezut că banii sunt înăuntru, căci a făcut greșeala fatală să plece cu bărbatul respectiv. S-a urcat într-un BMW negru, înregistrat ca fiind al unei companii din Milano care importă blănuri rusești. În mașină mai erau trei bărbați. Au condus până pe o stradă din Orașul Vechi, apoi francezul a fost omorât. Ca să scurtez povestea, rușii au rămas în zonă până pe la nouă seara, când s-a dezlănțuit iadul. Primul rus, cel care s-a întâlnit cu francezul, a răpit o femeie dintr-o cafenea și i-a omorât pe proprietar, un client și pe cei doi agenți ai noștri, care erau în zonă.

– Dumnezeule! murmură doamna Agatha.

– Știu, un adevărat măcel. În orice caz, noi credem că femeia răpită a fost Petrova. Între timp, ceilalți trei ruși erau bătuți măr într-un bar chiar peste drum. Martorii ziceau că l-au auzit pe bărbatul care i-a bătut pe cei trei vorbind când a făcut comanda la bar. Avea accent englezesc.

– Este domnul nostru Carver?

– Noi asta credem.

– Deci, fata asta era răpită în același timp în care tipul, Carver, se bătea cu ceilalți. Se pare că cineva îi căuta pe amândoi. Pare a fi o operațiune de eliminare.

– Întocmai. Dar cum au ajuns să fie implicați toți acești ruși? Toată lumea a presupus că evenimentele din Paris au fost puse la cale de o organizație britanică. Încă nu reușesc să fac nici o legătură cu Moscova.

– Știm ceva despre răpitor?

– Da. Îl cheamă Grigori Kursk. Poliția din Moscova îl cunoaște bine. A fost arestat de nenumărate ori pentru agresiune și de vreo două ori pentru crimă. Dar acuzațiile nu au putut fi dovedite. Cetățeanul Kursk are prieteni influenți.

– Deci Kursk o răpește pe Petrova, zise doamna Agatha. Oamenii lui merg după Carver. Dar Carver scapă. Deci, unde merge el apoi?

– Tu unde ai merge?

Doamna Agatha zâmbi.

– Cât mai departe posibil.

– Așa ar fi logic, aprobă Grantham. Dar să privim problema din perspectiva lui Carver. Și-a petrecut aproape două zile în compania unei femei al cărui singur talent este arta seducției. Există șansa ca ea să-i fi căzut cu tronc. Dacă va încerca să o salveze?

– Atunci va merge pe urmele rușilor.

– Doar că nu știe unde sunt. E la fel de derutat ca și noi, pentru că ordinele sale au venit de la Londra. Prin urmare, dacă va dori să afle cine a luat fata...

– Trebuie să se întoarcă aici.

– Întocmai, zise Grantham. De aceea poate că ar trebui să intervină și MI5.

Doamna Agatha era chiar pe punctul de a răspunde, când unul dintre ospătarii clubului se apropie de scaunul lui Grantham, tuși ușor cât să-i atragă atenția și-i șopti ceva la ureche. Grantham încuviință din cap și-i făcu semn să se retragă, după care spuse:

– Scuză-mă, Agatha. Nu va dura decât un moment, zise înainte de a părăsi camera în urma ospătarului.

Se întoarse după mai bine de cinci minute. Dispoziția sa devenea vizibil tot mai bună, în timp ce se așeza și își turna o ceașcă de cafea dintr-un ibric argintiu.

– Era de la birou, zise Grantham. Am mai primit niște informații de la Moscova. Unuia dintre oamenii noștri de

acolo i s-a părut familiară figura lui Petrova. Așa că s-a oprit din verificat bazele de date ale poliției și s-a uitat la câteva articole de prin ziare. Se pare că Grigori Kursk nu e singurul cu prieteni influenți.

68

La vreo 800 m de gura de vărsare a Portului Chichester, pe Coasta de Vest a Sussexului, Carver coborî pe apă pluta pneumatică de pe *Tamarisk*. Porni motorul exterior – măcar cu el reuși din prima încercare – și se îndreptă spre țărm. Portul era un golf ale cărui patru canale principale brăzdau uscatul pe kilometri întregi, creând o întindere de apă izolată, care era paradisul oricărui bărbat care avea un iaht. Prin cele șase sate răsfirate de-a lungul golfului apăruseră cluburi pentru navigatori și marinari. La ora opt, într-o dimineață mohorâtă de septembrie, Carver găsi numaidecât un debarcader să-și lege pluta lângă alte câteva și să se plimbe pe uscat fără să atragă atenția asupra lui în vreun fel.

Luă un autobuz spre Chinchester, de unde își cumpără o cafea, un sendviș și un bilet de tren spre Londra. În cafeneaua din gară citi ziarul de dimineață. Membrii familiei regale erau criticați dur. Se pare că nu arătau destulă durere. Între timp, oamenii ridicau mici altare cu fotografii, lumânări și flori în fața Palatului Kensington.

Carver se simți ca un străin pe pământul său natal. Toată lumea o luase razna. Plutea în atmosferă o stare de isterie mocnită, de frenezie reprimată.

Citi mai departe. Un actor despre care nu auzise niciodată era de părere că tabloidele ar trebui trase la răspundere pentru moartea prințesei. Un politician credea că ar trebui luate

măsuri pentru ca presa să nu mai fie atât de agresivă. O divă pop jura că toate lumea are mâinile mânjite de sânge.

– Nu, dragă, doar eu le am, mormăi Carver pentru sine.

Îi era greu să se concentreze asupra cuvintelor din fața ochilor. Stătuse treaz toată noaptea. Cu două nopți în urmă, nu dormise mai mult de patru ore. Există un punct în care efectele epuizării asupra minții sunt aproape imposibil de distins de cele ale alcoolului. Mișcări încete, judecată încețoșată, temperament greu de stăpânit. Carver se îndrepta rapid spre acea stare.

Trenul trase pe peron, și Carver urcă în el. I se păru că nu mersese mai mult de zece minute, cele două ore cât durase de fapt călătoria fiindu-i suficiente doar pentru a moțăi atât cât să scape de epuizare, însă nu cât să se pună din nou pe picioare. În capitală ajunse puțin după ora unsprezece. Chiar dacă trupul lui Trench nu fusese încă găsit, marinarii de la un capăt la celălalt al Canalului Mânecii cu siguranță fuseseră alertați pentru a-l căuta. Atâta timp cât Faulkner rămânea de partea lui, fără să sufle vreun cuvânt, Carver nu avea nici un motiv de îngrijorare. Dar nici el, nici Alix nu aveau timp de pierdut. Ea era în mâinile lui Grigori Kursk de mai bine de treizeci și șase de ore. Carver nici nu voia să se gândească la ce ar putea însemna asta.

Leclerc îi dăduse informații despre presupusul transfer de bani pe numele său, care fusese inițiat de lordul Malgrave. În circumstanțe normale, Carver l-ar fi urmărit zile întregi, aflându-i programul înainte să aleagă momentul ideal și metoda perfectă pentru a face următoarea mișcare. Dar acum nici nu se putea pune problema de așa ceva. Trebuia să dea ochii cu bancherul numaidecât.

Adresa sediului central al băncii era în cartea de telefoane londoneză. Carver sună și ceru să vorbească cu directorul. I se spuse că lordul Malgrave avea întruniri toată dimineața. Asta era tot ce avusese nevoie să afle.

Luă metroul. Era cald, aglomerat, murdar, dar mai rapid decât un taxi. Se îndrepta spre inima Londrei, unde se afla

districtul financiar a cărui putere globală și importanță erau egalate doar de Wall Street. Zgârie-norii din oțel și sticlă străjuiau un labirint de străzi înguste pe care se aflau instituții înființate acum mai bine de o mie de ani.

Sediul administrativ central al Malgrave & Company se afla în spatele unei uși negre, strălucitoare, flancate de niște coloane de piatră, deasupra cărora era sculptat blazonul unei familii. Construcția măreață din piatră emana încredere și siguranță. Carver se gândi că datează de la începutul secolului, când era în floare comerțul internațional, iar prosperitatea națiunii ajunsese la apogeu, înainte ca iluzia unui progres care nu cunoaște limite să fie spulberată de măcelul care a însemnat Primul Război Mondial.

Se învârti în jurul clădirii, verificând intrarea din spate care dădea înspre o stradă și mai îngustă. Se gândi să intre pe acolo, încercând să urce pe trepte până la biroul directorului. Dar nu știa unde anume era biroul și nici nu avea timp să caute planul clădirii ori să o examineze cu atenție. Nu avea altă modalitate. Trebuia să intre pe ușa din față. Și pentru asta trebuia să arate impecabil.

Găsi o frizerie și se bărbieri. În cele douăzeci de minute petrecute într-un magazin de confecții bărbătești își găsi un costum de culoarea gri-cărbune, cu dungi fine, cu doi nasturi, în stilul clasic londonez, o cămașă roz din bumbac egiptean cu dungi, mai stridentă decât ar purta vreun bancher din New York, dar care mergea fără probleme la Londra, o cravată bleumarin, butoni simpli, de aur, și o pereche de pantofi Derby, negri cu șireturi. Apoi cumpără un stilou Mont Blanc și o servietă elegantă. În ea își puse banii și pistolul: nu voia să strice linia sacoului.

Se opri la o papetărie și luă un bloc de coli ministeriale și un set de plicuri, după care mai bău o cafea, în timp ce își scoase stiloul Mont Blanc și scrise un scurt bilețel: „Carver e mort. Trench de asemenea. Nu se cunosc încă exact împrejurările.

Toate mijloacele de comunicare au fost compromise (suspectăm Guvernul Marii Britanii) – este crucială încetarea convorbirilor telefonice și a trimiterii e-mailurilor. Solicit o întâlnire urgentă pentru a primi noi ordine".

Îi lipsea un singur lucru: o cameră video portabilă. Își cumpără un model nou de cameră digitală Sony care înregistra direct pe un CD compatibil cu orice computer.

Cumpărăturile fuseseră făcute. Recuzita fusese aleasă, scenariul scris. Cortina era pe cale să se ridice.

Intră pe ușa din față salutându-l politicos pe portarul în uniformă, care își îndreptă imediat spatele răspunzându-i la salut, recunoscând prezența unei figuri oficiale. La recepție, Carver aruncă un zâmbet scurt brunetei aranjate impecabil din spatele biroului și îi întinse plicul, spunându-i:

– Vă rog ca acest plic să-i parvină numaidecât lordului Malgrave. Este extrem de urgent.

Recepționera formă un număr, purtând o scurtă conversație. Îl fixă pe Carver cu privirea de vreo două ori – încercând a ghici cât de important era –, apoi își apăsă palma pe receptor și-i spuse lui Carver:

– Îmi pare rău, domnule, dar lordul Malgrave este într-o ședință.

Carver rămase calm:

– Înțeleg, zise el, fără să pară deloc jignit de acest refuz categoric. Știu că este foarte ocupat în dimineața asta. În cazul acesta, aș vrea să vorbesc cu asistenta personală a lordului, vă rog.

Sprâncenele subțiri, pensate cu grijă, ale recepționerei se împreunară într-o încruntare.

– Bineînțeles, domnule, zise întinzându-i receptorul.

– Mulțumesc, răspunde Carver. Apoi i se adresă asistentei personale a directorului: Numele meu este Jackson. Am un mesaj urgent pentru lordul Malgrave. Este legat de tranzacțiile noastre din Paris și vă asigur că va fi mai mult decât încântat să-l citească. Dacă va fi de părere că nu trebuie să ia măsuri,

voi pleca de îndată. Făcu o pauză, pentru a asculta ceea ce avea asistenta de zis, rosti un „bineînțeles", urmat de un „excelent" plin de entuziasm, apoi îi dădu recepționerei receptorul și îi zâmbi larg de această dată. Mulțumesc foarte mult pentru ajutor. Sunt așteptat la etajul șase. Așadar... unde este liftul?

Înfățișarea lordului Crispin Malgrave nu era una impunătoare. Purta un costum la două rânduri și o cravată de modă veche, iar părul cărunt îi era dat cu gel și avea tenul bronzat – o reflexie a câmpurilor de vânătoare, a întrecerilor de tir și al râurilor cu somoni – toate trăsături tipice clasei aflate la conducere în Marea Britanie. Însă, dincolo de această mască de aroganță, începea să i se citească frica pe chip.

Carver fu primit în biroul personal al lui Malgrave. Asistenta personală a acestuia era o femeie elegantă, pe la cincizeci de ani, activă, vioaie și cu o atitudine de șefă. Omul conducea o bancă, dar tot avea o dădacă. Îl supraveghe pe Carver până ce sosi șeful ei, de parcă i-ar fi fost teamă ca nu cumva acesta să fure prespapierul dacă ar fi fost lăsat singur în biroul lordului.

Malgrave veni într-un suflet la birou, emanând panică prin fiecare por. Se lăsă să cadă ca un sac de nisip care nu fusese bine legat în scaunul lui de piele cu spătar, în spatele biroului de mahon, zicând:

– Mulțumesc, Maureen, și, abia ieși aceasta din încăpere, că și izbucni: Trench e mort? Ești sigur? De unde știi?

Carver se aplecă peste birou și întinse mâna dreaptă.

– Bună ziua, zise el. Numele meu este Samuel Carver.

Malgrave rămase nemișcat. Păru să-și adune toate forțele înainte de a spune ceva. În cele din urmă, îngăimă câteva cuvinte:

– Dar i-ai spus secretarei că...

– Am mințit, zise Carver.

– Și Trench?

– E mort. Partea asta e adevărată.

Malgrave făcu rapid niște calcule. Își dădu seama cine urmează. Apoi se îndreptă în scaun, cu ochi care implorau îndurare și mâinile încrucișate ca pentru rugăciune.

– Of, Dumnezeule, nu, te rog nu! Voi face orice. Se gândi o clipă. Îți datorez niște bani. Bineînțeles. O să îți plătesc întreaga sumă. Trei milioane de dolari. Și dobândă!

Carver îl lăsă să vorbească fără să îl întrerupă, tăcerea acestuia îngrijorându-l și mai tare pe Malgrave.

– Uită-te la mine, îi zise de îndată ce Malgrave tăcu.

Bancherul îl privi nedumerit.

– Uită-te la mine, îi repetă Carver. Taci, uită-te la mine și fii atent la ce îți spun. Nu am nevoie de banii tăi nenorociți. Și nu am de gând să te ucid. Sunt soldat, nu psihopat. Nu iau viața cuiva decât dacă nu am de ales. Tu ai de ales. Îmi poți povesti ce știi despre ruși.

– Ce ruși?

– Cei din Paris. Cei pe care i-ai trimis să mă ucidă.

Malgrave dădu din cap.

– Nu știu nimic despre ei, îți jur!

Carver era înclinat să-l creadă. Malgrave nu avea tupeul să mintă cu sânge-rece. Și nici Trench nu știuse nimic despre ruși.

– OK, zise Carver, deci, ce știi?

Malgrave își trecu o batistă de mătase peste fruntea asudată.

– Președintele mi-a zis că plănuia... știi... operațiunea prințesa. Adică eu nu am fost sub nici o formă de acord, nu mi-a surâs ideea, am avut chiar și conflicte pe tema asta. Dar el a spus că este o mișcare esențială pentru păstrarea monarhiei; apoi el a creat consorțiul, datorită căruia noi am primit finanțare externă, milioane de lire sterline de la un bancher străin. Banii au fost virați dintr-un cont din Zürich, evident anonim. Nu am avut nici cea mai mică idee cine i-ar fi putut trimite. Deci, zici că rușii au fost cei care... Malgrave se încruntă, cuprins de panică pe măsură ce lua în calcul posibilitatea. Dar

de ce ar vrea rușii...? Adică ce interes ar putea avea ei să o omoare pe prințesă?

– Nu știu, zise Carver. Dar, când o să îi găsesc, cu siguranță o să-i întreb. Între timp, cum se pare că nimeni nu știe nimic despre rușii ăștia, ce-ar fi să-l suni pe președinte și să stabilești o întâlnire? Acum.

– Dar asta ar fi imposibil.

Carver își deschise servieta și scoase pistolul.

– Uite alternativa pe care o ai. Așa că ai face bine să-l suni. Spune-i că trebuie să-l vezi personal numaidecât. Dacă te întreabă de ce, spune-i că nu poți vorbi despre asta la telefon. Inventează ceva. Apoi anunță-ți șoferul că ai nevoie de mașină. Mergem la o plimbare. Ai înțeles?

Malgrave dădu din cap că da.

– Bine, zise Carver. Formează numărul.

69

Doamna Agatha Bewley se întorsese la sediul central al MI5 din Thames House, de pe malul nordic al Tamisei. Clădirea nu era tocmai nouă. Nu era însă nici foarte veche. Nu era hidoasă, dar nici din cale-afară de frumoasă. Exista, pur și simplu, un proiect al Departamentului de Servicii din 1929. Milioane de oameni conduceau spre și pe lângă clădire de-a lungul unei străzi aglomerate de pe marginea malului. Nici măcar o persoană dintr-o mie nu și-ar fi pierdut timpul aruncându-i vreo privire. Nici că s-ar fi putut găsi o locuință mai potrivită pentru adăpostirea spionilor.

După micul dejun de la Travellers Club, fusese condusă la sediu în Jaguarul ei negru, mașină de serviciu, iar pe drum se gândise la Sir Perceval Wake. Oare intrase în afaceri pe cont propriu, acum că serviciile lui nu mai erau foarte des solicitate

de propria țară? Ce spusese Grantham în timpul întâlnirii, imediat după ce apăruseră știrile legate de accident? Ceva despre ingeniozitatea lui Wake în ceea ce privește operațiunile secrete, instinctul pe care îl avea când venea vorba de acestea, felul în care putea să le anticipeze consecințele. Wake o incomodase dintotdeauna. Nu se putea simți în largul ei cu un bărbat a cărui sete de putere era atât de vizibilă, în timp ce nevoile sexuale și emoționale și le masca atât de bine.

Fusese burlac toată viața lui, nu se știa să fi avut iubite sau iubiți. Era pe-acolo de atâta vreme, încât probabil că se afla de câteva decenii în slujba lor. Ar putea ascunde vreun secret rușinos cu care să poată fi ușor șantajat. Bineînțeles că ar putea fi și asexual, dezgustat de orice fel de contact corporal. Dar o sexualitate reprimată putea fi la fel de periculoasă ca una pervertită.

Deci, ce făcuse el ca să obțină informațiile? Doamna Agatha știa că trebuie să fie prudentă. Wake încă avea relații sus-puse. Dacă bănuia că era supus unei investigații, s-ar dezlănțui iadul pe pământ. Așa că fu cât mai discretă cu putință. O echipă primi misiunea de a supraveghea casa lui Wake, orice mișcare a acestuia și toate întâlnirile pe care le avea. Pe la ora 12.30, fu convocată în încăperea de unde putea fi urmărită întreaga misiune. Acum, ea se apleca peste o stație, cu o mână pe pupitru și cu cealaltă pe spătarul scaunului. Unul dintre agenți stătea acolo, lucrând la sistemul de comunicații.

O voce se auzi prin difuzor.

– Avem doi bărbați care intră în clădire, albi, îmbrăcați elegant. Unul din ei are în jur de cincizeci de ani, păr grizonant, ten bronzat. Celălalt e mai tânăr, trecut de treizeci de ani, păr tuns scurt, cu o servietă în mână. Avem poze. Mark stabilește acum legătura, ar trebui să vi le putem trimite imediat.

Două fotografii pixelate, făcute de la distanță cu lentile telescopice speciale, apăreau pe monitorul calculatorului chiar în centrul stației de lucru.

– Pe unul din ei îl știu, zise doamna Agatha. E lordul Crispin Malgrave, directorul și acționarul majoritar al Malgrave & Company. E membru al Jockey Club, primește regulat invitații la loja regală de la Ascot și a donat cel puțin cinci milioane de lire sterline Partidului Conservator.

– Ești foarte bine informată, Agatha, zise subalternul ei, Pearson Chalmers, care stătea lângă ea, uitându-se la același monitor.

– Trebuie să fiu, răspunse ea. Ultima dată lordul Malgrave s-a aflat în compania familiei regale la Ascot. Înainte de asta, a luat prânzul la Windsor Castle. Am stat chiar lângă el la masă.

– Măi să fie, te învârți în cercuri înalte!

– Nu foarte des. Însă lordul Crispin trăiește în astfel de cercuri. Acum cine e bărbatul care e cu el?

– O gardă de corp? sugeră Chalmers. Arată ca un soldat.

– S-ar putea. Doamna Agatha privi imaginea de pe ecran cu atenție. Dar ar purta o gardă de corp o servietă? Verifică-l în baza de date. Vezi dacă fața lui nu apare în memoria calculatorului. Agatha apăsă un buton de pe stația de lucru și vorbi la microfon: Urmăriți-i în continuare. Așteptați noi ordine. Bine lucrat până acum.

Doamna Agatha scurtă conversația cu agenții de teren. Se gândea la soldatul care stătea în fața ușii lui Wake. Era oare criminalul de care pomenise Grantham, care se întorsese în Anglia pentru a da de urma fetei dispărute? Poate se gândea cam prea departe, dar, dacă Wake era implicat, atunci asasinul va dori, cu siguranță, să vorbească cu el. Dar care era rolul lordului Malgrave? Doamna Agatha decise să mai aștepte o vreme și să vadă dacă reușește să afle cine e bărbatul misterios, fără să supere prea multe persoane importante aflate la conducerea Marii Britanii.

Se întoarse spre Pearson Chalmers:

– Ai face bine să-l suni pe Jack Grantham la SIS. Spune-i că s-ar putea să avem ceva pentru el. Dacă va avea loc un interogatoriu, va dori să fie și el de față.

Chalmers ridică o sprânceană.

– Știi că susțin cooperarea între Servicii, dar nu mergem totuși puțin cam prea departe?

Doamna Agatha zâmbi.

– Nu. Toți ne-am pus pielea la bătaie. De data asta, am face bine să fim împreună până la capăt. Apăsă butonul din nou și le spuse agenților de teren: După ce pleacă musafirii lui Sir Perceval Wake, vreau ca lordul Malgrave să fie urmărit. Dar faceți-o cu discreție. În ceea ce îl privește pe celălalt bărbat, aduceți-l aici. Vreau să stau de vorbă cu oaspetele nostru misterios.

70

Primul lucru pe care Carver îl observă erau fotografiile. Pe rafturi, pe șemineu, pe birou, pretutindeni erau poze cu stăpânul casei. Glumea alături de Ronald Reagan și Mihail Gorbaciov, stătea îmbrăcat într-un frac lângă Margaret Thatcher, care era într-o rochie de seară; bea cocteiluri cu JFK și Jackie lângă piscina din apropierea portului Hyannis, admira fripturile la grătarul lui Bush din Kennebunkport. Văzu pe ele scrise dedicații „Bunului meu prieten Percy", de la Richard Nixon, și, „*Mon cher* Percéval" de la generalul Charles de Gaulle. Era chiar și o urare scrisă cu litere chirilice pe o poză cu un vechi lider sovietic, Leonid Brejnev.

Bărbatul ăsta nu doar pretindea că știe celebrități, te bombarda cu ele.

Carver văzu apoi o poză pe un dulap din spatele biroului. Probabil fusese făcută la vreo ceremonie regală. Bătrânul stătea în zona de primire a oaspeților. Vorbea cu invitata de onoare. Aceasta purta o rochie albastră lungă, și avea o diademă cu diamante așezată în părul ei blond. Era o inscripție în partea de jos a fotografiei, un scris de fetiță, cu litere rotunjite: „Îți mulțumesc atât de mult pentru acele sfaturi!" Cuvântul „atât" era subliniat. De două ori.

De necrezut. După ce că bătrânul aranjase moartea prințesei, tot ținea morțiș ca lumea să știe că fuseseră apropiați.

Poate credea că încă mai sunt. Lui Carver i se păru că Sir Perceval Wake era genul de om care credea cu tărie în propriile minciuni, construindu-și propria realitate în jurul acestora. Încă era convins, de exemplu, că el era cel care lua toate hotărârile. Comandantul său plutea pe undeva pe Canalul Mânecii cu creierii zburați. Trupele lui umpleau morgile din Paris. Rușii erau clar de părere că îl aveau sub comanda lor. Dar în mintea lui Wake el era președintele consiliului de administrație și tot el era încă șeful.

Încă mai ținea figura pentru unele persoane. Când ajunseră, o secretară îi spuse lui Malgrave că președintele dorește să-l vadă pe Carver între patru ochi. I se ceru să aștepte afară. Malgrave se supuse numaidecât. Părea chiar ușurat.

Lui Carver i se ceruse să lase servieta și pistolul la secretară. Se supuse, după care intră în birou.

– Dar știu că ai tupeu să vii aici, Carver, zise Wake, ca și cum aroganța lui ar fi fost îndeajuns să țină și un ucigaș la distanță.

– Cine e rusul? întrebă Carver.

– La care rus anume te gândești? După cum vezi – Wake flutură mâinile arătând spre pereți –, am cunoscut vreo câțiva la viața mea.

– Serios? zise Carver îndreptându-se către un raft și examinând pozele din ramele de argint, lemn sau piele. Atunci care sunt rușii?

– Ei bine, zise Wake, să vedem. Se ridică din spatele biroului și se apropie de Carver. Căută printre fotografii. Ah, da, acela e Nikita Hruș...

Carver se întoarse cu fața spre Wake, vârându-și degetul mare și cel mijlociu de la mâna dreaptă în ochii bătrânului, la fel de repede și cu la fel de multă putere precum un șarpe colții. Bătrânul urlă și se îndoi de durere, cu capul în mâinile lui Carver. Acesta îl prinse de maxilar și îl trase până ce ochii li se întâlniră. Îl strânse tare și repetă:

– Cine e rusul?

Wake îl privi, cu ochii lăcrimând.

– Nu-ți pot spune, zise acesta. Pur și simplu nu pot...

Carver nu avea timp de pierdut. Își puse mâna pe după gâtul lui Wake, stând în spatele lui, cu gura la urechea dreaptă a lui Wake, cei doi bărbați aflându-se acum extrem de aproape unul de celălalt. Apoi începu să strângă.

– Cine... este... rusul? rosti printre dinți.

Wake dădea neajutorat din mâini. Capul i se balansa înainte și-napoi, iar pieptul i se umfla pe măsură ce se zbătea pentru a trage aer. Lui Carver îi trecu prin minte că poate mergea prea departe. Inima bătrânului ar fi putut ceda înainte ca el să poată vorbi. Când auzi un horcăit venind din gâtul lui Wake, slăbi strânsoarea puțin. Wake inspiră adânc.

– Zucovschi. Iuri Zucovschi.

– Cine e?

– Unul dintre oligarhi, dintre oamenii care dețin Rusia. Are fabrici de hârtie, cuptoare de topit aluminiul, uzine de armament, bani investiți pretutindeni.

Carver se încruntă.

– Credeam că statul controlează în continuare fabricarea de arme.

– Așa e. Dar Zucovschi e intermediar. El găsește cumpărători, colectează plățile în dolari și le transferă la Kremlin în ruble, având un profit pe măsură.

– Frumoasă afacere.

– Și asta nu e tot, zise Wake bucurându-se de puținul control asupra situației pe care îl mai avea datorită informațiilor pe care le putea oferi. Pe vremea sovieticilor, multe uzine aveau în paralel piețe negre de producție, controlate de șefii locali ai Partidului și de gangsteri. Acele piețe încă mai există. Industria armamentului nu face excepție de la asta.

– Și oligarhi precum Zucovschi au preluat controlul asupra gangsterilor?

Wake încercă să afișeze un zâmbet de superioritate, deși cumva plin de amărăciune.

– Chiar crezi că e vreo diferență?

– Dar care era interesul lui în legătură cu prințesa?

– Ești un tânăr inteligent, dă-ți singur seama. Era gata să plătească milioane ca să o omoare. A fost ideea lui.

– Iar tu ai fost de acord. De ce?

– E o poveste lungă, merge până în vremurile îndepărtate... Nu am avut de ales...

Carver îl eliberă pe Wake din strânsoare, apoi îl împinse înapoi spre raftul cu cărți, țintuindu-l acolo.

– Și ce a făcut Zucovschi, mai exact, în vremurile de demult? întrebă acesta.

– A lucrat pentru Stat.

– Toată lumea a lucrat pentru Stat. Asta presupunea comunismul. Pentru care parte a Statului?

Wake rânji.

– Piața Dzerjinski.

Carver înțelese atunci totul. Piața Dzerjinski era sediul central al KGB-ului. Deci puterea lui Zucovski asupra lui Wake data încă din perioada Războiului Rece. Nenorocitul probabil că lucrase pentru cealaltă tabără, încă unul dintre

trădătorii din înalta societate a Marii Britanii. Zucovski știuse asta și folosise informația pentru a-l șantaja.

– Fata e la el?

– Așa cred.

– Atunci pune mâna pe telefon și sună-l.

Carver se dădu câțiva pași înapoi. Wake se îndepărtă de bibliotecă cu o mișcare bruscă. Îi luă o secundă sau două pentru a-și regăsi echilibrul, apoi se clătină până la birou. Se prăbuși pe scaun.

– Nu ești foarte sociabil, nu?

– Nu atunci când lucrez. Nu când este viața cuiva în joc.

– Crezi că ești capabil să salvezi fata? Ha! Râsul ieși ca un croncănit. Nu știi cu cine ai de-a face.

– Nici el nu știe. Formează numărul!

Wake ridică receptorul și vorbi cu secretara lui, încercând să își mențină o respirație constantă și să mascheze durerea din voce.

– Te rog, fă-mi legătura cu domnul Zucovschi. Îți sugerez să-l suni pe mobil prima dată.

După câteva secunde, telefonul sună. Wake răspunse. Juca teatru admirabil. „Ei bine, se gândi Carver, președintele nu avea de gând să-și lase principalul creditor să afle că întreaga sa operațiune se duce de râpă."

– Iuri, dragul meu prieten... da, și eu mă bucur să te aud! Am aici lângă mine pe cineva care vrea să vorbească cu tine. Numele lui este Samuel Carver.

Wake întinse receptorul. Carver se grăbi să-l ia.

– Fata e la tine?

Preț de o clipă, nu se auzi nimic la celălalt capăt al firului.

– Bună ziua, domnule Carver. Numele meu este Iuri Zucovschi.

– Deci, am făcut și cunoștință, zise Carver. Acum dovedește-mi că mai e încă în viață.

– Bineînțeles, răspunse Zucovschi.

Carver auzi zgomotul unor pași târâiți, apoi Zucovschi zise:

– Așa cum ai cerut...

După care auzi o voce inconfundabilă strigând:

– Carver! Nu...

Apoi se auzi o palmă, țipătul de durere al unei femei și din nou pași târâiți în timp ce ea era dusă înapoi.

Zucovschi luă iar receptorul, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, cu vocea la fel de calmă ca mai devreme.

– Deci, domnișoara Petrova e în mâinile mele. Ca să fiu sincer, m-am așteptat să mă contactezi mai devreme. Știu totul despre aventurile tale cu *monsieur* Leclerc în Geneva. Îi scăpă un oftat contemplativ. Sper că ți-a făcut plăcere să o vezi pe Petrova lucrând. Mie mereu mi-a făcut plăcere. În fine, înțeleg că o vrei înapoi.

– Bineînțeles.

– Prea bine, dar mie ce îmi oferi la schimb? Te rog să ții cont de faptul că eu cer un preț foarte mare. Oamenii mei vor să-i arate ce părere au de faptul că i-a trădat. Nu cred că este nevoie să-ți explic ce presupune asta. Dacă vrei femeia, trebuie să-mi dai un motiv foarte întemeiat să le refuz distracția.

– Computerul, zise Carver. Am laptopul pe care a fost planificată și controlată operațiunea de sâmbătă seară. Măsurile de securitate au fost eliminate. Fișierele au fost decodate. Iar bărbatul care a făcut asta a fost foarte eficient. A ținut evidențe cu fiecare comandă, cu fiecare tranzacție, cu fiecare detaliu al proiectului.

Încerca să-și dea seama până unde putea să continue cacealmaua. Nu avea nimic concret, dar nu-i rămânea altă opțiune. Trebuia să riște.

– Acest bărbat a făcut și niște cercetări pe cont propriu, continuă Carver. Probabil așa e el, mai suspicios din fire. Doi morți cu care nu avusese nici o legătură îi erau puși în cârcă. Voia să știe cine erau, de unde își primeau ordinele. A urmărit

pista până la Moscova. Crede-mă, Zucovschi, ai nevoie de acel calculator. Cu siguranță, nu ai vrea să rămână în posesia mea.

– Ce te împiedică să nu copiezi hard diskul? întrebă rusul.

– Ce te oprește s-o omori pe fată și să pleci cu laptopul? ripostă Carver. Dar tu vrei să-ți vezi în continuare de afacerea ta, eu vreau să-mi văd de viața mea. Nu este în interesul nici unuia din noi să fie făcute publice toate informațiile astea. Să facem târgul și să terminăm cu asta pentru totdeauna.

– Prea bine, vino la intrarea din față de la Palace Hotel, din Gstaad, în Elveția, diseară la ora șapte, cu tot cu laptopul tău prețios.

– Dar am mai puțin de cinci ore la dispoziție! se răsti Carver.

– Într-adevăr, răspunse rusul, nu ai mult timp la dispoziție. Dar, dacă pleci acum și nu mai pierzi timpul – de exemplu, încercând să mă duci de nas în vreun fel –, ar trebui să poți ajunge. Și, bineînțeles, vei veni singur și neînarmat. Nu trebuie să-ți spun ce se va întâmpla dacă vei încălca vreuna dintre aceste condiții. Apoi eu nu fac nici un fel de promisiuni. Dacă mă vei convinge că ai ceva să-mi oferi, poate te voi lăsa să iei fata. Dacă nu, ei bine, oamenii mei sunt la fel de porniți împotriva ta ca și împotriva ei.

Convorbirea se încheie. Carver îi dădu receptorul înapoi lui Wake.

– Sună-ți secretara, zise. Am nevoie de un avion cu care să ajung în după-amiaza asta în Zürich sau Geneva. Acum!

Era un singur zbor spre Elveția cu care putea ajunge la timp și chiar, și cu acel zbor ar fi ajuns la limită. Avionul decola de pe aeroportul Gatwick, la vreo 50 km sud de Londra, la 14.50. Ajungea la 17.20, ora locală, ceea ce i-ar lăsa o oră și patruzeci de minute în care să treacă de controlul de pașapoarte și de vamă, să se întâlnească cu Thor Larsson, să ia calculatorul și să conducă vreo 150 km până la Gstaad.

Analizând la rece situația, Carver nu avea nici o șansă să ajungă la timp. Dar, dacă ar fugi într-un suflet la gara Victoria și ar prinde următorul expres spre aeroport; dacă nu ar fi nici o întârziere în sistemul feroviar al Londrei, faimos pentru lipsa lui de eficiență; dacă ar putea să-și ia biletul și să alerge spre poarta de îmbarcare; dacă avionul nu ar avea nici o întârziere și la vamă ar merge lucrurile rapid; dacă Volvo-ul lui Larsson ar avea plinul făcut și drumurile ar fi libere, ei bine... poate că ar ajunge. Doar poate.

Puse receptorul înapoi în furcă. Wake încă aştepta, nemișcat, în spatele biroului, cu răsuflarea tăiată.

– Bănuiesc că mă vei omorî acum, zise el.

– Mi-ar face mare plăcere, prietene, zise Samuel Carver. Însă chiar nu am timp acum pentru asta.

71

Îl prinseră pe Carver atunci când gonea pe Eclesstone Street, chiar în dreptul unui restaurant italian. Fugea cât putea de repede, mișcându-se printre pietoni ca un jucător de rugby care evită obstacolele, concentrându-se să-și forțeze corpul epuizat să străbată 1,5 km prin mijlocul unei mulțimi, în fix șapte minute. Pe lângă asta, se mai gândea la ceea ce îi dădea energia de care avea nevoie pentru a continua, şi anume teama cutremurătoare de ceea ce i se întâmpla lui Alix și ceea ce ar putea păți dacă nu ar ajunge la timp la întâlnire.

Prin urmare, nu observă Fordul Mondeo din care coborî o persoană exact în spatele său, care trecu apoi în viteză pe lângă el și din care mai coborâră alte două persoane la vreo 50 m în fața sa, înainte să oprească în curbă, ocupând ambele benzi. Își dădu seama ce se întâmplă abia când un bărbat bine făcut,

îmbrăcat cu o geacă maro-închis, îi tăie calea și începu să îl percheziționeze.

Dintr-odată, Carver fu trântit la pământ și i se tăie răsuflarea. Numaidecât, ceilalți doi bărbați veniră lângă cel cu geacă maro, îl ridicară pe Carver și îl târâră până la mașină, aruncându-l pe bancheta din spate. Până ca acesta să se dezmeticească, ușile erau deja încuiate, pistoale erau îndreptate spre el – și din dreapta, și din stânga –, iar un nenorocit cu o înfățișare dură, îmbrăcat într-un tricou cu emblema clubului de fortbal Chelsea, ținea în mână o pereche de cătușe.

Carver își blestemă neglijența, prostia și oboseala care cauzaseră ambele eșecuri. Răpirea fusese executată cu multă precizie. Dar, oricât de buni ar fi fost cei care îl prinseseră, ar fi trebuit să fie atent, ar fi trebuit să-i vadă venind.

Se întreba dacă Percy Wake îl vânduse, dar nu reușea să găsească un motiv. Bătrânul știa, cu siguranță, că, dacă Carver s-ar fi dus la fund, l-ar fi tras după el. Poate se gândea că avea contacte așa puternice în guvern încât nu putea fi atins.

Sau mai era oare și o altă posibilitate? Poate că treaba asta nu avea nimic de-a face cu Wake. Carver se uită la cei doi bărbați care stăteau cu el în spate și la cei doi din față. Erau calmi. Nu scoseseră nici un cuvânt în afară de un mesaj scurt transmis prin radio, cum că prinseseră suspectul și se vor întoarce la sediu în cinci minute. Nu se purtau ca niște criminali. Nu păreau tensionați, nu proferau amenințări și nu îl loveau fără rost.

Carver se gândi la organizațiile care își aveau sediile la cinci minute de Vauxhall Bridge Road, care aveau oameni bine antrenați, în stare să prindă un bărbat periculos ziua-n amiaza mare, în centrul Londrei. Existau trei posibilități. Trebuia doar să vadă ce drum alegea șoferul.

Nu făcu prima la stânga, ceea ce i-ar fi dus la Scotland Yard. Deci, nu erau polițiști. Când merseră de-a lungul malului Tamisei, nu trecu peste Vauxhall Brigde, deci, MI6 ieșea din

discuție. În schimb, făcură la stânga, pe Millbank, și merseră paralel cu fluviul până când ajunseră la o clădire mare, veche, gri, cu lămpi ornamentale din fier și statui care împodobeau fațada ca niște pete de machiaj pe fața unei femei neatrăgătoare.

Carver știa acum în mâinile cui căzuse.

72

Nu era nici pe departe un interogatoriu formal. Se afla mai degrabă într-un birou decât într-o sală de interogatoriu. Nu era nici un reportofon sau vreo cameră video. Asta nu era o conversație pe care cineva să vrea să o înregistreze.

– Ești un om foarte complicat, zise doamna Agatha Bewley aruncându-și o privire asupra unor foi de hârtie și a unor fotografii, adunate într-un dosar maro, simplu. Părinții tăi adoptivi te-au crescut cu numele de Paul Jackson – numele lor de familie și numele sub care ai servit în flota regală și în divizia specială pentru nave. Ți-a fost acordată medalia Military Cross și trei medalii Queen's Commendations pentru Curaj, precum și alte distincții și onoruri mai mărunte. O carieră ieșită din comun... te felicit! Numele primit la naștere este Carver. Aceasta este și identitatea profesională pe care ți-ai asumat-o. Cu toate acestea, pașapoartele găsite asupra ta nu sunt nici pe numele Jackson, nici Carver. Sunt pe numele unui sud-african pe nume Vandervart, al unui canadian pe nume Erikson și al unui neozeelandez cu numele de James Conway Murray. Este ciudat, pentru că nici unul dintre acești domni nu a intrat în ultima lună în Marea Britanie. Cu toate acestea, iată-te. Și aici – luă o foaie venită prin fax de pe masa din fața ei – e o rezervare la avionul de 14.50 de la Gatwick la Geneva, făcută pe numele domnului Murray. Interesant. Mergi des la Geneva? Ai fost acolo și luni? Sau poate deții vreo proprietate acolo?

– Mi-ar face plăcere să vă ajut, dar am un avion de prins, zise Carver încercând să mascheze neliniștea și tensiunea care-i cuprindeau măruntaiele și-i urcau în gât.

Pe perete era un ceas. Avea un minutar roșu care, de fiecare dată când înconjura cadranul, îl îndepărta tot mai mult de Alix.

– Te grăbești să-ți salvezi prietena rusoaică, nu? Prostituata KGB? întrebă Grantham înlăturând impresia de politețe și interogatoriu civilizat pe care o crease doamna Agatha; făcea pe polițaiul rău.

Uitându-se la el, Carver se întrebă dacă ăsta era într-adevăr stilul lui. Grantham știa să își facă meseria, asta era mai mult decât evident. Însă nu avea excesul de testosteron care emana mirosul stătut al unuia căruia îi plăcea să facă pe șmecherul. Instinctul natural a lui Grantham i-ar spune întotdeauna să folosească un pumnal mai degrabă decât un topor, o carabină de lunetist în locul unei muschete. Nu era deloc convingător cu atitudinea aia de bătăuș.

– Domnișoara Petrova, continuă Grantham. Hai să vorbim despre ea. Să vorbim despre ceea ce făceați voi doi la Paris, sâmbătă noapte.

– Nu știu despre ce vorbești, zise Carver.

– Vorbesc despre asasinarea prințesei de Wales.

– Asasinare? La știri au zis că a fost un accident. Șoferul era beat. Conducea cu viteză prea mare. A fost un accident.

Grantham se ridică de pe scaun, se apropie de locul unde stătea Carver și se aplecă până ce gura sa fu în dreptul urechii lui.

– Nu face pe deșteptul, Carver. Ești doar un asasin jalnic, dezgustător. Nu îți pasă de nimeni. Pentru suma potrivită, omori pe oricine cu sânge-rece.

Carver se uită la el și zâmbi.

– Ce stilou frumos ai în buzunarul de la geacă! zise el, ca și cum i-ar fi făcut un compliment.

Grantham privi în jos, nedumerit. Era desfăcut la geacă. În buzunarul interior de pe partea dreaptă avea un stilou Waterman cu capac auriu.

– Mi-ai văzut dosarul, continuă Carver. Uită de cătușe, puteam să-ți înfig stiloul în gât, direct în carotidă, în orice moment în timpul micului tău discurs emoționant. Așteptă o clipă, după care adăugă cu glas obosit: Dar nu am făcut-o, nu?

Grantham se ridică, își îndreptă gâtul și își încheie nasturii de la geacă. Se uită în jos la Carver, deschise gura să zică ceva, după care se răzgândi și se întoarse la locul lui.

Ceasul arăta ora 12.30.

– Și-acum... Carver privi peste masă la doamna Agatha. Tu operezi conform legilor Regatului Unit.

Era o afirmație, nu o întrebare. Ea dădu din cap aprobator.

– Prin urmare, o persoană este nevinovată până la proba contrarie. Pentru ca cineva să fie acuzat este nevoie de dovezi – martori, rapoarte medico-legale, o armă. Există vreo dovadă care să indice vreo legătură între mine și moartea prințesei?

De data aceasta, fu rândul doamnei Agatha să nu mai zică nimic.

– Mă gândeam eu că nu, continuă Carver. Și, chiar dacă ar exista, nu va exista nici un proces, nici al meu, nici al altcuiva. Nimeni nu-și dorește așa ceva. Toată lumea e mulțumită de povestea cu accidentul. Așa că mai am un singur lucru de spus. Am jurat să o servesc pe Maiestatea Sa, Regina, când am intrat în Marina Regală. Am luat jurământul în serios. Încă mă mai consider legat prin acest jurământ. Înțelegi ce vreau să spun?

Doamna Agatha îl cântări subtil din priviri pe bărbatul din fața ei, apoi îi spuse:

– Da, înțeleg.

– Înțelege și cimpanzeul? întrebă Carver.

Grantham respira greoi. De data asta mânia lui nu era doar simulată. Abia se mai putea controla. Doamna Agatha își puse o mână pe brațul lui.

– Nu-l lăsa să te provoace, îi spuse ea cu o voce aproape maternă, ca și cum încerca să prevină o încăierare între doi fii certăreți. Apoi se întoarse spre Carver. După cum ai spus și tu, ai fost foarte bine antrenat. Misiunile sub acoperire sunt specialitatea ta. Să ne imaginăm, doar de dragul conversației, că evenimentele tragice din Paris nu au fost simple accidente. Să presupunem că s-a jucat murdar. De ce nu-mi spui, ipotetic vorbind, ce crezi că s-ar fi putut întâmpla?

Carver ridică din umeri. Nu obținuse prea multe certându-se cu acești oameni. Singura șansă pe care o avea pentru a ieși din această sală de interogatoriu era aceea de a coopera cât mai mult și cât mai repede posibil.

– Ei bine, dacă aș pune la cale o astfel de operațiune, aș angaja o persoană foarte pricepută pentru a duce treaba la bun sfârșit. Dar problema este că nimeni care se bucură de o reputație bună nu ar accepta în mod conștient să facă asta. Numai un psihopat ar fi fericit omorând-o pe cea mai iubită femeie din lume. Dar pe un astfel de dement nu te-ai putea baza. Prin urmare, ca să facă cineva bun treaba asta, trebuie să-l induci în eroare. I-ai turna pe gât prostii de genul că misiunea lui e să elimine o mașină care transportă, să zicem, un terorist musulman radical, care plănuiește o atrocitate de proporții. Pentru că asta ar fi o misiune care trebuie dusă la bun sfârșit.

– Da, zise doamna Agatha, înțeleg.

– Acum te lovești de o altă problemă serioasă. Dacă acest tip care e profesionist află ce a fost pus să facă în realitate, va fi extrem de furios. Nimănui nu-i place să fie mințit, corect? Așa că trebuie să-l elimini înainte ca el să-și dea seama de adevăr.

– Elimini doi iepuri dintr-un foc. Scapi de cel care face toată treaba pentru tine.

– Ai nimerit-o, zise Carver. Dar, dacă tipul e bun, s-ar putea să scape. S-ar putea să-i rănească serios pe oamenii care au fost trimiși după el. Și și-ar putea asigura spatele, luând, să

zicem, un laptop unde se află toate detaliile operațiunii și punându-l într-un loc sigur, astfel încât, dacă ar păți ceva, fișierele din calculator să devină publice. Cam asta s-ar fi putut întâmpla. Doar ipotetic vorbind. Acum pot merge să-mi prind avionul?

– Încă nu, zise Grantham. Mai e ceva. Am pierdut doi agenți în Geneva.

– Îmi pare rău pentru asta. Dar nu am avut nimic de-a face cu moartea lor.

– Știu, zise Grantham.

– Înseamnă că știi că cel care i-a omorât este un rus pe nume Grigori Kursk. Lucrează pentru un alt rus, Iuri Zucovschi. Și la ordinele lui Zucovschi a răpit-o pe cea pe care voi o numiți „prostituata KGB". Numele ei este Alexandra Petrova. Și da, ea este motivul pentru care zbor în Elveția.

– Și cum plănuiești să o iei din mâinile lor? întrebă doamna Agatha.

– Făcând schimb: viața ei pentru calculator. Zâmbi. Laptopul meu ipotetic.

– Și ai încredere în acest om?

Grantham nu se sinchisi să-și ascundă neîncrederea din voce.

– Bineînțeles că nu am, răspunse Carver. Dar am încredere în mine. Mă voi descurca.

– Asta nu e tot, nu-i așa? întrebă doamna Agatha gânditoare. Ai luat viața unei femei, intenționat sau nu. Să nu ne prefacem că lucrurile stau altfel. Acum vrei să salvezi viața unei alte femei, chiar dacă riști să-ți pierzi tu însuți viața. Vrei un fel de mântuire, nu-i așa?

– Dacă zici tu, așa o fi. Prefer să o consider o misiune standard de salvare. Dar nu o pot duce la bun sfârșit dacă nu prind avionul.

– Nu-ți face griji în privința asta, zise doamna Agatha. Poate avea probleme cu motorul și pleca cu o mică întârziere. Se întâmplă tot timpul.

Carver o privi complice.

– Deci, mă lăsați să plec. De ce?

Doamna Agatha vorbi prima:

– După cum ai spus și tu, MI5 acționează după legile din țara asta. Și ai dreptate, nimeni nu vrea un proces. Bineînțeles că te-am putea omorî, fără să afle cineva. Dar și asta ar cam putea pune probleme. Astfel de chestii sunt greu de băgat sub preș. Mai devreme sau mai târziu, cineva tot își va da drumul la gură. Așa că suntem dispuși să te lăsăm să pleci... dacă ne faci o favoare în schimb.

– Cum ar fi?

– Spune-ne ceea ce știi despre cei care au pus la cale asasinatul.

– Ați supravegheat casa lui Percy Wake?

– Da.

– Atunci m-ați văzut intrând cu lordul Malgrave. Începeți cu ei. Întrebați-vă cum se face că un fost agent KGB, Zucovschi, a avut de-a face cu un agent secret britanic de elită precum Wake și cum de-a avut atâta putere asupra lui, încât să plănuiască o asemenea operațiune. Și sunați la paza de coastă. Întrebați dacă au găsit vreun cadavru plutind de-a lungul Canalului Mânecii – un tip cu o gaură mare, fumegândă în cap. Era locotenent-colonelul Quentin Trench din Marina Regală. El se ocupa de partea operațională a misiunii.

Doamna Agatha își luă câteva notițe într-un carnețel cu coperte din piele. Apoi întrebă:

– Deci, care a fost motivul pentru ce s-a întâmplat în Paris?

– Wake le-a spus oamenilor săi că este vitală conservarea monarhiei.

– Da, mi-a zis și mie același lucru, zise Grantham.

Acum era mai calm, redevenise stăpân pe sine. Dar în vocea sa se mai putea simți încă o urmă de ostilitate.

– Și totuși, nu de aceea a ordonat asasinatul, continuă Carver. Întreaga operațiune a fost pusă la cale și plătită de

Zucovschi. Îi pasă lui câtuși de puțin de monarhia britanică? Mă cam îndoiesc.

Grantham se încruntă.

– Și atunci care a fost motivul?

– Ei bine, Zucovschi a plătit câteva milioane de lire sterline consorțiului. E un om de afaceri. Sigur s-a gândit că poate scoate un profit din asta.

– Cum?

– Gândește-te la ce îl interesează pe omul ăsta. Zucovschi e un jucător pe piața rusească de arme. Ei bine, nu sunt un mare fan al familiei regale. Dar până și eu am văzut-o pe prințesă la televizor, vorbind cu toți acei copii care își pierduseră mâinile sau picioarele în urma unor explozii.

Grantham se încruntă din nou.

– Unde vrei să ajungi?

– La mine. Rusia e una dintre marile fabricante de mine, cu care se poate face comerț foarte simplu. Sunt micuțe, foarte ușoare și sunt fabricate din plastic. Pot fi exportate la fel de ușor ca țigările și sunt căutate de toată lumea. Guverne, teroriști, băieți buni, băieți răi – toată lumea are nevoie de mine. Și cât costă fabricarea lor – cincizeci de lire fiecare?

– Mai degrabă douăzeci și cinci, zise Grantham.

– Și la ce preț se vând?

– Pe piața neagră, cu vreo două sute de lire.

– Atunci aveți și motivul, zise Carver. Minele reprezintă o afacere de miliarde de dolari. Dar cauzează dezastre. Sunt atât de mulți oameni care vor ca acest gen de afacere să dispară o dată pentru totdeauna. Organizează campanii împotriva folosirii lor...

– Știu. Am toate dosarele lor, murmură doamna Agatha confuză.

– Dar campaniile nu au avut niciodată succes, pentru că politicienilor nu le pasă de copiii mutilați din Africa sau Kosovo, continuă Carver. Asta până când cea mai fotogenică

femeie din lume apare în peisaj și începe să-și arate grija față de bebeluși. Apoi aruncă o privire asupra sondajelor de opinie și dintr-odată toată lumea semnează tratate internaționale împotriva folosirii minelor. Asta e foarte rău pentru o persoană care produce drăciile alea. Dintr-odată, nimeni nu mai vrea să îi cumpere marfa. Toate miliardele se evaporă în fața ochilor săi. Așa că Zucovschi ce face? Știm că nu are nici o problemă în a lua viața cuiva. Nu ar fabrica mine dacă ar avea. Prin urmare, cheltuiește câteva milioane ca să scape de problemă. Voi ați putea considera asta un motiv. Pentru el e doar o investiție bine gândită.

Doamna Agatha bătu cu stiloul în masă.

– Da, e și asta o teorie.

– Ai una mai bună? întrebă Carver.

– Nu, zise doamna Agatha. Dar nici nu trebuie. Pot spune că a fost un accident.

– OK, mai e ceva atunci? Trebuie să-mi văd de drum.

– Da, zise Grantham. Dacă te lăsăm să părăsești această clădire, să nu crezi că ai scăpat atât de ieftin. Poate că doamna Agatha are niște principii, dar pe mine nu mă deranjează ideea unei execuții. Și-acum te-aș împușca fără să mă gândesc de două ori.

– Și-atunci de ce nu o faci?

– Pentru că prefer să te controlez. Ai o datorie acum. Ceea ce ai făcut nu poate fi îndreptat. Dar poți face... să le numim reparații. Poți face chestii pentru mine, pentru țara ta. Dacă pe parcurs ești omorât, ghinion, mie nu mi-ar păsa câtuși de puțin. Dacă reușești, ei bine, ai făcut ceva bun care mai compensează răul făcut. Deci, asta e. Fie te duc la vreo groapă de gunoi, te împușc în ceafă și te îngrop apoi sub câteva tone de deșeuri, fie mergi la lucru... Grantham făcu o pauză și se uită fix în ochii lui Carver. Apoi încet, cu o ușoară ironie în voce, adăugă: Acum cine e cimpanzeul?

Carver aprobă din cap, acceptând lovitura. El începuse concursul de scos din sărite, Grantham avea tot dreptul să i-o întoarcă. Dincolo de aparențe, părea un băiat bun. Carver se întrebă cum ar fi fost relația lor profesională dacă rămânea în SBS[1]: soldatul și agentul, în aceeași tabără, ambii cam de aceeași vârstă, cam la același nivel în ierarhie. Ar fi lucrat foarte bine împreună. Lucrurile ar fi stat cu totul altfel de data asta.

– OK, zise el. Să presupunem că accept condițiile. Care ar fi prima misiune?

– Zucovschi, evident, dar nu pentru că-mi pasă că tu te grăbești să o salvezi pe Mata Hari a Moscovei. Nu îmi pari a fi vreun cavaler în armură strălucitoare. Tot ceea ce te interesează e să ajungi la rus înainte să ajungă el la tine. Așa că prinde-l. Și prinde-l și pe omul lui, Kursk. Ne-ai face un serviciu.

– Bănuiesc că nu primesc întăriri, zise Carver.

– Cred că glumești.

– Nici nu mă așteptam. Și dacă reușesc?

– Atunci supraviețuiești ca să te mai lupți și altă dată. În aceleași condiții. Nu e deloc criză de gropi de gunoi.

Se făcu liniște în cameră. Apoi Grantham vorbi din nou, cu o notă de bunăvoință în voce:

– Uite ce e, tu erai un om bun în trecut, Carver. Ai făcut lucruri bune. Asta e șansa ta de a face din nou lucruri bune. Nu va fi nimic public. Nu vor fi medalii. Dar tu vei ști...

Carver cântări cuvintele lui Grantham. Îi oferea o șansă de izbăvire, la fel ca doamna Agatha. Se pare că sunt multe lucruri de îndreptat. Cu atât mai bine, având în vedere circumstanțele.

– Nu te mai deranja să suni la aeroport, îi spuse el doamnei Agatha. Avionul ăla poate pleca și fără mine.

Se uită la el surprinsă.

– Ne respingi oferta?

---

[1] Special Broadcast Service, o divizie a Serviciilor Secrete (n.tr.)

– Nu, dar am nevoie de un zbor cu care să ajung acolo mai repede. Și, dacă nu sună ca și cum aș cere întăriri, aș avea nevoie să folosesc telefonul vostru.

Doamna Agatha împinse telefonul peste masă. Carver sună la centrala telefonică.

– Aș dori cu Platinum Private Aviation. Au sediul în Biggin Hill...

Puse o mână pe receptor și îi spune doamnei Agatha:

– Am nevoie și de servieta mea cu tot ce aveam în ea: pistolul, pașapoartele, camera video și banii. Nu-ți face griji, nu o să trag.

Grantham scoase pistolul din tocul de la umăr și-l îndreptă spre Carver.

– În cazul în care te răzgândești.

Doamna Agatha ieși din birou. O clipă mai târziu, se întoarse cu o secretară care ducea servieta. Carver îi făcu semn să o aducă la el. Vorbea deja cu compania de avioane cu reacție pentru curse speciale.

– Aveți noroc, zise o voce prietenoasă de la celălalt capăt al firului. În aviația britanică, ca și în medicină, era uimitor cât de săritori deveneau oamenii în momentul în care alegeai să mergi pe mâinile unei firme private. Avem un Learjet 45 cu destinația Nisa. Echipajul a rămas peste noapte în Franța, deci vă pot duce în Elveția și aduce înapoi în timpul zilei de azi. Aș sugera să aterizați la Sion. Are o pistă de aterizare mai mică decât Geneva sau Zürich, dar este mai aproape de Gstaad; la doar cincisprezece minute de zbor cu elicopterul deasupra munților. Nu vă faceți griji, aranjăm noi asta pentru dumneavoastră. Între timp, vom face plinul avionului și îl pregătim de plecare cât mai repede posibil. Ar trebui să vă aflați în Sion în mai puțin de trei ore.

– Excelent! zise Carver.

– Mă bucur că v-am putut ajuta! rosti vocea de la capătul celălalt al firului. Vă costă 5 546 de lire, cu toate taxele incluse, inclusiv elicopterul de la Sion. Veți plăti cu cardul?

– Da, zise Carver. E de la banca Amex, pe numele James C. Murray...

După ce achită totul, Carver le spuse celor doi spioni:

– OK, eu am plecat.

Doamna Agatha îl privi ieșind din încăpere, apoi se întoarse spre colegul ei de la MI6.

– Nu i-ai spus nimic despre fată.

Grantham își puse arma la loc.

– Nu, nu i-am spus.

– Cred că te înșeli în privința sentimentelor lui pentru ea.

– Ei bine, în cazul ăsta, își pierde vremea.

Ea se încruntă.

– Cum crezi că va reacționa când va afla?

– Își va ieși din fire. Va vrea să atace. Va fi chiar și mai înclinat să-l ucidă pe Zucovschi sau să moară luptându-se cu el.

– Așadar, noi ieșim în câștig, indiferent de ce se întâmplă, zise doamna Agatha.

– Da, zise Grantham realist. Asta e și ideea.

Acum era ora 14.40 în Londra, iar în Elveția era cu o oră mai târziu. Erau undeva la 1 000 km între Londra și Gstaad, iar Carver avea la dispoziție două sute de minute pentru a le parcurge. Suspendat pe perete, ceasul continua să măsoare necruțător timpul.

73

Aeroportul din Sion era construit de-a lungul unei văi, între munți. Valea era îngustă, iar pista era lângă autostradă,

cele două fâșii mergând în paralel, cu o distanță de nici 200 m între ele. În timp ce privea Learjet-ul lui Carver aterizând, Thor Larsson se întreba de câte ori confundaseră piloții cele două benzi și aterizaseră pe autostrada A9.

Atunci când Carver se dădu jos din avion, Larsson îl aștepta cu laptopul.

– Poftim, zise el. Adaptarea specială pe care ai cerut-o a fost făcută. Și ăăh...

Larsson privi dintr-odată în altă direcție, fix spre vârfurile munților.

– Ce e? întrebă Carver.

– Am reușit, într-un final, să decriptez o parte din fișiere. Știu despre ce e vorba. Știu ce-ai făcut.

Carver înclină din cap.

– OK, dar ai aflat și ceea ce-mi *spuseseră* ei că urma să fac? Numele Ramzi Hakim Narwaz îți spune ceva?

Zâmbetul de pe fața lui Larsson era diferit acum.

– Am auzit de el.

– Și?

– Și nu te consider vinovat pentru ceea ce s-a întâmplat. Ai fost tras pe sfoară. Deci, oricum... ai nevoie de parolă. E formată din opt caractere: T r 2 z l o t G. Primul *T* și ultimul *G* sunt scrise cu majuscule. Este foarte important. Parola este sensibilă la majuscule.

– Cum dracu' o să țin eu minte asta? întrebă Carver.

– Simplu, ți-am creat o frază-cheie, ca o imagine dintr-o carte cu poze. *There r 2 zebras lying on the Grass.*[1] *T* și *G* majuscule. Ai priceput?

Carver bombăni, dar Larsson insistă.

– Hai, repetă după mine: *There r 2 zebras lying on the Grass.*

– Iisuse Hristoase, nu am timp! Nu-mi permit să întârzii.

---

[1] Sunt două zebre ce stau întinse pe iarbă (în limba engleză, în original) (n.tr.)

– Nici parola nu-ți permiți să o uiți. Programul îți oferă trei șanse de a introduce parola corectă. Dacă dai greș, se declanșează un virus care va șterge tot ce este pe hard disk. Nu va mai rămâne nimic.

Carver făcu exact cum i se spusese – repetă de cinci ori. Larsson îi dădu laptopul cu tot cu geantă, pe care Carver o trecu pe după cap, în diagonală de-a lungul pieptului.

– Mulțumesc, zise el. Elicopterul meu e dincolo de pistă. Hai cu mine. Putem vorbi pe drum.

Era trecut puțin de 18.30 ora locală, iar soarele începea să se ascundă după crestele munților din vest, împrăștiind umbre negre, transversale de-a lungul văii, în timp ce Carver mergea pe pistă, spre elicopter. Avea la dispoziție mai puțin de treizeci de minute pentru a ajunge la Palace Hotel. Cerul era senin. Cinci minute pentru decolare, cincisprezece pentru a ajunge la Gstaad, încă cinci minute pentru a ajunge de la elicopter la locul de întâlnire în capătul celălalt al orașului. Ar trebui să reușească.

– Cât ai reușit să decodezi? îl întrebă pe Larsson.

– Doar o mică parte din ce era stocat, dar suficient cât să aflu că Max a înregistrat fiecare amănunt al operațiunii și mult mai mult decât atât. Se pare că-și țesea o plasă de siguranță în cazul în care ceva nu ar fi mers cum trebuie.

– Ceva despre ruși?

– Kursk și Alix sunt menționați în câteva e-mailuri. Dar deocamdată nimic care să-i lege de Zucovschi.

– La naiba! se gândi Carver preț de-o clipă. Nu contează. Nu e neapărat un punct mort. Oricine sapă mai adânc poate stabili legătura. Problema este că Zucovschi nu-și permite luxul să fie făcute publice toate aceste informații. Ai făcut o copie, nu?

– Bineînțeles.

– Bun, asta e parte din polița mea de asigurare de viață. Uite și cealaltă parte. Căută prin servietă și scoase camera video. Mi-am filmat mărturia în avion, pe drum încoace. Cum

am fost recrutat, cum m-au angajat pentru misiunea asta, ce întorsătură au luat lucrurile, toate numele, ce s-a întâmplat după. Conține totul. Carver schiță un zâmbet trist. Ei bine, aproape totul. Nu am menționat-o pe Alix.

Larsson râse în hohote:

– Ești un romantic incurabil!

Carver își drese vocea:

– Da, ei bine... Oricum, dacă nu iau legătura cu tine până mâine-dimineață la ora nouă, te rog să faci public conținutul fișierelor și înregistrarea video pe toate posturile de televiziune și pe toate site-urile de internet – oriunde îți trece prin cap. Vreau să ajungă peste tot.

– S-a făcut, zise Larsson. Dar nu-ți face griji. Vei scăpa cu bine. Întotdeauna scapi, nu?

– De data asta nu mai sunt atât de sigur, zise Carver.

Se apropiau de elicopter. Mașinăria nu scotea nici un zgomot, așteptând să pornească și să decoleze.

– E nebunie curată, zise Carver. Fac totul pe dos, încalc toate regulile. Nu am plănuit nimic, nici măcar cum o să scap. Nu știu din ce cauză, dar nici măcar nu-mi pasă. Privi dincolo de elicopter, spre munți, către orizont. Mă simt de parcă mă încredințez în mâinile destinului. Sunt pe punctul de a fi judecat. Voi fi găsit vinovat sau nu. Voi scăpa sau nu.

– Înțeleg, zise Larsson.

Pilotul porni motorul. Carver era acum nevoit să strige pentru a acoperi zgomotul făcut de elice. Îi înmânã lui Larsson servieta.

– Ia asta. Nu-mi mai folosește la nimic acum. Sunt o grămadă de bani înăuntru. Dacă nu scap cu viață, banii sunt ai tăi. Măcar atât îți datorez. Carver îl bătu pe Larsson pe umăr. OK, zise el. Trebuie să plec. Noroc!

Larsson privi elicopterul cum se ridica în aer și lua curba spre nord printre munți, îndreptându-se spre bogata stațiune de schi Gstaad. Zburând, puteai tăia cu ușurință calea de la o vale la cealaltă; pe șosea trebuia să străbați tot drumul – în

jurul munților, nu pe deasupra lor – și dura peste o oră. Larsson fugi spre mașină, cu servieta în mână. Poate Carver nu pusese la cale un plan pentru a se salva, dar el avea de gând să facă și pe dracu-n patru ca să-i sară-n ajutor.

74

Carver se simțea ca și cum viața sa mergea în sens invers. În urmă cu cinci zile zburase printre munți într-un elicopter și urcase într-un avion cu reacție. Acum se afla aici, de cealaltă parte a lumii, zburând înapoi printre munți într-un elicopter, tocmai coborând dintr-un avion cu reacție. Atunci, soarele răsărea; acum, apunea. Înainte, fusese pe punctul de a omorî pe cineva. Urma să fie el însuși omorât în curând?

Pilotul îl bătu ușor pe umăr și îi atrase atenția la valea verde, bogată, în mijlocul căreia se ridica un turn alb, imens precum o fortăreață, acoperit cu turnulețe ascuțite la fiecare colț.

– Hotel Palace! strigă pilotul. Impresionant, nu-i așa?

Carver dădu din cap aprobator. Lângă turn se afla un perete mare și alb, străpuns de ferestrele dormitoarelor și cele ale apartamentelor hotelului. Cabane imense erau dispuse într-un cerc protector în jurul clădirii principale, al terenurilor de golf de un roz prăfuit și al unei piscine exterioare de un turcoaz intens.

Elicopterul aterizează pe pista hotelului. Carver coborî. Făcuse o înțelegere standard cu compania de elicoptere: pilotul trebuia să-l aștepte timp de o oră și să-l ducă înapoi, fără costuri suplimentare, dar, dacă întârzia un singur minut, elicopterul urma să plece, orice s-ar fi întâmplat.

– Pe curând! strigă pilotul.

– Să sperăm! îi strigă înapoi Carver.

Apoi porni spre turnurile care se conturau înaintea sa.

*

Era ca o reuniune între vechi prieteni. Kursk cu duba lui Swisscom și cele trei gorile lângă el, fiecare acoperit de cusături, plasturi și bandaje. Stăteau acolo, privind încruntați spre Carver, clocotind de furie, cuprinși de gânduri răzbunătoare. În momentul acela se stăpâneau, însă la cea mai mică provocare ar fi putut reacționa brutal. Nu avea însă de gând să îi provoace. Nu reacționă în nici un fel atunci când maimuțoii îl înconjurară, postându-se unul la stânga, unul la dreapta, iar cel de-al treilea în spatele lui Carver.

– Vorbești engleză? îi spuse lui Kursk.

– Puțin, mormăi rusul uriaș.

– În regulă atunci. Am o întâlnire cu șeful tău, domnul Zucovschi. A spus să fiu aici la ora șapte seara. Sunt aici. Să mergem.

Kursk îl privi cu ochii stinși precum globurile de sticlă ale unui elan împăiat.

– Du-te dracului! mârâi el.

Carver simți o lovitură ascuțită în ceafă. Simți cum îi era smuls din mâini laptopul. Iar apoi, totul se făcu negru în jurul lui.

Când își recăpătă cunoștința, era în spatele dubei. Îl durea capul și simțea o durere violentă și ascuțită în spatele urechii drepte.

Carver știa că se afla în dubă, pentru că auzea zgomotele motorului și cele de pe drum și se clătina la fiecare cotitură la dreapta sau la stânga. Totuși, nu putea să vadă nimic, pentru că avea ceva pe cap. Un material lipit de fața sa, care îl strângea de gât, ca un săculeț care îi fusese tras peste cap și legat strâns.

Încercă să se ridice pentru a-l atinge, dar nu putea. Avea cătușe la mâini. Gleznele îi erau prinse cu lanțuri. Cătușele și lanțurile fuseseră strânse cât de mult se putuse, ciupindu-i pielea și împiedicând sângele să mai circule în mâini și în picioare. Cele două rânduri de cătușe erau legate printr-un scurt lanț vertical, astfel încât el nu putea să-și ridice mâinile mai mult de câțiva centimetri deasupra taliei.

Simțea că abdomenul îi fusese strâns cu ceva, ca o curea lată. În spatele curelei se afla o cutie tare, pătrată, care îi intră în carne atunci când se sprijini de peretele dubei.

Putea simți placajele din metal, tari și reci, atingându-i coapsele, fundul și spatele. Mâinile îi erau acoperite cu mănuși groase, ca niște mănuși moi de box, care nu-l lăsau să simtă nimic, așa că nu putea nici măcar să-și atingă pielea. Însă nu avea nevoie s-o facă. Știa foarte bine că era gol-pușcă.

Duba părea s-o ia la deal. Dar apoi se întoarse brusc, încetini și începu să coboare. Carver auzi zgomotul făcut de țeava de eșapament în timp ce duba era condusă într-un spațiu interior. Apoi zgomotul se stinse de tot. După un zăngănit metalic care îi răsună în urechea dreaptă și un zornăit de ușă, Carver simți o smucitură puternică a lanțului de la încheieturi și se chinui cu disperare să-și mențină echilibrul în timp ce era târât afară din dubă și împins cu forță pe podea.

Simți o altă smucitură a lanțului și fu ridicat în picioare, cătușele intrându-i și mai tare în carne. Apoi fu târât, legat la ochi și pe jumătate șchiop, de-a lungul garajului, pe o ușă și apoi printr-un pasaj. Auzi o altă ușă deschizându-se. Se mai târî puțin, apoi primi un brânci în spate, care îl făcu să alunece pe podea până când își pierdu echilibrul și se prăbuși din nou, neputincios. În spatele lui, auzi niște lacăte închizându-se.

Așadar, fusese judecat. Și găsit vinovat. Acum trebuia doar să aștepte sentința.

75

Carver nu-și putu da seama cât timp fusese lăsat singur în întuneric. Încercă să-și facă o idee despre dimensiunile celulei, ridicându-se în picioare și mergând împleticit într-o direcție,

până când se lovi de cel mai apropiat zid. Apoi încercă să-și dea seama cam care era perimetrul încăperii. Părea pătrată și avea în jur de douăzeci de pași lungime. Sfârși îngrămădit într-un colț și începu să tremure pe măsură ce frigul din podeaua de ciment îi intra în oase și îi înțepenea mușchii.

Nu era prea confortabil, însă nu era nimic ieșit din comun. Tehnicile pe care le folosiseră până acum fuseseră destul de crude: deprivare senzorială – în cameră era o liniște de mormânt, probabil că fusese complet izolată fonic –, împreună cu degradare fizică și sexuală prin nuditate forțată. Dacă doar de asta erau în stare, le putea face față. Dar, având în vedere antrenamentul KGB al lui Zucovschi, bănuia că era doar începutul. Îi dădeau timp suficient să stea singur și să-și imagineze ce ar putea să urmeze. Frica lui le ușura lor treaba.

Carver își propuse să-și îndepărteze teama din minte. Să gândească pozitiv. Să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut.

Parcă trecu un veac până auzi lacătele scoase, sunetul pașilor și vocile aspre ale rușilor. Fu ridicat iarăși în picioare și dus din nou cu lanțul. Părăsiră încăperea și străbătură în sens invers coridorul pe care veniseră. Carver simți niște mâini pe umerii lui, care îl întoarseră la 180 de grade, apoi fu împins înainte.

Degetele de la picioare i se loviră de ceva tare, făcându-l să strige de durere și de uimire. Auzi râsete în jurul lui. Apoi Carver primi un șut puternic în spate și simți cum îi sunt ridicate brațele. Auzi un singur cuvânt în engleză: „scări".

Își ridică piciorul drept atât cât îi permiteau lanțurile și abia putu să atingă colțul de ciment al primei trepte. Își ridică piciorul stâng pentru a-l apropia de cel drept. Era un proces lent, umilitor, iar Carver era împins înainte cu palme și șuturi, fiecare însoțite de râsetele răgușite ale paznicilor din închisoare.

În cele din urmă, ajunse sus. Numaidecât, podeaua deveni netedă, la început acoperită cu dale răcoroase din piatră, apoi

cu scânduri mai călduroase, iar în cele din urmă simți covorul pufos de sub picioare. Coborî câteva trepte, împiedicându-se și aproape căzând, când o smucitură a lanțului îl repuse pe picioare.

Se auzi un alt ordin format dintr-un singur cuvânt: „Stop!"

Carver stătu nemișcat. Cineva îl apucă de încheieturi și îi scoase mănușile. Apoi o mână îl prinse de gât și cu o smucitură puternică gluga îi fu scoasă de pe cap, iar Carver începu să clipească din cauza luminii. Treptat, vederea îi deveni clară.

Se afla în nișa situată la unul din capetele unui living întins. Putea simți căldura flăcărilor pe spatele său gol. În cameră era un șemineu, deschis spre toate cele patru părți. Treptele de care se împiedicase se aflau lângă șemineul din piatră. În fața lui, un covor persan scump acoperea podeaua. În stânga lui, o canapea ciocolatie, lungă, din piele, în formă de U, se afla lângă perete, cu fața la un televizor uriaș cu ecran plat, fixat pe celălalt perete. Oamenii lui Kursk stăteau pe canapea. Unul din ei, cel roșcat, ținea în mână ceva asemănător cu o telecomandă de televizor obișnuită și demodată. Kursk însuși stătea lângă Carver, fără să spună nimic, doar privind.

Ochii lui Carver erau fixați asupra persoanei din fotoliul din piele de aceeași culoare cu canapeaua, care stătea exact în fața lui, purtând un costum cenușiu, elegant. Bărbatul îl privi de sus până jos cu obiectivitatea detașată a unui medic legist care analizează un cadavru la morgă. Era ceva extrem de deranjant în această examinare a sa. Pentru prima oară, lui Carver îi fu rușine de faptul că era dezbrăcat și că era prizonier. Trebuia să se forțeze să-și țină capul sus și privirea fermă.

– Bună seara! spuse bărbatul. Eu sunt Iuri Zucovschi. Lasă-mă să-ți explic situația în care te afli. Primul lucru pe care trebuie să-l înțelegi este că nu ai nici o șansă să scapi. Chiar dacă prin absurd ai reușit să te eliberezi de cătușe precum Houdini, vei fi neutralizat într-o secundă. Vei vedea că există o curea neagră de nailon în jurul taliei tale. Este o curea REACT,

prescurtarea de la Remote Electronically Activated Control Technology. Are în spate un transformator, la care nu poți ajunge, capabil să transmită cincizeci de mii de volți în corpul tău – activat, așa cum sugerează și denumirea, printr-o telecomandă.

Acum Carver știa ce ținea bărbatul de pe canapea în mână.

Zucovschi continuă:

– Această curea este folosită de către autoritățile americane pentru a-i potoli pe prizonierii violenți, însă recent a fost considerat un dispozitiv de tortură de către liberalii aceia cretini de la Amnesty International. Ei protestează împotriva incapacității fizice totale induse printr-un șoc atât de mare, împreună cu durerea crâncenă, trauma cerebrală și chiar incontinența. Pentru scopurile mele, toate acestea sună a recomandări.

Carver privi în jos, spre cureaua neagră care îi cuprindea mijlocul.

– Au, spuse el sec. Sunt sigur că doare. Dar există ceva ce ar trebui să știi. Am făcut o copie după hard diskul computerului, exact cum ai prevăzut. De asemenea, am înregistrat un filmuleț în care mărturisesc că am o parte din vină pentru moartea prințesei de Wales. Tu ești în rolul principal. Iar dacă nu sunt teafăr și nevătămat mâine-dimineață, fiecare agenție media importantă din Occident va obține câte o copie din fiecare.

Zucovschi se încruntă, ca și cum ar fi fost de-a dreptul intrigat sincer de asemenea amenințări fără rost.

– Și tu crezi că asta te va proteja? Te rog, folosește-ți inteligența. Câte mărturisiri false crezi că au inundat canalele TV și ziarele în ultimele zile? Orice nebun din lumea asta vrea momentul lui de glorie. În ceea ce privește dischetele și teoriile conspirației, există deja sute. Nimeni nu le va da nici o atenție. Pur și simplu vor arunca la gunoi discheta și filmulețul cu mărturia, împreună cu toate celelalte. Bun, cred că am rezolvat și problema asta. Acum permite-mi să-ți fac cunoștință cu oamenii mei. Aceștia îți vor face scurta ședere aici cât de

groaznică posibil, sper. Pe domnul Kursk, desigur, l-ai cunoscut deja. Deci, acum...

Precum un cântăreț care îi prezintă pe membrii mai puțin importanți ai trupei, Zucovschi arătă spre bărbatul cu freză punk, cu părul roșu.

– El e domnul Titov. Trebuie să-ți spun că te-ai jucat cam urât cu fața lui. El are telecomanda de la cureaua ta, în caz că nu ai observat deja.

Urmă bărbatul cu față rotundă, bosumflat, cu nasul ascuns în spatele bandajelor.

– Domnul Rutsev, spuse Zucovschi. Și, în sfârșit – făcu un semn spre un bărbat dur, tuns scurt, ale cărui trăsături aspre nu se înmuiaseră după ce primise un cap în gură într-un bar din Geneva –, domnul Dimitrov.

Bărbatul făcu ironic o plecăciune. Carver înclină ușor capul la rândul său.

– Bineînțeles, continuă Zucovschi, am păstrat ce era mai bun pentru sfârșit.

Privi în sus, spre acea persoană pe care Carver încercase să o ignore, frumusețea așezată pe brațul fotoliului lui Zucovschi, trecându-și unghiile roșu-aprins prin părul lui și oftând cu satisfacție, în timp ce el își plimbă mâna pe coapsa ei dezgolită.

Iuri Zucovschi îi zâmbi lui Samuel Carver și spuse:

– Cred că ai cunoscut-o deja pe amanta mea.

76

El ar fi trebuit să fie furios. Își dorea să fi putut fi furios.

Alix arăta ca și cum ar fi fost stropită cu aur. Părul ei se transformase într-o coamă de un blond-miere, care cădea pe umerii goi. Pielea ei părea să strălucească într-o nuanță maro-auriu. Buzele îi erau date cu un roșu aprins. Diamantele

îi străluceau în lobii urechilor și pe brățările din jurul încheieturilor. Cizmele negre, cu toc înalt, îi erau lipite de gambe la fel de strâns și de neted ca niște ciorapi.

Rochia pe care o purta era dintr-un material sclipitor, semitransparent, argintiu, ca o armură din zale ușoare, care îi ajungea până deasupra coapselor. Lumina focului se reflecta pe materialul sclipitor ca și cum i-ar fi mângâiat sânii și abdomenul și lăsând să se vadă că nu purta nimic pe dedesubt. Când se întoarse pe jumătate pentru a șopti și chicoti ceva la urechea lui Zucovschi, aruncându-i o privire fugară și batjocoritoare lui Carver pe măsură ce se apleca, ochii ei biciuindu-l din cap până în picioare, acesta observă că rochia îi dezgolea complet spatele, acoperindu-i posteriorul gol doar cu un strop de argint.

Așadar, aceasta era adevărata Alexandra Petrova, o curtezană profesionistă, un obiect prețios care să fie răsfățat, mângâiat și apoi folosit de către stăpân exact așa cum acesta își dorea. Gâtul lui Carver se încordă în timp ce se înecă de umilință. Ultima rămășiță a încrederii sale în destin dispăruse. Nu mai rămăsese nimic. Dragostea care ar fi trebuit să-l salveze se dovedise o minciună.

Da, ar fi trebuit să fie furios. Furia, cel puțin, i-ar fi dat energie. Dar, stând în fața ei, fără nici un strop de demnitate rămasă, sentimentul care îl inunda era iertarea. Ultima rămășiță de autoamăgire nu îl lăsa să o acuze pe Alix. Îi spunea că nu era vina ei, că prostituata arogantă care stătea în fața lui nu era adevărata femeie pe care o iubise, ci doar o mască. Încercă să găsească motive pentru a nu crede ceea ce vedea în fața ochilor. Și, după ce făcu acest lucru, înțelese, pentru prima oară în viață, ce însemna să te dăruiești în totalitate unei alte ființe, să ajungi să te contopești în totalitate cu ea.

Oricum ar fi fost, nu avea de gând să-i ofere satisfacția de a-l vedea umilindu-se. Își încordă umerii, își ridică capul și îl întrebă pe Zucovschi:

– Cum merge afacerea cu mine? Ai mai vândut vreuna de duminică încoace?

Zucovschi încuviință din cap.

– Văd că te-ai prins. Acum trebuie să-ți cer ceva. Se aplecă în față în scaun. Cere-ți scuze, te rog.

– O, da? spuse Carver. De ce aș face asta?

– Mi-ai provocat o grămadă de probleme. Dar putem să ajungem la asta mai târziu. Mai întâi, insist să-ți ceri scuze față de domnișoara Petrova. Ai obligat-o să îndure încercările tale crude de a face dragoste cu tine. Și, mai rău, ai plictisit-o. Acum ar trebui să spui „scuze". Își întoarse capul pentru a o privi pe Alix. Ești de acord, nu-i așa, draga mea?

– Absolut, spuse ea, apoi își închise ochii și lăsă să-i scape un fior de dezgust care îi făcu rochia să sclipească cu fiecare mișcare.

Carver se uită la ea cu tristețe.

– Ești mai bună de-atât, spuse el. Știu că ești.

Pentru o fracțiune de secundă, i se păru că văzuse o umbră de remușcare – sau era milă? – umbrindu-i privirea. Apoi clipi și ochii îi deveniră din nou de piatră, transmițând doar dispreț.

– Fă-l să-și ceară iertare, spuse ea. Mi-ar face mare plăcere.

Carver rămase nemișcat. Zucovschi încuviință.

Titov rânji la Carver, apoi apăsă un buton alb și rotund de pe cutia neagră din mâinile lui. Descărcarea electrică și șocul celor 50 000 de volți făcu ca fiecare nerv să-i urle de durere, zdruncinându-i corpul ca unei marionete epileptice și balansându-i capul dintr-o parte într-alta; Carver scotea urlete animalice din gât.

Titov își ținu degetul mare apăsat pe buton. O secundă... două... trei.

Nefiind în stare să-și mențină echilibrul sau să-și controleze membrele, Carver se prăbuși pe podea, căzătura fiind atenuată de mâinile lui legate. Zăcea întins pe podea, cu încheieturile și gleznele smucindu-se și zgâriindu-se de cătușe, provocându-i

sângerări. Era controlat în totalitate de comenzile electrice care îi distrugeau sistemul nervos central. Corpul îi era ud leoarcă de transpirație. Inima îi bătea cu putere. Era pe cale să leșine.

Apoi, în sfârșit, Zucovschi făcu un semn cu capul din nou, iar Titov își ridică degetul de pe buton. Curentul se opri, iar corpul lui Carver se prăbuși într-o inerție providențială.

Treptat, pulsul i se încetini. Carver stătea nemișcat pe podea, în timp ce spectatorii ruși făceau schimb de păreri despre reprezentația pe care o urmăriseră, săreau pe canapea și scoteau hohote de râs imitându-l pe Carver cum se zbătea. Apoi își recăpătă răsuflarea și încet, cu durere, își aduse genunchii sub el, așa încât stătea pe coapse, cu capul în pământ, ca un țăran chinez cu capul plecat înaintea împăratului. Îi mai luă câteva secunde să-și recapete puterea și alte câteva secunde până să se poată ridica pe jumătate și să îngenuncheze.

Căderea îl adusese mai aproape de Zucovschi și de Alix. Aceștia erau acum doar la câțiva pași distanță. Ochii lui ajungeau aproape de nivelul sânilor ei. La fiecare suflare, era învăluit de parfumul ei îmbătător și înțepător. Ochii lui erau umpluți cu lumina argintie care se reflecta jucăuș pe corpul ei. Chiar și acum, după tot ce se întâmplase, el era copleșit de dorință, sfâșiat de felul în care tânjea după ea.

– Cere-ți iertare, spuse Zucovschi. Sărută-i picioarele și imploră iertarea.

Carver se uită în sus, căutând privirea lui Alix pentru o urmă de speranță, pentru un semn că nu fusese complet dus de nas.

– Nu vrei asta, spuse el.

– Ba da, vreau, răspunse ea.

Vocea ei era fermă și rece, nelăsând loc nici unei îndoieli.

Îl auzi ca prin vis pe Zucovschi repetând același cuvânt, „iertare", sau poate că își dădu seama de ceea ce spunea numai după ce îi făcu din nou semn lui Titov.

În timp ce îndura a doua rundă de șocuri electrice, lui Carver i se părea că aude o voce, o voce străină, care țipa atât de puternic, un alt corp care se zbătea și se răsucea spasmodic. Când curentul se opri, iar el își deschise ochii, văzu că se afla chiar la picioarele lui Alix. Nu mai trebuia să se așeze în genunchi. Odată ce puterea de a se mișca revenise, el putea să se târască înainte pe burtă, pulsul fiind încă puternic, pieptul umflându-i-se în timp ce încerca să ia o gură de aer, transpirația picurându-i de pe corp. Reuși să-și întindă gâtul în așa fel încât buzele lui sărutară pielea neagră și strălucitoare, șoptind „îmi pare rău". Însă nu putea să-și dea seama dacă îi cerea ei iertare sau pur și simplu lui însuși.

Alix își scutură ușor piciorul, îndepărtându-i fața de lângă glezna ei. Carver stătea nemișcat, cu fața spre covor, nuditatea lui fiind în contrast izbitor cu modelele delicate în formă de spirală de pe carpetă. Apoi îi adresă câteva cuvinte în rusă lui Zucovschi. Rusul se ridică din scaun, se apropie de Carver și îi apucă fața, ridicându-i-o până ajunseră să se privească în ochi unul pe celălalt.

– Permite-mi să-ți traduc, îi spuse Zucovschi. Alexandra spune că îi provoci greață. Spune că vrea să plece din cameră înainte să îi vină să vomite când se uită la tine. Se opri o clipă în timp ce Alix se grăbea să iasă din cameră. Uită-te bine la ea, domnule Carver. E ultima dată când o vezi.

– Nu cred că mi se va face dor, îi răspunse el.

Gura îi era uscată, gâtul mutilat de forța urletelor.

Zucovschi îi lăsă capul din mâini, iar acesta se prăbuși din nou pe covor.

– Hai, lasă, nu vorbești serios. Chiar și-acum, după ce te-a adus în starea asta jalnică, te-ai târî la picioarele ei dacă ai putea, implorând-o să se întoarcă la tine.

Carver nu îi răspunse. Era prea preocupat să încerce să ajungă în picioare din nou. Fiind foarte atent la fiecare mișcare, reuși să se salte în genunchi, puse talpa unui picior pe podea,

apoi pe cealaltă. Stătea drept acum în fața lui Zucovschi, care se întorsese în fotoliul său și urmărea amuzat spectacolul. Carver se clătină ușor, scrâșnind din dinți în timp ce încerca să își recapete echilibrul și demnitatea. Ținea în față mâinile încătușate, întruchiparea patetică a umilinței.

Zucovschi bătu din palme încet, de trei ori.

– Felicitări, spuse el. Ai făcut asta ca un adevărat soldat. Dar părerea mea rămâne aceeași. Femeia te-a distrus. Te-ai luptat crâncen cu cel mai bun om al meu, Kursk. I-ai spulberat pe trei dintre oamenii lui – uite în ce hal l-ai lăsat pe Titov aici de față. L-ai omorât pe Trench și pe cei mai mulți dintre oamenii lui. Dar Alexandra te-a îngenuncheat.

Carver nu spuse în continuare nimic. Avea nevoie de toată puterea de concentrare pentru a rămâne în picioare. Zucovschi îi urmări eforturile, apoi îi adresă câteva cuvinte lui Titov, care luă imediat un scaun din lemn încrustat, decorat neinspirat cu foițe de aur, și îl puse în spatele lui Carver.

– Stai jos, spuse Zucovschi. Relaxează-te, m-ar interesa să aud și versiunea ta asupra celor întâmplate.

Îi dădu lui Titov un alt ordin, care veni lângă scaunul lui Zucovschi și îi înmână stăpânului său telecomanda neagră.

Carver se trezi holbându-se la butonul alb atotputernic. Zucovschi îl privi în ochi. Carver devenea tot mai lipsit de apărare pe măsură ce sistemul lui era inundat de cortizon, hormonul care cauzează stres, anticipând durerea și generând teamă. Înghițea cu greutate. Subsuorile îl înțepau.

Zucovschi zâmbi, apoi atinse butonul și îl ținu apăsat doar o secundă, doar atât cât să elibereze o altă undă electrică în corpul lui Carver, care se ridică brusc de pe scaun, schelălăi ca un câine rănit, apoi se prăbuși din nou pe spate. Titov râse batjocoritor, încântat de ceea ce se întâmpla, și azvârli câteva înjurături rusești în direcția lui Carver. Zucovschi dădu din cap mulțumit.

– Ei bine, am stabilit că asta te ține sub control, spuse el. Putem vorbi între patru ochi acum.

Zucovschi le făcu semn oamenilor lui să părăsească încăperea. În drum spre ieșire, Titov se opri lângă scaunul lui Carver, îl privi o secundă, apoi îi trase cu sete un pumn în față. Lovitura nu fu atât de puternică pe cât ar fi putut să fie. Titov nu putuse să-l lovească din plin, din cauza poziției lui Carver, care-și răsucise capul și atenuând impactul. Așa că fu mai degrabă surprins decât făcut KO. Maxilarul i se fisură, dar nu se rupse, însă durerea era la fel de cumplită. În timp ce Titov părăsi încăperea fericit, frecându-și pumnul învinețit, Carver își răsuci gâtul de câteva ori, încercând să-și limpezească mintea. Gura îi era plină de sânge din cauza obrazului zdrobit și a gingiilor rănite. Își atinse cu limba dinții, pentru a verifica dacă erau încă la locul lor. Vreo doi molari stăteau să se desprindă, moi ca dinții unui bebeluș.

Dintr-odată, un fior electric îl trecu din cap până-n picioare, amintindu-i de convulsiile pe care tocmai le suferise, precum replicile unui cutremur.

– Titov nu prea a știut niciodată ce înseamnă autocontrolul, mustăci Zucovschi, ignorându-l pe Carver, al cărui corp tremura și se chircea. În ceea ce-l privește, asta a fost doar încălzirea. Va dori să i se ofere mult mai multă satisfacție înainte să se simtă răzbunat. Și sunt de acord cu el. Nici eu nu am terminat cu tine. Vreau să înțelegi cum stă treaba cu Alexandra, că niciodată nu ai însemnat nimic pentru ea. Așa că hai să îți spun câte ceva despre cum e ea în realitate, nu cum e în fanteziile tale.

Se ridică și se duse către o măsuță pe care se aflau niște sticle și câteva pahare. Acolo își turnă un pahar de votcă și se așeză înapoi pe scaun.

– Olga, soția mea, a descoperit-o, la o întâlnire a Komsomol-ului[1]. Era doar o fetiță amărâtă din provincia... Kirov, dacă îmi aduc bine aminte...

– Nu e din Kirov. E din...

Se încruntă. Știa unde copilărise Alix. Numele îi stătea pe limbă. Dar nu-și putea aminti nici în ruptul capului.

Zucovschi dădu din umeri cu nepăsare.

– Chiar nu prea mă interesează de unde e. Din momentul în care Olga mi-a atras atenția asupra ei, a fost evident faptul că avea un potențial uimitor. Era sașie, desigur...

– Mi-a spus asta, zise Carver. Măcar atât era în stare să-și aducă aminte.

– Avea și dinții încălecați. Ți-a spus și asta? A trebuit să-i aranjăm și pe ăia. În rest, totul e natural la ea.

Își puse paharul cu votcă pe o măsuță din dreapta scaunului, dându-și un răgaz pentru a-și aduna gândurile.

– Ceea ce m-a uimit cel mai mult a fost foamea ei, continuă Zucovschi. Era înfometată după o viață mai bună, după experiență și, da, era înfometată după sex. Deși fiecare părticică din ea era feminină, avea dorința de cucerire sexuală a unui mascul. Nu exista vreo formă de plăcere pe care să nu o exploreze. Și apoi, pe măsură ce rățușca cea urâtă se transforma într-o lebădă și devenea tot mai conștientă de puterea ei de seducție, a devenit ahtiată după putere. Poate era o formă de răzbunare împotriva tuturor băieților care își bătuseră joc de ea, cine știe? Dar își folosea puterea asupra bărbaților precum o împărătească. Unele fete trebuiau să fie convinse, chiar forțate, să-și pună trupul în serviciul patriei-mamă. Dar nu și Alexandra. Ea își făcea un titlu de glorie din asta.

– Și ce-a făcut după aceea, când Zidul a căzut? întrebă Carver. Începea să-și revină în fire acum, durerea electrocutării

---

[1] Organizația de tineret a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice (n.tr.)

dispărea, își recăpăta controlul asupra propriului corp. Putea sta nemișcat în scaunul său, fără să clipească.

– Vezi tu, spuse Zucovschi zâmbind, dând din cap cu satisfacție, fiindcă se dovedise că avusese dreptate, pur și simplu nu poți să-i reziști. Încă vrei să știi totul despre ea. Ei bine, o să-ți fac pe plac. Am plecat din Comitetul pentru Securitatea Statului – ceea ce voi numiți KGB –, preferând să-mi văd de afacerile din sfera privată. Alexandra a venit cu mine.

– Erai peștele ei?

– Asta ți-a spus? Trebuie să vorbesc cu ea despre asta. Nu, am păstrat-o pentru mine. După cum ți-am spus deja, e amanta mea.

– Deci, de ce ți-ai fi trimis animalul de companie într-o misiune sinucigașă în Paris?

– Fiindcă nu era o misiune sinucigașă. Ordinele mele către Wake fuseseră clare. Asasinul pe care-l alesese trebuia să moară. Adică tu, bineînțeles. Nu puteam avea încredere într-un bărbat pe care nu-l cunoșteam. Dar nu aveam nici cea mai mică intenție să-i pierd pe doi dintre cei mai valoroși oameni ai mei. Englezii au fost cei care au hotărât să-i omoare și pe ei.

Carver făcu o grimasă.

– Dar Alix... de ce-ai trimis-o pe ea?

Zucovschi ridică din umeri.

– Fiindcă se plictisea. Începuse să se plângă din cauză că nu avea nimic altceva de făcut toată ziua decât să meargă la cumpărături, să ia prânzul și să-și petreacă timpul în saloanele de înfrumusețare. I-am spus că orice femeie din Rusia ar omorî ca să ducă o asemenea viață. Dar nu am reușit să o conving. A spus că vrea să lucreze în organizația mea...

– Și tu ai crezut-o?

– Am crezut-o că se plictisea. Și eram sigur că o femeie plictisită avea să înceapă să cauzeze probleme. Să se îmbete în public sau să și-o tragă cu antrenorul de tenis. Așa că m-am gândit, OK, e o misiune simplă. Nu are nimic altceva de făcut

decât să stea pe o motocicletă și să facă poze. Dacă mergea totul bine, urma să o implic și în alte misiuni.

Carver își putea imagina cum o înnebunise pe Alix o viață a cărei singură provocare era lupta cu timpul, o luptă care oricum nu avea sorți de izbândă. Împlinea în curând treizeci de ani. Zucovschi s-ar putea să înceapă să caute alta. Ar vedea cum altele mai tinere ar examina-o, așteptând să îi iasă primul rid, monitorizându-i orice centimetru în plus pe talie sau orice ușoară lăsare a sânilor, primul semn al faptului că puterea ei începea să dispară. Era suficient de inteligentă încât să plănuiască o altă viață. Dar acea viață urma să fie în interiorul organizației lui Zucovschi sau spusese adevărul atunci când îi vorbise despre dorința ei de a scăpa de acea lume?

Ce întrebare stupidă! Adineauri își exprimase sentimentele destul de clar. O cizmă în față nu era chiar o lovitură subtilă. Uită de ea, nu are nevoie să fie salvată. Dacă voia să facă parte din echipa lui Zucovschi, putea să se ducă naibii cu ei cu tot. Încă putea să întoarcă situația în favoarea sa.

Măsură din priviri distanța dintre el și Zucovschi. Putea să ajungă la el dintr-un singur salt, era sigur de asta. Zucovschi ar fi într-o situație dificilă, aflându-se într-un fotoliu moale. I-ar fi greu să se ridice în picioare.

Carver își cufundă capul între umeri, apoi murmură:

– Totul s-a terminat, nu-i așa?

– Da, îi spuse Zucovschi. În ceea ce te privește, așa e.

Rusul se relaxă, convins că bărbatul din fața lui era la capătul puterilor. Întinse mâna dreaptă după votca de pe măsuța de alături, întorcându-și capul spre pahar în timp ce făcea asta. Și în acel moment de lipsă de atenție, Carver sări asupra lui.

Își fixă bine picioarele pe podea, înfigându-și degetele în covor, își încordă mușchii coapselor și își supse stomacul. Apoi sări spre fotoliu cu ultimele forțe rămase, cu intenția să-i tragă un cap în față lui Zucovschi.

Se opri brusc în aer când cincizeci de mii de volți îi străfulgerară corpul pentru a patra oară, doborându-l înapoi pe covor și lăsându-l într-o agonie profundă.

– Chiar aveai impresia că voi fi atât de neglijent? îl întrebă Zucovschi, ridicându-se din fotoliu. Se afla lângă Carver acum. Ei bine, chiar aveai această impresie? repetă el. Apoi îl lovi pe Carver în stomac, tăindu-i respirația. Tu chiar nu înțelegi cine sunt eu? Vocea lui Zucovschi era ca un sloi de gheață, accentuând fiecare cuvânt pe care îl rostea. Am fost colonel în KGB. I-am făcut pe disidenții regimului să privească cum le sunt arse de vii familiile: soții, copii, mame, tați, toată lumea. I-am făcut pe prizonieri să-și bage mâinile în apă fiartă, apoi le-am jupuit pielea ca pe o coajă de roșie. Vrei să-ți fac și ție același lucru?

– Nu, mormăi Carver. Te rog, te implor! Te voi ajuta. Pot să fac asta. Știu parola de la computerul consorțiului. Pot să decriptez toate fișierele. O să-ți spun cum. Doar, te rog... nu mă mai răni.

– Ei bine, acum... Zucovschi aproape că șoptise asta pentru sine însuși. Se plimba în cerc în jurul lui Carter. De ce-aș vrea să fac asta?

Îl lovi din nou pe Carver, de data asta la baza șirei spinării, făcându-l să-și arcuiască spatele din cauza spasmelor mușchilor săi răniți. În timp ce Zucovschi continua să se miște în jurul său, Carver se strânse în poziție fetală. Era la capătul puterilor, nu mai putea nici măcar să vorbească.

Zucovschi îl călcă pe glezne.

– Nu sunt deloc impresionat, spuse el. Mă așteptam ca un fost membru al trupelor speciale maritime să aibă o rezistență mai mare la durerea fizică. Probabil ai început să ruginești. Sau poate, pur și simplu, te prefaci că renunți la luptă. Ce spui?

Carver zăcea cu fața sprijinită pe-o parte pe podea. Își odihnea greutatea capului pe falca nevătămată. Zucovschi văzu umflătura învinețită de pe fața lui Carver care marca

zona unde Titov îl lovise, așa că își înfipse călcâiul în mijlocul vânătăii, apăsând tot mai tare pe fața acestuia, imobilizându-i capul rănit în timp ce corpul i se zbătea neajutorat. Carver lăsă să-i scape un urlet înăbușit.

– Nu, de data asta nu ai jucat teatru, îi spuse Zucovschi. Dar totuși, s-ar putea să-mi fi pregătit o capcană. Pentru un bărbat cu îndemânarea ta, nu ar fi o problemă să pui explozibil într-un computer. Înlocuiești bateria cu exploziv și apăsarea unei singure taste ar declanșa explozia. Eu însumi am folosit această metodă pentru a ucide. Poate în cele din urmă vom afla ce secrete ascunde mașinăria asta ridicolă. Dar, dacă într-adevăr e o cursă, tu vei fi cel care va muri.

77

Alix nu mințise atunci când le spusese că i se face rău când îl vede pe Carver. I se întorsese stomacul pe dos când îl văzuse gol și înfrânt la picioarele ei, lăsându-și balele pe cizmele ei. A trebuit să-i tragă una să-l îndepărteze de ea înainte să vomite pe el.

Dar nu i se făcuse greață din cauza dezgustului pe care îl simțea față de Carver, ci îi era greață de propria persoană. Îl dăduse pe singurul om care o iubise cu adevărat pe mâinile celui mai mare dușman al său – un monstru. Întrecuse orice limită cu jocurile ei, cu minciunile pe care le spusese. Și-acum Carver plătea pentru trădarea ei.

Se înfuriase pe el în acea ultimă noapte petrecută în Geneva. La început fusese doar enervată din cauză că se certaseră. Apoi însă fusese cuprinsă de frustrare când el hotărâse ca ea să rămână acasă în timp ce el urma să meargă să descopere ce se întâmplase. Simțise că încercase să se impună în fața ei, se simțise tratată ca o femeie neajutorată lăsată la

cratiță, în timp ce bărbatul puternic merge să rezolve problemele. Și apoi, după ce Kursk își făcuse apariția și transformase cafeneaua într-un câmp de luptă, simțise furia oarbă care venise odată cu frica și sentimentul că fusese abandonată. Îl învinovățise pe Carver pentru faptul că fusese prinsă și își canalizase toată furia asupra lui pentru a se întări pe ea însăși pentru ceea ce avea să urmeze.

Știa că va muri dacă Iuri Zucovschi ar bănui că relația ei cu Carver fusese altceva decât o încercare de a-l prinde în cursă. Supraviețuirea ei depindea de succesul ei în a-l convinge că, pur și simplu, se întorsese la ceea ce știa să facă cel mai bine: își folosise puterea de manipulare emoțională și sexuală împotriva unui om lipsit de apărare. Așa că inventase o poveste a celor trei zile petrecute cu el. Îl descrisese pe Carver drept un nebun care visează cai verzi pe pereți, destul de bun când venea vorba de luptă sau sabotaj, dar un simplu amator când venea vorba să pună mâna pe o femeie, și nu pe o armă.

Exista o urmă de adevăr în asta, bineînțeles. Dar de aceea îl și plăcuse atât de mult, de aceea știa acum că ar fi putut ajunge să îl iubească, dacă și-ar fi deschis sufletul. Vulnerabilitatea emoțională surprinzătoare a lui Carver făcea din el o ființă umană complexă, demnă de iubire, nu doar o mașină de ucis.

Își spusese că, atâta timp cât rămânea în viață, exista speranța să ajungă din nou să fie cu Carver. Nu știa când sau cum, dar era sigură că el va încerca să găsească o cale să o salveze. Până atunci, nu putea decât să încerce să îl convingă pe Iuri că nu avea nici un motiv de îngrijorare. Așa că își ascunsese adevăratele sentimente și i se dăruise acestuia, îl lăsase să o folosească după bunul său plac, plătindu-și vina prin faptul că ajunsese să se prostitueze cum nu o mai făcuse niciodată înainte.

Însă pentru ultima favoare pe care le-o făcuse nu se va putea ierta niciodată. Atunci când sunase Carver, puțin după

prânz – acum mai puțin de douăsprezece ore, deși i se părea că trecuse o veșnicie de-atunci – jucase rolul victimei răpite, lipsite de apărare, urlând în telefon și simulând un geamăt când Iuri se prefăcuse că o plesnește.

După ce aparentele negocieri la telefon se încheiaseră și Carver pornise deja la drum, Iuri o prinsese de ambele brațe și o privise direct în ochi, ca și cum ar fi căutat vreun indiciu al trădării ei. Nu păruse să găsească vreunul.

– Ești o fată bună, îi spusese el. Întotdeauna am avut încredere în tine și nu mi-ai dat motive să regret asta. A fost foarte înțelept din partea ta. Nu mi-ar fi plăcut deloc să fiu nevoit să te pedepsesc. Dar acum... Fața i se însenină și starea de spirit i se îmbunătăți. Acum meriți o recompensă. Mergi în oraș, unul dintre oamenii mei te va duce cu mașina. Cumpără-ți tot ce îți place. Fă-te frumoasă din nou.

Îi ciufulise părul scurt și negru cu o afecțiune aproape paternă. Pentru prima dată simțise o urmă de căldură, chiar de afecțiune, în vocea lui.

– Mi-e dor de fetița mea frumoasă, strălucitoare.

Alix făcuse cum i se spusese. Petrecuse ore întregi încercând cele mai scurte fuste, cele mai înalte tocuri și cele mai strălucitoare bijuterii pe care buticurile din Gstaad – un orășel obișnuit cu femeile scumpe – puteau să le ofere. Dar acela era doar începutul.

Se dusese la masaj. I se făcuse manichiura și pedichiura. I se aplicaseră măști faciale, apoi creme. I se puseseră extensii în păr („Părul unor rusoaice, exact ca tine!" guițase coafeza, crezând că va fi fericită să afle asta, dar Alix se disprețuise și mai mult pe ea însăși. Apoi părul vopsit înapoi blond îi fusese aranjat și fixat cu multă măiestrie. În cele din urmă, fața și membrele îi fuseseră pictate într-un mod absurd de artificial, conferindu-i perfecțiunea unei regine a frumuseții, genul de femeie care îi plăcea unui om ca Zucovschi, fiind acum pregătită să apară în fața lui din nou.

Alix intrase în livingul spațios al cabanei în cizmele ei cu toc-cui și rochia mini semnată Stella McCartney și fusese întâmpinată de privirile înfometate, lascive ale lui Kursk și ale gărții sale de psihopați. Iuri o întâmpinase cu un zâmbet și îi spusese:

– Alexandra, draga mea, arăți splendid! Abia aștept să văd fața domnului Carver când te va vedea.

Nu reușise să disimuleze perfect falsitatea zâmbetului ei.

– Nu-ți face griji, îi spuse Iuri, luând reacția ei drept un semn că nu voia să aibă nimic de-a face cu englezul. Știu câte a trebuit să înduri din cauza lui și-l voi face să plătească. Vom lua cina întâi și apoi voi da ordin să fie adus aici. După care va începe spectacolul.

Alix stătea în fața lui Iuri în salonul unde luau cina când auzise duba sosind. Trecuse pe lângă intrarea din față și apoi mersese în jos pe aleea care făcea o spirală în jurul cabanei și ducea la garajul de la subsol. Auzise zgomotul unor uși trântite și sunetul unor pași undeva sub ei, în subsolul casei. Când servitorii aduseseră mâncarea, nu fusese în stare să o guste, iar șampania îi lăsase un gust amar.

În cele din urmă, Iuri le spusese majordomului, menajerei și bucătăresei că se puteau întoarce la casele lor din sat. Așteptase până ce aceștia părăsiseră clădirea, apoi se ridicase de la masă, o luase pe Alix de braț și o condusese înapoi în living. Se așezase într-un fotoliu lângă foc și îi făcuse semn lui Alix să se așeze pe unul din brațele acestuia. Alix se supusese. Chiar se forțase să râdă.

– Abia aștept să văd ce urmează.

Se așteptase să-l vadă pe Carver intrând în încăpere mândru și impunător, pregătit să negocieze cu Iuri, ca de la bărbat la bărbat. Când îl văzuse adus ca un animal, gol, cu un sac negru pe cap, aproape se înecase cu lacrimile pe care încercase să și le înghită. Făcuse eforturi supraomenești să rămână rece și nepăsătoare, deși putea simți toate chinurile care îi distruseseră

corpul şi îi îngenunchează spiritul. Şi apoi, în sfârşit, reuşise să scape.

Alix încercase să nu se piardă cu firea până nu ieşise din cameră. Îşi înăbuşise suspinele până ajunsese în sanctuarul de marmură al băii ei şi încuiase uşa în urma ei. Abia atunci începuse să verse lacrimi pentru bărbatul ei, pentru ea însăşi şi pentru iubirea căreia îi dăduse cu piciorul.

Dădu drumul la apă în cadă, pentru a nu i se auzi plânsetele, dar şi pentru a avea o scuză pentru absenţa sa. Bărbaţii erau convinşi că femeile aveau o nevoie infinită să se înmoaie în apă fierbinte cu spumă şi uleiuri parfumate. Pe lângă asta, ştia că Iuri deja uitase de existenţa ei. Îi văzuse veninul din privire în momentul în care se uitase la Carver şi ştia ce însemna acel lucru.

Alix se cufundă în apă, inhalând aburul cu miros de Chanel, privindu-şi mâinile şi picioarele cum se înroşesc din cauza căldurii. În momentul în care se ridică în picioare, iar spuma i se prelinse pe corp în timp ce se întinse după prosopul moale din bumbac, ştia exact ce avea de făcut. Oricare ar fi fost riscurile.

78

Zucovschi vorbi la telefon. Câteva secunde mai târziu, Kursk, Titov şi Rutsev îşi făcură din nou apariţia. Carver era în mijlocul unui pluton format din cinci bărbaţi, cu Kursk în frunte, care ducea cu el o armă, o Beretta 92. Mergea în lateral, cu pistolul aţintit asupra lui Carver, al cărui braţ era strâns cu forţă de Rutsev. Urma apoi Titov, ţinând în mână telecomanda. Zucovschi încheia plutonul. Numai Dimitrov lipsea.

Trecură prin camera de zi și ajunseră în hol. Kursk îi semnală lui Carver să se oprească. Apoi merse spre celălalt capăt al holului, trecu de intrarea din față, spre ceea ce părea a fi o ușă de lemn aflată sub scara principală. Faptul că arăta ca orice ușă obișnuită inducea, de fapt, în eroare. Efortul pe care Kursk îl depuse pentru a o deschide indica faptul că era o construcție mai solidă, un fel de barieră pentru oameni și sunete. Kursk îi făcu semn lui Rutsev să îl conducă pe Carver spre el. Încă o dată, Carver era amenințat din două părți: din față cu arma, din spate cu centura de control.

Ușa se deschise spre un șir de trepte din beton care duceau în subsolul cabanei. Kursk merse înainte, ajunse jos, se întoarse cu fața spre scări și strigă: „OK!" Atunci începură și ceilalți bărbați să coboare. Ajunseră într-un coridor strâmt, unde pâlpâia lumina intermitentă a unui neon.

Carver recunoscu textura betonului sub tălpile sale, apoi simți mirosul de gaze de eșapament. Probabil că se afla în garajul în care ajunsese prima dată când fusese adus la cabană. Dar nu asta era destinația finală. Kursk conduse grupul printr-o ușă groasă de oțel într-o cameră complet goală, fără ferestre, având în jur de 2 m pătrați.

Pereții erau de un alb strălucitor, la fel și podeaua, tavanul și partea interioară a ușii. Simți un miros de var proaspăt. Ăsta era locul unde fusese lăsat înainte, legat la ochi. Se uită în jur și fu izbit de unele detalii din jurul său. O cameră video cu circuit închis, aflată într-un colț al tavanului, era fixată deasupra singurei piese de mobilier, un scaun de metal cu spătar înalt, amplasat exact în mijlocul încăperii. Era prins de podea și așezat în unghi drept față de ușă. De spatele, brațele și picioarele scaunului erau prinse curelușe de piele, astfel că oricine era așezat acolo putea fi complet imobilizat. Un fir negru conecta o priză din perete cu o pereche de căști așezate într-un cârlig aflat pe spătarul scaunului. Într-un al doilea cârlig se afla o rolă de bandă izolantă.

Erau și alte becuri fluorescente în tavan. În fața scaunului, pe perete, fusese fixată o cutie mare, cam de 1,5 m lățime și 1,5 m lungime. Avea o ramă neagră, însă fațeta dinspre scaun era făcută din plexiglas. Partea din interior era albă și avea montate multe beculețe. Nu fuseseră aprinse încă.

Camera nu fusese încălzită deloc. Carver simțea sudoarea de gheață pe piele. Era năucit, mintea îi fusese distrusă în urma șocurilor electrice succesive. Spatele și gleznele îi erau dureros de moi. Tânjea după o gură de apă cu care să-și astâmpere setea care îl înnebunea. Dar era la fel de disperat și să se poată ușura. Avusese nevoie de toată concentrarea ca să nu se ude în momentul în care șocurile electrice îi trecuseră prin corp. Acum simțea deja junghiuri în vezică. Trebuia să se abțină. Nu avea să-i permită lui Zucovschi să-l vadă decăzut în halul ăsta.

Rutsev îl trase pe Carver înapoi în scaun. Apoi îl legă peste piept, talie și coapse. Cataramele cureluşelor erau prinse în spate și sub scaun. Având mâinile în continuare legate cu cătușe, nu-și făcea nici cea mai mică speranță să ajungă la ele. Capul însă nu i-l legară. Rutsev trebui să-i înlăture greutățile prinse de glezne pentru a-i lega picioarele de cele ale scaunului. Carver ar fi dat orice să-i tragă una rusului cu față de porc, pentru simpla plăcere de a-i cauza durere. Dar centura îi era încă prinsă în jurul taliei, telecomanda era tot în mâinile lui Titov, iar Kursk avea arma ațintită asupra lui. Nu avea rost să-și asume vreun risc. Avea lucruri mai importante de făcut.

Rutsev purta un ceas de mână. Carver află că era 12.12. Era bine de știut.

Dimitrov intră în cameră, aducând geanta în care se afla computerul. Deschise fermoarul și scoase laptopul, înmânându-i-l lui Zucovschi. Lăsă apoi geanta pe podea, la aproximativ 1 m distanță față de scaunul lui Carver, fiindu-i astfel imposibil acestuia să ajungă la ea. Toată lumea, cu excepția lui Alix, era

acolo. Carver presupuse că se afla sus și se pregătea pentru o noapte lungă și epuizantă cu șeful.

Zucovschi se întoarse spre Carver:

– O să-ți dau laptopul, spuse el. Nu îl deschizi, nu-i dai drumul și nu faci nimic altceva până ce eu și oamenii mei nu ieșim din cameră și închidem ușa în urma noastră. Dacă încerci ceva care dă de bănuit în cea mai mică măsură, vei fi împușcat. Noi vom merge în altă încăpere și te vom urmări pe camera video. Zucovschi făcu un gest spre camera fixată pe perete. După ce deschizi laptopul și introduci parola corectă, ridici mâinile.

Kursk se mută lângă ușă și rămase acolo, cu Beretta ațintit asupra lui Carver, în timp ce restul bărbaților ieșiră din cameră. După care se strecură și el afară, mergând cu spatele, ținând pistolul îndreptat spre Carver până în ultima secundă. Ușa fu apoi trântită. Carver auzi sunetul metalului și zgomotul lacătelor închise. Era singur acum. Avea laptopul. Putea să înceapă să riposteze.

Întâi trebuia să deschidă drăcia aia. Având cătușele la mâini, nu putea ține Hitachi-ul cu o mână și să apese butonul de start cu cealaltă. Ajunse în cele din urmă să îl țină pe verticală, lipit de curelușele care îi erau legate peste coapse. Se deschise și aproape îl scăpă din poală, însă îl prinse înainte ca el să cadă. Apoi se lăsă pe spate și pulsul îi scăzu. Luă câteva guri adânci de aer, pentru a se calma, apoi apăsă butonul de pornire și așteptă să apară căsuța unde trebuia introdusă parola.

Mintea lui fusese însă complet golită. Nu avea nici cea mai mică idee ce trebuia să introducă acolo. Probabil că șocurile electrice repetate îi afectaseră creierul la fel de tare ca și cum ar fi încasat-o de la un campion la categoria grea. Circuitele îi fuseseră arse. Memoria pe termen scurt, făcută praf. Nu e de mirare că nu fusese în stare să-și amintească unde copilărise Alix.

Carver încercă să nu intre în panică. Luptă împotriva nodului care i se pusese în gât, a golului din stomac și a disperării care punea stăpânire pe el. Trebuia să sape în cele mai ascunse colțișoare ale minții lui. Informația era undeva acolo, trebuia să o găsească.

Știa că era vorba despre niște cuvinte asociate unei imagini mentale, pentru a-și aminti opt litere și o cifră. Era ceva legat de zebre. Dar câte nenorocite de zebre erau? Două? Trei? Nu, două, cu siguranță două. Și ce făceau oare? Stăteau? Moțăiau? Sau dormeau?

Își adună gândurile. Propoziția trebuia să aibă opt cuvinte. Închise ochii și încercă diverse combinații. Se simțea ca un copil care dădea un test de scriere corectă. OK. Era destul de sigur că acum știa combinația.

Mâinile lui încătușate se plimbau pe tastatură în timp ce repeta propoziția: „Văd două zebre dormind pe iarbă". Asta era.

Dar dacă se înșela? Larsson fusese foarte clar: Avea doar trei șanse să tasteze parola corectă, după care toată memoria computerului va fi ștearsă instantaneu – măcar atât era în stare să-și amintească. Ei bine, n-avea rost să aștepte toată noaptea. Începu să tasteze cu arătătorul:

l...c...2...z...s...o...t...G

Pe ecran apăru un mesaj: „Parolă greșită. Încercări rămase: 2".

Nu! Carver fu cuprins din nou de frică, chiar mai tare decât înainte. Unde greșise? „Sunt sigur că sunt două zebre pe blestemata aia de iarbă." Apoi însă își dădu seama unde greșise: nu era „Văd", ci „ Sunt". Da, asta era.

T...r...2...z...s...o...t...G

Mesajul imediat al computerului îl lovi din plin: „Parolă greșită. Încercări rămase: 1". Era deja cu nervii la pământ.

– Gândește, nenorocitule, gândește!

Vorbea acum cu voce tare, dând din cap și aplecându-se spre computer atât cât îi permiteau curelele cu care era legat. Zebrele, două, pe iarbă... nu dorm? Nu cred. Atunci ce naiba fac? Moțăie, stau... stau, moțăie... Stau. Cu siguranță stau naibii.

Inspiră adânc pentru ultima oară. Mai avea o ultimă încercare. Tastă din nou.

T...r...2...z...l...o...t...G

Nu se întâmplă nimic. Pentru o secundă interminabilă, timp în care inima parcă îi îngheță, ecranul fu complet alb. Carver începu să lovească tasta de spațiu ca un nebun. Apoi apăru imaginea familiară cu Windows și o mulțime de iconițe pe ecran. Și apoi, ascuns în cutia de plastic gri, un transmițător mic emise un semnal.

Zucovschi nu se înșelase. Fusese amplasată o bombă, însă nu în computer. Două foițe de explozibil C4 și lichid inflamabil accelerator, conectate la un detonator cu cronometru operat prin radio, fuseseră introduse în părțile căptușite ale genții în care se aflase acesta. Cronometrul fusese activat de către atingerea tastei de spațiu: câte treizeci de minute întârziere pentru fiecare atingere a tastei. În exact patru ore urma să se declanșeze o explozie care avea să facă scrum pe oricine se afla în raza acesteia și să transforme cabana Constanza într-un maldăr de cenușă.

Carver își ridică privirea spre tavan și începu să-și agite pumnii în aer.

Rămase în continuare singur pentru încă vreo câteva minute. Probabil că Zucovschi aștepta ca să se asigure că nu are loc nici o explozie. Apoi ușa albă se deschise și patru dintre ruși dădură buzna înapoi în încăpere. Kursk avea arma pregătită, ca întotdeauna. Doar Rutsev lipsea din gașcă.

Zucovschi se duse spre scaun și luă Hitachi-ul din poala lui Carver.

– Mulțumesc, domnule Carver, îi spuse el. Nu numai că mi-ai făcut o favoare, ci mi-ai și oferit un show pe cinste. M-a distrat teribil micul tău truc ridicol, încercarea ta de a-ți aminti câte zebre... cum era?... stăteau pe iarbă.

Carver abia se abținu să nu-i spună lui Zucovschi că urma să aibă o surpriză de proporții. Bomba avea să explodeze în timp ce toți cei aflați în cabană vor dormi, și atât trupurile, cât și mințile lor nu vor fi capabile să riposteze în nici un fel. Până în acel moment însă, Carver fie reușea să evadeze, fie rușii terminau cu el odată pentru totdeauna. Nu avea mari șanse de reușită, dar nici nu avea de gând să se dea bătut. Simți un amestec ciudat de frică în fața morții, la gândul că mai avea doar câteva ore de trăit, și o imensă ușurare. Cel puțin va muri luptând. Cel puțin îi va face să plătească pentru tot.

Și poate chiar și acum exista o șansă să scape. Numai de s-ar fi putut ridica din scaunul ăla blestemat.

– De ce nu mă lași să te ajut? se oferi Carver. Pot deschide fișierele.

Zucovschi se uită la el cu milă din cauza prostiei sale fără margini.

– Nu dau doi bani pe fișiere, spuse el. Și dacă mă lovește curiozitatea, ei bine, Moscova are cei mai buni criptografi din lume. Dacă, într-adevăr, ai găsit pe cineva care să spargă aceste coduri, fapt de care mă cam îndoiesc, te asigur că voi putea face și eu același lucru. Se aplecă spre scaun, cu mâinile pe genunchi, astfel încât fața lui ajunse la același nivel cu fața lui Carver. Hai să-ți spun ce îmi *doresc* eu cu adevărat, îi zise Zucovschi. Vreau ca tu să suferi. Vreau să mori puțin câte puțin, în chinuri groaznice. I-ai tras-o femeii mele. Nu contează cum sau de ce. Dacă se împrăștie vestea că ai făcut asta și totuși ai scăpat cu viață, atât prietenii, cât și dușmanii mei, care în unele situații sunt tot aceiași, ar privi asta ca pe un semn de slăbiciune din partea mea. Dar, dacă încep să circule prin Rusia zvonuri despre felul în care ai fost torturat, dacă

oameni care stau la pahar își spun povești de groază despre ceea ce a pățit bărbatul care a încercat să facă pe șmecherul cu mine, dacă văd că femeia mea mi-e mai devotată ca oricând... Ei bine, atunci vor ști că Iuri Zucovschi nu e bărbatul cu care să te joci.

Se întoarse spre Titov și îi dădu o serie de instrucțiuni care făcură să apară un rânjet diabolic pe fața acestuia. Titov băgă telecomanda în buzunarul din spate al pantalonilor, apoi se îndreptă spre scaun și îi împinse lui Carver capul pe spate, lipindu-i-l de spătarul de metal. Îi prinse apoi o curelușă peste frunte și o strânse atât de tare încât părea să-i intre în carne. Îi prinse o a doua curelușă peste gură, apoi o strânse și pe asta. Călușul îi strivi maxilarul deja fisurat, adâncind agonia cu fiecare mișcare cât de mică.

Lui Carver i se făcu realmente frică de data asta. Când încercase să se arunce asupra lui Zucovschi, știuse din start că nu o să reușească. Pur și simplu încercase să își creeze o situație favorabilă, în care putea să joace rolul celui care implora să i se acorde o ultimă șansă pentru a-și salva viața: computerul. Era pregătit să suporte orice pedeapsă din partea lui Zucovschi, scopul scuza mijloacele. Dar acum nu mai juca teatru. Era de-a dreptul terifiat.

Carver văzuse odată o emisiune la televizor despre un prizonier de război britanic, care se prefăcea că o luase razna pentru a fi trimis de către nemți la Crucea Roșie. Dar până fusese eliberat era deja prea târziu: simulacrul devenise realitate. Înnebunise de-a binelea. Carver era în aceeași situație. Când rămase fără cătușe la mâini, nu făcu nici cea mai mică încercare să opună vreo rezistență în timp ce mâinile îi erau legate de brațele scaunului. Nu voia să le dea lui Zucovschi și oamenilor săi nici un motiv să apese acel buton alb care îl transformase într-un sclav absolut și îl făcuse să-și piardă orice urmă de bărbăție. Simplul gând la zvârcolirile sale, imobilizat în acel scaun, la durerea care îi putea fi cauzată fuseseră

îndeajuns să-l lase într-o baltă de sudoare. Cele din urmă cureluşe îi fură legate fără noi electroşocuri. Aproape îi dădură lacrimile de recunoştinţă.

Titov făcea totul cu multă migală. Impulsivitatea lui fusese înlocuită de calmul celui care se simţea foarte bine şi era foarte satisfăcut de ceea ce făcea. Dar mai avea încă de lucru. Întâi, întinse mâna pe după scaun şi luă căştile, pe care i le puse lui Carver pe urechi. Nu auzea nici un sunet, era ca şi cum şi-ar fi băgat degetele în urechi. Apoi Titov luă rola de bandă izolantă. Trase o bucată de aproximativ 10 cm şi o rupse cu dinţii, după care se aplecă şi îi închise lui Carver pleoapele.

De îndată ce îşi dădu seama ce voia Titov să facă, Carver îşi închise imediat ochii. Voia să se vadă că e cooperant. Făcea tot ce îi stătea în putinţă să se poarte cum trebuie.

Carver simţi cum bărbatul îi prinse un capăt al bucăţii de bandă adezivă pe pleoapa dreaptă şi i-o trase în sus, apoi îi lipi celălalt capăt pe frunte. Ochii îi erau deschişi acum, larg deschişi. Şi nu putea clipi.

Apoi Titov făcu acelaşi lucru cu cealaltă pleoapă. Făcu un pas înapoi, se postă direct în raza vizuală a lui Carver şi scoase teribila cutie neagră din buzunarul de la pantaloni. O ţinu în mâna stângă şi afişă un rânjet larg. Îşi întinse braţul drept în faţă şi îşi ridică arătătorul. Se uită la cutie. Apoi îşi întoarse capul şi se uită la deget. Şi apoi îi făcu cu ochiul.

Carver auzi sunetul înăbuşit al unui râset. Ca prin vis, îi văzu pe Dimitrov şi pe Rutsev aplecaţi. Dar lui Carver nu-i păsa de ei. Se concentra în totalitate asupra degetului lui Titov, care se rotea încet în aer, apropiindu-se de cutia neagră cu butonul de un alb orbitor.

Ochii lui Carver lipiţi cu bandă se deschiseră şi mai larg. Un scâncet sfâşietor ieşi din gura lui legată cu căluş. Sudoarea i se prelingea pe spătarul scaunului. Titov îl lăsă să sufere, savurând fiecare clipă de teroare a acestuia. Apoi puse cutia înapoi în buzunar şi se îndreptă spre uşă.

Ieșea din încăpere! Chinul luase sfârșit!

Carver îl văzu pe Titov dispărând din raza sa vizuală. Apoi observă că Dimitrov ridică geanta neagră în care era computerul și o ia cu el. Auzi ușa trântindu-se și sunetul lacătelor închise. Pentru câteva momente, Carver rămase acolo, pur și simplu gol, cuprins de frig și nemișcat în singurătatea de mormânt a celulei sale.

Apoi, dintr-odată, cutia albă de pe peretele din fața lui emise o lumină orbitoare, albă și fierbinte, care îi arse ochii larg deschiși. În același timp, căștile prinseră viață și un zgomot asurzitor, asemănător cu cel făcut de un radio care nu fusese setat pe lungimea de undă potrivită, îi inundă urechile. Sunetul îi explodă în craniu și îi umplu creierul cu un bubuit fără structură sau sens, pe care mintea lui nu putea să îl înțeleagă. Lumina îl atacă precum flacăra unei lămpi de sudat. Și nu era în stare să facă absolut nimic.

Samuel Carver era prins în iad. Zgomotul și lumina continuau la nesfârșit fără ca el să le poată opri. Nu-și putea închide ochii. Nu-și putea astupa urechile. Nu-și putea mișca nici o parte a corpului. Nici măcar nu-și putea auzi propriile țipete.

79

Gstaad este un Saint-Tropez al stațiunilor de schi, un paradis al bogătașilor, un loc unde bătrânețea și banii întâlnesc tinerețea și frumusețea, apoi ajung la un acord convenabil pentru toată lumea. Prin anii șaptezeci și optzeci, arabii care înotau în petrodolari lăsau nisipul pentru zăpadă și fugeau la Gstaad. Acum era rândul rușilor.

Cei mai deștepți hotelieri, disperați să păstreze cel puțin iluzia stilului și a exclusivității, încercaseră să-i excludă pe

oligarhii și mafioții moscoviți făcând temenele, cerându-și scuze și spunându-le că cele mai bune camere pentru acel sezon fuseseră rezervate cu luni, chiar ani în avans. Dar trebuia să fie cineva care să cumpere șampania Cristal de 7 500 de franci elvețieni sticla din clubul Green Go de sub Hotel Palace. Cineva trebuia să-și trimită iubitele îmbrăcate în haine de blană pe la magazinele de bijuterii și la cele de antichități. Și nimeni nu făcea asta cu mai multă exuberanță, la modul ostentativ, decât beneficiarii corupției economice din Rusia.

Oricum, până și rușii preferau alte locații pentru luna septembrie. Majoritatea hotelurilor se închideau pentru trei luni, începând cu sfârșitul verii alpine și până la primele ninsori din iarnă. Nimeni nu venea la Gstaad să vadă cum cad frunzele. Așa că sosirea lui Zucovschi nu trecuse neobservată.

Numele lui nu era înscris în nici o carte de telefoane sau în vreun registru al proprietăților. Dar Thor Larsson tocmai intrase în al doilea bar în acea seară când un german-elvețian mare și bărbos, îmbrăcat într-o salopetă de muncitor curată și bine călcată, auzise întrebarea pe care i-o adresase barmanului și mormăi:

– Zucovschi? Rusul ăla? Are o casă mare în Oberport, imediat la ieșirea din oraș, sus în pădure, pe drumul spre Turbach.

Asta se întâmplase cu trei ore în urmă. Acum Larsson stătea în Volvo-ul său vechi, privind spre cabana aflată pe un deal abrupt. Intrarea principală era, de fapt, în spatele proprietății, unde începeau copacii. Asta avea sens, se gândi Larsson. Trebuia să mergi pe lângă cabană ca să ajungi la intrarea principală și aveai o panoramă spectaculoasă asupra munților, la poalele cărora se afla stațiunea Gstaad.

Lângă ușă se aflau o alee și o parcare. În stânga, un drum o lua în josul dealului, se curba și ducea spre un garaj situat direct sub parter. Așadar, orice șofer putea să-și lase șefii la intrarea principală, după care să conducă mai departe până când mașina ieșea din câmpul vizual. Și Larsson fu sigur că așa

fusese adus și Carver. Nu părea exagerat să fi fost așteptat și de un majordom la intrare. Nici Carver nu ar fi ieșit pe intrarea principală, luându-și împreună cu Alix „la revedere" într-un mod politicos de la Iuri Zucovschi și apoi văzându-și de drumul lor. Dacă priveai lucrurile așa, era clar că situația avea să ia o turnură nedorită.

Chiar și așa, Larsson avea mare încredere în puterea lui Carver de a supraviețui. Și-l imagina fugind prin cabană, cu focurile de armă răsunând în urma lui în timp ce se îndrepta spre ieșire. Și când se va întâmpla asta, el îl va aștepta, cu motorul pornit.

Era trecut de miezul nopții și stătea singur în întuneric, așteptând să se întâmple ceva, deși nu știa nici ce, nici când. Grateful Dead[1] urlau la casetofon. Avea o felie de pizza rece și întărită și o cană cu cafea și mai rece. Dacă stătea bine să se gândească, se simțea ca acasă.

80

Iuri Zucovschi nu se grăbea. Trecură trei ore până când Alix îi auzi pașii pe scări, apoi pe coridor. Între timp, ea îi asculta pe bărbații care se înecau în alcool, jos, în salon, lăudându-se care mai de care și fredonând cântece obscene pe care le învățaseră de pe vremea Uniunii Sovietice. La un moment dat petrecerea se opri, jos se auzi sunetul unor pași apăsați, iar puțin mai târziu, un zgomot înăbușit venind de undeva din subsolul clădirii.

Să fi fost o împușcătură? Alix încercă să se convingă că trebuie să existe și o altă explicație, deși nu putu să nu ajungă tot la concluzia evidentă: Carver fusese împușcat. Închise ochii

[1] Trupă rock din SUA, înființată în 1965 (n.tr.)

și începu să se roage: „Te rog, Doamne, lasă-l să trăiască. Nu mi-l lua acum".

Bărbații se întoarseră în sufragerie, râzând de această dată și mai zgomotos. În cele din urmă, petrecerea se sparse. Câteva minute mai târziu, ușa de la dormitor se deschise brusc și Iuri apăru în fața ei, blocând parțial lumina ce venea de pe coridor, ținând într-una din mâini laptopul.

Alix mângâie ușor cu mâna locul de lângă ea. Era întinsă pe pat pentru plăcerea lui, cu spatele pe niște perne albe ca zăpada, îmbrăcată într-o rochiță de noapte din satin, scurtă, de culoare crem, cu șnururi și cu o crăpătură generoasă pe coapsă. Își ridicase un genunchi și întinsese celălalt picior în față, lăsând să se vadă o pereche de chiloței asortați.

– Vino aici, dragul meu, spuse ea ca o mâță care torcea. Mi-a fost dor de tine.

Iuri puse geanta neagră pe covor, făcu câțiva pași prin cameră, apoi se opri în mijlocul ei. Alix știa că băuse ceva împreună cu oamenii lui, dar vocea lui nu trăda amețeală când rosti:

– Nu. Vino tu aici și demonstrează-mi cât de dor ți-a fost de mine. Demonstreaz-o în genunchi.

Apoi îl ajută să se dezbrace, lipindu-se de el, excitându-l în timp ce îl ducea spre pat. Dar imediat ce nevoile fizice ale lui Iuri fură satisfăcute, el deveni mai interesat să-i povestească despre durerea pe care i-o provocase lui Carver.

– L-am lăsat să stea acolo mai mult de-o oră, îi spuse el în timp ce se băgau sub așternuturi. Apoi Kursk și băieții lui au dat buzna în cameră și l-au târât de pe scaun. Era total dezorientat. Era clar că nu putea să vadă nimic, cum se holbase atâta timp la lumina aia. Își tot flutura mâinile prin față ca un cerșetor orb.

Cumva Alix reuși să chicotească, de parcă ar fi amuzat-o să audă toate chinurile și degradarea la care fusese supus Carver. Iuri păru încurajat de aprecierea ei.

– L-au luat din cameră și l-au dus în garaj. Apoi l-au pus la perete și a stat acolo, în timp ce schelălăia ca un câine biciuit, uitându-se în jur cu ochii lui patetici, încă larg deschiși din cauza benzii. Trebuie să-ți spun că m-a și cuprins nostalgia vremurilor trecute. Și a fost fascinant că mâinile îi erau libere. Putea să-și dea jos banda de la ochi, să și-i închidă puțin, dar nu mai știa de el. Eram bucuros. Voiam să vadă ce se întâmplă. Voiam ca el să știe.

– Și eu vreau ca el să știe, spuse Alix jucându-se cu urechea lui Iuri și prinzându-i mijlocul cu coapsele.

– Totuși, după o vreme, l-am pus pe Titov să-i dea jos banda, să vadă ce se întâmplă. Carver a clipit de câteva ori și și-a închis ochii. Când și i-a deschis din nou, plângea, scâncea într-un mod penibil. Kursk l-a pălmuit de câteva ori și asta cred că l-a trezit. Atunci a înțeles unde se afla, stând lipit de un zid în timp ce patru bărbați aveau armele îndreptate spre el. Și atunci, atunci – trebuie să spun, ăsta a fost poate cel mai satisfăcător moment dintre toate – a încercat să se ridice, să stea drept, să moară ca un bărbat... și nu a reușit. S-a prăbușit. Unul dintre oamenii mei a trebuit să meargă și să-l ridice, apoi să-l țintuiască de zid...

Alix încercase să nu asculte. Era prea dureros. Așa că îi luă câteva secunde să-și dea seama ce-i spunea Iuri. Îi descria moartea lui Carver. Rugăciunile ei nu fuseseră ascultate. Se simțea ca și cum ar fi fost înjunghiată în inimă. Nu putea să respire. Încerca să tragă aer în piept.

– Te simți bine? o întrebă Iuri.

Dădu din cap și zâmbi, scuzându-se.

– Îmi pare rău. Sunt bine. Spune-mi restul poveștii.

Îi luă unul din sâni în mână și începu să-i mângâie sfârcul, cu ochii fixați pe fața ei, cu o privire lipsită de expresie în timp ce ea oftă ușor.

– După cum spuneam, continuă el, toți oamenii mei erau înarmați. Dar în arme erau gloanțe oarbe. Așa că au început

să tragă în Carver în timp ce el se cuibărea lângă zid; și i-a luat ceva timp să-și dea seama că era încă viu. Apoi a făcut pe el și pe podea, ca un animal. L-am pus să îngenuncheze și să se târască prin propria urină. M-am simțit destul de satisfăcut.

Carver era viu! Alix de-abia se putu abține să nu se rostogolească peste Iuri și să sară prin pat, atât de ușurată se simțea. Dar această bucurie fu brusc umbrită de un gust amar de furie și rușine la chinurile pe care le îndura din cauza ei.

– Și acum unde e? întrebă ea ridicându-și capul de pe pieptul lui Iuri.

– Înapoi în scaunul lui confortabil favorit, răspunse Iuri.

Alix știa ce înseamnă asta. Iuri o dusese la parter, în camera de tortură, cu o zi înainte, în timp ce se făceau pregătirile. Fusese un test de loialitate și un avertisment în caz că se gândea să-l trădeze. Mesajul implicit era clar: Și tu poți ajunge în scaunul acela.

Încercă să-și păstreze o voce calmă.

– O să supraviețuiască acestei nopți?

Dintr-odată, privirea lui Iuri se înăspri și se umplu de suspiciune, căpătând o nouă intensitate ce părea să străpungă semiîntunericul din dormitor.

– De ce întrebi? Pari preocupată de siguranța lui.

Alix se forță să râdă.

– Bineînțeles că sunt! Nu vreau să moară încă. Vreau un somn lung și adânc. Poate dimineață vreau un mic dejun la pat. Apoi fac o baie, mă îmbrac... Se lăsă pe spate și îi șopti la ureche lui Iuri: În hainele mele noi și sexy... Apoi făcu din nou o pauză. După care vreau să cobor și să văd cu ochii mei cum moare, în fața mea.

Iuri începu să râdă și îi dădu lui Alix o palmă peste fund.

– Ești o femeie rea, foarte rea. Poate de-aia mă și exciți în halul ăsta.

Urându-se pentru complicitatea sa, Alix îl lăsă să o pătrundă și se și prefăcu că îi plăcea. Apoi rămase nemișcată și nu mai

spuse nimic până ce el adormi. Fu tentată, vai, atât de tentată, să-l omoare pe Iuri atunci și acolo, să-i pună o pernă pe fața aia încrezută și să-l sufoce. Dar exista șansa să se trezească și să opună rezistență și nu își permitea să fie învinsă acum.

Era un pistol pe noptieră, lângă Iuri. Încet, abia îndrăznind să respire și agonizând cu fiecare zgomot pe care îl făcea, Alix deschise sertarul și scoase pistolul. Era un SIG-Sauer, exact ca cel pe care îl folosise Carver. Cei doi bărbați din viața ei aveau cel puțin asta în comun.

Ceasul arăta ora 4:01.

În dormitorul principal se afla un dulap spațios, unde erau atât hainele lui, cât și ale ei. În separeul lui Iuri găsi o pereche de jeanși și o curea pe care le aruncă într-un sac pentru rufe murdare, pe care și-l atârnă pe umăr.

Oare starea fizică și psihică a lui Carver îi permitea să se îmbrace și să fugă? Era oare în stare să lupte dacă ar fi fost descoperiți? Alix abia aștepta să-l vadă și să-l strângă în brațe. Dar nerăbdarea de a-l vedea era umbrită de o frică la fel de puternică în legătură cu ce ar putea găsi acolo. O parte din ea voia pur și simplu să fugă și să se ascundă de șirul de decepții și de emoții reprimate. Dar nu avea nici un sens să încerce să închidă ochii și să-și dorească ca totul să dispară. Viața era așa cum era. Și ea trebuia să se descurce.

Își luă un halat și ieși tiptil în picioarele goale din dormitor, îndreptându-se spre ușă, apăsând clanța cu mare grijă și, fără să-și ia ochii de la pat, deschise ușa câțiva centimetri. Suficient cât să se uite pe hol.

Drumul părea liber. Oamenii lui Iuri erau probabil la etaj, Kursk în propria cămăruță, ceilalți în dormitorul de la mansardă. Nu le trecea prin minte că ar putea să le scape Carver. Chiar și așa, cunoscându-l pe Kursk, cineva sigur stătea de pază undeva. Deși era un om brutal și nemilos, foarte rar putea fi învinuit de lipsă de eficiență și niciodată nu se întâmpla să fie neatent.

Parterul era liber, dar aerul era încă îmbâcsit de la mirosul de fum și alcool vărsat. Dacă era cineva prin preajmă, probabil era mai jos, în camera de control aflată lângă camera de zi.

Stând lângă ușa masivă ce ducea la subsol, Alix își aduse aminte de antrenamentul cu arme pe care îl făcuse cu mai bine de un deceniu în urmă. Verifică dacă avea gloanțe și se asigură că pistolul era pregătit. Apoi începu să coboare, ținând arma în față, cu ambele mâini, gata să tragă în orice moment.

Nu era nimeni pe coridorul de la subsol. Păși pe cimentul gol fără să facă nici un zgomot, până spre ușa de la camera de control. Acum ținea arma în mâna dreaptă, la spate. Cu stânga, deschise ușa încet. Dacă cineva dădea buzna înăuntru, plănuise să-i spună că voia să-l vadă pe englez cum suferă. Toți știau că acum era iarăși în grațiile lui Iuri. Doreau să-i facă pe plac cu orice, de teamă să nu-l înfurie pe el.

Ușa se deschise. Alix păși înăuntru, pe lângă perete, încercând să ascundă arma. Nu avea însă nici un motiv să-și facă griji. Era cineva de pază în cameră, Rutsev, dar capul lui de porc, mare și rotund, era lăsat în piept, și singurul sunet din cameră era respirația sa înceată. În camera cuprinsă de liniște, neavând nici cel mai mic motiv să creadă că ceva s-ar fi putut întâmpla, cedase efectului paharelor de votcă pe care le consumase în acea seară.

Alix se întrebă ce ar fi trebuit să facă în continuare. Nu putea să riște ca Rutsev să se trezească și să dea alarma. Dar nici nu era în cameră nimic de care s-ar fi putut folosi ca să-l lege sau să-i pună un căluș la gură. Nu avea nici o alternativă. Trebuia să-l împuște în timp ce dormea.

Ținu arma la mică distanță de capul lui, străduindu-se să nu-i tremure mâna și încercând să găsească puterea să omoare cu sânge-rece o ființă umană. Se gândi la fiecare moment când ochii săi plini de dorință îi studiaseră corpul, când mâinile lui îi atinseseră „accidental" sânii și fundul. Nu era suficient.

Și-atunci, pentru prima dată de când intrase în cameră, privirea îi fu captată de imaginea de pe un monitor TV.

Își întoarse capul și îl văzu pe Carver, cu întreg corpul legat, cu gura căscată și ochii forțat deschiși și cu căștile lipite de cap. Tăcerea și nemișcarea absolută o șocară cel mai tare. Cu siguranță se afla într-o stare de agonie care întrecea orice putere de înțelegere. Și cu toate acestea, nu exista nici un semn că suferea. Până și capacitatea de a-și exterioriza durerea îi fusese luată.

Alix nu-și putea lua ochii de pe ecran. Cu toată groaza, era ceva absolut fascinant în urmărirea acelei suferințe pure, absolute. Timp de zece secunde lungi, pur și simplu stătu acolo, nemișcată, apoi își luă privirea de pe monitor, se întoarse și trase două gloanțe direct în capul lui Rutsev, fără nici o ezitare.

Un amestec de sânge, creier, os și păr se împrăștie pe peretele de lângă el, iar picături mari, închegate se prelingeau pe suprafața aspră de ciment înainte să cadă pe podea. Încă o dată Alix ucisese un om. Dar de data asta nu mai era șocată. De data asta nici măcar nu se mai uită la rămășițe. Câteva secunde mai târziu, deschise lacătele de la ușa albă a celulei.

81

Problema esențială atunci când vine vorba de tortură este legată de ființele umane asupra cărora este aplicată. Au o capacitate limitată de a suporta durerea. Chiar și cei mai duri și mai bine antrenați soldați și agenți ajung la un moment dat în acel punct în care spun absolut orice ca să le înceteze suferința, prin asta făcând ca orice informație obținută prin tortură să devină absolut inutilă.

Uneori, bineînțeles, nu obținerea de informații este adevăratul scop. Câteodată tortura este aplicată, pur și simplu, din

pura plăcere de a tortura, pentru pedepsirea victimei și pentru satisfacția sadică a torționarului. Dar mai apare o problemă: dacă trupul a fost torturat dincolo de o anumită limită, pur și simplu nu mai funcționează ori cade într-o stare de inconștiență sau moare. E nevoie de un adevărat talent, chiar de măiestrie, să menții durerea și rănile la nivelul potrivit – tortura trebuie să nu fie nici prea blândă – altfel nu folosește la nimic –, dar nici atât de dură încât să se obțină efecte nedorite. Un torționar talentat știe să mențină un echilibru.

Atunci ajungem la momentul în care omul, pur și simplu, încetează să funcționeze. O minte care efectiv nu mai poate organiza într-un mod coerent informația pe care o primește din exterior va abandona după o vreme orice tentativă de a face asta și se va retrage de tot. Halucinațiile iau locul realității. Memoria dă greș. O persoană ajunge să-și piardă până și propria identitate.

Samuel Carver era deja epuizat și înfometat chiar dinainte să ajungă în Gstaad. De atunci traumele succesive pe care le suferise îl aduseseră până în punctul în care mai avea foarte puțin până să cedeze complet. Nu făcuse nici o încercare să opună rezistență atunci când îl duseseră înapoi în celulă și îl legaseră din nou de scaunul de tortură. Când Titov îl curentase ultima dată cu cureaua, doar pentru plăcerea pură de a-l răni, era o inerție stranie în spasmele care îi răvășeau corpul, ca și cum nici nu mai conștientiza durerea.

Carver nu mai simțise nici felul în care dinții i se desprinseră atunci când încercase să tragă de curelușele cu care era legat. Când fuseseră pornite din nou căștile și aprinsă lumina, creierul său suprasolicitat respinsese fluxul de stimuli lipsiți de coerență și se cufundase într-un fel de stare de visare. Ochii săi pierduți erau încă larg deschiși, dar albeața fusese înlocuită de imagini din subconștientul său, amintiri de mult ascunse ale unor oameni și locuri care fuzionau într-o lume nouă, doar a lor.

Erau două femei cu corpul auriu – cel puțin, se gândea că erau două: uneori păreau că se contopesc într-una singură, iar corpurile și fețele lor se transformau de la un moment la altul. Aceste femei păreau să-l placă. Le simțea corpul aproape de el. Dar când încerca să le atingă, se îndepărtau și nu mai putea înțelege ce îi spuneau, deși fețele lor păreau blânde, și zâmbetul lor îi dădeau de înțeles cât de fericite erau să îl vadă. Voia să stea de vorbă cu ele, să le spună că și el simțea același lucru. Dar nu putea vorbi. Oricât de mult încerca, nu putea să spună nici un cuvânt. Gura lui, pur și simplu, refuza să se miște.

Se plimba pe coridoarele fostei sale școli și după aceea direct în sala de mese a ofițerilor de la Poole. Toți prietenii lui erau acolo. Era și un bărbat mai în vârstă – care era numele lui? Carver îl iubea foarte mult, dar bătrânul părea a fi furios pe el, și Carver devenise dintr-odată foarte speriat, ca în primele săptămâni petrecute la internat, când profesorii se enervau pe el, și el era singur, departe de casă, fără nimeni în jur care să poată să-l consoleze.

Apoi se afla într-un tunel, iar o mașină venea direct spre el, cu farurile care îl orbeau, care îi ardeau globii oculari, și tânjea să ajungă într-un loc unde să se simtă în siguranță, unde să fie întuneric. Se afundă tot mai mult în propriul subconștient și ajunse în cele din urmă într-un loc care îi dădu o senzație de siguranță. Plutea pe apă, dar nu era o apă obișnuită, ci era bogată și dulce. Și dintr-odată fu smuls din acel loc cald și sigur și târât într-un loc rece. Luptase și dăduse din picioare, dar asta nu îl ajutase cu nimic. Fusese aruncat afară în frig. Urlase cât putuse el de tare și, pentru un moment, se simțise bine din nou. Două brațe calde îl legănau și capul său era lipit de ceva delicios de moale, care îl făcea să se simtă în siguranță. Dar dispăru imediat și această senzație, atunci când alte brațe îl smulseră și-l purtară departe, iar el începu să plângă.

În cele din urmă deveni conștient – ca și cum ar fi privit de la capătul unui coridor incredibil de lung – de faptul că i se

întâmpla ceva nou. Un întuneric binecuvântat coborî asupra lui şi putea să simtă mâini tandre şi călduroase atingându-i faţa şi mângâindu-l pe frunte şi pe obraji. Mâinile astea păreau diferite de cele din visul său. Aveau o anume consistenţă, păreau mai reale. Şi dintr-odată simţi cum gura i se mişcă din nou şi se întrebă dacă poate vorbi.

– Cine eşti? spuse el cu o voce pierdută. Cine e acolo?

82

Andrei Dimitrov fu trezit din somnul său adânc şi înecat în votcă de sunetul îndepărtat al unor împuşcături. Se ridică de pe saltea şi îşi masă capul, care îl durea. Putea jura că auzise o împuşcătură, de undeva de la distanţă. Dar acum nu se mai simţea decât tăcerea dimineţii.

Şi dintr-odată îl lovi un gând, care îi întoarse stomacul pe dos de parcă s-ar fi aflat într-un montaigne-rousse. Cât era ora? Încercă să-şi găsească ceasul pe bâjbâite şi să-şi dea seama ce oră indica: 4.10. Ar fi trebuit să-l înlocuiască pe Vasili Rutsev şi să stea el de gardă începând cu ora patru. Dacă Vasi s-ar supăra şi i-ar spune lui Kursk, ar da de belea.

Dimitrov coborî din pat, îşi căută hainele şi pantofii pe podea, încercând să nu îl trezească pe Titov, care sforăia şi trăgea pârţuri în patul de-alături. MAC-ul său era într-un dulăpior de metal de lângă pat. Îl scoase de-acolo şi se lovi cu piciorul de pat, simţind o nouă durere pe lângă efectele groaznice ale mahmurelii. Dimitriov oftă. Devenise prea bătrân să mai poată bea atât de mult.

Se furişă pe lângă dormitorul lui Kursk şi coborî la parter fără să fie prins. Cu privirea încă înceţoşată, deschise uşa de la subsol şi coborî. Prima dată fu izbit de miros, un miros înţepător inconfundabil al unui foc de armă şi dulceaţa greţoasă a sângelui vărsat. Dimitrov se trezi brusc când adrenalina îi

ajunse în sânge – leacul perfect pentru orice mahmureală. Se furișă spre coridorul de la subsol.

– Rutsev! țipă. Vasi!

Nu primi nici un răspuns.

Dimitrov se îndreptă spre camera de comandă. Ușa era întredeschisă. O lovi cu piciorul, ținându-și MAC-ul pe umăr, gata să tragă. Dar scăpă arma când văzu gaura însângerată ce fusese cândva fața camaradului său. Dumnezeu știe că Rutsev fusese un ticălos sadic și că prietenia sa cu Igor Titov devenise tot mai bolnăvicioasă cu fiecare zi care trecea, dar luptaseră împreună în Afganistan și în Cecenia, și pe străzile Moscovei. Cine ar fi crezut că-și va găsi sfârșitul cu creierii împrăștiați într-o cabană de lux din Alpii elvețieni?

Dar cine îl împușcase? Dimitrov își frământă creierii, încercând să-și amintească dacă existase vreo urmă a unei intrări prin efracție în vilă. Putea să jure că nu. Dar nimeni din casă nu ar fi putut să o facă. Șeful era sus și i-o trăgea târfei arogante de Petrova. Titov dormea dus și Kursk nu avea absolut nici un motiv să-l atace pe Rutsev. Nu avusese loc nici o ceartă și cu atât mai puțin vreo bătaie în decursul acelei seri.

Singura variantă rămânea englezul. Dar, în starea în care era, nu ar fi putut să omoare pe nimeni. Și oricum era legat de un scaun într-o cameră încuiată.

Sau nu?

Andrei Dimitrov se uită la monitorul pe care se vedea camera de interogare. Apoi se uită din nou și simți cum îi îngheață sângele în vene.

Scaunul era gol.

83

Alix plângea în timp ce își îndesă arma în poșetă și începu să fugă prin camera albă și rece spre scaunul infernal amplasat

în mijlocul ei. Abia putea să vadă din cauza lacrimilor, în timp ce îi dădu lui Carver banda jos de pe ochi și își plimbă mâna peste fața lui pentru a-i închide pleoapele. Îi luă căștile de pe cap și apoi începu să-i desfacă legăturile ce îl țineau țintuit de scaun.

Începu din zona capului, unde durerea era cea mai cumplită. Curelușele din piele pe care le avusese peste gură făcuseră ravagii. În timp ce le înlătură, simți sângele închegat care se desprinse odată cu ele. Un singur dinte era înfipt în masa de sânge închegat, precum o decorațiune obscenă. Alix trebui să se uite o clipă în altă parte înainte să poată continua ce începuse.

Centura din jurul taliei era și ea închisă cu lacăt, dar bateriile care o alimentau puteau fi înlăturate și, odată cu ele, și puterea de a-i provoca și mai multă durere. În momentul în care termină, căzu în genunchi la picioarele lui. Îi sărută carnea însângerată în locurile unde cătușele și legăturile îi intraseră în piele – un ecou al sărutului pe care el i-l dăduse cu multe ore în urmă. Simțea că e un fel de ispășire.

Dar el nu răspunse în nici un fel și părea încă înghețat atunci când ea se ridică în picioare. Avea ochii și gura larg deschise și era atât de inert, încât pentru un moment se temu că era mort. Dar nu, carnea lui era caldă încă, pieptul i se ridica și cobora repede în timp ce respira. Alix se aplecă și îl îmbrățișă.

Când Carver începu, în sfârșit, să vorbească, cu o voce pierită, mărturisindu-și neputința oarbă, Alix izbucni în hohote de plâns sprijintă pe umărul său. Nu mai simțise compasiune adevărată până în acel moment. Atunci când bărbații se prăbușiseră în brațele ei, se considerase victorioasă. Acum simțea dorința de a se dedica fără preget. Tânjea să-l îngrijească pe bărbatul din brațele ei, să-l pună din nou pe picioare, să-l ajute să fie din nou cel dinainte, indiferent cât de mult ar fi durat.

În primul rând însă trebuia să-l ridice de pe scaun, să-l îndepărteze de lumina care îi bătea în ochi. Îi șopti în ureche:

– Ajută-mă, Carver. Trebuie să plecăm de-aici. Și am nevoie ca tu să mă ajuți.

Pentru prima oară își întoarse capul și se uită la ea. Clipi de câteva ori, încercând să-și revină, apoi își mări ochii și o privi, căutând indicii.

– Sunt eu, spuse ea. Alix. M-am întors pentru tine. Îmi pare atât de rău, iubitule. Am fost atât de crudă cu tine. Dar niciodată nu am vrut să se întâmple asta. Trebuie să mă crezi. Te iubesc. Și acum, te rog, încearcă să mergi... Înțelegi ce spun?

Carver se încruntă din nou, clipi de mai multe ori, după care dădu încet, dar hotărât din cap.

– Poți să mergi?

Un sunet nearticulat ieși din gura lui Carver. Apoi brațele și picioarele începură să-i tremure, încercând să adune suficientă energie și voință pentru un efort fizic uriaș. Alix făcu un pas în spate pentru a-i lăsa lui Carver suficient spațiu să se sprijine de brațele scaunului și să se împingă cu toată forța de care era capabil pentru a se ridica. Se ridică încet, centimetru cu centimetru, cu fața schimonosită din cauza efortului depus. Apoi se prăbuși în brațele lui Alix.

Încercă din nou.

– Hai, dragule, încearcă să mergi, fă-o pentru mine. Un pas... doar un pas.

Carver dădu din nou din cap în semn de aprobare, apoi își propti piciorul drept puțin mai în față, cu rigiditatea unui bărbat care încearcă parcă pentru prima dată să meargă cu o proteză. Își mută greutatea în față.

– Bine, a fost excelent. Acum, încă un pas.

Mai făcu un pas rigid, de data asta cu stângul. Apoi dădu brusc din brațe, îndepărtând-o pe Alix, și mai făcu doi pași înainte să se prăbușească din nou în brațele ei.

– Mlțsc, murmură el. Își închise ochii, se gândi un moment, apoi încercă din nou. Mulțumsc. Strecură cuvântul cu limba sa umflată și plină de răni și printre dinții care stăteau să cadă.

Alix râse și clipi pentru a-și îndepărta lacrimile.

– Cu plăcere. Acum, hai cu mine, în acest colț, departe de lumină.

Îl conduse încet în colțul de sub camera video și îl propti ca o mătură cu spatele lipit de zid.

– Te simți bine? spuse ea luându-și mâinile de pe umerii lui și ținându-le pe lângă el, gata să-l prindă dacă urma să cadă din nou.

– A-ha.

Îl sărută repede pe buzele crăpate. Apoi băgă mâna în pungă după haine. În timp ce scotea jeanșii, ieși și SIG-Sauer-ul odată cu ei. Căzu pe podea.

– Arma... spuse Carver uitându-se la pistol, dar nefăcând nici o mișcare să încerce să-l ridice. Încuviință din cap ca pentru el. Bine. Am nevoie de o armă...

Alix o ignoră. Era prea ocupată încercând să tragă blugii în sus pe picioarele lui Carver, apoi pe coapse până peste banda de nailon negru, ajutându-l să-și recapete o urmă de demnitate. Mai avea un singur lucru important de făcut, dar acum se simțea, în mod ciudat, rușinată. Alix nu putea să înțeleagă de ce. După toate lucrurile pe care le făcuse, după toți bărbații cu care fusese, nu se simțea în largul ei să-i tragă fermoarul lui Carver la pantaloni. De ce oare i se părea asta mult prea intim?

El îi simți neliniștea și zâmbi din nou. Pentru prima dată văzu o strălucire palidă în ochii lui, un indiciu că Samuel Carver pe care ea îl cunoștea începea să-și revină.

– Po' să fac eu a'ta, mormăi el.

Trebui să-i dirijeze degetele să găsească fermoarul. El încercă și îl ridică pe jumătate. Ea dădu din cap, nemulțumită de atitudinea ei, și termină ce începuse acesta.

– Mă iubești? o întrebă el, ca și cum această idee i-ar fi trecut prin minte pentru prima dată.

Alix dădu din cap, mușcându-și buza de jos.

– Juri?

– Da, șopti ea, atât de încet că abia își putea auzi propriile cuvinte. Apoi repetă puțin mai tare: Da, îți jur!

El încuviință din cap.

– A'ta e bine...

Îl luă din nou în brațe.

– Totul e în regulă, dragul meu. Totul va fi bine.

Imediat însă Carver o prinse în brațe cu o forță surprinzătoare și se aruncă cu ea la pământ în timp ce în încăpere începură să răsune focurile de armă.

84

Vederea lui Carver era încă încețoșată și avea numai puncte și luminițe în fața ochilor. Lumea lui arăta ca un film ce fusese parțial ars, iar imaginea complet fragmentată. Totuși, treptat, începu să se simtă conectat din nou cu lumea exterioară.

Știa acum că femeia care era cu el se numea Alix și era sigur că ea era una din cele două femei frumoase, ca poleite cu aur, cu care încercase să vorbească, cele care tot reușeau să îi scape. Părea supărată, foarte supărată, ca și cum ea i-ar fi făcut ceva foarte rău, și, pe măsură ce se gândea la asta, își aminti de o suferință din trecut, o durere adâncă în inimă, dar nu își putea aduce aminte când se întâmplase asta și care fusese motivul. Oricum, nu mai conta, deoarece ea îi spusese că îl iubește și că totul va fi bine. Îi promisese.

Apoi îl văzu pe Dimitrov intrând pe ușă. Știu din start că acesta era un om foarte rău, unul dintre cei care încercaseră să îl rănească, și acest om rău avea în mână o armă. Pe care o îndrepta spre ei doi. Carver nu voia ca Alix să fie împușcată, și

o furie adâncă, de necontrolat și mistuitoare puse stăpânire pe el, producând în el o schimbare radicală.

Intră într-un fel de transă în care o altă identitate violentă și dominatoare preluă controlul, iar vechiul Carver dispăru instantaneu. Acest personaj cu totul nou o aruncă pe Alix la pământ, apoi se rostogoli, ignorând gloanțele pe care le trăgea Dimitrov din arma lui MAC-10, și puse mâna pe SIG dintr-o singură mișcare, își luă poziția de tragere și descărcă trei gloanțe în pieptul rusului.

Fără să spună vreun cuvânt, Carver se ridică în picioare, merse până la Alix și o ridică dintr-o mișcare. Ea îl privi în ochi, surprinsă de duritatea lui neașteptată, și fu șocată să nu descopere nimic familiar în expresia lui.

– Trebuie ieșim, spuse el. Garaj. Mașină.

O luă pe Alix de mână și o târî din cameră cu o forță și o hotărâre care îi depășeau puterea de înțelegere. Nu mai rămăsese nimic acum din omul înfrânt pe care îl îngrijise cu doar câteva secunde mai devreme.

Fugiră pe coridor, îndreptându-se spre garaj.

Sus la etaj, în dormitorul lui Iuri Zucovschi, ceasul arăta ora 4:15. Orologiul fu imediat spulberat când bomba din geanta computerului explodă, creând o bilă de foc ce se mări cu o viteză supersonică și care generă un val de presiune care zdrobi totul în cale înainte ca golul pe care îl lăsase în urmă să o absoarbă înapoi în punctul de plecare.

Și Zucovschi fu spulberat în bucăți și bucățele, iar rămășițele îi fură mistuite de foc. Cu o secundă în urmă, era un oligarh miliardar având mii de oameni la degetul mic. O secundă mai târziu, pur și simplu încetase să mai existe.

Bomba nu fusese mare. Explozia nu provocase prea multe daune clădirii, distrusese doar dormitorul principal. În scurt timp însă, flăcările înghițiră întreaga casă.

*

La subsol, Carver se opri la auzul exploziei și pe față îi apăru un zâmbet inuman, de triumf absolut.

Alix se holba la el, încercând să-și dea seama la ce sau la cine se uita.

– Bombă, o informă el. Un accident nasol. Așa îi trebuie. Se uită în sus, ciulind urechea pentru a auzi dacă mai avuseseră loc și alte explozii. Trebuie ieșim, repetă el. Acum!

O luară la goană pe coridor până la garaj. Carver se uită în jur să găsească telecomanda cu care putea deschide ușa.

– E în regulă, spuse Alix. Știu cum să fac asta.

Ea apăsă un buton de pe perete și ușa masivă de metal începu să se ridice, ajungând sub tavan.

Odată ajunși afară, aruncară o privire înapoi, spre cabană. Flăcările ajunseseră deja să iasă prin ferestrele sparte din dormitorul principal, în timp ce focul se îndrepta tot mai sus spre cer. Începuse să se formeze o perdea de fum, iar pământul de sub picioarele lor era plin de cioburi.

Carver începu să fugă spre drumul asfaltat care se curba spre intrarea principală a cabanei.

Alix ezită un moment, apoi îl urmă. Oricât de bizar ar fi devenit comportamentul lui Carver, tot lângă el se simțea cel mai în siguranță.

Apropiindu-se de cealaltă parte a casei, Carver ieși de pe alee și se afundă în gardul verde. Alix aproape căzu peste el când acesta se ghemui în spatele unui tufiș. Enervat, îi făcu un semn cu mâna, indicându-i să stea în spate. Carver își întoarse capul și se uită urât la Alix, punându-și un deget pe buze și făcându-i semn să tacă. Se uita la ușa de la intrarea principală, așteptând ca și ceilalți locatari ai casei să-și facă apariția.

Kursk fu primul. Ieși din cabană, tușind de trei sau patru ori, eliminând fumul din plămâni. Apoi se ridică în picioare și se uită în jur. Carver observă că era neînarmat și că arăta ca un animal de pradă ce urma să își atace victima.

După câteva secunde, ieși și Titov. Reuși să își recupereze și arma din mijlocul flăcărilor, dar fumul îl afectase mai mult

decât pe Kursk. Titov se aplecă, ținându-și mâinile pe genunchi, și nu se mai oprea din tușit. Kursk îi făcu semn furios să-i dea arma. Titov nu păru dispus să-l asculte.

Carver se ridică în picioare și ieși din tufișuri fără să facă zgomot. Ajunse la capătul aleii din fața casei și merse spre cei doi bărbați. Focul se reflecta în nuanțe portocalii și roșietice pe jumătatea stângă a corpului său.

Cei doi ruși erau prea adânciți în propria ceartă ca să îl observe pe Carver înainte ca acesta să ajungă la 5 m distanță. Stătea destul de liniștit și așteptă până când Grigori Kursk își ațintì privirea asupra sa și își dădu seama că are o armă, iar în secunda imediat următoare îi trase un glonț în stomac și altul în boașe. Carver nu voia ca acesta să aibă o moarte rapidă, voia să sufere cât mai mult.

Kursk țipă, scoțând un sunet ascuțit, care făcea notă discordantă cu alura sa de bărbat masiv. Era chircit la pământ, cu mâinile ținându-și măruntaiele sfâșiate.

Titov nu avu timp să reacționeze în nici un fel. Al treilea glonț îi aruncă mitraliera din mână; al patrulea îi spulberă genunchiul stâng. Acum era și el la pământ și urla.

Alix privi toată scena, oripilată de sadismul pe care nu-l mai văzuse la Carver înainte. Acum el repeta tortura la care el însuși fusese supus.

Îi mai trase lui Titov încă un glonț în coapsă, făcând ca o fântână de sânge să-i țâșnească din artera femurală, un sânge negru ce contrasta cu luminozitatea flăcărilor. Apoi se întoarse spre Kursk și îl lovi cu piciorul, după care îl împușcă în plămânul stâng.

Kursk era încă în viață, deși țipetele lui nu mai erau acum decât niște șoapte.

Carver mai trase de două ori.

– Oprește-te! țipă Alix. Pentru numele Domnului, oprește-te odată!

Sunetul vocii ei îl făcu pe Carver să-și ridice privirea și să se uite în jur, cu o expresie nedumerită pe față. Furtuna care se

stârnise în el trecu la fel de brusc precum apăruse. Mâna în care ținea arma îi căzu pe lângă corp. Se uită în jos la oamenii aflați la picioarele lui ca și cum nu ar fi știut cine erau și cum ajunseseră acolo.

Alix se apropie de el și îi luă arma din mână.

– Haide, spuse ea cu blândețe. Te rog! S-a terminat.

Dădu din cap fără să scoată vreun sunet și o lăsă să îl conducă pe aleea ce ducea la ușa de la intrarea principală. Alix apăsă un buton de pe o tastatură din apropiere, și porțile mari de metal se deschiseră. Ieșiră pe drumul lăturalnic și chiar în acel moment o mașină porni motorul, luminând întunericul.

Carver se uită fix la faruri când acestea se aprinseră brusc. Înlemni, apoi se aplecă cu capul în mâini, suspinând încet.

Ușa de la mașină se deschise și ieși un bărbat înalt. Alix ținea arma în mâna dreaptă, iar mâna stângă o duse la frunte, să nu-i mai bată lumina direct în ochi.

– Nu mișca! strigă ea.

– Hei, stai calmă.

Alix se relaxă când recunoscu vocea lui Larsson.

Norvegianul se apropie de ei, încercând să-l liniștească pe Carver, care părea să se afle din nou în starea în care fusese imediat după ce ea îl eliberase din scaunul de tortură.

– Începusem să-mi fac griji pentru voi, spuse Larsson. Se uită la Carver. Ce naiba s-a întâmplat cu el?

SÂMBĂTĂ, 6 SEPTEMBRIE

85

Apusul de soare al verii târzii se reflecta în apele lacului Geneva, trimițând valuri de lumină ce păreau să se joace pe tavanul camerei de la sanatoriu. Era un spațiu larg, luminos și

deschis, dar în această duminică plăcută, la ora prânzului, aici se afla doar un pacient solitar.

Stătea într-un scaun cu rotile, la aproape 1 m de televizor. Pacientul părea pierdut într-o lume doar a lui. Vorbea încet de unul singur, în timp ce ticurile și zvâcnirile corpului său dovedeau faptul că încă mai era viață în el. Nu dădea nici un fel de atenție imaginilor de la televizor.

Opt soldați tineri în tunici purpurii și strălucitoare cărau spre altarul unei biserici mărețe și străvechi un sicriu învăluit într-un steag ce avea pe el un blazon și care era acoperit cu coroane de flori albe. În timp ce sicriul era dus spre altar, întreaga congregație începu să cânte primele versuri ale imnului național al Marii Britanii. Atunci când melodia ajunse la punctul culminant, la strigătul triumfător *Send Her Victorious!*[1], pacientul tăcu dintr-odată, se ridică și își aținti privirea asupra ecranului.

Se încruntă. Își pironi privirea la imaginea care avea în prim-plan un cuplu mai în vârstă, un bărbat de vârstă mijlocie și doi adolescenți îmbrăcați formal în costume negre și purtând cravată. Apoi își închise ochii strâns și începu să-și scarpine capul cu ambele mâini. Era ceva compulsiv în mișcările sale, precum și în modul brusc în care se opri și își îndreptă din nou atenția spre ecran, după care se retrase iar în lumea lui.

Era un bărbat relativ tânăr, fără vreo urmă a unei boli fizice sau a malnutriției. Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni de pijama de bumbac și un tricou alb, și se vedea că avea un corp suplu, musculos – era într-o formă fizică de invidiat. Totuși, avea urme roșii la încheieturi și la glezne – zgârieturi, vânătăi, sugerând faptul că fusese legat sau imobilizat

[1] „Trimite-o victorioasă!", vers din imnul național al Regatului Unit al Marii Britanii, care se referă la regină. (n.tr.)

într-un fel sau altul. Avea o față umflată și lipsită de culoare, ca și cum ar fi fost victima unei tâlhării.

Acestea erau vătămările vizibile de care un bărbat de vârsta lui și în condiția lui fizică se vindea repede. Mai îngrijorători erau ochii lui imobili și încețoșați ca și cum i-ar fi fost greu să se concentreze la lumea din jurul lui și chiar și mai greu să atribuie un sens imaginilor recepționate.

Asistentele îi spuneau Samuel.

Alix Petrova trebui să se oprească pentru un moment înainte să intre în sanatoriu. Îl vizitase pe Carver în fiecare dimineață și în fiecare seară de când Larsson îl adusese cu două zile în urmă în acest loc privat și de o discreție absolută, dar și extrem de scump. Însă, cu toate acestea, trebuia să-și adune toate forțele pentru ce o aștepta înăuntru.

Recepționerul o direcționă spre salon. O asistentă o întâmpină în timp ce se îndrepta spre ușa cu panouri de sticlă din camera aerisită. Pe un ecuson prins de uniformă era scris numele ei, Corinne Juneau.

– Cum se simte Samuel astăzi? întrebă Alix.

– Puțin mai bine, îi răspunse asistenta Juneau. L-am făcut să coboare din pat, dar încă este teribil de confuz, săracul. Uitați-vă la el, în timp ce privește înmormântarea. Nu cred că pricepe nimic din ce se întâmplă, Domnul să-l aibă în pază! Se uită la pacientul ei pentru un moment, apoi adăugă: Îi e atât de frică...Un nor de tristețe îi umbri fața blândă. Cum poate cineva să facă așa ceva unei ființe umane? Asistenta o conduse spre camera unde se afla scaunul cu rotile. Așteptați aici, spuse ea, când încă erau cam la 1 m distanță.

Intră singură. Televizorul era montat pe perete și putea fi controlat de o telecomandă ce se afla pe consola de alături. Asistenta Juneau luă telecomanda și dădu sonorul mai încet. Dacă i se adresa cineva lui Carver, era important să vorbească încet și calm.

Chiar şi cel mai mic zgomot părea să-l sperie.

Odată ce sunetul muzicii din biserică deveni imperceptibil, asistenta Juneau se întoarse cu faţa spre Samuel. Ţinea încă în mână telecomanda.

– Bună, spuse ea zâmbind cât de frumos putu. Prietena dumneavoastră a...

Nu mai făcu nici un pas. Samuel se uita la ea, cu ochii căscaţi şi cu gura larg deschisă. Arătă cu degetul spre ea şi începu să se tânguiască:

– Nu! Nu!

Ea făcu un pas în faţă şi el tresări, ghemuindu-se în scaunul cu rotile.

– Nu mă răni! Spun tot!

Asistenta Juneau se pierdu cu firea pentru un moment. Stătu nemişcată în locul în care se oprise, uitându-se în jur, încercând să identifice cauza acestei nelinişti. Alix se apropie în grabă de asistentă şi îi luă telecomanda din mână. O puse la loc pe consolă, apoi îi puse mâna pe umăr pentru a o linişti, ca şi cum ea era specialista, şi asistenta era vizitatorul.

– Este în regulă, spuse ea. Nu e vina dumneavoastră. Nu vă faceţi probleme. Am eu grijă de el acum.

Asistenta Juneau se îndreptă grăbită spre uşă, uitându-se speriată peste umăr în timp ce ieşea.

Samuel se uita la cele două femei printre degete. Ochii îi erau încă larg deschişi, dar părea mult mai puţin speriat acum.

Alix se lăsă pe vine lângă scaunul lui cu rotile, vrând să fie la acelaşi nivel cu el.

– E în regulă, murmură ea. Eşti în siguranţă aici. Nimeni nu te poate răni. O să am eu grijă de tine.

În timp ce vorbea, îi mângâia uşor mâna. Samuel nu părea să înţeleagă nimic din ce-i spunea ea. Dar tonul ei liniştitor şi atingerea moale a degetelor ei pe pielea lui păreau să îl relaxeze. Încet-încet se mai destinse. Alix continuă să-i vorbească pe un ton scăzut, folosind propoziţii simple.

– Totul o să fie bine, sunt aici...

Samuel părea mai fericit acum. Atenția lui se îndreptă iarăși spre televizor. Se uită în tăcere o vreme, încă încruntându-se, scărpinându-se și zvârcolindu-se, pierdut în universul său rece și pustiu.

Apoi arătă cu degetul spre poză.

– Ce-i asta? mormăi el. Vocea sa era lipsită de orice inflexiune și greu de înțeles. Ce se întâmplă?

Și-atunci, destul de clar, cu o voce care putea fi ușor luată drept vocea unui bărbat normal, sănătos, întrebă: Cine a murit? Samuel își ridică o sprânceană în timp ce încerca să înțeleagă ceea ce vedea. A murit cineva? întrebă el, deși acum i se simțea iar neliniștea din voce.

Alix își mușcă buza și închise ochii. Apoi șopti:

– Da. Era o prințesă. A avut un accident.

Samuel se gândi la ce îi spusese, apoi își îndreptă iar atenția spre televizor. Alix își trase un scaun lângă el, și nici unul nu mai scoase nici un cuvânt.

Mai târziu, Samuel Carver privea la un convoi de mașini negre care treceau pe drum. Oamenii se înghesuiau pe podurile de pe marginile șoselei. De câte ori mașinile treceau pe sub unul dintre poduri, toți oamenii aruncau flori pe ele. Câteva se opreau chiar pe mașini, dar cele mai multe ajungeau pe șosea, lăsând acolo culori frumoase și luminoase care contrastau cu griul murdar al asfaltului.

O apucă pe Alix de mână. Ea i-o strânse blând, dându-i de înțeles că îl iubește. Apoi Samuel Carver o privi, cu o urmă de recunoaștere în privire, și îi zâmbi.

Mulțumiri

Mulțumirile mele sincere se îndreaptă către cei fără de care această carte nu ar fi fost nici scrisă, nici publicată.

Lui Charlie Brocket, a cărui fascinație pentru evenimentele din 31 august 1997, precum și harul lui de a povesti mi-au stârnit interesul și m-au determinat să scriu acest roman.

Echipei de la agenția mea literară, Lucas Alexander Whitley, din Londra, și cu deosebire lui Julian Alexander, fără a cărui încredere, perseverență și creativitate timp de mai bine de doi ani nimic nu s-ar fi întâmplat; lui Mark Lucas, al cărui feedback la primele mele încercări timide a reprezentat, pur și simplu, o mostră de „creativitate distructivă" (brutal, dar teribil de eficient!); și Petei Nightingale, a cărei analiză minuțioasă a variantei inițiale a fost extrem de importantă.

Celor de la Transworld Publishers din Londra, lui Sally Gaminara și lui Simon Thorogood, care au avut încrederea să se lanseze în acest proiect cu o viteză incredibilă și i s-au dedicat în totalitate, la fel cum au făcut și Clare Ferraro și Joshua Kendall de la Viking din New York. M-au încurajat într-o manieră la care majoritatea autorilor doar visează.

Lui Nigel Parker, care mi-a oferit sfaturile sale înțelepte, și lui Mitchell Symons, care nu a fost doar un ascultător răbdător, ci a și adus sugestii importante într-un moment capital.

Echipei manageriale și piloților de la Elite Helicopters, Goodwood, West Sussex, care mi-au oferit informații neprețuite în ceea ce privește construcția elicopterelor; doctorului Michael Perrig de la Optimal Health, care a propus rețeta

pentru Magnus Leclerc; Giselei Gruber de la Gold Air International, care a creat planul de zbor şi nota de plată a călătoriei private făcute cu avionul de la Northolt la Sion şi apoi cu elicopterul la Gstaad; lui Trevor Clifton, care a găsit soluţii cum să navighezi un Rustler 36 pe Canalul Mânecii şi să eviţi o navă mare în timp ce faci asta; lui John Smythe, care m-a dus în larg cu propriul Rustler 36.

În final, cel mai important lucru, datorez totul, ca întotdeauna, familiei mele: lui Fred, fără de care aş fi fost tentat să privesc totul cu prea multă uşurinţă; lui Holly şi Lucy, a căror critică adusă tatălui lor a fost (de această dată!) atât cerută, cât şi foarte apreciată; şi, bineînţeles, lui Clare. Eşti, ca întotdeauna, începutul şi sfârşitul a tot ceea ce fac.

Despre autor

Tom Cain este pseudonimul unui jurnalist care a câștigat numeroase premii, a lucrat pentru ziarele din Fleet Street timp de 25 de ani, dar și pentru reviste de prestigiu din Marea Britanie și Statele Unite. Pe parcursul carierei sale, a luat câteva sute de interviuri unor politicieni de prim rang, antreprenori miliardari, atleți olimpici, vedete de cinema, supermodele și legende rock. A investigat scandalurile financiare de pe Wall Street, intrigile din studiourile de la Hollywood, dar a scris și despre vedetele sportive corupte din Marea Britanie. A locuit la Moscova, Washington D.C. și Havana, Cuba. Deși a editat patru reviste, a publicat peste 12 cărți, a scris scenarii de film și a fost tradus în peste 20 de limbi, acesta este primul său thriller.